

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Asi

ASI VE LEVIATHAN

1

THOMAS E. SNEGOSKI

ABG/100
AB/266
AÇ/10
A/55

ASİ

Asi ve Leviathan

THOMAS E. SNEGOSKI

Orijinal Adı: *The Fallen*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Evrim Şolpan

Türkçe Düzenleme: BigeTuran

Son Denetim: Alp Özalp

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Kapak Görseli: Evan Schwarz

Kapak Tasarımı ve Tipografi: Sammy Yuen Jr.

Grafik: Karen Yardımlı

1. Basım: Kasım 2010

ISBN: **978 - 605 - 4377 - 65 - 7**

Sertifika No: **10905**

Thomas E. Sniegowski © **2003**

*Bu kitabın Türkçe yayını hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti. 'ne aittir. Yayınlarından izin alınmadan
kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çöğaltılamaz ve yayımlanamaz*

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: **(212) 513 34 20-21** Faks: **(212) 512 33 76**

e-posta: editor@artemisvayinlari.com

www.artemisvayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: **(212) 674 97 23** Faks: **(212) 674 97 29** Sertifika No: **12088**

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayını Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: **(212) 511 53 03** Faks: **(212) 519 33 00**

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Tarama : Nypmhe Ve runaway

Düzenleme: runaway

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ortaliğı karıştırma: Nerissa ve Ser_res

ASI

ASI ve LEVIATHAN

1

THOMAS E. SNEGOSKI

PROLOG

LEBANON. TENNESSEE. 1995

O gece Tennessee ılık ılığaydı. Eric Powell büyükannesiyle büyükbabasının evlerinin arkasındaki uzun çimlerde beceriksizce koşuyordu. Elleriyle kulaklarını sıkıca kaparken sendeledi ve ilerideki çamurlu, sık koruluğun uzandığı toprak setten aşağı kaydı.

"Dinlemiyorum," dedi, sıkıdığı dişlerinin arasından. Göz yaşlarını zor tutuyordu. "Durun artık. Lütfen! *Kesin sesinizi!*"

Kulakları sağır eden bu seslerden kaçmak için her şeyi yapmaya hazırды ama nereye kaçabilirdi ki? Sesler dört bir yandaydı.

Eric koruluğun içine daldı. Ciğerleri kavrulana, kulaklarında atan kalbinin gümbürtüsü etrafını saran karanlıktan yayılan uğursuz uyarılan neredeyse bastırana kadar koştu.

Neredeyse.

Gençlik yıllarının geriliminden kaçıp sığınmak için sık sık geldiği salkımsöğüdün altında durup biraz soluklandı. Ellerini ihtiyatla kulaklarından çektiği anda, yine gecenin ahenksiz mesajlarına boğuldu.

"*Tehlike*" diye ciyakladı tiz bir ses. Karanlık korulukta bir yılan gibi uzanan dere kenarındaki gölgelerden geliyordu. "*Tehlike. Tehlike. Tehlike.*"

"*Geliyorlar,*" diye virakladı bir başkası. "*Geliyorlar.*"

"*Saklan,*" diye uğuldadı ağacın salkımlarının içinden bir ses, korkuyla havalanmadan önce. "Çok geç olmadan saklan," dedi uçarken de.

Gecenin içinde başka sesler de vardı, insan gibi konuşarak onu hep aynı konuda uyaran binlerce ses. Bir şey geliyordu, kötü bir şey.

Eric ağaca yaslanarak kendini toplamaya çalışırken aklı uyarıları ilk duyduğu zamana gitti. Haziranın yirmi beşiydi, emindi o kadarından. Dün gibi hatırlıyordu. Ne de olsa daha iki ay olmuştu ve insan on sekizinci yaş gününü -ya da aklını yitirmeye başladığı günü- kolay kolay unutamazdı.

Ondan önce, o da dünyayı herkes gibi duyuyordu. Göl kıyısındaki kurbağaların viraklamaları, yan balkondaki sinek teline çarpıp duran arının öfkeli vızıltısı... Doğanın günlük, alışıldık, çoğu kez duymazdan geline sesleri.

Ama Eric'in doğumgününde, her şey değişmişti.

Eric bunları kuş cıvıltıları ya da kedilerin gece yakarışları olarak duymuyordu artık. Güzel bir yaz gününden göğe yükselen konuşmalar olarak duyuyordu. Sevincin yanında hüzünden, açlıktan ve korkudan da bahsediyordu bu konuşmalar. Eric, önce onları engellemeye, sesleri eskisi gibi duymaya çalıştı -sıradan hayvan sesleri olarak. Ama sesler doğrudan onunla konuşmaya başlayınca, Eric neredeyse delireceğini acı da olsa anlamak zorunda kaldı.

Bir ateşböceği sürüsü düşüncelerini dağıttı. Kor gibi vücutları, zifiri karanlıkta kırışıyordu. Eric'in önünde dalışa geçip zikzaklar çizmeye başladılar. Işıkları çok ciddi bir mesaj iletiyordu.

"Kaç," diyorlardı içlerinden çıkan titrek ışıkla. *"Kaç, hayatın tehlikede."*

Eric de aynen öyle yaptı.

Ağacın gövdesini iterek güç aldı. Çağıldayan küçük dereye doğru koştu. Dereyi de geçip koruluğun dibine, onu asla bulamayacakları bir yere gidecekti. Sonuçta Eric orada büyümüştü ve ormanı onun kadar iyi bilen biri olduğunu hiç sanmıyordu.

Ama sonra yine o soru aklına düştü. Hala mantıklı düşünebilen yanı, uyarılar başladığından beri soruyordu bu soruyu.

"Neden korkuyorsun?"

Koşarken kafası bu soruyla çalkalanan Eric bir cevap bulamıyordu.

Derenin üstünden atlayıp öbür tarafa dengesiz bir iniş yaptı. Spor ayakkabılı ayağı yosunlu bir taştan kayıp buz gibi suya girdi.

Ayakkabısına sular dolarken haykırdı ve ayağını derenin afallatan kucağından kurtarmak için çırpındı. Dondurucu su, onu daha hızlı hareket etmeye itti. Minyatür nehrin yatağında büyümüş genç ağaçların alçak dalları altına çöktü, oradan da vahşi doğanın derinliklerine daldı.

Ama kaçtığın jey ne, dedi mantıklı bir ses. Ormanın bir köşesinden değil, Eric'in kafasının içinden geliyordu. Kendi .sesiydi bu, sakindi, kapıldığı paniği bastırmaya çalışıyordu. Durup korkularıyla yüzleşmesini, onların gerçekte ne olduğunu görmesini istiyordu. *Tehlike falan yok,* dedi usulca. *Kimse seni kovalamıyor.*

Eric yavaşladı.

"Koşsana," dedi devrik bir kütüğün altına giren bir şey. Parlak pullarından ayışığı yansiyordu.

Eric az daha o alçak, tıslayan sesi dinleyecek, yeniden hızlanacaktı. Bunun yerine başını iki yana salladı ve yürümeye başladı. Çalılardan arasından, başının üstündeki gökyüzünden, ayağının altındaki çimenlerden başkaları da ona seslendi. Onu kaçmaya, deliler gibi -ki Eric de delirdiğine inanmıştı artık- koşmaya ikna etmeyi denedi.

Tam o an, Eric bir karar verdi. Bir daha dinlemeyecekti onları. Görünmez bir tehditten kaçmayacaktı. Geri dönüp büyükannesiyle büyükbabasının evine gidecek, onları uyandırıp olanları anlatacaktı. Yardıma ihtiyacı olduğunu, hemen hastaneye yatırılması gerektiğini söyleyecekti.

Eric kararlı bir şekilde durdu ve başını kaldırıp ağaran gök-yüzüne baktı. Ona bulaşık telini anımsatan yoğun, gri bulutlar ayın ışıldayan yüzünü ovuyordu. Büyükannesiyle büyükbabasını üzmemek istemiyordu. Zaten yeterince zorluk çekmişti onlar. Eric'in annesi, yani kızları, evlenmeden hamile kalmış, Eric'i doğururken de ölmüştü. Büyükannesiyle büyükbabası Eric'i öz evlatları gibi büyütmiş, ona sonsuz sevgi ve desteklerini sunmuştu. Eric onların hakkını neyle ödüyordu? Daha fazla üzüntüyle.

Eve dönüp o yaşlı insanları uyandırdığı zaman neler olacağını hayal edince, Eric'in gözlerine yakıcı gözyaşları doldu. O sesleri duyduğunu -on dokuz yaşında aldım kaçırıldığını- açıkladığında yüzlerinde oluşacak hayalkırıklığı dolu bakışlar, Eric'in gözünün önüne geliyordu.

Sanki önceden sözleşmiş gibi gecenin sesleri tam o anda yeniden harekete geçti. Hırıldayarak, fısıldayarak, uğuldaya- rak...

"Kaç, kaç•," dediler hep bir ağızdan. *"Kaç, canımı kurtar çünkü geldiler!"*

Eric etrafına baktı. Kulakları sağır eden bir gürültü vardı. Delilikle mücadelesi başladığından beri sesler hiç bu kadar yükselmemiş, bu kadar çileden çıkmamıştı. Belki de Eric'in aklını başına toplamaya başladığını, onlarla işinin bitmek üzere olduğunu sezmişlerdi.

"Buradalar! Kaç! Saklan! Hala geç değil. Koş!"

Eric öfkeyle yumruklarını sıkıp kendi etrafında döndü. "Yeter artık!" diye bağırdı ağaçlara. "Sizi daha fazla dinlemeyeceğim," diye üsteledi üstündeki gökyüzüne ve altındaki toprağa. "Anladınız mı?" diye sordu açıklığı sarmalayan karanlığa.

Eric, ağır ağır çember çizerken deliliği, kopardığı yaygarayla onu hala sindirmeye çalışıyordu. Buna daha fazla kazanamayacaktı.

"Susun!" diye haykırdı avazı çıktığı kadar. "Susun! Susun! Susun! Susun!"

Ve bir anda bütün sesler kesildi.

Bu ani sessizlik de sesler kadar dayanılmazdı. Her şey yok olmuştu sanki, ne vızıldayan cırcırböcekleri vardı, ne de ötüşen gece kuşları. Yapraklar bile rüzgarda hışırdamıyordu artık. Bu sessizlik insanı sağır ederdi.

"Evet, işte böyle," dedi, sağırlaşmadığından emin olmak için. Eric bu tuhaf suskunluktan rahatsız olup açıklıktan çıkmak üzere geldiği yöne döndü.

Ama çok yol alamadı. Patikanın ortasında bir siluet dikiliyordu.

Gölgelerin bir oyunu muydu bu? Ağaçlar, karanlık ve ayı- şığı işbirliği yapmış, onu daha da delirtmeye mi çalışıyordu? Eric gözlerini kapatıp açarak insana benzer figüre odaklanmaya çalıştı. Hala yolunu kapatan birini görüyordu karşısında.

"Merhaba?" Tedirgin adımlarla karanlık figüre doğru yürüdü. "Kim var orada?" Eric hala yabancıyı iyi seçemiyordu.

Siluet ona doğru geldi. Karanlık da peşinden. Sanki üstündeki gölgeler onun bir parçasıydı. Eric'in aklına *Charlie Brown* çizgi filminde, üstündeki toz ve kir bulutundan hiç kurtulamayan Pig Pen karakteri geldi. Ama Eric çok daha korkunç bir görüntüyle karşı karşıyaydı.

Hemen birkaç adım geriledi.

"Kimsin sen?" diye sordu, korkudan incelmış sesiyle. Korkunca sesinin o hali almasından her zaman nefret ederdi. "Yaklaşma," dedi, sesini daha kalın çıkarmaya ve tehditkar bir tonda konuşmaya çalışarak.

Karanlığı kuşanan figür durdu. Açıklıkta dururken bile bile yüzü belli olmuyordu. Eric zihninin ona oyun oynadığını düşünmeye başlamıştı. Gözünün önünde, deliliğinin yarattığı bir gölgeden başka bir şey olmayabilirdi.

"Sen... Sen gerçek misin?" diye kekeledi.

Orman hala o kadar sessizdi ki, Eric'in sesi bir çığlık gibi yankılandı.

İnsan kılığındaki karanlık kıpırdamadan dikilmeye devam edince, Eric onun gerçek olmadığına ikna oldu. *Krizin bir başka belirtisi*, diye düşündü, başını tiksintiyle iki yana sallayarak. *Sesler duymakla kalmazdı zaten*, diye kızdı kendine, *şimdi bir de görüntüler çıkmak zorundaydı*.

"Galiba sorumun yanıtını aldım," dedi Eric, çıldırdığını kanıtlayan hayale bakarak. "Sorun ne?" diye sordu. "Jeton geç mi düşünüyor? Seni zihnimin uydurduğunu farkettiğim zaman yok

olman gerekirdi." Elini sallayarak görüntüyü dağıtmaya çalıştı.
"Git. Kafayı yediğimi biliyorum. İspata lüzum yok. Kaybol."

Figür bir yere kaybolmadı ama onu çevreleyen gölgeler yok oldu. Karanlık yarılıyordu sanki. Bir gece çiçeğinin taçyap- rakları gibi açıldı ve içinde tuttuğu adamı gözler önüne serdi.

Eric hafızasını yoklayarak adamı inceledi ama bir sonuca ulaşamadı. Adam uzun boyluydu, bir seksenin üzerindeydi, balıkçı yaka bir kazak ve bol bir pantolon giymişti. Bunaltıcı havaya rağmen, üstünde bir de gri trençkot vardı.

Başını iki yana çevirmesine bakılırsa, adam da onu inceliyordu. Cildi inanılmayacak kadar solgundu, neredeyse bembeyazdı. Uzun, geriye taralı saçları da beyazdı. Eric'in böyle görünen bir ilkokul arkadaşı vardı. Adı Cheryl Baggle'ydi ve o da albinoydu.

"Kulağa çılgınca gelecek, biliyorum," dedi Eric adama, "ama..." Soruyu sormanın en alda yatkın yolunu bulmaya çalışıyordu. "Sen gerçeksinsin... Değil mi?"

Cevap hemen gelmedi. Gizemli yabancı soruyu ölçüp biçerken Eric onun gözlerine dikkat etti. Az önce koza gibi onu sarmalayan akışkan gölgeler, anlaşılan şimdi de onun göz yuvalarına yerleşmişti. Eric daha önce bu kadar derin ve karanlık gözler görmemişti.

"Evet," dedi soluk benizli adam sertçe. Sesi bir karga gaklaması gibi çıkmıştı.

Eric irkildi, adamın bu kısa ve öz yanıtı, iyice kafasını karıştırmıştı. "Evet mi? Yani..." Başını gergince iki yana salladı.

"Evet," dedi adam yine. "Gerçeğim." Üstüne basa basa söylemişti bunu.

Adamın sesi Eric'e garip geldi. Sanki adam bu dili konuşmaya alışkın değildi.

"Ya... Çok iyi. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Siz kimsiniz? Sizi beni bulun diye mi gönderdiler? Büyükannemle büyükbabam polise mi haber verdi? Bu kadar yol gelmek zorunda kaldığınız için kusura bakmayın. Gördüğünüz gibi ben iyiyim. İlgilenmem gereken bazı şeyler vardı ve... Şimdi eve dönüp onlarla uzun uzun konuşacağım..."

Adam solgun elini sert bir hareketle kaldırdı. "Sesin beni rahatsız ediyor," dedi homurdanır gibi. "Sana sessiz olmanı buyuruyorum, rezil yaratık."

Eric tokat yemiş gibi oldu. "Siz bana... Rezil yaratık mı dediniz?" diye sorarken kafa karışıklığı ve korku yine sesini tizleştirmişti.

"Bu dilde sizin gibileri daha iyi tanımlayan çok az ifade var," diye gürledi yabancı. "O'nun kutlu dünyasının felaketisiniz, Tanrı'nın nefreti üzerinizde. Ama beni bu hislere gark eden sen değilsin." Çocuğu susturmak için uzatılan el dönüp yukarı baktı. Elin hayalet gibi soluk avucunda bir şey parlamaya başladı. "Ne var ki bu durum cezalandırılacağın gerçeğini değiştirmiyor."

Eric ensesinden aşağı bir soğukluk yayıldığını, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bir şeylerin ters gittiğini anla

ması için ormanın sesleri tarafından uyarılmasına gerek yoktu tabii.

Kaçmak üzere arkasını döndü, kendini uzun çalılıkların arasına atacaktı. Kaçmak zorundaydı. Varlığının her zerresi *tehlike* diye bağıırıyordu. İlkel hayatta kalma içgüdülerinin onu teslim almasına izin verdi.

Birden dört karaltı tarafından yolu kesildi. Hepsi de ilk yabancı gibi giyinmişti ve yüzleri, tepelerindeki dolunay kadar soluktu. *Bu nasıl olabili*ri Eric'in kafasında sorular uçuşuyordu. Nasıl olmuş da dört kişi çıt çıkarmadan karşısına dikilebilmişti?

Yeni gelenlerin ayaklarının dibinde bir şey inledi. Eric orada iki büküm bir çocuk durduğunu gördü. Kir içindeydi, çıplaktı, saçları uzun ve dağınıktı. Sümükleri akmış, kirli dudaklarına kadar gelmişti. Eric çocuğun yüzündeki ifadeden onda tuhaf bir şeyler olduğunu çıkarabiliyordu, aklı başında değildi sanki. Sonra çocuğun boynundaki deri tasmayı ve yabancılardan birinin elindeki kayışı farkettiler ve gerçekten de tuhaf bir şeyler döndüğünü anladılar.

Çocuk tasmayı zorlayarak çamur kaplı parmağıyla Eric'i gösterdi, bir hayvan gibi hırlayıp inlemeye başladı.

Yabancılar gölgeler içindeki gözlerini Eric'e diktiler ve ona kaçma fırsatı tanımamak için açılmaya başladı. Vahşi çocuk anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu.

Eric hızla arkasını dönünce ilk yabancının ona yaklaştığını gördü. Uzattığı eli alevler içindeydi.

Zihni olanlara bir anlam vermek için çırpınıyordu. Adamın avucunda bir ateş vardı ve en sinir bozucu şey de bunun adamı hiç rahatsız etmemesiydi.

Sarı-turuncu alev büyüyüp iştahla havaya sıçrarken Eric'in bacakları titredi. Yabancı hiç duraksamadan yaklaştı. Eric çığlığı basarak koşmak, adamları yarıp kaçmak istiyordu ama içinden bir ses bunun işe yaramayacağını söylüyordu.

Korkuya yenilince dizlerinin üstüne çöktü. Soğuk bir ıslaklığın külotuna yayıldığını hissetti. Arkasına dönmesine gerek yoktu, yabani çocuk ensesinin dibinde hırıliyordu ve Eric dört yabancının gelip onun etrafını kuşattığını anlamıştı. Gözlerini avucundaki ateşle onun tepesinde dikilen adamdan ayırmadı.

"Kimsiniz siz?" diye sordu boğuk bir sesle. Başka bir şekle bürünmeye başlayan ateş onu büyülemişti.

Yabancı parıldayan siyah gözleriyle ona baktı. İfadesinde en ufak bir duygu kırıntısı yoktu. Eric o karanlık gözlerde kendi aksini görebiliyordu.

"Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu acıklı bir sesle.

Yabancı başını kaldırdı. Alevlerin sıcaklığı Eric'in yüzüne vuruyordu.

"O düzenbaz havari Matthew uyduruk kitaplarından birinde hakkımızda ne diyordu?" diye sordu adam ortaya. "*İnsanoğlu onları gönderecek, onlar da karşı koyan her şeyi, kötülük yapan herkesi O'nun egemenliğinden toplayıp kızgın firma atacak. Ya da aynı işlevi görecek bir yere,*" diye ekledi korkunç bir gülüşle.

Eric doğaya bundan daha aykırı bir şey görmemişti. Yabancıнын yüzünde en basit insani ifadeleri bile yansıtacak bir kas sistemi yoktu sanki.

"Anlamıyorum," dedi Eric neredeyse fısıldayarak.

Adam alevler içindeki nesneyi diğer eline geçirdi. Ateş, bir kılıca dönüşmüştü.

Yanan bir kılıç.

"Anlamaman daha iyi," dedi adam, kılıcı havaya kaldırarak.

Çocuk ateşten silahın alçalmasını izlerken doğan güneşin ışınlarını görmek ister gibi başını yukarı kaldırdı. Ve sonra tüm varlığı ve geleceği ateşlerin içinde yitip gitti.

birinci bölüm

Aaron Corbet yine o rüyayı görüyordu. Ama rüyadan çok öte bir şeydi bu. Aaron'ın rüyaları, üç aydan uzun bir süre önce başladığından beri gün geçtikçe daha yoğun, daha canlı oluyordu. Gördükleri neredeyse gerçek gibiydi.

O ilkel şehirde, kahverengi tuğla, balçık ve samanla inşa edilmiş o kadim yerde yolunu bulmaya çalışıyor, insanlar panik içinde, çünkü bir şey onların yuvalarına saldırıyor. Çıldırılmış gibi koşuyorlar, korkulu feryatları soğuk gecede yankılanıyor. Şiddetin sesleri havaya yayılıyor, kılıçlar çarpışıyor, yaralılar inliyor -bir ses daha var, ne olduğu anlaşılmayan bir ses, uzakta ama yaklaşıyor.

Aaron kaç gece korku içindeki insanları durdurmaya, onlara neler olduğunu sormaya çalışmıştı ama hiç kimse onu ne

görüyor, ne de duyuyordu. Aaron kargaşanın ortasında bir hayaletti sanki.

Karı kocalar küçük çocuklarına kalkan olup kumlu sokaklarda itişip kakışarak çaresizce sığınacak bir yer arıyor. Çocuk yine onların korkulu seslerine kulak veriyor. Dillerini bilmiyor ama söylenenler apaçık. Onların ve çocuklarının hayatı tehlikede.

Aaron sayısız gece bu kederli köye gelmiş, insanların dehşetine tanık olmuştu ama bu korkunun kaynağını bir kez olsun görmemişti.

Çıplak ayaklarında çöl kumlarının sertliğiyle rüzgarlı rüya sokaklarında ilerliyor. Her geçen gece, kuşatma altındaki bu şehir ona daha gerçek görünüyor. Bu gece, şehrin korkusunu kendi korkusuymuş gibi ta içlerinde hissediyor. Bir kez daha soruyor kendi kendine. Ne korkusu bu? Bu basit insanları böyle bir dehşete sürükleyebilenler kim?

Pazar yerinde onun yaşlarında, paçavralar içinde bir çocuk, su kabağını andıran sarı meyve yığını çevreleyen muşambanın arkasından fırlıyor. Aaron, gölgelere sığınan çocuğun ıssız pazar yerinde sessizce ilerlemesini izliyor. Çocuk koşarken endişeyle gökyüzüne bakıyor.

Çocuğun gökyüzüyle bu kadar ilgilenmesi garip.

Çocuk pazarın kıyısına gelince izbe bir köşeye çöküyor. Öte taraftaki karanlık toprakları uzun uzun süzüyor.

Esmer tenli çocuğun yüzünde katıksız bir korku var, beyaz gözleri sonuna kadar açık. Neden korkuyor bu kadar, diye dii

şünüyor Aaron. O da göğe bakıyor ama ısıldayan mücevherlerle süslü bir kadifeye benzeyen gece dışında bir şey görmüyor. Orada korkacak hiçbir şey yok, hayran olunacak bir güzellik var sadece.

Çocuk saklandığı köşeden çıkıp geniş boşluğa dalıyor. Rüzgar başladığında henüz yolun yarısında. Hiç beklenmedik bir fırtına kopuyor, kumu, toprağı, tozu dört bir yana savuruyor.

Çocuk durup yüzünü uçuşan kumlardan korumaya çalışıyor. Kör gibi, ne yöne gittiğini bilmiyor. Aaron çocuğa seslenmek, onu o esrarengiz kum fırtınasından kurtarmak istiyor ama çabalarının boşa gideceğini de biliyor. O yalnızca bir gözlemci.

Sonra o ses geliyor. Aaron tam çıkaramasa da sesi tanıyor. Gökyüzünde havayı döven, rüzgarı başlatan,fırtınayı koparan bir şey var.

Çocuk haykırıyor. Çöl kumları, ter içinde kalmış vücudunu beyaza boyamış.

Sesler artık daha yüksek, daha yakın.

Ne bu? Cevap, Aaron m dilinin ucunda. Bir kez daha gökyüzüne bakıyor. Rüzgarın önüne kattığı kumlar hala havada. Yüzüne batıyor, gözlerine doluyor ama Aaron görmek zorunda. Bu tuhaf gümbürtünün, kayaları yerden kaldıracak şiddette rüzgarların nereden geldiğini öğrenmeli. Bu hayali şehrin insanlarına, o çocuğa musallat olan sonsuz korkuyu neyin doğurduğunu bilmesi gerek.

Ve toz bulutlarının arasından onları görüyor. Onları ilk kez görüyor.

Zırh giymişler. Silahlarının üstünde dans eden alevlerin ışığında parıldayan altın zırhlar.

Çocuk ona doğru koşuyor. Aaron birden görünür olmuş sanki. Çocuk ellerini uzatıyor, kurtarılmak için o şehrin dilinde yalvarıyor.

Bu sefer Aaron kelime kelime hepsini anlıyor. Cevap vermek istiyor ama kulak tırmalayan çığlıklar geceyi inletiyor. Avını gören yırtıcıların coşkulu nidaları.

Çocuk kaçmaya çalışıyor ama çok kalabalıklar.

Aaron izlemekten başka bir şey yapamazken kuşu andıran yaratıklar gökyüzünden çocuğun üstüne çulluyor. Hazin feryatlar, havayı döven, güçlü kanatlara yenik düşüyor.

Melek kanatlarına.

LYNN. MASSACHUSETTS

Gabriel'in yatağı sarsacak şiddetteki hışırtıyı, Aaron'ı rüyasından kurtarıp dünyaya döndürdü.

Aaron'ın gözleri açıldığı anda yüzü yeni bir hışırtıyla ıslandı. Rüya silinip gitti, Aaron'ın o an tek düşünebildiği, ilgi isteyen, Gabriel adındaki Labrador retriever köpeğiydi.

"İyyy," diye inledi, yüzünü salyalardan arındırmak için kolunu örtünün sıcaklığından çıkarırken.

"Çok sağol, Gabe," dedi, uykulu bir sesle. "Saat kaç? Kalkma vakti geldi mi?" diye sordu yanında yatan köpeğine.

Sarı Labrador iri kafasını uzatıp Aaron'ın elini yaladı. Kaslı gövdesi, saatin önünü kapatıyordu.

"Tamam, tamam," dedi Aaron, diğer elini uzatıp köpeğin sarı tüylerini ovuşturarak. Saati görebilmek için doğruldu.

Daha çok sevilme isteyen Gabriel sırtüstü dönerek patile- riyle Aaron'ı dürttü. Aaron gülüp onun göbeğini okşadı ve yatağın yanındaki komodinde duran saate baktı.

Dijital kırmızı gösterge 7:28'den 7:29'a dönüştü.

"Of," diye tısladı Aaron.

Onun endişesini sezen Gabriel yeniden karnının üstüne dönerek havladı.

Aaron yataktan fırladı. Geç kalmanın paniği onu kendine getirmişti.

"Of. Of. Of. Of!" dedi, üstündeki Dave Matthews konser tişörtünü çıkarıp bir köşede biriken kirlilere doğru fırlatırken. Eşofman altını da çıkarıp aynı yöne şutladı. Geç kalmıştı. Hem de çok.

Gece Bay Arslanian'ın tarih sınavına çalışmıştı. Kafası İç Savaşın ayrıntılarıyla öyle şişmişti ki, alarmı kurmayı unutmuştu herhalde. İlk zil çalmadan Kenneth Curtis Lisesi'ne ulaşmak için yarım saatten az zamanı vardı.

Şifonyere uzanıp ikinci çekmecedен temiz çamaşır ve çorap çıkardı. Üstteki aynadan Gabriel'ın merakla ona baktığını görebiliyordu.

"İnsanın en iyi dostuymuş, hadi canım," dedi banyoya giderken. "Neden beni uyandırmadın?"

Gabriel dağınık örtülerin üstüne yatıp gürültüyle nefes aldı.

Aaron on yedi dakikadan biraz daha uzun bir sürede duş alıp dişlerini fırçalamayı ve giyinmeyi başardı.

Hala şansım var, diye düşündü, omzunda çantasıyla koşar adım merdivenden inerken. Hemen şimdi kapıdan çıkıp North Common'daki ışıklara hiç takılmazsa, tam öğretmen zili çalarken otoparka girebilirdi.

Sonuç kesin değildi ama başka şansı yoktu.

Holdeki askılıktan paltosunu kaptı. Kapıyı açmak üzereyken Gabriel'in bakışlarını ensesinde hissetti.

Köpek arkasında durmuş, dikkatle onu izliyordu. Başını soru sorar gibi eğmişti, "Bir şey unutmadın mı?" diyordu sanki.

Aaron iç çekti. Köpek sabah mamasını yemeli ve her zamanki işlerini halletmesi için dışarı çıkarılmalıydı. Normalde en yakın dostunun ihtiyaçlarını karşılamaya bolca vakti olurdu ama o gün durum başkaydı.

"Yapamam, Gabe," dedi kapı kolunu çevirirken. "Lori kahvaltını verip seni gezdirir."

Ve ancak o an üvey annesinin evde olmadığını farkedebildi. Evden çıkmak için telaş ederken dalıp gitmişti.

"Lori?" diye seslendi kapıdan bir adım gerileyip. Hızla kordordan mutfığa gitti. Gabriel hemen arkasından onu izliyordu.

Tuhaf, dedi içinden. Stanley ailesinden ilk uyanan genelde Lori olurdu. Sabah beşte kalkıp kahve yapar ve General Electric fabrikasında ustabaşılık yapan kocası Tom saat tam yedide işte olabilsin diye ona yemek hazırlardı.

Mutfakta kimse yoktu. Aaron yanında Gabriel'la yemek odasından salona geçti.

Salon karanlıktı, dört pencerenin panjuru da kapalı duruyordu. Televizyon açıktı ama ekranda sadece parazit vardı. Yedi yaşındaki üvey kardeşi Stevie, 55 ekran televizyonun karşısında, dünyanın en ilginç programını seyredermiş gibi oturuyordu.

Şakayla utanç duvarı diye bahsedilen karşı duvardaki aile fotoğraflarının altındaki koltukta üvey annesi uyuyordu. Eski, mavi bir geceliğe sarınmış yatan kadın yaşlanmış gibi görünüyordu. Aaron şaşırdı. Onun da yaşlanacağını ve bir gün yanında olmayacağını ilk kez ciddi ciddi düşünüyordu. *Bu da nereden çıktı şimdi?* dedi kendi kendine. Bu tuhaf, iç karartıcı düşünceleri aklından çıkarıp daha güzel bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Stanley'ler onu evlat edinip evlerine alınca Aaron yedinci kez bir ailenin yanma yerleştirilmiş oluyordu. Sosyal hizmet görevlileri ne derdi onun için? "Kötü bir çocuk değil, sadece biraz hırçın ve içe kapanık." Aaron gülümsedi. Yerleştirme denemelerinin sona ereceğini hiç beklemezdi. Sekizinci, dokuzuncu, hatta muhtemelen yüzüncüsünü bile göreceğini düşünürdü. Günün birinde de onu koruyucu aile sisteminden çıkarıp tek başına hayatını yaşamaya bırakacaklardı.

Bu kadın ve kocasının yıllarca ona gösterdiği ilgiyi aklına getirince Aaron'ın tüm vücuduna bir duygu sağanağı yayıldı. Ne kadar haylazlık yaparsa yapsın ya da yaramazmış gibi davranırsa davransın onu bırakmamış, ona zaman, enerji harca

mış, en önemlisi de şefkat göstermişlerdi. Stanley'lerin tek yaptığı devletten maaş almak değildi, onu gerçekten önemsiyorlardı. Aaron zaman içinde onları hiç tanımadığı anne babası gibi görmeye başlamıştı.

Gabriel gidip televizyonun önündeki çocuğun yüzünü yaladı. Aaron onun tek derdinin çocuğun kahvaltısından artakalanlar olduğunu biliyordu. Ama çocuk hiç tepki vermedi, iri iri açılmış gözleriyle televizyona gülümseyerek bakmayı sürdürdü.

Steven, Stanley'lerin tek öz çocuğuydu ve otizmden muzdaripti. Çoğunlukla yanlış tanınan bu zihinsel rahatsızlık sonucu insan kendi gerçekliğine öylesine dalıyordu ki etrafındaki dünyayla iletişim kurmakta zorlanıyordu. Ele avuca sığmaz bir çocuktu o, Lori onunla özel olarak ilgilenmek için hep evde kalıyordu.

Lori kıpırdandı ve irkilerek uyandı. "Stevie?" diye sordu hal-sizce, küçük oğlunu arayarak.

"En sevdiği programı izliyor," dedi Aaron, Gabriel'la küçük çocuğu göstererek. Ardından üvey annesine baktı. "Sen iyi misin?"

Lori gerindi ve sabahlığını çenesine kadar çekerek ona gülümsedi. O gülümseme, her zaman Aaron'ın kendini özel hissetmesini sağlardı. O sabah da istisna değildi. "İyiyim, canım. Biraz yorgunum, o kadar." Başıyla televizyonun karşısındaki çocuğu işaret etti. "Kötü bir gece geçirdi. Ekrandaki parazitler dışında hiçbir şey onu sakinleştiremedi."

Lori gözlerini kısarak duvardaki sarkaçlı küçük saate baktı. "O saat doğru mu? Sen hala burada ne yapıyorsun? Okula geç kalacaksın."

Aaron açıklamaya girişmişti ki annesi yerinden fırlayıp onu dışarı sürdü. "Geç saate kadar çalışınca alarmı kurmayı unut- tum...

"Sonra anlatırsın," dedi kadın, onu çekiştirerek.

"Köpeğe mama.

"Veririm. Dışarı da çıkarırım," dedi, onun lafını keserek. "Okula git ve tarih sınavından yüksek bir not al."

Aaron kapıdan dışarı adımını atmıştı ki, kadının mutfaktan ona seslendiğini duydu. Sesinden panik seziliyordu.

Aaron başını kapıdan içeri soktu.

"Neredeyse unuttuyordum," dedi kadın, bir elinde köpeğin yemek kabı, diğer elinde kuru mama kutusuyla. Yanında sabırsızca oturan Gabriel'ın salyaları önünde göl olmuştu.

"Ne oldu?" diye sordu Aaron, telaşla.

Kadın gülümsedi. "Doğumgünün kutlu olsun," dedi ve ona bir öpücük gönderdi. "Harika bir gün geçir."

Doğumgünüm, diye düşündü Aaron kapıyı kapatıp arabaya koşarken.

Sabahın koşturmacasında bunu tamamen unutmuştu.

Okulun antika hoparlör sisteminden günlük duyurular yapılırken sınıfa girdi.

Matematik bölümünün emekliliğine aylar kalan geçkin başkanı Bayan Mihos, elindeki *Aile Bağları* dergisinden başını kaldırıp ona buz gibi bir bakış attı.

Aaron ağzını oynatarak sessizce, "Özür dilerim," dedi ve hemen yerine oturdu. Bayan Mihos'a ne kadar az şey söylense o kadar iyi olduğunu öğrenmişti. *Kadının kuralları basitti. Sınıfa vaktinde gel, mazeret kağıtlarını geciktirme ve ne yaparsan yap, ukalalık etme.* Aaron, artık arkalarda sessizce oturan Tommy Philips'in komiklik yapma çabalarını tüyleri ürpererek anımsadı. Okula gelmediği bir günün ardından esprili bir mazeret kağıdı getirince bir hafta gözetim altında tutulmuştu. O matematik öğretmenin hayatta en nefret ettiği şey ukalalıktı.

Aaron kadına bakmaya cesaret etti. Yoklamasını düzeltmek için defterde onun adını arıyordu. Dersin başlama zili çalarken Aaron rahatlayıp derin bir nefes aldı. Belki o kadar da kötü bir gün olmazdı.

Amerikan edebiyatı dersi fena geçmedi. Ama ikinci derste, Bay Arslanian'ın sınavı sırasında Aaron o güne dair öngörülerinin tamamen yanlış olduğunu anladı. Çalıştığı bazı kısımları hatırlayamaması yetmezmiş gibi felaket bir baş ağrısı da başlamıştı. İçeride tıraş makinesi unutulmuş gibi zonkluyordu başı. Alnını şiddetle ovuşturarak Richmond Ekmek İsyanı'nın sosyal ve politik sonuçlarını aklına getirmeye çalıştı. Arslanian'ın İç Savaş sırasındaki bazı olaylara dair saplantısı Aaron'a beyin kanaması geçirecekti.

Zaman öyle hızlı tükendi ki Aaron bayıldığından, hatta uzaylılar tarafından kaçırıldığından şüphelendi. Kompozisyon sorularının sonuncusunu ucu ucuna yetiştirdi. Çalan zil de baş ağrısına birebirdi doğrusu. Sınav kağıtlarına şöyle bir göz gezdirdi. En iyi sınavı değildi belki ama bu durumda daha iyisi de olamazdı.

"Kağıtlarınızı rulo yapıp pembe bir kurdeleyle bağlamanız için size birkaç saat daha vermemi ister misiniz, Bay Corbet?"

Aaron yine daldı. Başını kaldırınca Arslanian'ın elini uzatmış, bütün cüssesiyle tepesinde dikildiğini gördü.

"Ama ne yazık ki eşim dün akşam nefis bir hindi yemeği yaptı ve dünden kalanlar hala öğretmen odasında beni bekliyor."

Başındaki sinir bozucu zonklama giderek artan Aaron adama bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Kağıdınız, Bay Corbet," dedi Arslanian.

Aaron kendini toparlayarak sınav kağıdını öğretmene verdi ve kitaplarını toplayıp çıkmaya hazırlandı. Ayağa kalktığında sınıf dönmeye başladı ve Aaron ne olur ne olmaz diye sırasına tutundu.

"İyi misiniz, Bay Corbet?" diye sordu Arslanian, masasına dönerken. "Biraz solgun görünüyorsunuz da."

Aaron yalnızca solgun görünmekle kaldığına hayret etti. Kulaklarından ve burnundan kan fışkırsa şaşırılmazdı. Berbat bir haldeydi. "Başım ağrıyor," dedi kapıya yürürken.

"Bir Tylenol al," diye seslendi öğretmen peşinden. "Başına da soğuk bez koy. Bende işe yarıyor."

Sağolsun, hep çok yardımcı olur, dedi kendi kendine Aaron. Kafasının patlayıp duvarları kanla dekore etmesine engel olmak için adımlarını yavaş yavaş atıyordu.

Koridor gelip geçen ya da renkli dolapların önünde dedikodu yapan insanlarla doluydu. *Hayret,* diye geçirdi Aaron içinden. *On beş dakikaya bunca alçaklık sığıyor demek.*

Aaron öğrenci denizine daldı. Kitaplarını bırakacak ve baş ağrısı için bir şeyler almaya revire gidecekti. Durumu giderek kötüleşiyordu. Beyninde cızırdayan ayarsız bir radyo vardı sanki.

İnsanların arasından ilerlerken bazılarıyla sessizce selamlaş- tı. Aslında onu tanıyan az sayıda kişi, kabalık olmasın diye gülümsüyordu ona. İnsanların onu geçmişi sorunlarla dolu, sessiz, yalnız biri olarak gördüğünün farkındaydı ve bu kanıyı değiştirmek için çaba da sarf etmemişti. Ken Curtis'te Aaron ın gerçek bir dostu yoktu, tanıdıkları vardı sadece. Ve bunu zerre kadar umursamıyordu.

Nihayet dolabına ulaşp şifreyi girmeye koyuldu.

Midesine bir şeyler girse kendini daha iyi hissederci belki. Önceki geceden beri gırtlğından bir şey geçmediğini hatırladı. Dolabın kapağını açtı ve kitaplarını yerleştirmeye başladı.

Yakınlarda bir kızın güldüğünü duydu. Arkasına bakınca Vilma Santiago ve üç arkadaşını dolaplarının başında gördü.

Ona doğru bakıyorlardı ama hemen başlarını çevirip kıkırdadılar. *Nedir bu kadar komik olan,* diye düşündü Aaron.

Onun duyabileceği bir sesle konuşuyorlardı. Tek sorun, Portekizce konuşuyor olmalarıydı ve Aaron dediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. Brezilyalı kızların sohbetlerine kulak misafiri olurken iki yıllık Fransızca derslerinin pek faydasını görmüyordu.

Vilma onun hayatında gördüğü en güzel kızlardan biriydi. Ken Curtis'e bir yıl önce Brezilya'dan gelmiş ve aylar içinde okulun en iyi öğrencilerinden biri olmuştu. Güzellik ve akıl bir arada tehlikeli bir karışım oluşturuyor ve Aaron ı çok fena çarpıyordu. Birbirlerini her gün dolaplarının başında görüyorlardı ama hiç konuşmamışlardı. Aaron onunla konuşmak istemediğinden değildi tabii. Sadece aklına söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Kitaplarını düzeltmek üzere dolabına dönünce kızların bakışlarını yine üstünde hissetti. Fısıldaştıklarını duyunca Aaron paranoyaya kapılmaya başladı.

"Ele não e nada feio. Que bunda!"

Baş ağrısı birden şiddetlendi. Biri kafasının tepesine bir buz kıracağı saplamıştı sanki. Az daha can havliyle bağırarak ve se-yircilerini iyice güldürecekti. Alnını dolabın soğuk metal yüzeyine dayayarak dua etti. *Bu şiddette bir ağrı uzun süremez,* diye düşünüyordu umutla. Kırık cam parçalan beynine saplanıyordu. Gözlerinin önünde renkli, tuhaf noktacıklar uçuşmaya başlayınca bayılacağını sandı.

Uğultu dayanılmayacak bir yoğunluğa ulaşınca zihninin bağlantıları adeta kısa devre yaptı ve tam Aaron kendini kaybedecekken -hepsi geçti. Aaron acının geri gelmesinden korkarak beklerken sapasağlamdı. *Neydi bütün bunlar?* diye sormadan edemedi, kanıyor mu diye eliyle burnunu yoklarken.

Hiçbir şey yoktu. Ne acı, ne uğultu. Hatta sabahtan beri kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. *Belki de on sekizine girerken herkesin yaşadığı tuhaf bir biyolojik deneyimdir,* diye düşündü hayretle, doğumgününü bir kez daha hatırlayarak.

Dolap kapağını kapatırken Vilma'yla arkadaşlarının hala konuştuğunu farketti. "Estou cansada de pizza. Semana passada, nós comemos pizza, quase todo dia." Öğle yemeği seçeneklerini konuşuyorlardı. Kantine ya da pizza yemek için kampüse gideceklerdi. Vilma kantini istiyordu ama diğerleri pizza diye ısrar ediyordu.

Aaron revire gitmesinin hala gerekip gerekmediğini düşünürken Vilma'yla göz göze geldi. Kız utangaçça gülümseyerek hemen gözlerini kaçırdı.

Ama diğer kızlar bu sahneyi kaçırmamıştı, acımasızca alay etmeye başladılar.

"Porqué? Você está pensando que uma certo pessoa vai estar no refeitório hoje?" Kantine gitmeyi, yakınlarındaki bir çocuk sebebiyle mi istediğini soruyorlardı.

Aaron ın sırtından soğuk terler boşandı. Şüphelerinde haklı çıkmıştı, kızlar sahiden de ondan bahsediyordu.

"E, e dai? Eu acho que ele e un tesão." Vilma arkadaşlarının alaylarına cevap verdikten sonra Aaron a doğru baktı.

Hepsi ona döndüğünde olan biten Aaron'ın kafasına dank etti. Ne konuştuklarını anlıyordu. Vilma'yla arkadaşları *hala* Portekizce konuşuyordu ama nasıl oluyorsa Aaron kızların ağızlarından çıkan her kelimeyi anlıyordu.

Ama en şaşırtıcısı, Vilma'nın söyledikleriydi.

"Eu acho que ele e un tesão."

Onu hoş bulduğunu söylüyordu.

Vilma Santiago onu hoş buluyordu!

İKİNCİ BÖLÜM

Aaron'ın okul sonraları çalıştığı West Lynn Hayvan Hastanesi'nin arkasında Avcı adlı bir tazi, sararmış çimenleri büyük bir ilgiyle kokladı.

"Tanıdığın biri mi?" diye sordu Aaron, uzanıp köpeği bir kamçıyı andıran uzun kuyruğunun biraz üstünden sevgiyle okşayarak.

Köpek dönüp kuyruğunu salladı, sonra çimenlikte saklanan başka bir kokuya kapılıverdi.

Aaron saatine baktı. Sekiz buçuğu geçiyordu, çok yorulmuştu. Karnındaki tenis topu ameliyatla alındığından beri kabızlık çeken Avcı bir an önce işini hallederse, Aaron eve gidecek, karnını doyuracak ve gözleri kapanmadan önce yapabildiği kadar ödev yapacaktı.

Köpek burnunu yerden ayırmadan onu bir gölgeye çekti, bir çember çizdi ve nihayet işini gördü.

"Doğumgünüm kutlu olsun," diye mırıldandı Aaron, gökyüzüne bakarak. "Orada birileri beni seviyor herhalde."

O günkü tuhaflıkları aklından geçirerek köpeği hastaneye sürükledi. Vilma ve arkadaşlarıyla dolapların orada yaşadıklarını hatırlayınca karnına ağrılar giriyordu.

Yanlış mı algıladım, diye düşünüyordu kapıyı açarken. Portekizce'den birden onun diline mi dönmüşlerdi? *Hayır,* dedi içinden, *hayır. Duyduklarım kesinlikle Portekizce'ydi. Ve anlıyordum. Ama bu nasıl olabilir?*

Yardımcı veteriner Michelle'i gören Avcı heyecanla koşunca tırnakları kaygan fayanslarda dans ayakkabıları gibi sesler çıkardı.

"Eee," diye sordu ellerini beline koyan kız, iri köpeğe. "Başardık mı?"

Michelle köpeğin sivri burnuna dokundu ve kulaklarını okşadı. Ona sevgi dolu bakışlar atıp sürtünen köpek cennette gibiydi.

"Eee?" diye sordu kız yine.

Aaron onun artık köpeklerle konuşmadığını farkedince hemen daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

"Pardon," dedi. "Evet, görev başarıyla tamamlandı. Ardında bıraktıklarını kaldırmak için ağır inşaat makineleri gerekebilir ama yapması gerekeni yaptı."

Michelle danışma masasının arkasına geçerken burnunu kırıştırdı. "Iyyy. Hatırlat da bir süre arka tarafa gitmeyeyim." Duvardaki raflardan bir dosya alıp açtı. "Doktor Kris için bir not düşeyim. Uzun bacaklı arkadaşımız yarına zehir gibi olur."

Aaron, bir arkadaşına en yakın kişi olarak gördüğü kızı zorlukla duydu. Okulda olanların imkansızlığını düşünüyordu yine. Mantıklı bir açıklama olmalıydı. Baş ağrısıyla bir ilgisi vardı belki de.

"Dünyadan Corbet'e," dediğini duydu kızın. Sesi hoparlörden geliyormuş gibi çıksın diye elleriyle ağzını kapatmıştı. "Görev kontrol merkezi konuşuyor, tamam. Galiba astronotlarımızdan biri kayıp."

Aaron gülümseyerek başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Çok yorucu bir gündü. Adım atacak halim kalmadı."

Michelle de ona gülümsedi ve dosyayı yerine koydu. "Önemli değil, sadece takılıyordum," dedi, omzuna gelen saçlarını yüzünden çekerek. "Okulda kötü bir gün mü geçirdin?"

İkisi klinikte aynı dönemde çalışmaya başlamışlar ve iyi geçiniyorlardı. Michelle, ona eski erkek arkadaşlarından birini anımsattığını söylemişti. O da uzun boylu, esmerdi ve hep düşüncelere daldı. Kızın çok sayıdaki kalp kırıklıklarının ilkiydi o. Michelle, Aaron'dan beş yaş büyüktü. Lisede hayatının en kötü dönemlerinden birini geçirdiğini söylerdi sık sık. O yüzden kendini gençlik sorunları konusunda bir uzman gibi görüyordu.

"O günleri sen de hatırlarsın, yaşlı bayan," dedi Aaron, karşılık bulan bir gülümsemeyle. "Avcı'yı kafesine bırakayım da çıkalım buradan."

Aaron köşedeki kağıt sepetini koklamakla meşgul tazıyı köpeklerin kaldığı odanın kapısına doğru götürdü.

"Hey, Aaron," diye seslendi Michelle arkasından.

Aaron döndü. "Bir şey mi oldu?"

Kız bir an onu süzdü. "İyi olduğundan emin misin? Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

O günün acayıplıklarını biriyle paylaşmak çekici bir fikirdi ama Aaron buna kapılmayacaktı. Michelle'in onu 'esmer ve düşünceli'ye ek olarak bir de psikolojik vaka olarak görmesini hiç istemiyordu.

"Gerçekten iyiyim," dedi. "Biraz yorgunum, hepsi o."

Kapıyı açıp köpeği içeri soktu. Çeşitli boyutlarda kafeslerle dolu, büyük bir odaydı burası. İri cinsler için büyük kafesler, Doktor Bufman'ın sevgiyle 'fare köpekler' dediği cinsler için küçük kafesler yer alıyordu. Aaron, Avcı'yı kafesine götürdü, diğer köpeklerle selam verdi ve eşyalarını koyduğu görevli odasına gitti. Tişörtünün üstüne giydiği mavi iş formasını çıkarıp askıya astı.

O kadar yorgundu ki, kendini ağır çekimde hareket ediyor gibi hissediyordu. *Yaşlanmak böyle bir şey mi? Otuz yaşına gelince ne olacak acaba?* diye geçirdi içinden. Çantasını sırtına attı ve kendini kafeslerin arasından lobiye yürümeye zorladı. Saat do

kuza çeyrek vardı. Dokuzda evde olabilirse, ayaküstü bir şeyler atıştırıp biraz da ödevlerine baktıktan sonra on buçukta yatağı girebilirdi. Uyku sözcüğü kulağı muhteşem geliyordu.

Melekler tarafından paramparça edilen esmer ocuk birden gözünün önüne gelince Aaron irkildi. Böyle bir şeyi hatırlamaya hiç hazırlıklı olmadığı için huzursuz olmuştu.

Ödevi boşverip kendimi doğruca yatağı atsam iyi olacak, diye düşündü. Sinirleri gerilmişti. *Beyne dinlenme fırsatı vermeli.*

Lobide danışma masasının yanından geçerken bir kadının ayaklarının dibinde bir Alman kurdu yavrusuyla orada dikildiğini gördü.

Michelle elinde bir dosyayla Aaron'a baktı. Yüzündeki ifadeden kızın öfkesi anlaşılıyordu.

"Bu Bayan Dexter," dedi, dosyaya eliyle vurarak. "Sheba sabah ilk iş kısırlaştırılacak. Bayan Dexter onu daha erken getirecekti ama unutmuş."

Aaron gözlerini bir an kapatıp iç çekti. Yatağı girme planlarının suya düştüğünü görür gibiydi.

"Çok özür dilerim," dedi Bayan Dexter. "Zaman aklımdan çıkıp gitmiş..."

Köpek yerleri koklayarak tasmaını ekiştirince kadın den- gesini yitirdi.

Aaron kadını dinlemeyi kesip çantasını yere bıraktı ve dosyayı Michelle'den aldı.

"Sen git. Ben ilgilenirim."

"Emin misin?" diye sordu Michelle, sandalyeye astığı el çantasına anında uzanarak. "Daha kalabilirim ama bu akşam biraz işim vardı..."

Aaron başını iki yana salladı. "Anlıyorum. Sen git. Borcunu sonra ödersin."

Michelle gülümseyip tezgahın diğer tarafına geçti. "Sağol, Aaron. İhtiyaç duyacağın her şey burada. İyi geceler."

Kız kapıdan çıkarken Aaron ona el salladı, sonra da dosyaya döndü. "Evet," dedi, birkaç kağıt çıkararak. "Bunları doldur musunuz lütfen?"

Bayan Dexter formları ondan aldı ve tasmayı bırakıp köpeği lobiyi keşfetmeye teşvik etti. "Kusura bakmayın," dedi çantasından bir gözlük çıkarıp takarken. "Burada biri olur sanıyordum." İlk formu doldurmaya başladı. "Piyango sana vurdu."

Sheba kuyruğunu sallayıp kulaklarını yatırarak temkinli adımlarla Aaron'a yaklaştı.

"Evet, bana vurdu," dedi Aaron, koklaması için elini yavru köpeğe uzatarak. Sheba elini yaladı, Aaron da onun başını okşadı.

Bayan Dexter'in işlemleri tamamlayıp çıkması yirmi dakika sürdü.

"Sheba'yı merak etmeyin," dedi Aaron, gözleri dolan kadına kapıyı açarken. "Doktor sabah ilk iş ameliyatını yapacak. Ameliyatın nasıl geçtiğini ve Sheba'nın ne zaman eve dönebileceğini öğrenmek için öğlen arayabilirsiniz."

Kadın kapı eşiğinde son bir kez eğilip köpeğine sarıldı ve onu başından öptü.

"Her şey için teşekkürler," dedi doğrulurken. "Seni geç vakte kadar tuttuğum için özür dilerim."

Aaron birden suçluluk duygusuna kapıldı. Bir hayvana bu kadar sevgi gösteren birine kızmak çok zordu.

Sheba sahibinin arabasına onsuz bindiğini görünce inlemeye başladı.

"Tamam, kızım," dedi Aaron, hafifçe tasmayı çekerek. "Hadi seni geceye hazırlayalım. Kalacak çok güzel yerlerimiz var. Kesinlikle yalnız olmayacaksınız."

Aaron onu köpek odasına doğru götürdü. Sheba köpek kollarından ürkmüş olacak ki kuyruğunu titreyen bacaklarının arasına kıştırıp gerileyerek Aaron a sığındı.

"Korkacak bir şey yok," diye ona telkinde bulundu Aaron. Ve birden kıyamet koptu.

Odadaki bütün köpekler çılgına döndü; havlıyor, kafeslerinin kapılarına saldırıyor, öfkeyle yerleri eşeliyorlardı.

Sheba iyice geriledi. Gergin bir ifadeyle önce Aaron a, ardından köpeklerle baktı. "Nesi var hepsinin?" demek istiyordu sanki. Aaron'ın en ufak bir fikri yoktu. Onları hiç böyle görmemişti. Sheba kızgınlık dönemine biraz erken girmiş olabilirdi. Belki daha saldırgan bir köpeklerle aynı evi paylaşıyordu ve diğer köpeklerin kokusunu almıştı. Yavru köpek hafif iniltiyle çıkarmaya başlayınca Aaron eğilip onun başını okşadı.

Havlamalar azalacağı yerde arttı. Aaron kızmaya başladığını hissediyordu. Bir bu eksikti. Zaten geç kalmıştı, yetmezmiş gibi bir de ortalık birbirine girmişti. *Ne yapacağım ben?* diye sordu kendi kendine. *Diğerleri böyle... böyle vahşi hayvanlar gibi davranırken bu zavallıyı kafese kapatamam.*

"Sessiz olun," diye bağırdı.

Kargaşa devam etti. Yüksekteki kafeslerden bazıları içlerindeki devinim yüzünden sallanmaya başlamıştı.

Sheba kapının yanına büzülmüş, dışarı çıkmayı dört gözle bekliyordu. Aaron ona kabahat bulamazdı.

"Susun," diye otoriter bir sesle avazı çıktığı kadar bağıarak şansını bir daha denedi Aaron.

Alman kurdu yavrusu kapıyı tırmalayarak tahta yüzeyi çizmeye başladı. Aaron onu tasmaından çekerek kapıdan uzaklaştırdı. Korkan köpek yere işemeye başladı -Aaron'ın akşam son iş olarak zaten sildiği yere.

O gürültüde Aaron'ın başı yine zonklamaya başladı. Yerden yükselen idrar kokusu midesini altüst etti. Daha fazla dayanamayacaktı.

"Susun yoksa hepinizi uyuturum!" diye bağırdı. Öfkeli sesi beyaz fayanslı duvarlarda yankılandı.

İçeriye bir sessizlik kapladı. Onun sözlerinden korkmuşlar gibi, bütün köpekler birden sakinleşmişti.

Söylediklerini anlamışlardı sanki.

Eve nihayet adımını attığında saat neredeyse on bir olmuştu. Aaron anahtarı kilitten çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı.

Koridorun başında durup gözlerini yumdu ve derin bir nefes alarak sükunetin keyfini çıkardı. Artık tükenmek üzere olduğunu hissedebiliyordu.

O duygusal patlamadan sonra köpekler ona daha fazla dert yaratmamıştı. Sheba'yı konaklayacağı yere koyup onun kazayla arkasında bıraktığı izleri silmek o kadar da zor olmamıştı. Köpekler onun ciddiyetini sezmiş olmalıydı. Yine de Aaron'a gösterdikleri tepki garipti. Ama o günden her şey beklenirdi.

Aaron binbir güçlkle mutfğa doğru gitti. Gabriel'ın onu karşılamaya gelmemesine üzölmüştü; üvey ailesi Stevie'yi yatırınca o da yatmıştı herhalde. Köpek, otistik çocuğa hep göz kulak oluyordu. Onun özel durumunu ve bakıma ihtiyaç duyduğunu biliyordu sanki.

Fırının üstündeki ışık yanıyordu ve davlumbazın metal yüzeyine kedi kafası şeklinde bir mıknatısla bir not tutturulmuştu. Üvey annesi herkesin yattığını ve akşam yemeğinin fırında durduğunu söylüyordu. Bir de, yemek odasında onu bekleyen küçük bir sürpriz vardı. Aaron gülümsedi.

Fırın eldivenini takarak folyo kaplı tabağı fırından aldı ve yemek odasına gitti. Otururken masada tek mumlu bir çöreğe dayalı mavi bir zarf gördü. Kartı çıkarırken mumu yakıp kendi kendine "Mutlu Yıllar" şarkısı söylemesinin gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Buna takati kaldığını hiç sanmıyordu.

Kartın ön yüzünde, bir büfenin üstüne dizili çeşit çeşit kupanın bulunduğu bir resim vardı ve resmin altında *Şampiyon bir oğula* yazıyordu. Kartın içini açtı ve büyüyerek bir erkeğe dönüşen harika bir çocuktan bahsedene aşırı duygusal yazıyı okuyup gözlerini devirdi. Lori her yıl bulabildiği en duygusal kartı alırdı. Aaron da onun doğumgününde ve Anneler Günü'nde onun için aynısını yapardı. Kartta ayrıca gıcır gıcır bir de ellilik vardı. Aaron iç çekti. Bunun üvey ailesi için yüklü bir miktar olduğunu biliyordu ama parayı geri vermeye çalışmanın boşa kürek çekmek olacağını da farkındaydı. Daha önce çok denemiş ve hep aynı yanıtı almıştı. *Kendine özel bir şeyler alırsın.*

Rosto, patates püresi ve bezelyeden oluşan yemeğini bitirmiş, tabağını durularken ne yapması gerektiği konusunda bir karara varmaya çalışıyordu. Ona kalsa gider yatarı ama çalışkan tarafı, ödevlerine hiç değilse şöyle bir bakmasını söylüyordu.

Parmaklıklara tutunarak merdivenden yatağına doğru giderken çöreğin son lokmasını da ağzına attı. içindeki iyi öğrenciyi o gece için çoktan bir çuvala koyup gömmüştü. Stevie'nin basamakların tepesindeki odasının kapısı aralıktı ve Barney'li gece lambasının ışığı hole vuruyordu. Çıt çıkarmadan başını kapıdan uzatıp çocuğu yokladı. Yatağın ayakucunda yatan Gabri- el, Aaron'ı görünce kuyruğunu deli gibi sallamaya başladı. Aaron sessizce içeri girdi ve köpeği bir güzel okşadı.

Stevie derin uykusunda hafifçe inleyince Aaron örtüyü onun boynuna kadar çekti, bir süre daha orada durduktan sonra çocuğun yanağına usulca dokunup kapıya yöneldi.

Kapıda, başıyla Gabriel'a onu takip etmesini işaret etti. Hemen hemen her gece aynı seremoni yaşıyorlardı. Köpek Stevie'yle odaya çıkıyor, o uyuyunca Aaron'ın yanına gidiyordu.

Gabriel sessizce yataktan yere atladı ve hole çıktı. Aaron köpeğini izlerken onu ilk görüşü aklına geldi. Mal Sokağı'ndaki bir avluda bir köşeye bağlanmış, beyaza yakın sarı tüyleriyle çamurların içinde öylece yatıyordu. O zamanlar küçüktü, şimdiki koca köpekten eser yoktu.

Aaron kendi odasına yaklaşırken anne babasının koridorun karşısındaki odasından televizyon sesi geliyordu. Televizyon geceyarısı kendi kendine kapanmak üzere ayarlanmıştı. Seremoni demişken, Aaron kendini bilmeye başladığından beri Tom ve Lori de erken yatar, haberleri izleyerek uyurlardı.

Aaron kapıyı Gabriel'a açtı. Köpek yatağa hoplayıp canlı gözlerle ona baktı. Hızlı hızlı nefes alırken parlak, pembe dilini dışarı çıkardı ve kuyruğunu keyifle salladı.

Aaron kapıyı çekerken gülümsedi. Köpek eve ilk geldiğinde o kadar küçüktü ki kendi başına yatağa çıkamıyordu. Şimdiyse o canavarı yataktan uzak tutmak mümkün değildi. Aaron, karanlıktan faydalanarak Mal Sokağı'ndaki avludan onu kaçır- masa köpeğin kaderi ne olurdu, diye düşünmeden edemiyordu bazen. Söylentilere göre, Lynn'deki sokak çetelerinden biri kö

pekleri çalıp dövüştürecekleri Pit Bull'ların eğitiminde kullanıyordu. Gabriel'in içli gözlerini gördüğü an, Aaron ona kötü bir şey olmasına asla izin veremeyeceğini anlamıştı. O zamandan beri ikisi ayrılmaz olmuştu.

Aaron ayakkabılarını fırlatıp yatağa devrildi. Bundan daha güzel bir şey olamazdı. Yorgunluktan ağırlaşan gözkapakları inmeye başlarken Aaron uyumak üzere olduğunun farkındaydı.

Onun başında dikilmeye devam eden köpeğin nefes alıp verişini yatağı hafif hafif sallıyordu. Sanki filmlerdeki gibi ucuz bir motelde, bozuk parayla çalışan vibrasyonlu bir yataktaydılar.

"Ne oldu, Gabe?" diye sordu Aaron, gözlerini açmayı reddederek.

Köpek yere atlayarak dolanmaya başladı. Aaron inledi. Hayvanın ne istediğini biliyordu. Bir oyuncak lazımdı ona.

Aaron oyuncaklar tanrısına Gabriel'in çabaları boşa gitsin diye dua etti ama gıcırdayan, ucuz lastiklerin kadim ilahları onun yakarışlarını nadiren duyardı. Otuz beş kiloluk köpek tekrar yatağa atladı. Gözleri kapalı olsa bile Aaron, ağzında bir şeyle onu beklediğini biliyordu.

"Ne istiyorsun, Gabriel?" diye sordu uyku sersemi bir sesle. Köpeğin buna karşılık ne yapacağını gayet iyi biliyordu.

Göğsüne çarpan tenis topu onu hiç şaşırtmadı.

Onu şaşırtan şey köpeğin soruya yanıt vermesiydi.

"*Top oynamak istiyorum,*" dedi Gabriel, son derece anlaşılır bir sesle.

Aaron gözlerini açıp hayvanın sırtan yüzüne baktı. Artık şüpheyeye yer yoktu. O gün tam bir çılgınlığa dönüşmüştü işte. Gerçekten de aklını kaçıırıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doktor Jonas onu gördüğüne çok sevinmişe benziyordu.

"Sen, cuma sabahı sekiz buçukta birden karşımda görmeyi beklediğim biri değilsin, Aaron," dedi iriyarı adam, masasının arkasına geçerken. Tüvit spor ceketini çıkarıp köşedeki ahşap askılığa bıraktı.

"Görüşmeyeli ne kadar oldu?" diye sordu psikiyatrist. Yanında taşıdığı kese kağıdını açarken müthiş bir içtenlikle gülümsüyordu.

Aaron doktor masasının önüne konmuş koltuğun yanında dikiliyordu. Ofise şöyle bir göz gezdirdi. Son gelişinden beri pek bir şey değişmemişti. Krem rengi duvarlar, Güzel Sanatlar Müzesi'nin hedivelik esva bölümünden alınmış cerce-

veli bir Monet kopyası... Beklenmedik bir şekilde insanın içini rahatlatıyordu.

Stanley'Ierin yanında yerleştirilince Doktor Michael Jonas onun danışmanı olmuş ve ona bir dünya faydası dokunmuştu. Hayatın ona atmaya karar verdiği çalımları kabullenip onlarla başa çıkmayı ondan öğrenmişti. Adam onun yakın bir arkadaşı gibi olmuştu ve onunla daha sık görüşmeye çalışmadığı için Aaron kendini biraz suçlu hissediyordu.

"Bilmem, beş yıl mı?" dedi.

Jonas başını iki yana sallarken kirli sakalının arasından gülümsedi. "O kadar oldu mu?" dedi hayretle, torbasından bir muz ve küçük bir şişe portakal suyu çıkarırken. "Olmamış gibi, değil mi? Ama kırkına bir basınca, dinazorlar bile o kadar eski gelmiyor insana." Jonas kendi esprisine güldü ve geniş meşe masanın ardında duran yüksek arkalıklı siyah deri koltuğa oturdu. Muzla meyve suyunu alıp Aaron a uzattı. "Kahvaltımı benimle paylaşmak ister misin? Buralarda bir yerde temiz sayılabilecek bir bardak mutlaka bulunur."

Aaron teklifini nazikçe reddederek doktorun karşısına oturdu.

"Keyfine bak," dedi Jonas. Şişenin kapağını çevirip açtı ve meyve suyundan büyük bir yudum aldı. "Kahvaltı istemiyorsan, okulu başka bir nedenle kırmış olmalısın. Ne oldu, Aaron? Senin için ne yapabilirim?"

Aaron derin bir nefes alıp yavaş yavaş verdi. Son yirmi dört saatte olanları manasız bir gevelemeye çevirmemek için kafası-

nı toplamaya çalıştı. İnsan birdenbire yabancı dilleri anlamaya ! taşlamasını nasıl açıklayabilirdi ki? Bir de köpeğinin dile gelmesini tabii?

"İyi misin?" diye sordu Jonas, muzı soymaya başlayarak. Gülümsüyordu ama ses tonu bir endişenin izlerini taşıyordu.

Aaron koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. "Bilmiyorum," dedi tereddütle.

"Seni neyin rahatsız ettiğini anlatsana." Jonas muzun tepesini kırıp ağzına attı.

Aaron koltuğun kollarını sıkı sıkı kavradı, arkasına yaslandı ve açıklamaya girişti. "Neler olduğundan tam olarak emin değilim. Ama bir çeşit kriz geçiriyor olabilirim."

Doktor meyve suyundan bir yudum daha aldı. "Ondan şüpheliyim," dedi, "ama anlatmak istiyorsan, seni can kulağıyla dinliyorum."

Aaron önceki gün okulda Vilma ve arkadaşlarıyla yaşadıklarını anlatırken çok dikkatli davrandı. Portekizce'yi birden anlamaya başlamadan hemen önce çok şiddetli bir baş ağrısı yaşadığını eklemeyi de ihmal etmedi. Konuyu o noktada kesmeyi tercih etti, Gabriel'la ilgili kısma henüz girmeyi düşünmüyordu.

Aaron konuştuğu sürenin çoğunda gözlerini kendi spor ayakkabılarından ayırmamıştı. Sonlara doğru başını yavaşça kaldırdı ve muzunu bitiren psikiyatristle göz göze geldi.

"Sorun değil," dedi, tekrar ayaklarına bakarak. "Beni Dan- vers State hastanesine yatırmak isterseniz, anlarım."

Jonas ağzındakileri çiğnemeyi sürdürürken muz kabuğunu boş kese kağıdına koydu. "İlginç bir durum, Aaron," dedi yutkunduktan sonra. Koltuğunu yürüterek masanın kenarına gitti ve torbayı çöp sepetine attı. "Çok ilginç."

"Ve galiba... Hayır, galiba değil, bundan eminim; Portekizce konuşmam gerekse konuşabilirdim de. Hem... Hem sadece Portekizce değil." Önceki geceden beri köpeğiyle yaptığı konuşmaları düşündü. "Kesinlikle sadece Portekizce değil."

Doktor biraz daha meyve suyu içti. "Bakalım doğru anlamış mıyım," dedi, sakalını silerek. "Şiddetli bir baş ağrısı geçirdin ve artık bilmediğin dilleri anlıyor ve muhtemelen de konuşabiliyorsun. Daha önce böyle bir yeteneğin hiç olmadı. Anlatmaya çalıştığın bu mu?"

Aaron yanaklarının utançtan kızardığını hissetti ve koltuğunda öne eğilip ayakkabılarını inceledi. "Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama..."

"*Aptalca gelmiyor,*" dedi Doktor Jonas, "*ama biraz tuhaf. Başka belirtiler var mı?*"

Aaron başını kaldırıp baktı. "Hayır. Sizce baş ağrıyla bir ilgisi olabilir mi?"

Doktor o ana dek hep gülümsemişti ama Aaron konuşurken gülümsemesi yavaşça kayboldu.

"Bana... Bana kötü bir şey mi oldu?" diye sordu Aaron.

Jonas masanın köşesindeki kağıt yığımına uzanıp sarı bir bloknot aldı. "Sana az önce söylediklerimi anladın mı?" diye

sordu, bir kalem alıp bloknota hızla bir şeyler yazmaya başlayarak.

Aaron başıyla onayladı. "Evet. Neden ki?"

"Tam olarak ne dedim?"

Aaron bir an düşündü. "Söylediklerimin aptalca değil ama biraz tuhaf olduğunu söylediniz ve başka bir belirti olup olmadığını sordunuz."

Jonas sakalını sıvazladı. "İspanyolca konuşuyordum, Aaron."

Aaron oturduğu yerde kıvrandı. "Ama... Ama ben İspanyolca bilmiyorum."

"Okulda hiç dersini almadın mı?" diye sordu Jonas. "Ya da İspanyolca konuşan arkadaşın olmadı mı?"

Aaron başını iki yana salladı. "Okulda gördüğüm tek yabancı dil Fransızca'ydı, onda da C'den yüksek bir not alamadım."

Jonas başını sallayıp bir şeyler daha yazdı. İşini bitirince kalemi bloknotun üstüne bırakıp başını kaldırdı. "Bana baş ağrısını tarif et, Aaron. Ama İspanyolca."

Aaron alnını ovuşturdu. "İspanyolca mı?" Huzursuzca gü-lümsedi. "Tamam, başlıyoruz." Ağzını açıp konuşmaya başladı. "*Sanki biri kafama bıçak saplıyordu.*" Başının üstüne dokundu. " *Tam şurası. Sanki kafatasımı delip beynime girdi. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir baş ağrısı çekmemiştim, bundan emin olabilirsiniz.*"

Sözlerini bitirince Aaron'ın yüzüne engel olamadığı bir sırıtış yayıldı. "Nasıldı?" diye sordu anadile dönerek.

Doktor kulaklarına inanamayarak başını iki yana salladı. "Çok etkileyici," dedi, gittikçe artan ilgisinin önüne ge- çemeyerek.

Aaron başına gelenlerin sebebini öğrenmek için sabırsızlanarak öne eğildi. "Delirdiğimi falan düşünmüyorsunuz, öyle mi? Bana inanıyorsunuz, değil mi Doktor?"

Doktor arkasına yaslanınca koltuğu itiraz eder gibi gıcırdadı. Elindeki kalemi diğer elinin avucuna vurup duruyordu. "İnanı- yorum. Ama bundan ne çıkaracağımı bilemiyorum," dedi dalgınca. "Bir bakalım..."

Aaron koltuğunu masanın yanındaki kitaplığa doğru kaydıran iriyarı adamı izledi.

Doktor alt raftan bir şey almak için eğilince gözden kayboldu. Doğrulurken masaya kalın bir kitap koydu. Aaron kitabın adını göremedi ve doktorun sayfaları çevirmesini gergince bekledi.

"Eğer... şu an sana... söylediklerimi... bana tekrar... edebi- lirsən," dedi doktor, kitaptan seçtiği kelimelerin karmaşıklığı- la boğuşarak, *"inanılmaz... inanmaktan başka... çarem kalmayacak."* Jonas gözlerini kitaptan ayırıp büyük bir beklentiyle ona baktı.

"Sizi çok iyi anladım," dedi Aaron. "Latince'ydi, değil mi?"

Afallayan doktor yavaşça başını salladı.

"Galiba ikimizin de inanılmaz inanmaya başlaması gere- kecek," dedi Aaron.

Jonas'ın yüzünde, mucizeye tanık olmuş birinin ifadesi vardı. Latince kitabı kapatırken gözlerini kırptırdı. "Aaron... Ne tüyeceğimi bilemiyorum."

Aaron gerilmeye başladı. Doktor ona bakarken kendini mikroskobun altındaki bir böcek gibi hissediyordu. "Sizce neden böyle oldu?" diye sordu, sessizliği bozmak için. "Nasıl..."

Jonas parmaklarıyla kırlaşan sakallarını tarayarak başını yine iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok ama bu yeteneği edinmeden önce başının ağrması, sebebin nörolojik olabileceğine işaret ediyor."

"Nörolojik mi?" dedi Aaron birden endişeye kapılarak. "Beynimde bir şey mi var yani? Tümör gibi bir şey mesela?"

Psikiyatrisi koltuğunda öne eğildi. "Şart değil," dedi koca elleriyle sözlerine vurgu yaparak, "insanlara eşsiz yetenekler kazandıran nörolojik rahatsızlıklara dair hikayeleri çok dinlemiştim."

"Yabancı dilleri anlayıp konuşmak gibi mi?"

Jonas başını salladı. "Aynen öyle. Bir vaka hatırlıyorum, galiba Michigan'daydı. Bir adam kayak kazası sonucu yaşadığı çok ciddi bir kafa travmasından sonra, son derece karmaşık matematik işlemlerini kafadan yapabildiğini fark etmiş. Lise mezunu bile değilmiş, öncesinde teorik matematiğe dair hiçbir şey bilmiyormuş."

"Sizce benimki de böyle bir şey mi?" diye sordu Aaron psikiyatraya.

Doktor bu ihtimali ölçüp biçti. "Beyninin içinde, bu yeteneğine sebep olacak bir şey meydana gelmiş olabilir."

Jonas bir kez daha kalemi alıp hızla yazmaya başladı. "Mass General hastanesinde nörolog bir tanıdığım var. Onunla konuşabiliriz. Tabii önce biz de birkaç test yaparız ki.

Kapı birden çalınca Aaron yerinden sıçradı.

Doktor gömleğinin kolunu çekip saatine baktı. "Kahretsin," dedi üzüntüyle. "Dokuz buçuktaki hastam gelmiş olmalı."

Aaron'ın kalbi hala korkudan güm güm atıyordu. Doktor Jonas'ın yerinden kalkıp kapıya gitmesini seyretti.

"Bir saniye, Aaron," dedi kapıyı açıp lobiye geçerken.

Yalnız kalınca, Aaron'ın kafasına sayısız düşünce doluştu. *Ya kötü bir şeyim varsa? Ya beynime bir şey olmuşsa?* Tırnaklarını yemeye başladı. Ne olur ne olmaz, aile hekimlerinden bir randevu asla iyi olacaktı.

Okulu bir gün daha asacağını düşününce telaşa kapıldı. Bunlar başına daha kötü bir zamanda gelemezdi. Yakında üniversiteye başvuracaktı ve notlarının, istediği okullardan birine girmek konusundaki kararlılığını göstermesini istiyordu. Öğrenci kabul ederken üniversitelerin yoklamaları dikkate alıp almadığını merak etti.

Kapı açıldı. "Kusura bakma, evlat," dedi doktor, masasının arkasına geçerken. "Bak, bugün tüm gün doluyum. Yarın yeniden görüşelim, olur mu?"

Aaron ayağa kalktı. "Yarın cumartesi. Sorun olmaz mı?"

Jonas başını iki yana salladı. "Hayır, zaten gelecektim. Öğleden sonra uğramaya ne dersin? Mass General'daki arkadaşımı aramadan önce bir iki test daha yaparız."

Aaron başını hafifçe salladı ve kapıya yürüdü. "Sabah sabah beni kabul ettiğiniz için sağolun, doktor," dedi, bir eli kapı kolunda. "Çok vaktinizi aldım, kusura bakmayın."

Doktor Jonas, masanın yanındaki dolaptan bir dosya çıkarıyordu. "Önemli değil, Aaron," dedi dosyayı açarken. "Seni gördüğüme sevindim."

Aaron kapıyı itip dışarı adımını atmıştı ki, doktorun sesiyle yine ofise döndü. Ayakta duran adam sakın ve kendinden emin görünüyordu.

"Sen canını sıkma," dedi psikiyatrist. "Bu işi çözeceğiz, söz veriyorum. Yarın görüşürüz."

Sabah güneşine çıkarken Aaron hayatında ters giden bir şey olduğu hissinden bir türlü kurtulamamıştı.

Kontrol edemediği bir şey.

Aaron karşıdan karşıya geçti ve Lynn Parkı'nı çevreleyen alçak, koyu yeşil demir çitin üstünden atladı.

Psikiyatristle görüşmeye erken geldiği için parkın öbür tarafında park edip bir süre beklemişti. Meşeleri ve bakımsız çimleriyle, burayı hep sevmişti. Biraz köhne de olsa kendi halinde bir güzelliği vardı. Kaypak New England havası izin verdiğiğinde, sahilden sonra, Gabriel'ı gezdirmeyi en sevdiği yerlerden biriydi burası.

Kafasını toplamaya çalışarak yeşillikte yürümeye başladı. Açıklığın ortasına gelince, Lynn'le ilgili tuhaf bir bilgi geldi aklına. Park, bir ayakkabı biçiminde inşa edilmişti. Ortaokul öğretmeni Bay Frost, şehrin tarihini hepsinin beynine kazımişti.

Lynn 1629'da kurulmuş ve kısa süre içinde en büyük ayakkabı üretim yerlerinden biri haline gelmişti. Parkın yapımı ilk olarak 1630'da başlasa da, parka ayakkabı biçimini veren eklemeler on dokuzuncu yüzyılda yapılmıştı. Büyük bölge taban, daha küçük faşım ise topuk olmuştu. O an Aaron tabandaydı.

Parkın sahiden de ayakkabı biçiminde olduğunu doğrulamak için, şehrin tepesinde bir helikopter turu yapmak istemişti hep. Bay Frost kütüphanedeki bir kitapta parkın havadan çekilmiş bir fotoğrafı olduğundan bahsetmişti. Günün kalanını zaten kütüphanede geçirmeye karar verdiği için, arabasına yürürken o kitabı bulmaya vakit ayırabileceğini düşünüyordu.

Sırtından aşağı bir buz küpü atılmış gibi birden ürperdi. İzlendiği hissine kapılarak durup etrafına baktı.

Tabanın ortasını işgal eden antik sahneye bir göz attı. Eskiden üstünde yaz konserleri verilen bu eski püskü yapı, artık okuldan kaçan çocuklara ve işsizlik maaşı çeklerini bekleyenlere ev sahipliği yapıyordu. O gün ise boştu.

Aaron etrafa bakmaya devam ederken tam topuğun başladığı yerde, üstünde "Lynn i Temiz Tatalım" yazan çöp bidonlarından birinin yanında belli belirsiz bir adam durduğunu gördü. Adamın bir alışveriş arabası vardı. *Meşrubat kutusu toplu-*

yordur, diye düşündü Aaron yürümeyi sürdürerek. Evet, şüp- he yoktu, adam uzaklardan ona bakıyordu. Aaron onun bakışlarını hissedebiliyordu.

"Yanıma gelip bozuk para istemeyi düşünüyor herhalde," diye mırıldandı, parkın diğer tarafına gelirken.

Aaron alçak çitin üstünden geçti. Metalik mavi, 02 model Toyota Corolla'sı sokağın tam karşısında duruyordu. Aaron trafiği bekleyip karşıya geçti. Anahtarı cebinden çıkarırken akşama kadar ne yapacağını düşündü. Okulu asması, tüm akademik sorumluluklarından kaçacağı anlamına gelmiyordu. Öğleden sonra kütüphanede, Bayan Mulholland'ın verdiği İngilizce dersinin bitirme ödevi için araştırma yapmaya başlayacaktı. Kütüphanede bir konuda karar kılmayı umuyordu. Kafasında binbir düşünce dolanıyordu. Edgar Allan Poe'nun eserlerindeki iyi ve kötü ikiliği, Helman Melville'deki dini semboller, Shakespeare'in...

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sezgileri çılgık çılgılgaydı. Arkasında biri vardı.

Aaron hızla arkasına dönünce çöp bidonunun yanında gördüğü adamlarla burun buruna geldi. Yaşlı adam kirli bir palto, dizleri yırtılmış bir pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Üstünden alkolle karışık pis kokular geliyordu. Aaron öğürmemek için kendini zor tuttu.

Adam ona doğru eğilince afallayan Aaron ne yapacağını bilemedi.

Görünüşe bakılırsa adam onu kokluyordu. Daha yakına gelip onun yüzünü, saçlarını, göğsünü kokladı, bir adım geriledi ve yalnızca kendisinin duyduğu bir soruya yanıt verir gibi başını yukarı aşağı salladı.

"Size... Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye kekeleydi Aaron.

Aaron'ın daha önce hiç duymadığı ve çok uzun bir süredir kimsenin kullanmadığını her nasılsa sezdiği bir dilde karşılık verdi adam.

"Elçinin dilini anlayabiliyor musun, çocuk?" diye sordu ihtiyar, o gizemli dilde.

Aaron aynı dilde yanıtladı. *"Evet."* Dilinden dökülen kelimelerin tınıları çok garipti. *"Anlayabiliyorum... Ama soruyu anlamıyorum."*

İhtiyar dikkatli gözlerle onu uzun uzun süzdü. Aaron onun yaşlı gözlerinde dans eden alevler gördüğüne yemin edebilirdi ama ışığın bir oyunu olmalıydı bu.

"Konuşurken sorumu yanıtlamış oldun" dedi adam, o tuhaf dilde konuşmaya devam ederek. *"Böylece ne olduğun, bana aşikar kılındı."*

"Ne... Ne olduğum mu?" diye sordu Aaron. *"Ne demek istediğinizi .."*

Tuhaf ihtiyar ayaklarını sürüyerek yaklaştı. *"Nefilim,"* dedi fı-sıltıyla, kirli elini kaldırıp Aaron'a doğrultarak. *"Sen Nefilimsin."*

Bu sözcük kafasında yankılanırken Aaron, aniden paniğe kapıldı. Oradan kaçması gerekiyordu. Bu ne idüğü belir

siz ihtiyardan, o sözcükten kaçmak zorundaydı. Hem de bir an önce.

"Benim gitmem gerekiyor," diye mırıldandı anahtarı kilide sokup arabanın kapısını açarak.

Aaron arabaya binip kapıyı kilitledi. Bir yerden bu kadar şiddetle kaçmak istediği hiç olmamıştı. Anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırdı. Oradan uzaklaşırken yaşlı adama bir kez daha bakmaya cesaret etti. Adam hala oradaydı, delici gözleriyle ona bakıyordu.

Aaron dönüp trafiğe girdi ve giderek uzaklaşan ihtiyara dikiz aynasından baktı. Onu bakışlarıyla takip eden adamın dudakları hareket ediyor, tek bir sözcüğü tekrar ediyordu. Aaron onun ne dediğini biliyordu.

"Nefilim" diyordu yaşlı adam, hiç durmadan.

Neflim.

Aaron yüzüne soğuk su çarptı ve Lynn Kütüphanesi'nin tuvaletindeki su damlacıklarıyla dolu aynada ıslak yüzüne baktı.

Neler oluyor? diye sordu kendi kendine, yansımasını inceleyerek.

Neler oluyor bana?

Aynadan ona bakan yüzde korku vardı. *Kimdi o ihtiyar?* dedi içinden bininci kez. *Elçilerin dili derken neyi kastetti - ve Neflim de neyin nesi?* Sorular zihninde uçuşuyordu.

Duvardaki kutudan kağıt havlu alıp yüzünü sildi. Tuvaletin aşırı büyük bir tahta parçasına takılı anahtarını almak için la

vabonun yanına uzanınca ellerinin titrediğini farkettil. Anahtarını alıp sıkı sıkı tuttu.

"Sakin olmalıyım," dedi fısıltıyla. "İhtiyar delinin tekiydi, aynı şeyleri bugün on kişiye söylemiştir herhalde. Neden büyütüyorsun ki? Bu şehrin çatlaklarla dolu olduğunu bilmiyor musun?"

Kapı nazikçe çalındı. Aaron derin bir nefes alıp kendine çekidüzen verdi ve kapıyı açtı. Kolunda ceketıyla yaşlı bir adam eşikte duruyordu.

"İşiniz bitti mi?" diye sordu adam, gergin bir gülümsemeyle.

Aaron kabalık etmemeye çalışarak dışarı çıktı. "Evet. Kusura bakmayın, biraz uzun sürdü," dedi adama tahta anahtarlığı uzatarak.

"Önemli değil," dedi adam, anahtarını alıp tuvalete girerken. "Delige düşmediğinden emin olmak istedim sadece."

Aaron kapı kapanırken baktı ve adamın güldüğünü gördü. Kendisi pek o havada değildi ama yine de güldü. "Düşsem tuzu biberi olurdu doğrusu," dedi içinden, ilk kata çıkan mermer basamakları tırmanırken.

Okuma odalarından birinin uzak köşesinde boş bir masa buldu ve montunu koltuğun arkasına astı. Bu kafayla çalışmanın verimli olacağını sanmıyordu ama denemek zorundaydı. Son zamanlarda peşini bırakmayan garipliklerden kafasını uzaklaştıracak bir şeyler lazımdı zaten. Yanında defterle kalem de getirmişti.

Saatlerce farklı farklı yazarları ve konulan inceleyerek hak- I-11
ula bir makale yazmak isteyeceği bir şey bulmaya çalıştı. Poe'nun
eserlerindeki iyi ve kötü ikiliğinde karar kılmak üze- reydi ki dalıp
gittiğini ve önündeki sayfanın kenarlarını kanladığını farketti.
Aynı şeyi pek çok farklı biçimde defalar- ca yazmıştı.

Nefellum. Nefilem. Nifillim. Nepbilem. Nefilim.

Aaron sayfayı yırtıp yüzüne yaklaştırdı. *Ne demek bu? Nejat
unutamıyorum ki?* diye sordu kendi kendine, yazdıklarını incelerken.

Koltuğundan kalkıp bilgisayar odasına gitti, oradaki yoğun
kalabalığı görünce araştırma bölümüne geçti. Raflardan ilk aldığı
kitap, Webster's New World College sözlüğüydü. Kalın kitabı
masaya koydu ve yazdığı kelimenin tüm varyasyonlarına baktı.
Sonuç yoktu.

Belki bir anlamı yoktur, diye düşündü sözlüğü yerine koyarken.
*Belki de bir delinin uydurduğu abuk sabuk bir kelimedir ve ona kafayı
taktığım için ben de bir o kadar deliyimdir.*

Aaron ihtiyarın sayıkladıklarına haddinden fazla zaman har-
cadığına karar vererek masasına döndü ve makalesi için bir taslak
çıkarmaya koyuldu. Makaleye başlayabilirse, bu felaket günün hiç
değilse iyi bir tarafı olacaktı.

Kopardığı sayfayı buruşturup okuma salonuna doğru gitti.

Ama o sözcük sanki canlıymış ve onunla alay ediyormuş gibi
zihninde gezinip duruyordu. Nefilim.

Geçerken bilgisayar odasına şöyle bir göz attı. Bu sefer bir bilgisayar boştaydı.

Merakını giderme fırsatını kaçırmayarak bilgisayarın başına oturdu. Gizemli sözcüğün bir anlama bürünmek için son şansıydı bu. Onu burada da bulamazsa hafızasından kazıyacak ve bir daha asla aklına getirmeyecekti. Kütüphanenin şifresiyle giriş yaptı ve bir arama motoru açtı. Farklı yazım şekillerinden birini girdi ve *enter* tuşuna basarak nefesini tuttu. Sayfa bir an bembeyaz oldu, sonra bazı bilgiler görüldü.

"Nefilim mi demek istediniz?" diye sordu, yeni sayfanın üstünde beliren bir mesaj.

Aaron önerilen yazım şekline tıkladı ve yeni sayfaların yüklenmesini bekledi.

Sözcükle ilgili sitelerin sayısını görünce Aaron ürktü. *Sözcüğün anlamsız olduğu avuntusu buraya kadarmış*, diye düşündü sayfayı kaydırırken. Bir rock grubuyla ve bir rol yapma oyunuyla ilgili yığınla site vardı ama hiçbirinde anlamı yazmıyordu.

Sonunda, dini mitolojiyle ilgili bir site dikkatini çekti. *Öyle miymiş?* dedi merakla. *Dinle mi ilgilymiş?* Öyleyse, daha önce hiç duymadığına şaşırmamak gerekirdi. Aaron pek inançlı biri sayılmazdı. Stanley'ler de bu konuda onun gibiydi.

Sitede İncil'deki kişiler, yerler ve diğer şeylere dair bilgiler vardı. Gördüğü ilk tanıma büyük bir merakla saldırdı.

İbranice "düşmüş olanlar" ya da "düşenler" anlamına gelen bir İncil terimi olan NEFİLÎM, Yaratılış 6: 1-4'te sözü edilen meleklerin ve fani kadınların soyunu ifade eder. Apokrif Hanok Kitabı'ndaki daha geniş açıklamada bir grup meleğin cennetten ayrılarak kadınlarla evlendiği ve insanlığa savaş sanatı gibi kötü hüneler öğrettikleri anlatılır.

Aaron sersemleyerek arkasına yaslandı. *Meleklerin ve fani kadınların soyu...* "Bunun benimle ne ilgisi var?" diye homurdandı, bilgisayar ekranına yaklaşarak.

Arkasından gelen öksürüğe dönünce, bilgisayar odasının kapısında dört kişinin beklediğini gördü. X-Men tişörtü giyen, yüzü fena halde sivilceli tıknaz bir çocuk parmağıyla Timex saatine vurarak ona baktı.

Aaron ekrana dönüp hızlıca bir şeyler daha okuduktan sonra sayfayı ve oturumu kapattı. Cebinden kalemini çıkarıp buruşturduğu sayfayı açtı ve gizemli sözcüğün yanlış yazımlarını sildi. Geriye tek bir sözcük kalıyordu.

Nefilim.

Derin bir iç çekerek diğer odadaki masasına ve kitaplarına döndü. Makaleye başlama niyetiyle oturdu ama kafasını veremiyordu. Akli meleklerden çocuk doğuran kadınlara gidip duruyordu. Sürekli gördüğü rüyayı hatırlayınca başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Çocuğa saldıran altın zırhlı,

kanatlı yaratıklar gözünün önüne geldi. Gözardı edilemeyecek kadar büyük bir tesadüftü bu.

Defterini alıp masadan kalktı. Daha fazla bilgi bulmalıydı. Sanki bir şey onu daha derinlere dalmaya zorluyordu. Aklına, bunu bir araştırma makalesine çevirmenin bir yolunu bulabileceği geldi.

Aaron kütüphanenin kataloguna bakmak için lobideki bir bilgisayar kullandı ve aradıklarının çoğunun araştırma bölümünün yanındaki bir odada tutulduğunu gördü.

Kitapların adlarını defterine not edip araştırmasına başladı. *Cennetin Kayıp Kitapları* adlı bir kitapta *Hanok Kitabıyla*, ilgili başka bilgiler buldu. İsa'nın doğumundan yüzyıl önce, Eski Ahit döneminde yazılmış İbranice, apokrif bir kitaptı bu. Orijinali dördüncü yüzyılın sonlarında kaybolmuş, geriye sadece bölük pörçük parçalar kalmıştı ama daha sonra, 1773'te Gezgin Bruce, muhtemelen eski Yunanlardan uyarlanan bütün bir kopyayı Habeşistan'dan getirmişti.

Devamında antik Hanok metinlerinden pasajlar vardı ve Aaron'ın o ana dek öğrendiklerini özetliyordu.

...cennetten inmelerine rıza gösterilen melekler, yerin kızlarıyla cinsi münasebette bulunabilirdi. O zamanlar sayıları çoğalmış insanoğlunun göz kamaştıran kızları vardı. Ve cennetin oğulları olan melekler onları farkettiler ve arzuyla doldular; böyle

ce birbirlerine dediler ki: "Gelin, insanlardan ken-
dimize eş olacak kadınlar seçelim ve çocuklar vücuda
getirelim."

Aaron şaşkına dönmüştü. Böyle bir şeyi daha önce hiç duymamıştı. Meleklerle dair tüm bildiği, kartpostallarda ve Noel ağaçlarının tepesinde gördüklerinden ibaretti. Uçuşan beyaz giysiler içindeki güzel kadınlar ya da küçük kanatları ve başlarının üstünde haleler bulunan çocuklar.

Henüz incelememiş kitapların listesine heyecanla uzanırken yine izlendiği hissine kapıldı. Kir içindeki parmağıyla onu gösterip hiç durmadan Nefilim diyen çatlak ihtiyarı görmeyi bekleyerek hızla arkasına döndü. Onun yerine Vilma Santiago'yu görünce ağzı açık kaldı.

Kız dünyanın en tatlı gülümsemesiyle uysalca onun yanına geldi. "Seni gördüğümünden emindim," dedi. Aksanı neredeyse hiç fark edilmiyordu.

"Evet, benim" dedi Aaron, çekingen bir hareketle koltuğundan kalkarak. "*Bayan Mulholland'ın makalesi için biraz araştırma yapayım demiştim de...*"

Vilma'nın ona tuhaf tuhaf baktığını görünce sustu. Burnunun aktığını ya da en az onun kadar utanç verici bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Şey... Bir acayiplik mi var?" diye sordu, burnunu silme- mek için kendini zor tutarak.

Başını iki yana sallayan kızın ağzı kulaklarına vardı. "Yok, her şey yolunda," dedi sevinçle. "Portekizce bildiğini bilmiyordum da."

Aaron birden ortaya çıkan bu yeteneğini kızın nereden duyduğunu merak ederken az önce ne yaptığının farkına vardı.

"Az... Az önce Portekizce mi konuştum ben?"

Kız kıkırdayarak narin eliyle ağzını kapattı. "Evet. Hem çok da iyi konuştuğunu söylemeliyim. Nerede öğrendin?"

Aaron'ın ne cevap vereceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Omuz silkti. "Orada burada herhalde. Dillerle aram iyidir de."

Vilma onu başını sallayarak onayladı. "Belli oluyor."

Rahatsız edici sessizlikten sonra kız masadaki kitaplara baktı.

"Fikir versin diye göz attığım şeyler işte. Daha karar vermedim ama..."

Kız kapağında A'dan Z'ye Melekler yazan kitabı alıp karıştırmaya başladı. "Ben buna bayılmıştım," dedi. "Meleklerle dair ne varsa anlatıyor. Sonunda, meleklerle ilgili filmlerin bir listesi bile var." Başını kitaptan kaldırıp gözlerini kısarak Aaron a baktı. "En sevdiğim kitap bile diyebilirim."

Vilma, kitabı masaya bırakıp diğerlerini kurcaladı. "Meleklerle dair her şeyi çok severim." Gömleğinin içinden altın bir zincir çıkarıp Aaron a gösterdi. "Bak."

Aaron yakından bakınca zincirin ucundaki meleği gördü. "Çok güzel," dedi, bakışlarını altın melekten Vilma'ya kaydırarak. O an güzel bulduğu tek şey kolye değildi.

"Teşekkür ederim," dedi kız, kolyeyi yeniden gömleğinin içine atarak. "Seviyorum işte. Kendimi güvende hissetmemi sağlıyorlar."

Aaron bir meleğe ait olsun ya da olmasın, bir tüy darbesiyle bile yere düşebilirdi. Kitapları inceleyen kızı seyre daldı. *Tesadüfe bak*. Zaten çorbaya dönen kafası iyice karıştı.

"Makalene konu olarak melekleri mi seçmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Vilma coşkulu bir sesle.

"Bilmem... Olabilir," diye kekeledi Aaron, ne diyeceğini bilemeyerek. "Belki de öyle yaparım. Gerçekten ilginç bir şeyler çıkabilir."

Bu konudan bahsederken kızın gözleri ışıldıyordu. "İlginç ne kelime! Ben küçükken Brezilya'da teyzemden hikayeler dinlerdim. Melekler gezgin kılığında ormandaki köylere gidermiş »
ve...

Vilma birden susup gözlerini kaçırdı. "Gevezelik ettiğim için özür dilerim. Bu konuda biriyle konuşma fırsatı bulunca... Kısacası, melekleri seviyorum."

Kot ceketinin kollarını çekiştiren kız utanmış görünüyordu.

"Önemli değil, gerçekten," dedi Aaron, sersemce olmadığını umduğu bir gülümsemeyle. Defterini masadan aldı. "Eğer çok meşgul değilsen, araştırmama yardım etmek istersin belki."

Vilma heyecanla gözlerini ona dikti.

"Teyzenin anlattığı hikayeler var ya? Yardım etmeyi kabul edersen, makalede onlarda da yer vermek isterim."

Aaron bu yaptığına inanamıyordu. Vilma Santiago, Lynn Lisesi'nin en güzel kızıydı ve Aaron ondan makalesine yardım etmesini istiyordu. *Benim kadar malt zor bulunur*, diye geçirdi içinden.

"Harika olur," dedi kız, başını yukarı aşağı sallayarak. "Bende işine yarayabilecek başka kitaplar da var."

Aaron öylece kalakaldı. Hayallerinin kızı ona yardım etmeyi seve seve kabul etmişti. Hödükçe bir şey söyler de her şey mahvolur diye ağzını açmaya bile korkuyordu.

Vilma da susmuş, gergince bir kitaplara, bir Aaron'a bakıyordu. Saatine göz attı.

"Şey, otobüsü kaçıracağım," dedi kapıya yürürken. "İstersen pazartesi okulda makalenı konuşabiliriz. Pazartesi okuldasin, değil mi?"

Aaron buna inanamıyordu. Kız onun o gün okulda olmadığını farketmişti. Belki önceki gün arkadaşlarına söylediği şeyde doğruluk payı vardı. Belki onu sahiden de hoş buluyordu.

"Okuldayım," dedi. "Hem de bütün gün."

Vilma gülerek ona el salladı ve dışarı çıktı. "Pazartesi görüşürüz, Aaron. İyi haftasonları."

Aaron'ın elinden orada dikilmekten başka bir şey gelmedi. Huzur vermeyen rüyalarını, yeni peyda olan tuhaf dil yeteneklerini, keçileri kaçırmış ihtiyarın sayıklamalarını neredeyse tamamen unutmuştu.

Neredeyse.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Samuel Chia uzandığı yatağının en iyi kalite ipek çarşafında dönerken uçuşunu hayal ediyordu. Kaybettikleri arasında en çok özlediği buydu.

İnsan standartlarında bir uyku değildi bu, daha çok, kıymetli zamanları, düşüşünden önceki zamanları hatırlamanın bir yoluydu.

Sam sırtüstü dönerek gözlerini yeni güne açtı. Saati öğrenmek için koluna bakmasına gerek yoktu; saatin tamı tamına sekizi gösterdiğini biliyordu, çünkü o zaman kalkmak istemişti.

Çatıkattındaki dairesinde yattığı yerden Hong Kong'un sesini dinledi. İstese, kısacık hayatlarını o şehirde geçiren herkesin konuşmalarını duyabilirdi.

Ama o gün böyle bir niyeti yoktu.

Sam yatağından kalkıp maun zeminde ilerledi ve yerden tavana tüm duvarı kaplayan pencerenin önünde cırılçıplak durup şehre baktı. Victoria Körfezi'nin zümrüt yeşili sularında salınan bir Çin yelkenlisi gözüne ilişti. Bu gezegendeki uzun yaşamında çok çeşitli yerlerde yaşamıştı ama hiçbiri ona burası kadar teselli vermemişti. Çin onunla konuşmuş, ona her şeyin düzeleceğini söylemişti. Sam çoğu gün ona inanıyordu.

Alnını kalın cama dayayıp soğuğu hissedince çıplak tenindeki tüyler ürperdi.

İnsan yaşamının getirdiği deneyimlerden zevk alsa da, bir zamanlar sahip olup da Büyük Savaş'ın saflarından birinde yer almayı reddettiğinde kaybettiklerini özlemediği bir tek gün bile geçmiyordu.

Alnını camdan çekmeden gözlerini açıp ayaklarının altındaki manzaraya baktı.

Evet, bir zamanlar sahip olduğu ihtişamına özlem duyuyordu ama bu muhteşem görüntü, diriliğiyle sürekli onu baştan çıkarmanın bir yolunu arıyordu. Bazen onun kaderine boyun eğmesini kolaylaştıran bir uğraşı oluyordu bu.

Bazen.

Sam bir heykeli andıran solgun bedenine geçirdiği siyah ipek sabahlığın serin temasıyla büyülenirken telefon çaldı.

Kimin aradığını biliyordu. Doğuştan gelen psişik bir yeteneğe gerek yoktu bunun için; her sabah aynı saatte aranıyor-du çünkü.

içinde gece kulüpleri, kumarhaneler ve restoranların da bulunduğu çok sayıdaki iş yerini yönetmesine izin verdiği insan kadının adı Joyce Woo'ydu.

Sam telesekreterin devreye girmesine izin verip yatak odasından krom-porselen karışımı mutfağı geçti. Küçük bir oyun oynamaya karar vermişti. Telefonda ona bildirilecek sorunları ı alimin etmeyi deneyecekti. Acaba Joyce onu bu sefer ne gibi bir saçmalıkla rahatsız edecekti? Fransız restoranının mantarı mı kalmamıştı, yoksa kulüplerindeki yasadışı aktiviteleri gözar- dı etmek için polis daha çok mu ödenek istiyordu? Yoksa kadın son dokuz aylık kazançlarının küçük bir kısmını iç ettiğini nihayet itiraf mı edecekti?

Sam, Dom Perignon şişesinin mantarını çıkardı ve şampanya içerek mesajı dinledi.

"Günaydın, Bay Chia. Ben Joyce," dedi kadın güney Çin lehçesiyle.

Sam şişeyi telefona kaldırarak kadının şerefine içti.

"Dün gece Pearl Clubda yaşanan kazadan dolayı polis şe- fiyle görüşmeniz gerekebilir. Ofise geldiğinizde ayrıntıları size iletirim ama ben şimdiden hazırlıklı olmanız gerektiğini düşündüm."

Sam, kadının notlarını yazdığı defterin sayfalarını çevirdiğini duyabiliyordu.

"Saat ikide rıhtım yolu projesiyle ilgili imar komitesiyle toplantınız olduğunu da anımsatmak istiyorum."

Sam konuşmanın bittiğini düşünerek elinde şişeyle banyoya geçti. Kadının sesini tekrar duyunca holde durup dinledi.

"Ha, evet," dedi Joyce. "Eski bir dostunuz, Bay Verchiel bu sabah ofise uğradı. Kısa bir süreliğine şehirdeymiş ve sizinle görüşebilmeyi umuyormuş."

"Verchiel," dedi Sam fısıltıyla. Şişe elinden düşüp kırıldı ve pahalı içki, siyah beyaz fayanslara saçıldı.

"Sizinle temas halinde olacakmış," dedi Joyce. "Birkaç konu daha var ama onları buraya geldiğinizde de konuşabiliriz. İyi günler, efendim."

Telefon kapandıktan sonra bile Sam yerinden kıpırdamadı.

Verchiel.

Sam Chia yatak odasına koştu ve gardırobunun ağır ahşap kapılarını hızla açtı. Sabahlığını bir çırpıda çıkarıp başka giysiler aldı. O gün duş alacak vakti olmayacaktı. Ofise de gitmeyecekti.

Hong Kong'u terk etmeliydi. Bu kadar basit. Verchiel onu bulduysa, Güçlerin Çin'e geldiğinden şüphe edilemezdi. Bu durumda onun gibilerden hiçbiri güvende değildi.

Sam düğmelerini ilikledikten sonra beyaz koton gömleğini içine soktu ve kahverengi deri kemerini sıktı.

Bir an diğerleriyle iletişim kurmayı, onları Güçler'in gelişine karşı uyarmayı düşündüyse de, artık çok geç olduğuna karar vererek bundan vazgeçti.

Çıplak, zarif ayaklarını İtalyan mokaşenlere geçirip üstüne mavi bir ceket aldı.

Avrupa'ya gidecekti, Fransa uygundu. Verchiel ve köpekle- ri Çin'den ayrılana kadar Paris'te kalacaktı. O dönene kadar işinle Joyce ilgilenirdi.

Sam cüzdanını ceketinin iç cebine koyup şoförünü aramak üzere telefonunu çıkardı. Havaalanına gidecek, bir uçak kiralayacak ve Joyce'la havadayken konuşacaktı.

"Dışarı mı çıkıyorsun, Samchia?" dedi odanın içinden bir ses.

İrkilen Sam telefonu düşürdü ve konuşanla yüz yüze gelmek için hızla arkasına döndü.

"Çok yazık," dedi, salondaki dev televizyonun önünde duran gri pardösülü adam. "Ama biz bunca zamanı seni aramakla geçirdik."

Adamın yanında bir çocuk vardı. Küçük çocuk, kirli yüzünü televizyon ekranına yaslamış, kendi yansımasını yalıyordu.

"Özür dilerim, yoksa sen maymun adını mı kullanmayı tercih ediyorsun, Samuel Chia?" diye sordu Verchiel, ellerini cebine sokup yavaşça Sam'e doğru yürüyerek. Çocuk itaatkarca onu izledi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Sam, yaklaşan adama.

Verchiel'ın karanlık bakışları lüks eşyaların üstünde gezindi.

"Bunların seni benden saklayacağını mı sandın?" diye sordu, duvardaki bir dizi efsunlu sembolü göstererek. Semboller insanlara süs gibi görünüyordu ama aslında çok daha fazlasıydılar.

Yabani çocuk Sam'in deri koltuğuna tünemiş, melodik sesler çıkararak neşeyle tepiniyordu.

"Son günlerde yaşanan değişiklikler, gizlenme büyüsünü geçersiz kılmış olmalı," dedi Verchiel, Çin hükümetindeki değişimi kast ederek. "İzcim buraya ayak basar basmaz senin kokunu aldı." Çocuğun başını sevgiyle okşadı. "Hayvanların arasında bir kral gibi yaşıyorsun," dedi soluk benizli adam, karanlık, dipsiz bakışlarını Sam'e dikerek. "Cenneti bunun için mi terk ettin?"

Verchiel'in sözleri havada bir kırbaç gibi şakladı.

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, Verchiel. Bir taraf seçmek istemediğim için gittim. Tüm kardeşlerim gibi Sabah Yıldızı'nı da seviyordum ama Yüce Tanrı'yı sorgulamak... Kaçmaktan başka çözüm bulamadım." Sam başını öne eğdi. Bunca zaman sonra bile, yaptıklarından inanılmaz derecede utanç duyuyordu.

"Korkaklığını itiraf ediyorsun," dedi Verchiel yaklaşarak. "Keşke diğerleri de bu kadar dürüst olsa."

Telefon tekrar çalmaya başladı. Joyce'un sesi duyulurken Verchiel telesekretere döndü.

"Yine benim, efendim. Joyce. Ruhsat dairesinden Bay Dal- ton aradı. Pazartesi günkü toplantıyı..."

Verchiel'in elinde kör edici beyaz bir ışık parladı ve telefon kararmış bir plastik parçasına dönüştü. Ürken çocuk, bu hareketin devamında gelecek şiddetten eminmiş gibi koşup saklandı.

"Hayvanlar gibi uluyorlar," dedi Verchiel, elini kulağına götürerek. "Katlanamıyorum." Verchiel, Sam'in yanına süzüldü. "Sen nasıl dayanıyorsun?"

Sam yumruklarını sıktı. Daha önce hiç hissetmediği bir öfke bedenine yayıldı. Belki de insanların arasında gerçekten fazla zaman geçirmişti. Onların hadsiz hisleri belli ki ona da bulaşmaya başlamıştı.

"Bir kez daha soruyorum. Buraya neden geldin?"

Verchiel başını yana eğdi. "Anlaşılmıyor mu, kardeşim?" dedi. "Düşüşünden beri beni beklemiyor musun?"

"Evet," dedi sessizce, "ama yıllar oldu -binlerce yıl."

Verchiel başını iki yana salladı. "Bir saniye, bir saat, bir milenyum. Zamanın artışı, Güçler için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi soğukkanlı bir sesle. "Babamıza karşı günah işledin ve zaman bu gerçeği değiştirmiyor."

Sam geri geri gitmeye başladı. "Yeterince acı çekmedim mi?" dedi. "Bu dünyadaki sürgünümde öğrendiklerim..."

Verchiel elini kaldırarak onu susturdu. "Sızlanmayı kes, seni dinlemek istemiyorum." Güçler'in Lideri, Sam'in arkasındaki pencereyi işaret etti. "Onlar gibi konuşuyorsun." Sesinde tiksinti vardı.

Sam elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu ama insanların arasında yaşarken öğrendiği bir şey varsa, o da denemekten zarar gelmeyeceğiydi. "Ama Babamın sesinden malınım kalmam, gerçek görüntümün, eski ihtişamımın sadece bir gölgesi olması

yetmez mi? Bunların hiç mi anlamı yok?" Yakarışını sürdürürken göğsüne dokundu. "Sen inanmayabilirsin ama çok acı çektim."

Verchiel evdeki şatafata göz gezdirdi. Yeniden Sam'e kilitle-nirken solgun yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

"Acı çektin, öyle rai?" dedi kollarını açarak. "Acı çekmeye henüz başlamadın bile."

Verchiel'ın sırtında devasa kanatlar belirirken Sam coşkuy-la korku karışımı, tuhaf bir hisse kapıldı.

Bir zamanlar benim de böyle kudretli kanatlarım vardı, diye düşündü yakıcı bir hüznle. Onu buradan götürebilecek, Verchiel'ın yargısından kaçmasını sağlayacak kanatlar. Ama çok çok uzun bir zaman önceydi bu. O kudretten geriye kö-relmiş bir posa kalmıştı.

Verchiel kanatlarını çırpmaya başlayınca çatıkatını tropik bir fırtınaya eşdeğer rüzgarlar doldurdu.

"Verchiel, lütfen," diye yalvardı Sam, yüzüne kristal bir kül tablası çarpmadan önce. Sağ gözünün üstü kanamaya başladı.

Sendeleyen Sam, rüzgara karşı koymaya çalışırken dev pen-cereye yapıştı. Kulaklarında yankılanan çatırtının camdan mı, yoksa kemiklerinden mi geldiğini anlayamadı.

Verchiel'ın havayı döven kanatları bir hayalet gibi belli be-lirsiz görünüyordu.

"Yaptıklarının affı yok, Samchia!" diye gürledi Verchiel, ha-vanın gürültüsünü bastırarak. "Sonun geldi, O'nun inayetin-den düşen herkesin sonu er geç gelecek!"

Sam, camın önünden kaçmaya çalıştı ama rüzgar çok güçlüydü. Konuşmak istedi, günahlarından duyduğu büyük pişmanlığı haykırmak istedi ama yarasından ağzına akan kan onu susturdu. Daha önce hiç görmediği kanı, ağzına doluyordu.

Dayandığı kalın cam çatırdamaya başladı. Çatlaklar pencerede bir örümcek ağı gibi büyüdü. Pasifik Okyanusu'nun güçlü fırtınalarına dayanacak şekilde yapılan camlar, Verchiel'in gücüne boyun eğmişti.

Sam zorlukla konuştu. "Verchiel..." Sesi kardeşinin kanat seslerinde boğulup gitti.

Verchiel kanatlarını daha hızlı çırparak ona yaklaşmayı sürdürdü. "Seni duyamıyorum!"

Sam sesini yükseltti. "Söyle O'na... Özür dilediğimi söyle O'na." Verchiel'in yüzündeki iğrenme ifadesini görünce tövbesinin işitildiğini anladı.

Ağır, krom mutfak sandalyesi devrildi ve bir teneke parçasıymış gibi havalanıp Sam'e doğru uçtu.

Sam, Verchiel'in korkunç suretine bakan gözlerini kapadı. Sonunun geldiğinden emindi. Dünyaya düşüşüyle başlayan en büyük korkusu, sonunda onu yakalamıştı.

Eskiden Cennet'in Ordusunda Samchia olarak bilinen Samuel Chia, savaştan, imkansız seçimlerden, düşüşten önceki zamanları aklına getirdi.

Kromdan gülle doğrudan ona değil, onun yaslandığı cama çarptı ve Verchiel'in kanatlarından çıkan türbülansa geçit verdi.

Sam, jilet keskinliğindeki cam kırıkları yağmuru arasında bir kez daha düştü.

Ve kendi sonuna doğru alçalırken hayal kurdu.

Yeniden uçuyordu.

Gabriel, Stanley'lerin Çin yemeği yemek ve her cuma olduğu gibi, kiraladıkları filmi izlemek üzere toplandığı salona büyük bir neşeyle girdi. Ağzındaki mor oyuncakçı müthiş bir gururla taşıyordu.

Aaron, Stevie'yle yere oturmuş, legolardan rengarenk bir kule yapıyordu. Arada bir başını kaldırıp televizyona, Bay Schwarzenegger'in bu sefer neleri havaya uçurduğuna bakıyordu. Üvey babasının son altı ayda bu filmi en az üç kere kiraladığı gerçeğiyle ilgilenmiyordu. Bu gecenin onun gözündeki amacı, iki gündür yaşadığı garipliklerden bir süreliğine uzaklaşabilmektir. Vilma Santiago'yla yaptıkları sohbet hariç her şeyi bir anda unutabilmeyi çok isterdi.

Köpeğin yere bıraktığı mor oyuncak gelip lego kulesini devirdi.

"Gabriel," dedi Aaron kızgın bir sesle. Oyuncakçı kenara itip kuleyi düzeltmeye çalıştı.

"Hadi Sersem Üzümle oynayalım," dedi Gabriel kalın kuyruğunu sallayarak.

Aaron onu görmezden gelip kuleyi güçlendirmek için parça seçmeye çalışan çocuğa yardım etti.

Gabriel atılıp oyuncağı ağızına aldı, sağa sola sallayıp havaya bıraktı. Oyuncak Stevie'nin başından sekip kullanılmamış logo parçalarının üstüne düştü.

"Hadi Sersem Üzüm" dedi köpek, daha yüksek sesle.

Aaron hayvana baktı. "Sersem Üzüm şimdi olmaz," dedi sertçe. Dev bir üzüm tanesine benzeyen oyuncağa bu adı takmışlardı. "Ben şimdi Stevie'yle oynuyorum. Sen git yat."

Köpek zihinsel güçleriyle onun fikrini değiştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini Aaron'a dikti. Onun eninde sonunda yorulup gideceğini düşünen Aaron, ona hiç bakmadı.

Gabriel dönüp hızla salondan çıktı.

Güzel, dedi Aaron içinden, yeşil bir parçaya sarı bir tane ekleyerek. O gece köpeğin konuşmalarına maruz kalmak istemiyordu. Herkese bilindik köpek havlamaları, inlemeleri, hırlamaları gibi gelen sesler Aaron için kolayca anlayabildiği bir dil gibiydi. O gece her şeyin eskisi gibi olmasını istiyordu. Dört bacaklı arkadaşından beklediği tek sohbet girişimi, bir havlama ve sallanan bir kuyruktu, o kadar.

Tommy Stanley, filmdeki kahramanın söylediği bir söz üzerine, kanepede oturduğu yerden bir kahkaha koyverdi.

"Kimse bunları Arnold gibi söylemez," dedi Tommy, aksiyon sanatına dair görüşlerine ışık tutarak. "Senin şu Van Damme'ların, Seagal'lerin... Dövüşmeyi falan biliyorlar da, hiçbiri *Ahnold gibi* laf sokamaz." Oyuncunun adını kötü bir Avusturya aksanıyla söylemişti. Hemen ardından da filme dö

nüp lazım kötü adamlardan kurtarmaya çalışan tek kişilik ordunun sinemaskop dünyasından kayboldu.

Mutfaktan salona yaklaşan tırnak seslerinden sonra tuhaf bir homurtu duyan Aaron, köpeğin oyuncak kutusundan ne getirdiğini anında anladı. Çığırktan Domuz onunla birlikte yoldaydı.

Gabriel ağzında pembe bir domuzla köşeden döndü. Güçlü çenesiyle durmadan sıkıldığı oyuncak, bir domuz gibi homurtular çıkarıyordu.

Köpek yine gelip oyuncağı yere bıraktı.

"Çığırktan Domuz daha iyi," dedi boğuk sesli dilinde. *"Çığırktan Domuzla oynayalım."*

Aaron öfkelenmeye başladığını hissetti. O gün olanlara, bazı şeylerin değiştiğini hatırlatıp duran köpeğine, kızdığı için de kendi kendine kızılıyordu.

"Bu akşam sesi çok çıkıyor," dedi açılır kapanır koltuğunda oturan Lori, başını kitabından kaldırarak. Kocasının getirdiği filmi görünce, okuduğu kitabı alıp gelmişti. "Dışarı çıkması mı gerekiyor?"

Sesi hem de nasıl çıkıyor, diye geçirdi içinden Aaron. *Bir bilsen.*

"Hayır," dedi, Gabriel'a ters ters bakarak. "Sadece sinirimi bozmaya çalışıyor."

Gabriel darbe almış gibi irkildi, kahverengi gözlerini kırıştırdı ve kulaklarını geriye yatırdı.

"Sinirini bozmaya çalışmıyor," dedi köpek, kuyruğunu in- dirip kapıya doğru gerileyerek. "Sadece Aaron'la oynamak istiyor. Yaramaz köpek. Sen git yat. Yaramaz köpek."

Arkasını dönüp üzüntüyle kapıdan çıktı.

Gabriel'in sözleri Aaron'ın içine oturdu. *Nasıl bu kadar acımasız olabildim*, diye düşündü pişman bir halde. Köpeğin tam olarak ne istediğini -oyun oynamak, biraz ilgi görmek- anlayabilmek gibi eşsiz bir yeteneği vardı ama kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki, onun küçük isteklerine bile karşılık vermemişti. *Kendimden utanmalıyım*.

"Gabriel," diye seslendi peşinden. Köpek sonunda köşeden görünene kadar Aaron'ın iki kere daha seslenmesi gerekti.

"Gel buraya," dedi, eliyle yere pat pat vurup gülümseyerek. "Buraya gel."

Gabriel kuyruğunu sallayarak içeri daldı ve içi içine sığmayarak Aaron'ın yüzünü yaladı.

"Gabriel sinir bozmuyor mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Aaron iki eliyle köpeğin başını tutup gözlerinin içine bakarak. "Sinir bozmuyorsun. Sen uslu bir köpeksin."

"Ben uslu bir köpeğim," dedi köpek neşeyle.

Aaron, yanındaki Gabriel'in kainini okşarken Stevie kuleyi bırakıp onlara baktı. Aaron çocuğun bakışlarını farkedip gülümsedi.

"Eee, küçük bey? Nasılsın?"

Çocuğun yüz ifadesindeki değişim, fırtına bulutlarına aniden vuran güneş ışığına benzetilebilirdi ancak. Her zamanki ifadesiz

yüzü birden hayat buldu. Çocuk, bilincin ışığıyla aydınlanan gözlerini kırıştırdı. Öyle bir gülümsedi ki, Aaron ın içi ısındı.

"Çogzel" dedi Stevie, elini uzatarak.

"Stevie?" dedi Lori, kitabı elinden düşürerek. "Tommy, Stevie'ye baksana."

Oğlunun sesi, Tommy'yi zaten filmde koparmıştı. İkisi de yere oturdu ve küçük elleriyle Aaron'ın yüzünü okşayan çocuğu seyretti. Işıl ışıl gülümsemesi hala yüzündeydi.

"Çogzel," dedi yine. "Çogzel."

Ve o farkındalık, geldiği gibi hızla çocuğu terk etti. Güneş yine bulutların arkasına saklandı.

Stevie'de, az önce ne yaptığını hatırladığına dair bir İşaret yoktu. Tüm dikkatini yine kuleye vermişti.

"Seninle konuştu," dedi annesi, Aaron'ı omzundan tutup heyecanla sarsarak. "Seninle gerçekten konuştu."

Ağzı kulaklarına varan Tommy, Stevie'nin yanına oturdu. "Sizce bu ne anlama geliyor?" diye sordu, titrek bir sesle. "İki yıldır tek kelime etmemişti." Çocuğun başına şefkatle dokundu. "Bir anlamı olmalı, değil mi?" dedi gözlerini Stevie'den ayırmadan. "Yoksa konuşmaya mı başladı?"

İki ebeveyn de onun bir şey daha söylemesini umarak çocukla oynamaya başladı. O konuşmanın tesadüfi olmadığına inanmak istiyorlardı.

Stevie sessiz dünyasından ayrılmadı.

Aaron ayağa kalktı. "Elma ister misin?" diye sordu Gabriel'a.

Köpek yerinden fırlayarak kuyruğunu sallamaya başladı.
"Elma!" dedi. "Açım, evet. Elma!"

Kapıdan çıkarlarken Aaron, Stevie'nin konuşmasıyla doğum-gününden beri yaşadığı gariplikler arasında bir bağ olduğu his-sinden bir türlü kurtulamıyordu. *Kafa dinlemek buraya kadarmış*, diye düşündü ve mikrodalga fırının üstündeki küçük sepetten bir elma alıp kesme tahtasına koydu.

"Bana nasıl baktığını gördün mü?" diye sordu Aaron köpe- ğe, lavabonun yanındaki bulaşıklıktan bir bıçak alıp elmayı ikiye bölerek. "Sanki bir şey görüyordu... Benden başka bir şey."

""Çogzel," dedi Gabriel ona bakarak. " Çogzel dedi"

Aaron elmanın çekirdeğini çıkarıp attı ve yarısını dilimledi.

"Parktaki ihtiyarın baktığı gibi baktı bana."

Gabriel ilk dilimi büyük bir iştahla yedi.

Eliyle onu işaret eden yaşlı adam, Aaron'ın gözünün önüne geldi. "Sen Nefilim'sin," demişti adam.

"Nefilim'dim, şimdi çogzel oldum," dedi tezgaha yaslanarak.

"Başka elma?" dedi Gabriel salya akıtarak.

Aaron ona bir dilim daha verdikten sonra bir tanesini de kendi ağzına attı. Ona garip bir şeyler oluyordu ve tam olarak ne ol-duğunu öğrenmekten başka yapacak bir şey olmadığını anladı.

Elmadan bir ısırık daha alıp kalanını Gabriel'a verdi.

Çılgınca bir fikirdi ama kendisine neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Şansını deneyecekti. Doktor Jonas'la ertesi günkü randevusundan önce, parktaki ihtiyarı arayacaktı.

"Hey, Gabriel," dedi hala ağzındakileri çiğneyen köpeğe
"Yarın birlikte parka gidelim mi?"
Köpek yutkunup ona baktı. *"Başka elma?"*
Aaron başını iki yana salladı. "Yok. Elma bitti."
Köpek bir an düşünüyormuş gibi duraksadı, sonra yanıtı-
nı verdi.
"Elma yok. O zaman parka gidelim"

Aklım nerdeydi benim? diye düşünerek kaşlarını çattı Aaron.
Gerinip tenis topunu fırlattı.

Gabriel yerinden fırladı ve yerden seken tenis topunun pe-
şine düştü. *"Topu yakala"* dedi heyecanla, sarı ganimete yak-
laşırken.

Güzel bir bahar sabahıydı, birkaç hafta önce etkisini yitir-
meye başlayan kış soğuğunun son günleriydi artık. Rüzgar hala
üşütüyordu. Aaron kahverengi deri ceketinin fermuarını biraz
daha kaldırdı.

Gabriel ağzında sıkı sıkı tuttuğu topa koşarak geldi.

Onunla konuşabilmeye başladığından beri Aaron köpeği
mutlu etmenin kolaylığına şaşıırıyordu. Kuyruğunun üstünü
kaşımak, bir parça peynir, aferin demek. Basit. *Bu kadar az şey-*
den o kadar çoğunu çıkarmak harika olmalı, diye düşündü kö-
peğe bakarak.

"Topu bana ver," dedi Aaron, şakadan bir tehditle.

Arka bacaklarındaki kaslar gerilen Gabriel beklentiyle hırladı.

Aaron hamle yapınca köpek yakalanmamak için mermi gibi fırladı.

"Gel buraya, manyak," dedi Aaron ve gülerek onun peşine düştü.

Aaron bir yanıyla adamı bulamadığına seviniyordu. Yanıt- ları büyük olasılıkla kendisi kadar garip sorulan duymaya ha- zır olduğundan şüpheliydi.

Gabriel'ı tasmasından tutup çekti. "Yakaladım seni," dedi yüzünü onun yüzüne yaklaştırarak. "Top artık benim!"

Gabriel daha yüksek sesle hırlayarak neşeye atılıp ondan kurtulmaya çalıştı. Aaron salya kaplı topu tutup köpeğin ağzından çıkardı.

"Ganimet benim!" dedi topu göstererek.

" *Ganimet değil*" dedi Gabriel. Top ağzından gittiği için yine konuşabilmeye başlamıştı. "*Sadece top*"

Aaron elindeki sırlısklam topa bakarak burnunu kırıştırdı. "Hem de ne top."

Topu bir elinden öbürüne atmaya başladı ve başını bir sağa bir sola çeviren köpeği izledi. "Topu çok istiyorsun, değil mi?"

"*Çok istiyorum*" dedi topun hareketinden büyülenen Gabriel.

Aaron topu atıyormuş gibi yapıp kolunun altına saklarken köpek koşmaya başladı.

Gabriel topu deliler gibi aramaya başladı. Hatta belki henüz düşmemiştir diye gökyüzüne bile bakınca Aaron kahkaha attı.

"Heeyoo!" diye seslendi köpeğe. Gabriel o tarafa halanca Aaron topu havaya kaldırdı. "Bunu mu arıyorsun?"

Gabriel şaşırarak geri döndü. "*Topu nasıl yakaladın?*" diye sordu hayretle.

Aaron gülümsedi. "Sihir," dedi kıkırdayarak.

"*Sihir*" dedi Gabriel merakla, gözlerini toptan ayırmadan.

Aaron'ın arkasındaki bir şey köpeğin dikkatini dağıttı. "*Kim o?*"

"Kim kim?" Aaron arkasına döndü.

Banka oturup kendini güneşe bırakan adamı ilkin tanımadı. Ama adam el salladı ve her şey yerine oturdu. Kalbi hızlanan Aaron'ın kafasına, cevaplanmasını pek de istemediği sorular üşüştü.

"*Ne oldu?*" diye sordu Gabriel endişeyle.

"Hiç," dedi Aaron gözlerini banktaki adamdan ayırmadan.

"*O zaman neden korktun?*"

Aaron soruya şaşırarak köpeğe baktı. "Korkmadım."

Köpek banka doğru baktı. "*Yabancıdan mı korktun*"

"Korkmadım dedim ya," dedi Aaron huzursuzca, adama doğru yürüyerek.

"*Korku kokuyor*" dedi onunla yürüyen köpek.

Banka yaklaşırlarken Gabriel öne çıkıp havayı kokladı. "*Adam eski kokuyor*" dedi. "*Eski ve farklı.*"

Aaron adamın gülümsediğini görebiliyordu. Uzun, beyaz saçları serin bahar esintisinde uçuşuyordu.

"Ne güzel gün," dedi ihtiyar, o antik dili kullanmadan.
Gabriel kuyruğunu sallayarak adamın yanına koştu.
"Gabriel, hayır!" dedi Aaron, onu yakalamak için hızlanarak.
"Buraya gel."
Köpek sıçrayıp ön patilerini banka koydu ve eski dostlarmış gibi adamın yüzünü yaladı.
"Merhaba, ben Gabriel," dedi adamın yüzünü, boynunu, kulaklarını koklayarak. "Sen kim?"
"Adım Ezeziel. Ama sen bana Zeke diyebilirsin," dedi adam, köpeğin yumuşak tüylerini okşayarak.
"Bana mı yoksa köpeğe mi söylüyorsun?" diye sordu Aaron, Gabriel'ı tasmaından çekerek. "Aşağı in, Gabriel," dedi sertçe.
"Uslu dur."
Azarlanmaktan utanan köpek başını eğip sustu.
"Adımı sordu, ben de söyledim," dedi Zeke, arkasına yaslanıp köpeğe gülümseyerek. "Çok güzel bir hayvan. Senin olduğu için şanslısın."
Aaron sakinleştirme çabasıyla köpeğin başını okşadı ve adama güldü. "Köpek seninle konuştu mu yani?"
Zeke gülümseyerek karşılık verdi. "Dün benimle elçinin dilinde konuştun," dedi kollarını göğsünde birleştirerek. "Köpeğin dilini anlamıyorum deme bana."
Yüzüne bir tokat yemiş gibi sarsılan Aaron ter içinde kaldığını hissetti. "Kim... Kimsin sen?" En mantıklı soru bu değildi belki ama aklına başka bir şey gelmiyordu.

'Zeke" dedi Gabriel yardım etme hevesiyle. "Zeke, Aaron.

O Zeke."

Zeke gülümseyip köpeğin çenesini okşadı. "Doğru söylüyor, aferin sana," dedi hızla nefes alan köpeğe. "Ben Zeke, sen

ise... Sana ne demişti? Aaron mı?"

Yaşlı adam bulaşan salyaları bacağına sildi ve elini Aaron'a uzattı. Aaron bir anlık tereddütten sonra Zeke'nin elini sıktı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Aaron. Dün olanlar için kusura bakma. Seni korkuttum mu?"

Aaron omuz silkti. "korkmaktan çok kafam karıştı."

Köpeği sevmeye devam eden Zeke anlayışla başını salladı.

"Eminim şu birkaç gün başına gelmeyen kalmamıştır."

Sorular sorulmak için yalvarıyordu ama Aaron kendini tutup önce adamın söyleyeceklerini duymayı tercih etti. Fazla meraklı görünmek istemiyordu.

"Sen nereden biliyorsun?"

Yaşlı adam başını geriye atıp gözlerini kapadı, havayı kokladı.

"Yazın kapıda olduğu nu nerden biliyorum?" diye sordu, tıraşsız yüzünü sabah güneşine sunarak.

Adam, Aaron'ın düşündüğü kadar yaşlı değildi, altmışları-nın başında olacaktı ama gözlerindeki, duruşundaki belirsiz bir şey onu çok yaşlı gösteriyordu.

"Havada, evlat," dedi Zeke. "Kokusunu alabiliyorum."

"Tamam," dedi Aaron. "Kötü günler geçirdiğimin kokusu-

Zeke başını salladı. "Sayılır. Değiştiğini sezdim ve bu yüzden tuhaf şeyler yaşadığını tahmin ettim."

Aaron ceketinin cebine koyduğu tenis topunu yavaşça çıkar- dı. Gabriel'in gözleri az kalsın çizgi filmlerdeki gibi yuvaların- dan fırlayacaktı. "Böyle bir konuşmanın içinde olduğuma ina- namıyorum," dedi ve topu Gabriel'a gösterip fırlattı. "Git oyna."

Gabriel topun peşinden koştu. Sessizce köpeği seyrettiler. Aaron gitmek istiyordu ama bir şey onu orada tuttu. Bir açık- lama duyma ihtimaliydi belki bu.

"İlk ne oldu?" diye sordu Zeke, sessizliği bozarak. "Dil ye- nmeğini mi keşfettin? Köpek birden konuşmaya başlayınca ke- çileri kaçırdığını mı sandın?"

Aaron cevap vermek istemiyordu ama susmak imkansızdı. "Okulda çocuklar Portekizce konuşuyordu. Portekizce bilmi- yorken benim dilimde konuşuyorlarmış gibi birden onları an- lamaya başladım."

Zeke başını salladı. "Artık konuşulan dilin bir önemi yok," dedi. "Anadilinmiş gibi hepsini anlayıp konuşabileceksin. Yan etkilerden biri bu."

Gabriel koşarak daireler çiziyordu. "Topu yakaladım!" diye bağırdı yerdeki topu bir darbeyeyle yuvarlayarak. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle yine topun üstüne atladı.

"Senin de öğrenmiş olabileceğin gibi, bir insan diline bile gerek yok." Yaşlı adam ona baktı. "Tembel hayvanların konuş- masını bir duysan."

"Zeke," dedi Gabriel yardım etme hevesiyle. "Zeke, Aaron. O Zeke."

Zeke gülümseyip köpeğin çenesini okşadı. "Doğru söylüyor, aferin sana," dedi hızla nefes alan köpeğe. "Ben Zeke, sen ise... Sana ne demişti? Aaron mı?"

Yaşlı adam bulaşan salyaları bacağına sildi ve elini Aaron'a uzattı. Aaron bir anlık tereddütten sonra Zeke'nin elini sıktı.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Aaron. Dün olanlar için kusura bakma. Seni korkuttum mu?"

Aaron omuz silkti. "Korkmaktan çok kafam karıştı."

Köpeği sevmeye devam eden Zeke anlayışla başını salladı. "Eminim şu birkaç gün başına gelmeyen kalmamıştır."

Sorular sorulmak için yalvarıyordu ama Aaron kendini tutup önce adamın söyleyeceklerini duymayı tercih etti. Fazla meraklı görünmek istemiyordu.

"Sen nereden biliyorsun?"

Yaşlı adam başını geriye atıp gözlerini kapadı, havayı kokladı.

"Yazın kapıda olduğunu nereden biliyorum?" diye sordu, tıraşsız yüzünü sabah güneşine sunarak.

Adam, Aaron'ın düşündüğü kadar yaşlı değildi, altmışlarının başında olacaktı ama gözlerindeki, duruşundaki belirsiz bir şey onu çok yaşlı gösteriyordu.

"Havada, evlat," dedi Zeke. "Kokusunu alabiliyorum."

"Tamam," dedi Aaron. "Kötü günler geçirdiğimin kokusunu alabiliyorsun. Çok mantıklı."

Zeke başını salladı. "Sayılır. Değiştiğini sezdim ve bu yüz- den tuhaf şeyler yaşadığını tahmin ettim."

Aaron ceketinin cebine koyduğu tenis topunu yavaşça çıkardı. Gabriel'in gözleri az kalsın çizgi filmlerdeki gibi yuvalarından fırlayacaktı. "Böyle bir konuşmanın içinde olduğuma inanmıyorum," dedi ve topu Gabriel'a gösterip fırlattı. "Git oyna."

Gabriel topun peşinden koştu. Sessizce köpeği seyrettiler. Aaron gitmek istiyordu ama bir şey onu orada tuttu. Bir açıklama duyma ihtimaliydi belki bu.

"İlk ne oldu?" diye sordu Zeke, sessizliği bozarak. "Dil yeteneğini mi keşfettin? Köpek birden konuşmaya başlayınca ke- çileri kaçırdığını mı sandın?"

Aaron cevap vermek istemiyordu ama susmak imkansızdı. "Okulda çocuklar Portekizce konuşuyordu. Portekizce bilmi- yorken benim dilimde konuşuyorlarmış gibi birden onları an- lamaya başladım."

Zeke başını salladı. "Artık konuşulan dilin bir önemi yok," dedi. "Anadilinmiş gibi hepsini anlayıp konuşabileceksin. Yan etkilerden biri bu."

Gabriel koşarak daireler çiziyordu. "Topu yakaladım!" diye bağırdı yerdeki topu bir darbeye yuvarlayarak. Bitmek tükenmek bilmeyen enerjisiyle yine topun üstüne atladı.

"Senin de öğrenmiş olabileceğin gibi, bir insan diline bile gerek yok." Yaşlı adam ona baktı. "Tembel hayvanların konuşmasını bir duysan."

"Delilik bu," dedi Aaron.

"Yok canım," dedi Zeke. "Çok farklı bakış açıları var sadece."

Aaron'ın kafası karıştı. "Ne? Kimlerin çok farklı bir bakış açıları var?" diye sordu.

"Tembel hayvanların," dedi Zeke.

"Ben tembel hayvanlardan söz etmiyordum," dedi Aaron giderek artan bir telaşla.

"Ha, sen bütün bu olanları diyorsun. Şey, alışsan iyi edersin, çünkü sen busun," dedi yaşlı adam sakince.

Aaron oynayan köpeğini bırakıp adama baktı. "Deliliğe mi alışayım? Hiç..."

Zeke başını iki yana sallayıp elini kaldırdı. "Deliliğe değil," dedi. "Nefilim. Sen Nefilim'sin, seçme şansın yok."

Yine o kelime ortaya çıkmıştı. İlk duyduğundan beri Aaron'ın kafasında yankılanan, o unutulması imkansız kelime.

"Neden sürekli bana öyle diyorsun?" diye sordu, kendini cevaba hazırlayarak.

Yaşlı adam ellerini dağınık, kır saçlarında gezdirdi ve öne eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Nefilim'ler meleklerle..."

"Meleklerle insan kadınların çocuklarıdır," diye araya girdi Aaron. Zaten bildiği şeylerle vakit kaybetmek istemiyordu. "Onu biliyorum, kütüphanede bakmıştım. Bunun benimle ne ilgisi olduğunu söyler misin?"

"Biraz karışık," dedi Zeke. "Bir saniye konuşmama müsaade edersen seni aydınlatabilirim belki."

Adamın Aaron'a çevirdiği ciddi ama sakin bakışları, onun .nadan bir ihtiyar değil, bir zamanlar otorite sahibi biri olduğunu gösteriyordu.

Gabriel yeni dikilmiş bir fidanın dibindeki taze toprağı kok-luyordu.

"Ozür dilerim," dedi Aaron. "Devam et."

Zeke tıraşsız çenesini kaşıyıp nerede kaldığını anımsamaya t,alıştı. "Evet, Nefilim'ler, meleklerle fani kadınların çocukları. Ama sayıları çok değil. Doğum şöyle dursun, bebeklerin anne karnında gelişmeleri bile çok zor. Her şeye rağmen nadiren bir Nefilim çocuk sağ kalıyor."

Gabriel gelip toz toprak içindeki topu Zeke'nin ayaklarının dibine bıraktı.

"Bak, Zeke, top"

Zeke eğilip topu aldı ve Gabriel'ın ilgi dolu bakışları arasında elinde çevirdi.

"Yarı insanüstü, yarı insan sayılırlar. Yüce Tanrı'nn en etkileyici iki yaratısının karışımı."

Yaşlı adam topu yerde sektirirken köpeğın başı bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

"Nefilim'lerin çocuklukları genellikle sıradan geçer. Belli bir olgunluğa eriştiklerindeyse meleklerden gelen doğaları baş gös-terir. Sorunlar da o zaman başlar. İki yarı artık anlaşıyor gibi olur." Zeke topu fırlatınca Gabriel bir anda yok oldu. "On sekiz ya da on dokuz yaş civarında olur bu."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissededen Aaron banktaki adama döndü. "Demeye çalıştığın şey... Annem... Annem bir melekle mi yatmış? Tanrı aşkına!"

Topla dönen Gabriel, sahibinin mutlu olmadığını sezip onun yanında durdu. Bacaklarını koklayıp her şeyin yolunda olduğuna karar verince de Zeke'nin yanına gitti.

"Babanı tanıyor musun?" diye sordu Zeke, topu yerden dalgınca alarak.

"Bunun bir önemi yok," diye çıkıştı Aaron, adamla köpeğe sırtını dönerek.

Yolun karşısında duran arabasını görebiliyordu, oraya koşmak istedi. Hisleri çalkalanıp duruyordu. Bir hız treniyle rayların en tepesindeydi sanki. Zeke'nin sorusu bir balyoz gibi tepesine inmişti. Annesi doğumda ölmüş, babasının kim olduğu bilgisini de yanında götürmüştü.

"İşte o konuda yanılıyorsun, Aaron," dedi Zeke, arkasından. "Hem de çok önemi var."

Aaron ona döndü. Birden bütün gücü tükenmiş, ayakta duracak hali kalmamıştı.

"Güçler denen bir grup melek var. En yaşlı melekler bunlar, Tanrı ilk onları yarattı."

Gabriel'ın gözüne birkaç martı ilişti. "Büyük kuşlar," diye homurdanıp bir yırtıcı gibi sinsice kuşlara yaklaşmaya başladı.

Zeke ayağa kalkıp Aaron'ın yanına geldi. "Beni can kulağıyla dinlemedi istiyorum," dedi esir alıcı gözlerini ona dike-

rek "Güçler bir nevi..." Durup bir an düşündü. "Güçler gizli polis gibidir, Tanrı'nın Fırtına Birlikleridir onlar. Yaratıcıya karşı gelenleri yok etmek onların görevi."

Aaron'ın kafası karışmıştı. "Anlayamıyorum," dedi başını iki yana sallayarak.

"Güçler, uzun zaman önce Nefilim'lerin Tanrıya küfür olduğuna karar verdiler."

"Güçler onları öldürüyor mu?" dedi Aaron, cevabı bilerek. Zeke mahzun bir ifadeyle başını evet anlamında ağır ağır salladı. "Başlarda tam bir katliamdı. Öldürülenlerden çoğu çoktu. Neden öldürüldüklerini bilmiyorlardı bile." Yaşlı adam Uzanıp Aaron'ın kolunu sıkı sıkı tuttu. "Beni çok iyi dinlemeni istiyorum çünkü hayatın buna bağlı olabilir."

Aaron acıyan kolunu çekmeye çalıştı ama adamın pençelinden kurtulamadı.

"Bugün hala devam ediyor, Aaron. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Nefilim'ler hala doğuyor ve gerçek doğalarını yansıtmaya başladıklarında, Güçler onları buluyor."

Aaron sonunda kolunu kurtardı. "Bırak beni," dedi sertçe. "Güçler onları bulup *öldürüyor*. Acımaları yok. Onların gözünde sen hilkat garibesisin, var olmasına en başından izin verilmemesi gereken bir şeysin."

Aaron birden korkuya kapıldı. "Gitmeliyim," dedi, gözleri köpeğini ararken. Işık çalarken bir çöp bidonunun yanında bacağını kaldıran Gabriel'ı gördü. Köpek onlara doğru koştu.

"Beni dinlemek zorundasın, Aaron," dedi Zeke. "Yetenek lerin günışığına       r. Dikkatli olmazsan..."

Aaron yumruklarını sıkıp adama doğru bir adım attı.   l kesini daha fazla içinde tutamayacaktı. Korkmu  tu. Korkmu  tu ve Zeke'nin akıl almaz hikayesine inanmaya ba  ladığı için çok öfkelenmişti. Bazı yanıtlar istemişti ama bunları değil. Bunlar kapısı kilitli bir hastane koğuşuna bilet demektir.

"Ne?" diye haykırdı. "Dikkatli olmazsam Fırtına Birliği melekleri gökyüzünden gelip beni öldürecek mi?" Aklına sürekli gördüğü kabus gelince Aaron kusacak gibi oldu ve daha da kızdı, "inanmak zor, biliyorum," dedi Zeke. "Ama anlamak zorun dasın. Bu binlerce yıldır böyle devam ediyor ve..."

"Kes sesini!" diye parladı Aaron. "Kes o kahrolası sesini!" Yürümeye başladı, sonra durup döndü. "Peki sen bunları nereden biliyorsun, Zeke?" diye sordu, parmağını adamın yüzüne uzatarak. "Nefilim'leri, G    leri, katliamları nereden biliyorsun?"

Yaşlı adam cevap verirken s  knetini hiç bozmadı. "Bence bunun cevabını zaten biliyorsun. Bilmiyorsan... Biraz daha d      n."

Aaron kendi vahşi k  hkahasına   a  ırdı. "Tahmin edeyim. Sen de mi Nefilim'sin?"

Zeke hüzünle gülümseyip başını iki yana salladı. "Nefilim değilim," dedi eski püskü yağmurluğunun d    melerini çözerek.   st  nde yeşil, bol bir s  veter ve solmuş bir kot pantolon vardı. "Ben düşmüş bir meleğim, daha açık konuşmamı istersen, bir Grigori'yim," dedi Aaron'a yaklaşarak.

Yaşlı adam süveterini yakasından çekerek olağanüstü beyazlı! ı .iki sağ omzunu gözler önüne serdi. Orada bir şey daha varili Kürek kemiğinin üstünde, yaklaşık on beş santim uzunlu- ğunda, tuhaf bir şişlik. Beyaz kıllarla kaplıydı -hayır, daha yakından bakınca onların kıl olmadığı anlaşılyordu. Yumuşak, beyaz kuş tüyleriydi bunlar. Şişlik yukarı aşağı hareket etmeye başlayınca Aaron geriye sıçradı. Diğer tarafta da benzer bir ha- reket olduğı süveterin altından görölüyordu.

"O da ne?" dedi Aaron, kımıldayan uzantıya hayranlıkla tik- sinti karışımı bir ifadeyle bakarak.

"Bana sadece bunlar kaldı," dedi Zeke alçak sesle. Hüznü adeta dalga dalga havaya yayılıyordu. "Kanatlarımdan geriye bunlar kaldı."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Biliyor musun, yeterince dinledim," dedi Aaron, Zeke'den uzaklaşarak. "Yeter artık."

Deliliğin gitgide daha derinlerine düştüğünü hissediyordu, Zeke ise düşüşünde bir yol arkadaşı olmuştu sadece. İçindeki mantıklı ses bile pes etmek üzereydi. *Belki de hepsi gerçektir*, diye düşündü. *Adamın sırtındaki şeyler kanat kökleri değilse neydi?* Böyle düşündüğü için kendi kendini tokatlamak istiyordu. *İmkansız. Yabancı dilleri anlamama, köpeğimin konuştuğunu sanmama yol açan şey bir beyin tümörü çıksa iyi olur. Öylesi daha kolay olur.* Böylece bu deli ihtiyarı da başından sayabilirdi.

Aaron köpeğini bir kez daha çağırdı. "Hadi Gabriel," dedi, ellerini çırparak. "Gidiyoruz."

İki üşütük ihtiyardan ve onun çılgınca fikirlerinden uzaklaşmaya başladı.

"Aaron, lütfen," diye yakardı Zeke. "Sana anlatmam... ve göstermem gereken başka şeyler de var. Aaron?"

Aaron arkasına bakmadı. Kendini bu deliliğe teslim edemezdi. Evet, Zeke çok inandırıcıydı ve ne demesi gerektiğini iyi biliyordu ama melekler mi? O kadar da değildi. Uzaylılar olsa belki ama... Meleklerle inanamazdı. O gün Doktor jonas'la görüşecek ve ardından onun Mass General'daki arkadaşından randevu alacaktı, ikisinden biri, rahatsızlığıyla *-buna rahatsızlık denebilir miydi ki?-* daha doğrusu durumuyla ilgili mantıklı bir açıklama getirebilirdi. Şu noktada, bir tümör hile o kadar da kötü değildi. Hiç değilse önünde kabul edebileceği, anlayabileceği ve baş etmeye çalışabileceği somut bir açıklama olurdu.

Meleklermiş. Hadi oradan.

Topun hala Gabriel'da olup olmadığına baktı. Labradorun en sevdiği oyuncaktı o top. Aaron kendini gecenin onunda el (öneriyle parkta onu ararken bulabilirdi.

Köpek yanında değildi.

Etrafına baktı. Sık sık olduğu gibi bir sincap, kuş ya da çimlerdeki değişik bir koku onu alıkoymuş olabilir miydi?

Aaron onu parkın diğer bölümünde, çitteki bir deliğin yanında gördü. Zeke'nin yanındaydı. Oraya nasıl bu kadar hızlı gittiklerini anlayamadı.

"Hey, Gabriel," diye seslendi, ellerini ağzına siper ederek.
"Hadi oğlum, gidiyoruz."

Köpek ona bakmadı bile. Kuyruğunu sallıyor, gözlerini Zeke'den ayırmıyordu. Aaron karnına yumruk yemiş gibi oldu. O hissi biliyordu, kötü bir şey olmadan hemen önce gelirdi. Stevie kimse görmeden küvette sıcak suyu açtığında da Aaron aynı şeyi hissetmişti. Huzursuzluğunun sebebini aramasa çocuk fena haşlanacaktı. Aaron şimdi de benzer bir hisse kapılmıştı ama bu seferki daha kötüydü.

Onlara doğru yürümeye başladı. "Gabriel, buraya gel," dedi en sert sesiyle. "Hadi."

Köpek ona şöyle bir baktı ama yaşlı adam topu havaya kaldırınca başını hemen çevirdi. Zeke elinde topla Aaron a baktı.

Karnındaki düğüm büyürken Aaron önce hızlandı, sonra da koşmaya başladı.

Zeke karşıya geçmeye hazırlanır gibi parkın önündeki yolu kolaçan etti. Sabahın ilerleyen saatleriydi ve trafik artık kendini gösteriyordu. Zeke topu yine Gabriel'a gösterdi. Aaron köpeğin koşmaya hazırlandığını görebiliyordu.

"Dur!" diye haykırdı. Yanlarına ulaşmasına sadece metreler kalmıştı.

Yaşlı adam bir trafiğe, bir Aaron'a baleti. "Üzgünüm," dedi sesini yükselterek.

Paniğe kapılan Aaron hızlandı. "Gabriel!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. "Gabriel, bana bak!"

Koyu gözleriyle büyülenmiş gibi topa bakan köpek ona aldırış etmedi. Aaron oraya ulaşmak üzereydi.

"Başka yolu yok," dedi yaşlı adam, gelip geçen arabalara bakarak. Ve topu yola fırlattı.

Aaron bir filmin ağır çekim bir sahnesini izliyordu sanki. Tenis topu ihtiyarın elinden ayrılıp havalandı. Bir haykırış duydu. Kendi sesi. "Gabriel, *hayır!*" Köpek bir an bakışlarıyla topun çizdiği yayı takip etti, sonra yerinden fırladı. Gabriel, ikinci kez sektiğinde topu yakalamak üzere yerini alıyordu ki beyaz bir Ford Escort geldi ve onu tüy gibi havaya fırlattı.

Aaron'ın hayatında duyduğu en korkunç seslerdi. Frenler feryat ederken tekerlekler asfalta tutunmaya çalıştı. Kalın, plastik tampon bir anda kürk, et ve kemiğe gömüldü. Gabriel yola yığılırken Aaron'ın ağır çekim algısı ansızın sona erdi.

"Tanrım, hayır!" diye bağırdı, köpeğinin yanına koşarken.

Hayvanın yanında dizlerinin üstüne çöktü. *Çok kan var*, diye düşündü. Köpeğin güzel, sarı tüyleri kan içinde kalmıştı. Yerde şimdiden bir kan gölü oluşmaya başlamıştı.

Aaron şefkatle kollarını en yakın arkadaşına sardı. "Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye sayıklıyordu, yüzünü köpeğine yaslarken.

Kulağını Gabriel'in göğsüne dayayıp onun kalbini dinledi ama duran arabaların kornalarından ve etraflarında durmuş onları izleyen insanların uğultusundan hiçbir şey duyulmuyordu.

"Kesin sesinizi!" diye haykırdı başını kaldırarak.

Gabriel şiddetle sarsıldı. *Hala yaşıyor.* Arkadaşının kulağına eğilirken Aaron ın gözlerinden sevinç gözyaşları boşandı. "Korkma, oğlum, buradayım. Her şey yoluna girecek."

"Aaron?" dedi Gabriel hafifçe inleyerek.

"Şşşt, sessiz ol," dedi köpeğe yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Ben yanındayım. İyileşeceksin."

Köpeğin kanlı tüylerini okşarken söylediklerine inanıp inanmayacağını kendisi de bilmiyordu. Çileden çıkmak, bağırıp çağırmak, yerleri yumruklamak istiyordu ama kontrolünü kaybedemezdi. Gabriel'ı kurtarması gerekiyordu.

"Aaron... Aaron, canım yanıyor," dedi Gabriel. Ağzından kanlı köpükler çıkan köpeğin gövdesi kasılmaya başladı.

"Dayan, oğlum. Dayan. Sana yardım edeceğim."

Aaron onu yerden kaldırmaya çalışınca Gabriel yürek parçalayıcı bir inilti kopardı.

"Ne yapacağım?" diye sordu Aaron yüksek sesle. Paniğe yenik düşmek üzereydi. "Ölüyor. Ne yapacağım?"

Dua etmek aklına geldi ama nasıl edildiğinden emin değildi.

"Gabriel'ın yaşamasını istiyorsan beni dinlemelisin," dedi arkasından bir ses.

Aaron dönünce karşısında Zeke'yi buldu.

"Git başımdan, orospu çocuğu!" diye patladı Aaron. "Bunu sen yaptın! Ona bunu sen yaptın!"

"Beni dinle," dedi Zeke. "Onun ölmesini istemiyorsan, dediklerimi yap."

Aaron ilk kez daha fazla dayanamayacağını hissetti. Onca yy yaşarken koruyucu aile sisteminin onun için mutlu sonla biten çarkında debelenirken bile umudunu yitirmemişti ama en iyi dostu gözlerinin önünde ölürken Aaron tutunacak dal bulamıyordu.

"Aaron," diye bağırdı Zeke. "Onun bu pis sokakta kan kay-bından ölmesini mi istiyorsun?"

Aaron'ın gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Hayır," dedi güçlkle. "Yaşamasını istiyorum. Lütfen... Ona yardım et."

"Ben değil," dedi Zeke başını iki yana sallayarak. "Sen. Gabriel'a sen yardım edeceksin."

Yaşlı adam onun yanına çöktü. "Kaybedecek bir dakikamız bile yok," dedi ölümün eşiğindeki köpeğe bakarak. "Elini onun üstüne koy. Çabuk."

Aaron ona söyleneni yapıp iki elini de köpeğin üstüne koydu.

"Gözlerini kapa," dedi yaşlı adam.

"Ama..."

"Kapa hadi!" diye üsteledi Zeke.

Aaron ellerini köpekten ayırmadan gözlerini kapadı. Gab-riel sıcaklığını yitiriyordu sanki.

"Lütfen, Zeke," diye yalvardı Aaron, Gabriel öylece kayıp giderken.

"Artık ben bir şey yapamam," dedi yaşlı adam. "Her şey sana bağlı."

"Anlamıyorum. Onu bir veterinere yetiştirirsek belki..."

"Veteriner bir şey yapamaz. Sen bir şey yapmazsan birkaç dakikaya ölecek," dedi Zeke. "Salıvermelisin, Aaron."

"Salıvermek mi? Anlamıyorum."

"Anlayacak bir şey yok. Senin içinde zaten, sen doğduğundan beri bekliyor. Ve vakit geldi."

Aaron hıçkırmaya başladı. "Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Ağlayacak vaktin yok, çocuk. Karanlığı tara. Orada. Koku-sunu alabiliyorum. İyi bak. Görmüyor musun?"

Gabriel ölecek, dedi Aaron içinden. Bunu engellemenin bir yolu yoktu. Yaşlı adam ne yaptığını bilmiyordu, tehlikeliydi. Aaron onu polise teslim edip etmemeyi düşündü. Gabriel'in yerinde bir çocuk da olabilirdi. Parmaklıkların arkasında ya da gerekli bakımı görebileceği bir hastanede olması, adam için en uygunuydu.

Aaron gözlerini açmak üzereydi ki içinde bir şeyin hareket ettiğini hissetti ve bir şey gördü. Karanlığın içinde, daha önce hiç görmediği bir şey vardı.

Ve Aaron a doğru yaklaşıyordu. Yaşlı adam bundan mı bahsediyordu? Orada olacağını nereden biliyordu? Neydi bu? Gözlerinin ardındaki karanlıktan ona doğru gelen neydi?

"Bir... Bir şey görüyorum sanki," dedi şüpheyle. "Ne yapmalıyım?"

"Çağır onu, Aaron," dedi Zeke. "Sesinle değil, zihninle. Ona ihtiyaç duyduğunu bilsin."

Aaron öyle yaptı ve zihnine odaklandı. Onun ne olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Şekli değişip duruyordu -ama bir hayvana benziyordu- ve durmadan yaklaşıyordu.

"Merhaba.?" dedi içinden, kendini aptal gibi hissederek. Ama yapacak başka bir şey aklına gelmiyordu. "Beni... Beni duya- biliyor musun?" Stres yüzünden hayalgücü ona oyun oynuyor olabilir miydi?

Karanlığı yararak ona doğru gelen şey bir fareydi. Tüyleri o kadar beyazdı ki, parlıyordu adeta.

"Ne yapacağımı —ya da senin ne olduğunu bilmiyorum ama arkadaşşıma yardımı olacaksa her şeyi yapmaya hazırım."

Küçük, siyah gözlü fare çok yakına gelince durdu. Bir süre onun sözlerini düşünüyormuş gibi oturdu, ardında da tüylerini düzeltmeye koyuldu.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu Aaron küçük yaratığa.

Onun artık fare olmadığını görünce Aaron yutkundu. Fare, kar beyazı tüylü bir baykuşa dönüşmüştü. Aaron olup biteni anlayamadan yaratık yine değişip albino bir kurbağa oldu. Sonra da beyaz bir tavşan. Değişim kör edici bir hıza ulaştı. Memeliden böceğe, kuştan balığa... Formu değişse de gözleri değişmiyordu. O derin, siyah gözlerden zeka okunuyordu. Ve bir şey daha. Bir aşinalık. Aaron ı tanıyordu o. Her nasılsa, Aaron da onu.

Bir yılanı dönüştü -bir kobra- ve kemik rengi gövdesinin üzerinde yükselerek bir sağa bir sola yaylanmaya başla

di. Korkunç tıslaması, yeni bir saldırıya her an hazır olduğunu gösteriyordu.

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Zeke," dedi Aaron gözlerini açmadan. "Bana ne yapacağımı söyle."

"Korkma, Aaron. O senin bir parçan. Kendini bilmeye başladığından beri öyle. Ama acele et. Gabriel'ın çok vakti kalmadı."

"Ne yapacağımı bilmiyorum!" diye bağırdı, karşısındaki pırpır eden sinekkuşuna bakarak.

"Konuş onunla," dedi Zeke. "Ve sana söyleneni yap."

"Köpeğim ölüyor." Aaron düşüncelerini zifiri denizin içinde şekil değiştiren yaratığa yönlendirdi. *"Hatta çoktan ölmüş bile olabilir ama pes edemem. Lütfen, bana yardım eder misin? Onu kurtarmama yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?"*

Yaratık insanı andıran bir cenine dönüştü ve siyah gözlerini ona dikerek zardan bir torbanın içinde öylece durdu.

Aaron kızıyordu. Zaman akıp gidiyordu ve o, karmaşık zihninin yarattığı hayali bir ceninle uğraşıyordu.

" Yeterince bekledim," diye haykırdı düşüncelerinde. *" Yardım edeceksen, et. Etmeyeceksen, kafamdan defol git ki ben de onu veterinere götüreyim."*

Bebeğe benzer şey yavaşça bir balık biçimi aldı ve rota değiştiren bir gemi gibi uzaklaşmaya başladı.

"Gidiyor, Zeke."

Aaron adamın elini omzunda hissetti. "Onun gitmesine izin veremezsin. Konuş onunla, Aaron. Geri dönmesi için

yakar. Hazır olsan da, olmasan da Gabriel'ı kurtarmanın tek yolu bu, inan bana."

"Lütfen ," dedi Aaron denize doğru. *"N'olur ölmesin... On- suz ne yaparım ben?"*

Balık, bir iguana olarak yoluna devam etti. Işıldayan bir yarasası, bir kırkayak... Yaratık uzaklaştıkça Aaron'ın zihnindeki güç de azalıyordu. Aaron hemen sonra yaptığı şeyin nedenini bilmiyordu.

İlk kez Zeke'den duyduğu, ihtiyarın elçilerin dili dediği antik dili kullanarak zihnindeki şeye bir kez daha seslendi.

" Lütfen yardım et" dedi gizemli dilde. *" Böyle bir gücün varsa, lütfen arkadaşımın ölmesine izin verme."*

Önce yakarışlarının hiçbir etki yaratmadığını sandı ama sonra bir şempanzenin dönüp ona doğru koştuğunu gördü.

"Geri dönüyor," dedi Aaron eski dilde, Zeke'ye.

"Kendini ona aç" dedi Zeke aynı şekilde. *"Onu içine al. Senin bir parçan olarak kabul et?"*

Aaron başını iki yana salladı. *"Bu da ne demek?"*

Yaşlı adam tırnaklarını onun omzuna gömdü. *"Kabul et, yoksa ikiniz de ölürsünüz."*

Bir orman kedisi ona ulaşmak üzereydi. Aaron korkunç yaratığın gözlerine baktı.

"Seni kabul ediyorum," dedi antik dilde. Panter başını kaldırıp Aaron'ın daha önce hiç görmediği bir yılanı dönüştü. Silindirik gövdesinde yer yer ipeksi tüy kümeleri ve havayı dö

ven kısa, güçlü bacaklar vardı. En garip ve rahatsız edici şeyse sürüngenlerinkine hiç benzemeyen bir yüzü olmasıydı. Yılan, alışılmadık yüzünde memnun bir ifadeyle kusurlu bacaklarını oynatıyor, Aaron'a adeta kendisinin de onu kabul ettiğini anlatıyordu.

Sürüngen ısıltıyla parlamaya başlayınca Aaron onun gövdesini ağ gibi saran damarları farketti. Göz kamaştırıcı parlaklığa erişen yılanın siyah gözleri, şafakla silinen gece gibi yitip gitti.

Yakıcı bir enerji, Aaron'ın bedenine binlerce voltluk elektrik gibi birden doldu. Aaron gözlerini açıp köpeğine baktı. Gabriel'in can vermek üzere olduğunu biliyordu.

"Vakit geldi, Aaron," dedi Zeke.

Aaron ona baleti. Yaşlı adam her nedense ağlıyordu. Aaron acıyla karıncalanan ellerine baktı. Cızırdayan, beyaz bir enerji, gökteki yıldırımlar gibi dans ederek bir parmak ucundan diğerine sıçırıyordu.

"Bana ne oluyor?" diye sordu nefes nefese.

"Artık bir bütünsün, Aaron. Tamamlandın."

Aaron ne yapılması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Avuç içleriyle yeniden Gabriel'a dokundu. Enerjinin vücudundan ayrıldığını, parmaklarından köpeğe geçtiğini, tüylerin ve etin içine girdiğini hissetti. Bir ozon kokusu onları sarmaladı.

Gabriel'in gövdesi seğirip kasıldı ama Aaron ellerini çekmedi. Hayvanın tüyelerine yayılmış kan kuruyup için için köpürdü ve buharlaştı.

"Galiba yapabileceğin her şeyi yaptın," dedi Zeke alçak sesle. Aaron ellerini köpeğinden çekti. Kısa bir an ellerinin izi hayvanın üstünde beyaz beyaz ışıldadı. İçine dolan güç hızla yok oluyordu ama Aaron yine de kendini hem zihinsel hem fiziksel olarak farklı hissediyordu.

"Ne yaptım?" dedi bakışlarını Zeke'den köpeğe çevirerek. Gabriel sadece biraz kestiriyormuş gibi düzenli nefes alıp veriyordu.

"Yaşamanız için gerekeni," dedi Zeke.

Aaron köpeğin başına dokundu. "Gabriel?" dedi usulca, gördüklerine inanamıyormuş gibi.

Gabriel başını tembelce yerden kaldırıp esnedi ve Aaron'a baktı.

"*Selam, Aaron*" dedi karnının üstüne dönerken.

Gözleri dolan Aaron uzanıp köpeğe sarıldı. "İyi misin?" diye sordu boynunu okşayıp burnunu öperek.

"*İyiyim, Aaron*" dedi Gabriel. Köpeğin akıllı başka yerde gibiydi. Kendini onun kollarından kurtarmaya çalıştı.

"Bir şey mi oldu?" dedi Aaron etrafa bakan köpeğe.

"*Topumu gördün mü?*" dedi Gabriel, zeka dolu bir sesle.

Ve Aaron tek değişenin kendisi olmayabileceğini düşünerek tepeden tırnağa ürperdi.

Çok geç, dedi içinden melek Camael. Binanın kenarına taştan bir heykel gibi tünemişti. Alevler içindeki restorana hüznle baktı.

Onu kurtarmak için çok geç.

Eddy's Breakfast and Lunch'ın kırık ön camlarından siyah dumanlar yükseliyordu. Yangının göbeğinden dışarı uzanan alevler önüne çıkanı yutuyordu.

Camael sokağın karşısındaki tüneğinden, hortumlarla su sıkarak yangını yan binalara sıçramadan söndürmeye çalışan it-faiyeyi izledi. *Hayli uğraşmaları gerekecek*, diye düşündü melek. Çünkü doğaüstü bir ateşle yüzleşiyorlardı.

Kızla o sabah bağlantı kurmayı planlamıştı. Yaşadığı bedensel değişimde yol gösterecek, bu değişimin getirdiği tehlikelere karşı onu uyaracaktı. Ama her şey umduğundan önce olup bitmişti.

Camael o kızı izliyordu. *Neydi adı? Susan.*

Çok yakında gerçekleşecek değişimin kokusunu aldığından beri Susan'ın peşindeydi. Artık onları izlemek çok daha zorlaşmıştı. Dünya başlangıca göre daha büyük ve karmaşık bir yer olmuştu. Düşman, insan iz sürücüler kullanıyordu ama o acı- nası yaratıklardan faydalanmak Camael'in hiç hoşuna gitmiyordu. Fazlasıyla acımasızcaydı bu.

Türünde sık rastlandığı üzere Susan da yalnızdı, tek başına yaşıyordu. Yakın arkadaşları ya da ailesi yoktu. Garsonluk mesleği hayatının merkezinde duruyordu. Kız, işiyle canlanıyor, yemeklerini yiyip sohbet eden insanların arasında kendini buluyordu. Onlara servis yapıyor, onlarla sohbet ediyor, onları hoş sözlerle ve güleryüzle evlerine uğurluyordu. Eddy'nin yerinde kabul görüyor, hatta seviliyordu. Restoranın kapılarının dışında ise soğuk, acımasız, kirli bir dünya vardı.

Camael değişimin belirtilerini bekleyerek onu izlemişti. Daha yakınına girebilmek için restoranın devamlı müşterisi haline bile gelmişti. Uzun süre beklemesi gerekmemişti. Kız dış görünüşüne giderek dikkat etmez olmuştu. Gözlerinin etrafında siyah halkalar belirmişti. Uykusuz kaldığına dair bariz bir işaretti bu. Çoğunlukla önce rüyalar başlardı. Kendini korumaya çalışan bütün bir türün ortak anılarıydı bunlar. Kapıdaki değişimler şöyle dursun, sadece rüyalar bile bazılarını delirtmeye yetiyordu.

Alevleri kontrol altına alan itfaiyeciler içeride kapana kısılanların cesetlerini çıkarmak üzere binaya girmeye başladı.

Camael derin bir iç çekti. Sabahın o erken saatinde Eddy's, gece vardiyasından çıkan ya da güne yeni başlayan müşterilerle tıka basa dolu olurdu. *Verchiel bu kez kendini aştı*, diye düşündü melek, kurbanların ilki duman içindeki binadan çıkarılırken.

Onu bu kadar kolay buldularsa kız Camael'in sandığından çok daha ileride olmalıydı. Daha erken harekete geçse olanların önüne geçebilirdi. Güçler onun kokusuna kilitlenmeden önce genç kadını kaçmaya ikna edebilirdi.

Bir dahaki sefere daha hızlı hareket etmesi gerekecekti.

İtfaiye erleri, cesetleri, bir zamanlar güzel bir restoran olan binanın önündeki kaldırıma aceleyle kurulmuş perdenin arkasına taşıyordu. Camael on altı kurban saydı. Kız hala çıkarılmamıştı.

Güçlerin son saldırılarında aşırı bir gaddarlık vardı. Masumların hayatlarını hiç düşünmeden, gözleri dönmüş gibi hareket ediyorlardı. Samchia'nın Hong Kong'da öldürülmesini aklına getirdi Camael. Cinayetler her zaman olmuştu, Güçler bu yüzden vardı, onların işiydi bu. Ama son zamanlarda... Şiddet neden birden tırmanmıştı? Bu durum Camael'i düşündürüyordu. Arı kovanına kim çomak sokmuştu?

Korkutucu bir düşünce birden tüm benliğine hakim oldu. *Ya o, Susan'sa? Ya binlerce yıllık kehanette bahsedilen kişi Susan'sa?*

Camael kendi yolunu seçmek zorunda kaldığı anı daha dönmüş gibi hatırlıyordu. Kötülüğün kökünü kurutma hırsıyla göklerden gelip antik Urkish şehrine inmişlerdi. Şehrin bir günah yuvası olduğu, orada hep Tanrı'ya karşı gelenlerin yaşadığı söyleniyordu. Güçler kutsal bir görevi yerine getiriyordu. Karşı çıkanlar, onların getirdiği adalet tarafından yok edilmeliydi.

Çamur ve sazdan yapılmış, derme çatma bir kulübede onu buldular. Tek gözü kör, yaşlı bir adam. Bir kahin. Adamın etrafında üstleri yazılı kil tabletler vardı -kehanet. Kahinin yazdıklarını ilk okuyan Camael'in eski önderi Verchiel oldu. Tabletlerde insanla meleğin birleşeceği, bu birleşmeden insanın da meleğin de ötesinde bir soy türeyeceği, bu soyun Cennet'ten düşenlerin Yaratıcıya geri dönmesinde kilit rol oynayacağı yazıyordu.

"Küfür," diye bağırırmıştı Güçlerin Lideri, tabletleri ayaklarının altında parçalarken.

Ve o gün Urkish şehri yeryüzünden ve tarihten silinmişti.

Ama o sözler yaşıyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, Camel kahinin sözlerini unutamamıştı. O sözlerde bir vaat vardı, varlığının adalet dağıtmak ve ölüm saçmak dışında bir anlamının olacağı daha barışçıl günler müjdeleniyordu. Çok çok uzun zaman önce kardeşlerini ve kutsal görevini terk etmesine yol açan, o sözler olmuştu. Bugün bile peşini bırakmayan sözler.

Ama ya Susan'sa o? İçlerinden birini kurtaramayınca kendine hep sorduğu soru buydu. Ya düşenlerin Cennet'e dönmesinde kilit rol oynayacak kişi Susan'sa? Ya Verchiel arındırıcı ateşiyle tüm olasılıkları yakıp yok ettiyse?

Camael harap olmuş binadan çıkarılan son cesetler arasında Susanı gördü. Kız kararmış kollarını kurtulmak için yalvarır gibi göğze uzatmıştı.

Onun yanında olamadığı için Camael'in içi acıyordu.

Ya o... Melek, kafasının içinde yankılanan sesi susturdu. Böyle düşünemezdi. Yola devam etmek zorundaydı, yoksa tüm fedakarlıkları boşa gidecekti.

Arkasını dönüp çatıda yürürken başını sabah güneşine kaldırıp havayı kokladı.

Başkaları da ona ihtiyaç duyuyordu.

Güçler'in saldırıları yoğunlaşmıştı, birini daha kurtarmak istiyorsa, elini çabuk tutmalıydı.

Zeke, Aaron'a oturmasını işaret etti. Küçük odada oturacak tek yer vardı. Herhalde çöpte bulunmuş siyah, deri bir ofis koltu

ğu. Koltuğun yarısı siyah bantlarla sarılıydı. Aaron yapış yapış olmasından şüphelendiği için oturmadan önce koltuğu eliyle yokladı.

Parkta olanlardan sonra, sorulardan kaçınmak için oradan hızla ayrılmışlardı. Beyaz Escort'un sürücüsü, Gabriel ölmediği için rahat bir nefes almış ve gitmeden önce köpeğin başını okşamıştı. Kalabalık toplanırken Zeke kaldığı yere gitmelerini önerdi.

Lynn şehir merkezinden çok da uzak olmayan Washington Caddesi'ndeki Osmond Hotel'e yürüyerek on beş dakikada ulaştılar. Pansiyonda evcil hayvan yasak olduğu için arka tarafa geçtiler ve hava akışı sağlansın diye önüne konmuş bir tuğla parçasıyla açık tutulan acil çıkış kapısından içeri girdiler.

Zeke köhne binanın dördüncü katında, 416 numaralı odada kalıyordu. İnsanın bir meleklerle karşılaşmayı hiç beklemeyeceği bir yerdi burası.

"Düşmüş bir melek," diye düzeltti Zeke, küflü, yeşil bir battaniye serili tek kişilik yatağına otururken. "Arada büyük fark var."

Aaron gelirken bir büfeden gazoz ve Gabriel için bir şişe su almıştı. "Bunu koyabileceğim bir şey var mı?" diye sordu şişenin kapağını açarken.

Zeke kalkıp etrafa saçılmış çöp poşetlerini karıştırdı. "Maa-lesef yok," dedi. "Odada yemek pişiremediğim için tabağa gerek duymadım."

Aaron suyu avucuna döküp köpeğe uzattı. "Önemli değil. Hallederiz."

"Teşekkür ederim," dedi Gabriel efendice, lopunu patileri- nin arasına bıraktı ve sahibinin elindeki suyu içti.

Zeke yatağa oturdu, bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı ve gazozunu açtı. "İyi misin?" diye sordu Aaron'a, eski püskü trenç- kotunun ceplerini karıştırırken.

Gabriel suyu bitirdi. *"Tekrar teşekkürler, Aaron"* dedi dudaklarını yalayarak. " *Çok susamıştım."*

Aaron elini pantolonuna sildi. "İyiyim," dedi Zeke'ye, kendi gazozunu açarken. Gözlerini köpeğinden ayırmadı. "Sana da... Nasıl desem. Daha akıllı gelmiyor mu?"

Zeke cebinden küçük bir içki şişesi çıkardı ve gazozuna alkol kattı. "Burada içki de yasak," dedi, sırtıp içeceğini yudumlayarak. "Sabahtan beri bu ilk yudumu bekliyordum," dedi düşmüş melek, ağzını silerek.

Aaron ofis koltuğunun kenarına ilişip Gabriel'ın başını okşadı.

"Daha akıllı gelmiyor mu?" diye soruyu tekrar etti Zeke. Elini ağzına götürerek geçirdi. "Evet, herhalde öyledir ama ne bekliyorsun ki? Onu iyileştirdin, muhtemelen eski halinden daha üstün yaptın."

Melek içkisinden bir yudum daha aldı.

Aaron gazozu bacaklarının arasına koyarak arkasına yaslandı ve başını şüpheyile iki yana salladı. "Her şey bulanık. Ne yaptığımı hatırlamıyorum."

Gabriel onun yanına uzanıp gözlerini kapadı. Hızla uykuya dalan köpeğin ritmik nefes alıp verışı dışında ses yoktu.

"Bana ne oldu, Zeke?" diye sordu Aaron. Sesindeki korkuyu bastırmakta zorlanıyordu. "Kafamın içindeki o... yaratık neydi? Anlatsana!"

Zeke içkiyi ağzına götürürken durdu. "Tanrı'nın hayvanat bahçesi," dedi. "Yaratık değil. Saygısızlık etmemeye çalış."

Aaron başını salladı. "Özür dilerim."

"Çoğu insan onu bir çeşit hayvan olarak görür. Güvercin ya da aslan olarak. Hepsi O'nun aleminden."

Zeke gazozu başına dikti ve kutuyu yatağın yanındaki çöp poşetine attı. "Seni bütünledi. Doğduğundan beri ilk kez olman gerektiği gibisin."

"Nasıl olmam gerekiyormuş?" dedi Aaron, adamın üstü kapalı sözlerine kızarak.

"Sen Nefilim'sin, Aaron. Tepeden tırnağa."

Aaron koltuğun kollarına vurdu. "Bana öyle demeyi kes!"

Gabriel sıçrayıp başını kaldırdı. "*Her şey yolunda mı?*"

"Özür dilerim," dedi Aaron, köpeğin çenesinin altını kaşıyarak. "Her şey yolunda. Sen uyumaya devam et."

Gabriel uzanır uzanmaz uykuya daldı.

"Bunu söyleyen kişi olduğum için kusura bakma ama öylesin," dedi Zeke. Bir şişe daha bulmuştu ve bu sefer viskiyi sek içiyordu.

"Senin türündeki meleklerin işi bu mu? Kendine ne demiştin, Gregory mi? Gregory'ler gidip Nefilim leri mi buluyor?"

Zeke güldü ve başını çatlak duvara yasladı. "Grigori," diye düzeltti onu. "Hayır, işimiz o değil. Bizim görevimiz doğrudan yukarıdaki patrondan geldi," dedi tavanı işaret ederek. "Ve beş yüz yirmide kalan Manyak Al'i de kast etmiyorum." Viski içmek için konuşmasına kısa bir ara verdi. "Ne yapacağımızı bize Tanrı söyledi. Görevimiz çok basitti aslında, bu kadar fena çuvallamamız inanılmaz."

Düşmüş melek yavaşça anlatmaya başladı. "Görevimiz insanoğluna göz kulak olmaktı. Biz buraya geldiğimizde henüz çok gençtiler ve yol göstericilere ihtiyaçları vardı. Biz onların kılavuzu olacaktık, onları beladan uzak tutacaktık."

Zeke sustu. Yüzü hüznle gölgelenmişti.

Aaron boşalan gazoz kutusunu yere, koltuğun yanına koydu. Yakındaki bir odada biri ciğerleri sökülürcesine öksürdü. "Ne oldu?" diye sordu Aaron sonunda.

Zeke elindeki küçük, kahverengi şişeye bakıyordu. Derin bir nefes alıp konuşmaya başlarken başını kaldırmadı. "İnsanoğlundan büyülendik. Aramızdaki mesafe kayboldu." Şişeyi elinde tedirgince çevirdi. "Onlara bazı şeyler öğretmeye başladık. Tanrı'nın onlara gerek görmediği şeyler. Silah yapmak, astroloji, havayı okumak..."

Zeke acıyla güldü. "İçimizdeki kafasızlardan biri kadınlara makyajı da öğretti." Melek şişeyi ağzına götürdü. "Kız arkadaşın akşam dışarı çıkmadan önce aynanın başında iki saat oyalanıyorsa bizi suçlayabilirsin."

"Benim kız arkadaşım yok," dedi Aaron utangaçça, Vilma'yı düşünerek.

İçkisini bitiren Zeke, Aaron ın açıklamasını duymazdan geldi. "Onlarda bize bir şeyler öğretti. İçkiyi, tütünü, seksi. Dünyalı olduk," dedi gözlerini kısıp şişeye bakarak. Dibinde bir şey kalmadığını görünce öfkelenerek şişeyi yere fırlattı. "İnsanlar gibi yaşayıp onlar gibi davranmaya başladık. Bazılarımız kendilerine eş bile aldı."

"İlk Nefilim'ler böyle doğdu, öyle mi?" diye sordu Aaron.

Düşmüş melek başıyla onayladı. "Evet. Bütün bunların suçlusu Grigori'ler -ama tek suçlu biz değiliz." Zeke doğrulup trençkotunu çıkardı ve yatağın ayakucuna attı. "İnsan kadınlarını karşı konulmaz bulan tek melekler biz değildik. Başkala- rı da vardı, Cennetteki Büyük Savaş'tan kaçıp saklanmak için dünyaya sığınmışlardı."

Cennetteki Büyük Savaş. Aaron bu konuyu John Milton'ın *Kayıp Cennet*'inden hatırlıyordu. O eseri Bay O'Leary'nin ikin- " ci sınıftaki İngilizce dersinde okumuşlardı. "Kurgu değil miydi?" diye sordu Grigori'ye. "Melekler gerçekten savaştı mı?"

Zeke kendini tekrar yatağa bıraktı. Aaron onun elinde bir sigara gördü.

"Hepsi gerçek," dedi Zeke.

Sigarayı iki parmağının arasına kısırdı ve gözlerini sıkı sıkı yumdu. Aaron birden bir alev ve duman gördü. Zeke sigarayı parmaklarıyla yakmıştı. *Rüya görüyorum*, diye düşündü.

"Grigori'ler savaşı kendi gözleriyle görmedi ama duyduğum kadarıyla yer gök inlemiş." İhtiyar melek sigaradan bir nefes çekip içinde tuttu, başını geriye atıp dumanı havaya üfledi.

"Aslında burada sigara da içilmiyor," dedi, "ama elimde defti. Bırakılmıyor meret."

Bir nefes daha alıp dumanı burnundan verdi. "Sabah Yıldızı her şeyi berbat etti," dedi geçmişe dönerek.

Aaron hiçbir şey anlamamıştı. "Sabah Yıldızı mı?"

Zeke son sigarasıymış gibi iştahla dumanı içine çekti. "Lucifer. Lucifer Sabah Yıldızı'nı duymadın mı? Bir zamanlar Tanrı'nın sağ koluyken hırsına yenilen? O ve onun peşinden gidenler, bizden de kötü durumlara düştü."

İçerisi duman olmuştu. Aaron *keşke bir pencere açabilseydik*, diye içinden geçirerek eliyle dumanları savuşturmaya çalıştı.

"Onlara olanlar düşünülürse, biz yine ucuz atlattık."

Rüyasında bir şeyi kovalıyormuş gibi Gabriel'ın bacakları hareket etmeye başladı. Aaron güldü, köpeğinin rüyalarını hep merak ederdi. Uyanınca Gabriel'a bu konuyu sormalıydı.

Dikkatini yeniden Zeke'ye verdi. "Cezalandırıldınız mı?"

Yine geçmişe dalan Zeke başını ağır ağır salladı. "Cenneti bir daha görmemek üzere dünyaya sürüldük. *İnsanları bu kadar seviyorsanız, sonsuza kadar onların arasında yaşayın bakalım*, dediler." Kanserojen maddelerin zerresini bile harcamak istemiyormuş gibi, filtreye kadar gelen sigarayı ısrarla içine çekiyordu.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye sordu Aaron temkinli bir sesle.

Zeke izmariti yatağın kenarında söndürüp yere attı. "Yok," dedi kibirle. "Çok değil. İstedığımız bir şeydi zaten."

Aaron birden ensesini ve kürek kemiklerini ovuşturmaya başlayan meleğin tedirginliğe kapıldığını hissetti.

"Kanatlarımızı almaları hariç," dedi Zeke titrek bir sesle.

"Kim... Bunu kim yaptı?"

"Kim olabilir?" dedi Zeke sertçe. "Güçler. Kanatlarımızı kes-tiler ve... Çocuklarımızı öldürdüler."

Zeke hızla gözlerini silerek muhtemel duygu belirtilerini yok etti. Aaron, melek geçmişten bahsetmeydi ne kadar olduğunu tahmin etmeye çalıştı.

"Hiç merhametleri yok, Aaron," dedi. "Bir Nefilim'in erişkinliğe ulaştığını hissedebiliyorlar -bazen ona bile gerek kalmıyor. Doğuştan gelen haklarını kullanmasına fırsat vermeden onu bulup öldürüyorlar."

Gabriel tıpkı sigara dumanı gibi odanın her köşesine sinen hüznü hissetmişçesine uyandı.

"*Ne olur*" diye sordu bir Aaron a, bir Zeke'ye bakarak.

"Böyle mi ödeşıyorsunuz?" diye sordu Aaron. "Benim gibileri bulunca, onları tamamen Nefilim'e dönüştürecek bir şey yaparak mı? Sana yaptıkları için Güçlerden böyle mi intikam diyorsun?"

Zeke üzüntüyle başını iki yana salladı. "Bu işlere karışmamayı uzun zaman önce öğrendim."

"Karşılaştığın diğer Neflim'leri... Güçler öldürdü mü?"

"Muhtemelen," dedi Zeke fısıltıyla. "Eninde sonunda." "O zaman neden ben?" diye sordu Aaron düşmüş meleğe. "Bana yaptığını diğerlerine neden yapmadın?"

Zeke omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "İçimden bir ses bana senin özel olduğunu söyledi."

ALTINCI BÖLÜM

Ukrayna'nın Çernobil şehrine yirmi beş kilometre uzaklıktaki V.I. Lenin nükleer santralinde, bir melek hiddetle haykırdı.

Verchiel, 1986'da patlayarak Ukrayna'yı çevreleyen kırsal bölgeleri yaşanamaz hale getiren dört numaralı reaktörün içinde bulunduğu terk edilmiş yapının güçlendirilmiş çelik kapısını hızla iterek açtı. Dünyada bulunduğu süre boyunca insan denen hayvanın yıkıcı gücüne defalarca şahit olmuştu. İnsanoğlunun kendi kendini tamamen yok etmeyi ne zaman başaraçağını merak ediyordu.

Güçlerin efendisi, hemen arkasında altı elit askeri ve tasmayla çektikleri, yabani çocukla rektör odasına girdi. Santral birkaç yıl önce resmen kapandığından beri hareketsiz duran rad-

yı»aktif tozlar onların girişiyle yoğun bulutlar halinde havala-
narak çocuğu öksürttü.

Buradaki patlama, Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombalarının toplamından kırk kat fazla radyoaktiviteye neden olmuştu. şu anda bile radyasyon seviyesi tüm yaşam formları için ölümcül derecede yüksekti ama nükleer santralin yeni sakinlerinin -ve ziyaretçilerinin- bu konuda endişelenmelerine hiç gerek yoktu.

Verchiel durup etrafına hoşnutsuzca baktı. Büyük salon bir ibadet yerine, geçici bir kiliseye dönüştürölmüştü. Önünde bir çeşit mihrap duruyordu. Ölümlü bir kadına tutkuyla sarılmış bir meleği resmeden tablonun önünde çeşitli boylarda yüzlerce mum yanıyordu. Resimdeki çiftin üstlerinde, gökyüzünde güneş gibi parlayan bir bebek vardı. Kalın, yünlü cübbeler giymiş dört kişi mihrabın önünde diz çökmüş, sessizce dua ediyordu. Din dışı inançların rahipleri. Verchiel'in varlığından haberdar olduklarına dair bir belirti göstermediler.

"Küfür!" diye kükredi Verchiel. Sesi yüksek tavanlı reaktör odasının beton-metal karışımı duvarlarında yankılandı.

Dört cübbeliden biri kımıldanıp bir şeyler mırıldandı ve başıyla mihrabı selamlayıp ayağa kalktı. Diğerleri sessiz ibadetlerine devam ediyordu.

"Kutsal mekanımıza hoşgeldiniz."

"Beni hayalkırıklığına uğrattın, Byleth," dedi Verchiel, mih-
raptaki karaltı yavaşça ona doğru dönerken. "Fırar ettin, ordu

muzu utandırdın ama..." Mihrabı işaret etti. "Burada, Yaratıcının temsil ettiği her şey ayaklar altında."

Byleth hafifçe gülümsedi ve ellerini önünde kavuşturarak yaklaştı. "Öyle mi, Verchiel? Tanrı'yla onun düşmüş çocuklarının yeniden birleşeceğini haber veren bir kehanete inanmak, O'nu gücendirir mi?" Cübbeli melek, konukların önünde durdu. "Yoksa sadece *seni* mi gücendiriyor?"

"Sana ne oldu, Byleth?" diye sordu Verchiel. "En iyi askerlerimden biriydin. Nasıl oldu da O'nun huzurundan bu kadar uzaklara düştün?"

Yine gülümseyen meleğin elleri cübbenin içinde görünmez oldu. "Bizim gibileri öldürmeden önce hep bunları mı sorarsın?"

Verchiel dudaklarını bükerek güldü. "Her şeyin yaratıcısının gösterdiği uğurdaki kutsal bir göreve nasıl sırt çevirebildiğim anlamak için küçük bir girişim sadece."

"Bizi ölüme mahkum etmeden önce bunları öğrenmen mi gerekiyor?" dedi Byleth, gözlerini ondan ayırmadan.

"Evet, günahların için cezanın infazından önce," dedi Güçlerin komutanı. "Sakınılmaz olandan önce tövbe etmen için bir fırsat."

"Anlıyorum," dedi rahip düşünceli bir sesle. "Camael de suçunun cezasını çekti mi?"

içinde tehlikeli bir öfke birikirken Verchiel sessiz kaldı.

Rahip melek gülümsedi, sorusunun karşılıksız kalmasından memnundu. "Güzel," dedi. "O yaşadığı sürece, bir umut hep."

"O hainin hak ettiği akıbeta kavuşması an meselesi," dedi Verchiel nefret saçan bir sesle.

"Sen de hissettin mi, Verchiel?" diye sordu melek, bir elini cübbesinden çıkarıp alnına hafifçe dokunarak. "Birkaç saat (ince olanları sen de hissettin mi?"

"Ben hiçbir şey hissetmedim," diye yalan söyledi Verchiel. t) psişik dalgalanmayı hissettiğinde Ukrayna yolundaydı. Melek, yüz binlerce yıldır melezlerin peşindeydi ve hiç bu kadar şiddetli bir dönüşüme şahit olmamıştı. Endişeliydi. "Hissettiy- sem bile, Yaratıcı'nın dünyasına sürülen yeni bir lekeden başka ne olabilir bu? Tanrı'nın gazabını daha fazla uyandırmadan avlanacak ve kökü kazınacaktır."

Byleth, öksürerek tasmaını çekiştiren çocuğa acıyarak baktı.

"Bu zavallı yaratık buraya getirilmemeliydi, Verchiel," dedi rahip melek. "Havadaki zehir ona yıkıcı zararlar verecek."

Verchiel yaratığa umursamazca baktıktan sonra rahibe döndü. "Başka türlü sizi nasıl vaktinde bulacaktım? Ölmesi gerekiyorsa ölür. Avlanmamı kolaylaştıracak bir maymun daha bulurum ben."

Mihraptaki diğer rahipler de kalkmış, onlara bakıyordu. Hepsinin yüzünde o benzer, safça gülümseme vardı. Verchiel o ifadeyi yüzlerinden silmek için sabırsızlanıyordu.

"Sesinde çaresizlik var, Verchiel. Sen de onu bizim gibi tüm şiddetiyle hissettin," dedi Byleth. "Ve korkuyorsun -kehanetin gerçekleşmesinden korkuyorsun."

Verchiel kükreyerek kanatlarını açınca Byleth radyoaktif bir toz bulutuyla mihrabın yanına düştü. "O insan kahin, bun ca meleğin aklını çelmek için nasıl bir kara büyü yaptı? Söyle ki bu alçakça büyüyle uğraşan herkesi yeryüzünden şileyim."

"Her şeyi böyle şaline şovuna dönüştürüyorsun, Verchiel," dedi Byleth, yavaşça ayağa kalkarak. "Büyü falan yoktu. Bir bütünleşmeye ve şiddetin sona ereceğine dair bir tasavvurdu sadece."

Verchiel'in elinde ateşten bir kılıç vücut buldu. Kılıçla temas eden toz zerrecikleri tutuşup parlıyordu. Verchiel'in arkasından askerleri de kılıçlarını kuşandı.

"Bu tozpembe öngörü bugüne kadar size ne kazandırdı?" diye sordu Güçler'in Lideri. "Hayvanların yarattığı zehirli bir köşede saklanıp varlıklar düzenindeki gerçek yerinizi inkar ediyorsunuz. Bu bir çeşit ceza mı, Byleth? Geldiğini hayal ettiğiniz şu melez elçinin size acıyacağını mı umuyorsunuz?" dedi Verchiel tiksintiyle. "Zavallılar."

"Burası bize eskiden ne olduğumuzu ve ne hale geldiğimizi anımsatıyor," diye açıkladı Byleth. "Bir zamanlar içimizde O'nun kutsal gücü vardı, kötülüğü yok etmekle yükümlüydük -ama şiddet ve O'nun adına hareket ettiğimizi söyleyen kibirli bir ses bizi yoldan çıkardı."

"Ben ne yaptırısam, O'nun uğruna yaptım," dedi Verchiel. Alevler içindeki kılıcı giderek daha da parlıyordu.

"Sen öyle sanıyorsun," dedi Byleth. "Ama bir yol daha var. Öldürmenin olmadığı, sürgünümüzü sona erdirip kurtuluşu-

muzu başlatacak bir yol." Melek eliyle mihrabı işaret etti. "İşte bu yol, Verchiel. Bu bizim geleceğimiz."

Verchiel başını iki yana salladı. "Hayır, küfür bu." Arkasındaki askerlere eliyle bir işaret verdi. "Bunları mihraptan uzaklaştırın."

Güçler havalanarak havayı toz bulutlarıyla doldurdu.

"Sizinle savaşıcağız, Verchiel!" diye bağırdı Byleth. Rahiplerin ellerinde de ateşten kılıçlar belirdi. Güçlerin silahlarına kıyasla acınacak haldeydiler. Cübbelerin arkasından mecalsiz kanatlar ortaya çıktı.

"Kendinize bir bakın," dedi Verchiel mihraba yaklaşarak. "Şu sapkınlığa duyduğunuz inanç sizi ne hale getirmiş. Yazık."

"Bizi geçmişteki günahlarımız böyle yaptı," diye öfkeyle kükredi Byleth, kılıcını kaldırıp Verchiel'a saldırarak.

Ama Verchiel'ın elit korumaları onun yolunu kesip üstüne çullandı. Verchiel, rahiplerin mihraptan söküp almışını eğlenerek izledi.

"Geleceğiniz bu mu yani?" dedi yanan mumlara ve tabloya bakarak.

Rahipler karşılık vermeye çalıştı ama Güçler'in askerlerine direnemediler. "Biz yok olunca inancımız da yok olmayacak," dedi Byleth. "Müjdelenen kişi yeryüzüne ayak bastı bile."

Verchiel hiddetle mihraba baktı. "Ben burada bir gelecek görmüyorum," dedi güçlü kanatlarını çırparak. Rüzgârlar mumları söndürüp tabloyu alaşağı etti. "Benim tek gördüğüm, bir son."

Verchiel kötü niyetli bir gülüşle rahiplere dönerken yüzle-
rindeki huzuru görmeyi hiç beklemiyordu.

"Sona daha çok var, Verchiel," dedi Byleth. "Kendi gözlerinle
gör," diye ekledi, başıyla mihrabı göstererek.

Güçler'in Lideri, mumların birer birer yeniden yanmasını
dehşetle izledi. Bir öfke dalgasıyla kanatlarını açtı ve bir zamanlar
onun hizmetindeki bir asker olan rahibin üstüne atladı. Kılıcını
Byleth'in göğsüne gaddarca saplayarak meleğin gülümsemesini
yok etti.

Byleth'in yandaşları donakaldı. "Lütfen," dedi içlerinden biri,
ağlamaklı bir fısıltıyla.

Verchiel içi ateş dolarken yüzü giderek kararan isyankar me-
leğe daha yakından bakmak için eğildi. "Hep merhamet dilenirler
ama çok geç. Bizim kulaklarımız bunlara sağır artık."

Byleth, içinde Verchiel'ın kılıcıyla yere kayd. Kalın cübbesi de
tutuşmuştu. "Ya... Ya senin sözlerin, Verchiel?" Bütün gücünü
kullanarak başını kaldırdı. Eriyen etleri tozlu zemine akıyordu.
"Sen konuşunca Efendilerin efendisi ne karşılık veriyor?"

Verchiel kılıcını rahibin göğsünden çıkardı. "YüceTanrı'yla...
Konuşmamıza gerek yok."

Gülümseyince, Byleth'in diş etlerinden kömür parçaları gibi
çıkan dişleri göründü. "Tam da tahmin ettiğim gibi."

Verchiel'ın öfkesi yine kabarmaya başlamıştı. "Eğleniyor mu-
sun, Byleth? Cennetteki Babamızla konuşmuyorum diye ölüm
anında gülecek misin?"

Alevlerin yuttuğu rahip, iskelete dönüşmüş ellerini yüzünün iki yanına, eskiden kulaklarının olduğu yerlere götürdü. "Sağır... kulaklar," dedi fısıltıyla. "Sağır kulaklar." Ve birden gülmeye başladı.

Ses, Verchiel'ı çileden çıkardı. Kılıcını bir, iki, üç kez savurarak rahibi kül yığınınına çevirdi ve diğeri rahiplere döndü. "Hürmetsizliğinizin size kazandırdığı bu işte," dedi, efendilerinin kalıntılarını göstererek.

Ateş kılıcı yok olurken Verchiel kapıya yürüdü.

"Öldürün," dedi duygusuz bir sesle. "Bir zamanlar var olduklarını hatırlamak bile istemiyorum."

Odadan çıkarken rahiplerin haykırışları ona eşlik etti. Kadim bir kehanetin habis sözcükleri de kafasının içinde hararetle geziniyordu.

Michael Jonas saatine baktı. Kalemmini, doldurmakla boğuştuğu sigorta formlarının üstüne bırakıp telefonu aldı.

Nerede bu? dedi içinden.

Dosyasında Aaron'ın numarasını ararken çevir tonu kulağında vızıldıyordu. Numarayı tuşlayıp bekledi.

Onunla görüştüğü süre boyunca Aaron Corbet hep dakik olmuştu. Önceki gün anlattıklarından sonra onun randevuyu ekeceğini hiç sanmıyordu.

Genç adamın sergilediği eşsiz yetenekten etkilenmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Yirmi beş yıllık meslek haya

tında bu kadar tuhaf ve heyecan verici bir şeye şahit olmamıştı. Elbette Aaron'ın Portekizce, İspanyolca ve Latince'yi önceden biliyor olması ve bildiğini bir sebepten hatırlamaması mümkündü ama psikiyatrist durumun böyle olduğunu hiç sanmıyordu. Bu vakaya dair yazabileceği makaleleri ve meslektaşlarından alacağı övgüleri düşününce yerinde duramıyordu.

"Alo?" dedi bir kadın sesi.

"Alo, merhaba," dedi Jonas. "Aaron orada mı acaba?"

"Hayır, yok," dedi kadın. "Kimin aradığını sorabilir miyim?"

Jonas söyleyeceklerine dikkat etmeli, doktor-hasta ilişkisine özen göstermeliydi. "Ben Michael Jonas," dedi profesyonelliğini takınarak. "Bayan Stanley ile mi görüşüyorum?"

"Evet, Doktor Jonas. Nasılsınız? Aaron sabah köpeğiyle çıktı ve henüz dönmedi." Bir an sessizlik olunca Jonas kadının ne diyeceğini tahmin etti. Bunca yıl psikiyatriyle uğraştıktan sonra insanları okuyabiliyordu. "Bir sorun mu var, doktor? Aaron... Aaron'ın sizi tekrar görmesi mi gerekiyor?"

Jonas, Aaron'a özel konuları işe karıştırmadan kadının endişelerini gidermek istiyordu.

"Telaşa kapılacak bir durum yok, Bayan Stanley Sadece bir kontrol etmek için aradım. Aaron'ın genel olarak nasıl olduğunu soracaktım. Döndüğünde beni aramasını söyler misiniz? Saat altıdan sonra da ofisimde olacağım."

"Elbette, doktor," dedi kadın rahatlayarak. "Ona iletirim."

"Çok teşekkürler, Bayan Stanley. İyi günler."

"Size de," diyerek kapattı kadın.

Jonas ahizeyi yerine koyarak saatine bir daha baktı, *ilginç*, dedi içinden. *Aaron sabah çıkmış ve bir daha onu kimse görmemiş.* jonas onu korkutup kaçırdığından şüphelendi. Belki Mass General'daki arkadaşından bahsetmemesi daha iyi olurdu.

Makalelerinin kanatlanıp pencereden uçtuğunu hayal ederek güldü. Kalemimi alarak işine dönerken yalnız olmadığını farketti.

"Tanrım!" dedi irkilerek koltuğuna yapışırken.

Bir adam masanın önünde duruyordu. Uzun boylu ve yaşlıydı. Dikkat çekici biriydi. Takım elbisesine rağmen kuvvetli olduğu belliydi.

"İçeri nasıl girdiniz?" dedi Jonas tedirgince.

Adam masanın üstüne bakmak dışında bir tepki vermedi. Görünüşe bakılırsa Jonas'ın belgelerini inceliyordu.

"Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı, Bay?.."

Yabancı bir süre daha kağıtlara baktıktan sonra başını kaldırıp Jonas'ı süzdü. Alışılmadık bir yakışıklılığı vardı. Jonas'a eskiden James Bond filmlerinde oynayan, sonra da Rus denizal- tısıyla ilgili o filmde rol alan aktörü anımsatıyordu. Ama adamın gözleri çok farklıydı. Bir kusur vardı sanki. Jonas, büyükannesinin Mainc'deki yazlığında duran doldurulmuş baykuşun gözlerini aklına getirdi. Ortası simsiyah, çevresi altın sarısı iki yuvarlak.

"Camael," dedi yabancı gür bir sesle. "Ben Camael'im -ve bir çocuğu arıyorum."

Camael başını geriye atıp havayı kokladı. "Çocuk buraday- mış," dedi yavaşça dönerek. "Çok olmamış. En fazla bir gün." Masaya yaklaşıncı, Nefilim'in keskin kokusuna ekşi bir korku kokusu karıştı. "Kötü bir niyetim yok. Onu bulmak zorundayım."

Doktor Jonas ayağa kalkıp ellerini sertçe masaya koydu. "Bana bakın," dedi. "Neden bahsettiğinizi hiç anlamadım."

Psikiyatr iri bir adamdı. Bir zamanlar vurduğu yerden ses getiren biri olduğu belliydi ama zaman ona iyi davranmamış, vücudu sıkılığını yitirmişti. Otoriter bir hareketle kapıyı işaret etti. "O yüzden sizden gitmenizi isteyeceğim."

Tam o anda kapı açıldı, Verchiel'in askerlerinden ikisi içeri girdi.

Askerler diğer meleği görür görmez yılan gibi tısladı. "Hain," dedi simsiyah saçlı olan hafifçe eğilip saldırı pozisyonu alarak. Camael onlara komutanlık yapalı belki bin yıl oluyordu ama konuşan askerin adının Hadriel olduğunu hatırlıyordu.

"Burada neler oluyor?" dedi insan şaşkınlıkla. "Ofisimi hemen terk edin yoksa..."

"Sen sus, maymun!" dedi diğer asker. Camael onun adından emindi. Cassiel'dı o, Verchiel'in en acımasız yordakçılarında biriydi.

"Kendini sakınmanı tavsiye ederim, doktor," dedi Camael, gözünü Güçlerden ayırmadan. Savaşta önce hep hissettiği o tuhaf sakinlik onu sarmaya başlamıştı.

"Bu *maymun* şimdi polis çağıracak," dedi psikiyatr, masadaki telefona uzanarak.

Cassiel gözle takip edilemez bir hızla harekete geçti. Uzattığı elinin parmak uçlarından yakıcı bir ışık yayılıyordu. "Sana sessiz ol dedim."

Her yanı alev alan doktor acıyla feryat etti. Gerileyerek duvara çarptı, yere yığılırken bir alev topuna dönüşmüştü bile. Debelenirken dokunduğu her yeri ateşe veriyordu.

Camael fırsatı harcamadı. Zihninde oluşturduğu silah, Cennet'in alevleriyle biçimlenerek elinde belirdi. Yanan kılıcı savurarak gözlerini doktordan alamayan Hadriel'e saldırdı. Melek hızla harekete geçip bir mızrak yarattı ve başını uçurmayı hedefleyen darbeyi karşıladı.

Silahlar gök gürültüsünden farksız bir sesle çarpıştı.

"Yüce Camael," diyerek dalga geçti Hadriel, mızrağıyla hamle yaparak. "En büyüklerimizden biriyken insan hayvanlarıyla yaşar olmuş."

Camael yana çekilerek saldırıdan kurtuldu ve kılıcıyla mızrağı ikiye böldü.

"Çok konuşuyorsun, Hadriel," dedi kılıcını meleğin gırtlığına dayayıp ona diz çöktürerek. "insanlara has bir özellik sanırdım," dedi köşeye sıkışan meleğe.

Camael bir silahın havayı yardığını duydu. Kanatlarını açıp sıçradı ve Cassiel'ın kılıcı onun kılına bile zarar veremeden altından geçip gitti.

"Yalnız mısın, Camael?" dedi Cassiel. O da kanatlarını açıp havalandı.

Camael, Cassiel'ın hamlesini savuşturup yaklaşarak dizini meleğin karnına geçirdi. "Görevimden başka yoldaş lazım değil bana," dedi alnını meleğin yüzüne gömerek. "Yalnızlığımdan zevk almayı öğrendim."

Cassiel yere yığıldı.

Ofis yanıyordu, yoğun, siyah bir dumanla kaplanmıştı.

"Kardeşlerin seni hakir görüyor, bir zamanlar öldürdüğü insanlar senden korkuyor." Cassiel güçlkle dizlerinin üstünde doğrulup Camael'e bakarak güldü. "Hepsi delirmiş bir hayvanın sayıklamaları uğruna."

"Benim için üzölmene gerek yok, kardeşim," dedi Camael, kılıcını hazır ederek meleğe doğru yürürken. "Kendine bir de şunu sor. Ya kahin haklıysa? Ya hepsi gerçek çıkarsa? O zaman ne olacak?"

Cassiel bağırarak tekrar saldırdı. "Öyle bir şey asla olmayacak," derken elinde beliren hançeri Camael'e doğru salladı. "Yalan, hepsi yalan!"

Camael geriye çekilerek hançerden kurtuldu ve topuğuy- la meleğin göğsüne vurdu. Cassiel darbenin etkisiyle savrulup masanın önündeki koltuğa çarptı.

Duman biraz daha yoğunlaşınca Camael alevlerin ofisi az sonra tamamen yutacağını anladı. Çocuğun kim olduğunu bir an önce öğrenmeliydi. *Bu Nefilim'in cevheri şimdiye kadar his-*

settiklerimin hepsinden daha güçlü, diye düşündü. O kadar güçlü ki, onu bulmak için Güçlerin bir iz bulucuya ihtiyacı yok. Bir göz, ayağa kalkmasını beklediği Cassiel'daydı. Verchiel'ın saldırılarını sıklaştırmasının ve daha da vahşileşmesinin sebebi o olabilir mi? Bir kez daha aynı şeyi düşünmeye cüret etti. Bu seferki gerçekten de O olabilir mi?

Camael birden acıyla haykırdı. Hadriel arkasından gelip mızrağını onun omzuna sokmuştu. Camael'in dikkatsizliği yüzünden olmuştu bu. Düşüncelere dalınca, Verchiel'ın dumanların İçinden yeni bir silahla yaklaşan öbür askerini görememişti.

"Bitir işini," dedi Cassiel alevlerin arasında ayağa kalkarak.

Hadriel mızrağını çekip bir kez daha atıldı ama Camael bu sefer hazırlıklıydı. Kanatlarını açıp yerden hızla kalktı. O da hayal gücünün cephaneliğinden yeni silahlar -iki kısa kılıç- gelirmiş, sıkı sıkı tutuyordu.

Hamlesi boşa giden Hadriel dengesini sağlayamadan Camael, kılıçlardan birini hızla indirerek meleğin kafasına odun kesiyormuş gibi geçirdi.

"Hayır!" diye haykırdı Cassiel, arkadaşının öcünü almak için oraya süzülerek.

"Verchiel'ın askerleri formdan düşmüş," diyerek onunla alay etti Camael. Meleğin kafatasından çıkardığı kılıçla Cassiel'ın darbesini savuşturdu ve diğer kılıçla göğsünü yardı.

Kanayan yarasını tutup inleyerek yere düşen Cassiel'ın kanatları seğiriyordu.

Camael, dumanların ve alevlerin arasından geçerek yerdeki hasmına yaklaştı. "Verchiel bu seferki Nefilim hakkında ne biliyor?" diye sordu. "Anlatırsan canını bağışlarım."

Cassiel duvardan destek alarak ayağa kalktı. "Canımı bağışlar mısın? Söylediklerini kendin de duyuyor musun, Camael? Güçleri şiddetten, öldürmekten bıktığın için terk ettiğini sanıyordum." Melek titreyen elini yarasına götürdü. "Sen en nefret ettiğin şeye dönüşmüşsün," dedi Cassiel. Duvarın dibine eğilip doktorun hala yanan, kararmış kafatasını aldı ve ona fırlattı.

Camael uçarak ona gelen alev topunu ikiye böldü. Onun bir anlık boşluğundan faydalanan Cassiel kanatlarını açarak kendini alevler içindeki perdelere doğru fırlattı ve camları büyük bir şangırtıyla indirerek kaçtı.

İçeri dolan oksijen, yangının şiddetini bir anda arttırdı.

Nefilim'in kimliği, kaçan melekten daha önemliydi. Camael masaya koşarak bir kısmı yanmaya başlayan kağıtları gözden geçirdi. Çocuğun kim olduğunu gösterebilecek en küçük bir ayrıntıyı kaçırmamaya çalışıyordu.

Aradığını köşedeki bir destenin altında buldu. Bir dosyaya iliştilmiş notta bir cümle gözüne çarptı. "Hasta bütün yabancı dilleri anlayıp konuşabilmeye başladığına inanıyor."

Camael dosyayı alırken yukarısında bir çatırtı koptu. Tavanın bir kısmı çöküp tepeden beton parçalan yağarken melek kenara çekildi. Uzaklardan itfaiye sirenleri geliyordu. Aradığını bulmuştu, oradan hemen çıkmaya hazırlandı.

Zaman çok değerliydi. Verchiel olanları öğrenince ortalık
cehenneme dönecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Verchiel, Kutlu Ayin Kilisesi'nin kullanılmayan çan kulesinde, ölümün tanıdık yüzüne bakıyordu. Güçler, Çernobil denen zehir yatağına gittiğinden beri, insan iz sürücü feci haldeydi. Zavallı yaratık kulenin eskiden çanın asıldığı karanlık bir köşesinde, bir muşambanın üstünde yatıyordu. Son avlarında maruz kaldığı radyasyon yüzünden ölmek üzereydi, titreyip duruyordu.

"Maymun için yapacak başka bir şeyin yok mu?" diye sordu Verchiel, Cassiel'la ilgilenen şifacı insana.

Kraus adındaki şifacı kataraktlı, kör gözlerini Verchiel'ın sesine çevirdi.

"Elimden gelen her şeyi yaptım, efendim." Eski, deri çantasından çabucak çıkardığı altın iğneye kaim bir iplik geçirdi.

Görme yetisini kaybetmesi, el hünerini hiç mi hiç etkilememişti.
"Çok sürmez, kısa süre sonra son nefesini.

"Yeteneğiyle bana başarıyla hizmet etti," dedi Güçler'in Lideri, her tarafı akıntılı siyah yaralarla dolu çocuktan şifacıya dönerek.
"Yenisini bulmak sıkıntılı olacak."

Verchiel artık depo olarak kullanılan dağınık odayı bir uçtan bir uca aşırıp şifacının ve yeni hastasının tepesinde dikildi. "Ya sen, Cassiel?" dedi usulca. "Sen de bana başarıyla hizmet ettin mi?"

"Evet, efendim," dedi Cassiel nefes nefese. Yaşlı, kör adam yaralarını dikerken o, tozlu zeminde yatıyordu.

"Camael senden önce oraya gitmiş, öyle mi?" diye sordu Verchiel, işi melekleri tedavi etmek olan şifacıyı seyrederek. Yaşlı adam Cassiel'in göğsündeki yarayı ustaca dikiyordu. Meleklerle göre ilkel de olsalar, insan denen maymunlar arada bir işe yarayarak onu şaşırtıyordu.

Verchiel işini bitiren şifacının yanına diz çöktü, "iyileşecek mi?" diye sordu. " Yara onu öldürmeyecek, değil mi?"

Verchiel'in sesindeki şiddet Kraus'u ürküttü. "Öl... Öldürmeyecek," diye kekeledi, görmeyen bakışlarını meleğe yönelterek. "Yaranın iyileşmesi vakit alır ama geçecek."

Kusurluları, kör, zihinsel engellileri böyle kusursuz hizmetkarlar yapan ne olabilir? diye düşündü Verchiel, meleklerin yalnızca huzurunda bulunmakla bile bazen akıllarını yitiren sağlıklı insanları aklına getirerek.

"Senin buradaki görevin bitti," dedi, yaşlı adamın başına parmak uçlarıyla hafifçe dokunarak. "İz sürücüyle ilgilen. Gerkirse sıkıntısını dindir."

Adam kendinden geçmiş gibi coşkuyla titremeye başladı. Sanki ona Tanrı -ya da ona yakın bir şey- dokunmuştu. Kra- us alet çantasını alarak kendi türünden birinin can çekiştiği o karanlık köşeye koştu.

Belki de kusurları onları olağanüstülüklere karşı daha açık kılıyor dur. Verchiel bir gün nihayet görevlerini yerine getirdikten sonra bu varsayımın üstünde biraz daha durmak istiyordu. Daldığı düşüncelerden arınarak ayağa kalktı. Yapacak daha çok şey vardı.

"Şiddetle hissettiğim şu Nefilim... Onunla ilgili getirdiğin bilgiler ne?" diye sordu tahta zeminde yatan Cassiel'a.

"Camael'le ilgili bilgiler getirdim," dedi Cassiel hevesle. "Maymunlarla birlikte yaşamak onu güçsüzleştirmiş. O... O haini ortadan kaldırmamız artık an meselesi ve..."

"Güçsüzleşmiş, ha?" dedi Verchiel ince dudaklarını büküp gülümseyerek. Altlarındaki kiliseden gelen org sesi, Aşai Rabbani ayininin başladığını haber veriyordu. İlahinin melodileri çan kulesine doldu. Müzik Verchiel'ı rahatsız ediyordu. "Ama Hadriel'i öldürüp seni ağır yaralayamayacak kadar da güçsüz değilmiş, öyle mi?"

Cassiel kıvranarak doğrulmaya çalıştı. "Adım atacak yer yoktu ve... Ve dumandan göz gözü görmüyordu. Lütfen..."

Müzik sesi kesildi ve bir dua uğultusu başladı.

"Yani bana melezle ilgili hiçbir şey getirmedi."

Cassiel oturmayı başardı. Hareket ettikçe yarasından koyu inildi bir sıvı sızıyordu. "Yangın... Alevler kontrolden çıkmış- tı ve Camael bizden önce oradaydı. Yapabileceğimiz çok şey yoktu..." Askerinin acınacak sözleri, Verchiel' ı en az aşağıdaki kilisede Tanrı'yla konuşmaya çalışan maymunun mırıltıları kadar kızdıırıyordu. Eğilip parmağını Cassiel'ın yarasına soktu.

Cassiel haykırdı.

"Sus," dedi Verchiel, kalın, siyah ipliği çekip meleğin etin- den kopararak.

O'nunla konuştuklarını düşünmeye nasıl cüret edebilirler, dedi içinden, kulağına gelen dua seslerine isyan ederek. *Tanrı benimle konuşmuyorken nasıl bir arsızlıkla O'nun bu aşağılık gevezelik- Ieri dinlediğini düşünebiliyorlar?* Üstünden deri parçaları sarkan iplikleri bir kenara fırlattı.

Yarası açılan Cassiel sessizce yerde kıvrandı.

"Senin yüzünden başarısızlığa uğradık," dedi Verchiel, Cassiel'ı yerden kaldırıp havada tutarak. "Benim başarısızlığa tahammülüm yok."

Org sesi yeniden yükseldi ve maymunlar şarkı söylemeye başladı. *Neden inatla şarkı söylemeyi sürdürüyorlar?* İlkel ağızlarından çıkan uyumsuz seslerin O'nu, Yaradılışın *senfonisini* planlayan Yaratıcı'yı memnun edeceğini mi sanıyorlardı?

Cassiel önderinin ellerinde kıvranırken kanatlarını çırpıttı.
"Efendi Verchiel... Merhamet," dedi hırıltıyla.
Verchiel aşağıdaki hayvanların iniltilerinden başka bir sen duymak istiyordu. Cassiel'ı gırtlığından tutarken uzanıp onun kanatlarından birini yakaladı.
"Lütfen... Yapma," diye yalvardı Cassiel.
Verchiel elindeki narin kanadı kıvrırıp bükmeye başladı. Kı kırdak zorlandıkça çıkan sesler korkunçtu. Melek çığlık çığlığına yakarak af diledi.
Verchiel, Cassiel'ı yere bıraktı. Kanadı tuhaf bir açıyla du ran melek hıçkırıyordu.
"Bununla ilgilen," dedi Verchiel, hizmet etmeye hazır şifacının gölgelerin arasında onları dinlediğini bilerek. "Beni bir daha hayalkırıklığına uğratarsan ikisini de sökerim," dedi Verchiel, meleğe arkasını dönerken.
Merhamet etmeye karar vermişti, Yaratıcı da olsa öyle yapardı.

Aaron yine rüya görüyordu.

Gözlerinden biri akmış yaşlı bir adam, ucu sivri bir sopayla kırmızı, kil tabletlere bir şeyler yazıyor.
Aaron etrafına bakıyor. Neredeyim ben? diyor içinden. Tek odalı bir yer, bir kulübe. Sazdan ve balçıktan yapılmış. Etrafa dağılmış yağ lambalarından başka ı ışık kaynağı yok. İçerisi insan ve idrar kokuyor.

*Yaşlı adam bir deri bir kemik. Saçı sakalı birbirine karışmış.
Saçım yuva bellemiş bazı canlılar var. Kil tablete kazıdığı sem-
bolü bitirince yüzünü Aaron a çeviriyor.*

*Sopayı ona uzatıp gırtlaktan gelen bir sesle konuşuyor. "Gele-
cekte gördüğüm sensin. Seni yazıyorum."*

*İşlevsiz sağ göz küresi, yuvasında dönüyor. Aaron ayı düşün-
meden edemiyor.*

*Adam ince, neredeyse yarı saydam, lekeli bir deriyle kaplı ke-
mikten ibaret elini uzatıp tableti çeviriyor. Aaron görsün, Aaron
okusun diye.*

*Aaron bakar bakmaz ilkel yazıyı okuyor. Fani kadınlarla bir-
leşen meleklerle, düşenler için yaratılacak köprüye dair bir kehanet.*

*Ne demek bu şimdi? diye düşünüyor. Konuşmaya başladığı
anda susuyor. Dışarıdan gelen çığlıklar onu susturuyor.*

*Yaşlı adam ona bakıyor, bir elini yavaşça kaldırıp kör gözü-
nü kapıyor. "Güt artık," diyor fısıltıyla. "Kaderini gördün. Artık
ona erişmelisin."*

*Korkulu çığlıklar yaklaşıyor. Havadan gelen bir ses daha var.
Artık tanıyor bu sesi. Dehşete düşüyor.*

Kanatlar havayı dövüyor.

Aaron nefes nefese uyandı. Kalbi güm güm atıyor, her tarafı-
na kramplar giriyordu. Kanat seslerini hala duyuyordu. Son-
ra birden yok oldular. Onun yanında, örtünün üstünde yatan
Gabriel da uyanmış, ona bakıyordu.

"Seni uyandırdım mı, oğlum?" dedi Aaron onun başını okşayarak. "Özür dilerim, yine kabus gördüm."

Köpeği severken sakinleşmeye başladı. Kalp atışları da yavaşlıyordu. Gabriel'in sakinleştirici ilaçlardan farkı yoktu.

Köpek onun elini yaladı. " *Yaşlı adam korkunçtu, değil mi?*" dedi Gabriel ona sokularak.

"Yaşlı adam mı? Zeke'yi mi kastediyorsun, Gabe?" diye sordu Aaron. Eli hala köpeğin başındaydı ama gözleri kapanmaya başlamıştı bile.

Gabriel ona baktı. " *Hayır, Zeke'yi demiyorum,*" dedi. " *Rüyadaki yaşlı adam. Beni de korkuttu.*"

Aaron karnına yumruk yemiş gibi oldu. Hızla örtünün altından çıkıp oturdu ve yandaki lambayı yaktı.

"Rüyadaki yaşlı adamı nerden biliyorsun, Gabriel?" diye sordu Aaron, gelebilecek yanıtlardan korkarak.

" *Rüyamda gördüm*" dedi köpek gururla kuyruğunu sallayarak. " *Artık farklı rüyalar görüyorum, sadece koşup tavşan kovalamıyorum.*"

Aaron arkasına yaslanıp başını karyola başlığına dayadı. "İnanılmaz. Benimle aynı rüyayı mı gördün?"

"Evet," dedi Gabriel. " *Gözü neden aya benziyordu, Aaron?*"

Aaron rotası belirsiz bir hız treninde karanlığa doğru ilerliyormuş gibi oldu.

Ve yere ayak basmaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

"Lütfen, bitsin artık," diye fısıldadı.

Gabriel çenesini Aaron ın bacağına koydu. "*Üzülme, Aa- ron.*" dedi içtenlikle. "*Her şey yolunda.*"

Aaron gözlerini açıp köpeğin başını okşadı. "Yolunda defti, Gabe. Her şey kontrolden çıktı. Bana olanlar —sana olan- lı,ı ... Hiç normal değil."

Gabriel kıpırdanıp oturdu. " *Çok kötü yaralanmıştım ve sen beni iyileştirdin*" dedi başını eğerek. "*Artık farklı olduğum için bana kızgın mısın?*"

Aaron en yakın arkadaşının gözlerinin içine bakarak başını iki yana salladı. "Hayır, hem de hiç. Aslına bakarsan bütün hu olanların içinde seve seve kabulleneceğim tek şey o. Diğerleri -garip rüyalar, Zeke'nin anlattığı şeyler..."

Başını arkaya yaslayıp hiddetle iç çekti. "Bunları istemiyorum, Gabriel. Yeterince sorunum var. İyi bir üniversiteye girebilmek için liseyi yüksek bir GPA ile bitirmek zorundayım."

"*GPA mır* dedi köpek. "*GPA ne?*"

"Mezuniyet notu," dedi Aaron. "Çok ders çalışmam gerekiyor."

Gabriel anladığını göstermek için başını salladı.

"Melekler, Nefilim'ler... Doğru olup olmaması umurumda değil. Bunlarla uğraşamam." Aaron o anda bir karar verdi. "Zeke'ye bu işte yokum diyeceğim. Başka bir şey öğrenmek istemiyorum. Dünya yine doğumgünümden önceki gibi olacak."

Komodindeki saate baktı. Neredeyse sabahın dördü olmuştu ve bir an önce tekrar uyumak istiyordu. Hem zihinsel, hem

fiziksel olarak tükenmişti. Görebileceği rüyalardan da hala korkuyordu.

"Bir daha deneyelim bakalım," dedi uzanıp lambayı söndürürken. Başını yastığa koyup köpeğe sarıldı.

" *İyi geceler, Aaron*" dedi Gabriel, yastıktan payını almak için yaklaşarak. " *Bu sefer sadece güzel rüyalar görmeye çalış.*"

"Elimden geleni yaparım, dostum," dedi Aaron. Çok geçmeden derin bir uykuya daldı. Rüyasında bu kez yaşlı adamlar, kehanetler ve melekler değil, günbatımında bütün hızıyla tavşanların peşinden koştuğunu gördü.

Verchiel, Kutlu Ayin Kilisesi'ndeki çan kulesinin tahta basamaklarından sessizce iniyordu. Merdiven zifiri karanlıktı ama Tanrı'nın Yaradılışın ışığını getirmesinden önceki boşlukta bile yolculuk etmeye alışkın bir varlık için bunun bir önemi olamazdı.

Basamakların en sonunda kilitli bir kapı vardı. Verchiel basit mekanizmanın açılmasını isteyince kapı geri itilerek onu ibadethaneye aldı. Melek, rahiplerin cemaatlerine hitap etmeden önce hazırlık yaptıkları arka odadan geçip mihraba gitti. Yüksek tavana ve oraya asılı, inançlarının sembolü olan dev, altın haça baktı. Mihraptan kiliseye bakınca sabahın ilk ışıklarının renkli camlara vurduğunu çok net görebiliyordu. Hayvanlardan beklenmeyecek, mutlak ve hiç görülmemiş bir huzur vardı burada.

Verchiel mihraptan aŖağı inip koridorda yürüdü. Kilisenin yarısını aŖmıŖtı ki dönüp haça tekrar baktı. *İlkeller böyle yapıyor,* diye düşündü. *Tanrıyla konuşmak için denedikleri yol bu.*

İnsanlar taştan ve tahtadan mihraplar inşa edip tek gerçek Tanrı'ya dua yoluyla ulaşmayı denerken Verchiel bu küstahça adetlere sayısız kez dudak bük müştü. Düşününce bile rahatsız oluyordu ama Cennetle arasındaki bağlantıyı tekrar kurup Yaratıcıyla yeniden konuşacağı yer, bu ibadethane olabilirdi.

Nasıl yaptıklarını -nasıl dua ettiklerini- gözünün önüne getirerek tahta sıralardan birine geçti. Beceriksizce diz çöküp çilelini kavuşturdu ve siyah gözlerini ilerideki mihraba dikti.

"Benim, Tanrım," dedi hayvanların diliyle. "Son konuşmamızın üzerinden çok zaman geçti ve yol göstericiliğine muhtacım."

Melek, etrafta işitildiğine dair bir işaret aradı. Kendi sesinin yankısı dışında bir şey yoktu.

Daha yakına gitmeliydi. Sıradan kalkıp mihraba döndü.

"Görevim, varlığımın yegane sebebi şu sıralar belirsizleşti."

Havada asılı duran altın haça azimle baktı.

"Bildiğinden emin olduğum bir kehanet var. Cennetinden düşenlerin affedileceğinden, onlara merhamet edileceğinden bahsediyor, Yüce Tanrım."

Verchiel mihrabın önünde volta atmaya başladı.

"Onların en rezil günahlarını bağışlayacak mışsın. Elçi gibi bir şey çıkıp onlara af getirecekmiş."

Verchiel giderek öfkeleniyordu. Etrafını saran hava, bu kadar nefreti taşıyamayarak çatırdamaya başladı. "Nefilim'lerden çıkacakmış," dedi tükürür gibi. "Bir Nefilim. Senin huzurunda yaşaması sakıncalı olan, yeryüzünden ateşle ve sellerle kazımak için her şeyi yaptığım bir yaratık."

Melek yürümeyi kesti. "Günahkarlar vaktin geldiğini, düşmüş meleklerle Cennet arasında bir köprü kurulacağını söylüyor."

Gözlerini altın sembolden ayırmadan mihraba yaklaştı. "Söyle bana, Tanrım, içgüdülerimi takip edip maymunlardan biraz daha üstün olanların elinden çıkan küfürlü yazıları görmezden mi geleyim? Yoksa Cennetteki Büyük Savaş'tan sonra bana bahşedilen görevi terk mi edeyim? Bilmek zorundayım, Tanrım. Kutsal görevime devam edip sana karşı gelenleri yok mu edeyim yoksa geri çekilip kehanetin gerçekleşmesini mi bekleyeyim?"

Verchiel bir işaret bekledi ama sorularının karşılığı sessizlik oldu.

Binlerce yıldır savaşta ona yardım eden öfkesi kabardı. Kanatları açılırken elinde ateşten bir kılıç belirdi. Yanan kılıcı haça doğru sallayarak öfkesini dillendirdi. "Söyle bana, Tanrım. Kayboldum. İradeni bana göster."

Mihrabın üstünden bir ses gelince Verchiel donakaldı.

Yaratıcı yakarışlarımı duydu mu? dedi içinden. Tanrı, şüphelerini gidermek için ona bir işaret mi yolluyordu?

Bir elinde plastik kova, diğesinde bezle yaşlı bir kadın arka odadan çıktı. Onun haykırışlarını duyduğu ve böyle şiddetle dua edenin kim olduğunu merak ettiği belliydi.

Meleği görñnce kadının gözleri yerinden oynadı, kova elinden kayıp yerleri ıslattı.

Verchiel kendi ihtişamından gururlanarak kanatlarını ardına kadar açtı ve sabah güneşinde yıkandı.

Paniğe kapılan kadın beceriksizce kaçmaya yeltendi ama olduğu yerde kalakaldı. Yılların eritip iskelete çevirdiği ellerini göğsüne götürüp ağzını açtı ve sessiz bir çığlık atarak altın haçın dibine yığıldı.

Verchiel gülñmsedi. "Sesini yeniden duymak güzel," dedi, az önce şahit olduklarından çıkardığı anlamı aklına kazıyarak.

"Buyurduğun gibi olacak."

Aaron üstünde eşofmanı ve tiřörtñyle merdivenden indi. Gabriel aşağıda onu sabırsızlıkla bekliyordu. Aaron esneyerek ağzını şapırdattı. Uykunun paslı tadı hala ağzındaydı. Kimseyle konuşmak durumunda kalmadan biraz meyve suyu içip yukarı çıkarak dişlerini fırçalayabileceğim umuyordu.

Planladığından fazla uyumuştu ama gece yaşadığı sıkıntılar ve o günñn pazar olduğu düşünñlñrse bunu fazlaca dert etmiyordu. Sadece çok susamıştı.

"Artık yiyebilir miyim?" diye sordu Gabriel, koridordan mutfağa yürürlerken.

"Ben meyve suyumu içer içmez," dedi Aaron.

Yerin çıplak tabanlarında hissettiği soğukluğu, sabah uyuşukluğunu atlatmasına yardımcı oluyordu. Lori mutfak penceresinin altındaki masada oturmuş, Stevie'ye tahıl gevreği yediriyordu.

"Günaydın," dedi Aaron, buzdolabını açarak.

"Sana da günaydın," dedi annesi.

Gabriel da onlara günaydın demek için Aaron ın yanından ayrıldı. Aaron az daha kutusundan içiyordu ama sonra kendine gelip dolaptan bardak aldı ve tezgaha yaslanıp susuzluğunu gidermeye çalıştı.

Lori ona bakıyordu. Kadının yüzünde, bir sorun olduğunu, kötü bir haber vereceğini anlatan o ifade vardı yine. Aaron o bakışı tanıyordu. Ailecek Disney World'e gideceklerken seyahat firması aniden kapanıp gezi iptal olunca aynısını görmüştü. Disney'e bir daha gidememişlerdi.

"Bir şey mi oldu?"

Stevie kahvaltısını kendi başına etmeye karar verip kaşığı annesinden aldı. Kaşığa doldurduğu gevrekler yarı yolda yere döküldü.

Gabriel hemen yerleri temizlemeye koştu.

"Stevie, hayır," dedi Lori kaşığı çocuktan alıp kaseyi onun erişemeyeceği bir mesafeye iterek. "Sana çok kötü bir haberim var," dedi masaya peçete koyarken.

"Ne oldu?" diye sordu Aaron, kadının yanına gelerek. Lynn'in pazar gazetesi masada duruyordu. Lori gazeteyi çevirip manşe-

PSİKİYATR YANGINDA ÖLDÜ yazıyordu.

Aaron fotoğrafı görene kadar ne olduğunu anlayamadı. Lynn itfaiyesinin bir iş hanındaki yangını söndürme çalışmaları resmedilmişti. Altında bir açıklama vardı. *Doktor Michael Jonas, Boston Caddesi257numaradaki ofisinde çıkan yangın sonucu dün hayatını kaybetti. Soruşturmayı sürdüren yetkililer, patlamaya bir gaz sıkıntısının neden olmuş olabileceğini belirtti.*

Aaron gözlerini gazeteden ayırıp annesine baktı. "Tanrım," diyebildi yalnızca.

Lori hemen uzanıp onun elini tuttu. "Çok üzüldüm, canım. Dün gece onunla konuşmaya çalışmış mıydın?"

Aaron onu güçlkle duydu. Doktor Jonas ölmüştü. Önceki gün onunla görüşecekti ama Zeke'yle olanlardan sonra randevuyu tamamen unuttuğu için pazartesi arayıp özür dilemeye karar vermişti.

Annesi hala tuttuğu elini şöyle bir sıktı. "Aaron?"

"Özür dilerim. Dalıp gittim. Ne diyordun?"

"Dün sen dışarıdayken Doktor Jonas aradı," dedi Lori. "Sen de onu aradın mı?"

Aaron başını ağır ağır iki yana salladı. "Aradı mı? Ben... Mesajı görmedim."

Önceki gece eve yorgun argın gelmişti. Herkes dışarıda yemekteydi ve evdeki sessizlik fazlasıyla davetkardı. Gabriel'a mama verip onu gezdirmiş, ardından da odasına çıkıp televizyon izlemişti. Mesajlara bakmak aidinin ucundan bile geçmemişti.

"Aradığımı bilmiyordum," dedi dalgınca. Adamın iki gün önceki hayat dolu, yardımsever halini düşünüyordu. "Nasıl olur?" dedi bir cevap beklemeden.

"Gaz kaçağından şüpheleniyorlarmış," dedi Lori, kaseyi alıp lavaboya götürürken.

Stevie sandalyesinden inip yoluna çıkan hiçbir şeye dikkat etmeden oturma odasına koştu.

Gabriel etrafında dört dönünce Aaron köpeğin hala aç olduğunu hatırladı. "Özür dilerim, dostum," dedi bulaşıldıktan mama kabını alarak.

Lori bulaşıkları yıkıyordu. "Gaz yüzündense, tek bir kıvılcım bile yeter."

Aaron kabı doldurup su kabının yanına koydu. Annesi konuşmaya devam ediyordu ama son sözleri Aaron'ın gözünün önüne rahatsız edici bir görüntü getirmişti.

Zeke sigarasını yakıyordu.

"Gaz yüzündense... "

Annesinin sözleri kulaklarında yankılandı.

Zeke sigarasını parmak uçlarıyla yakıyordu. Parmak uçlarından çıkan ateşle.

"... tek bir kıvılcım bile yeter. "

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aaron pazartesi olsun diye sabırsızlanıyordu. Ken Curtis Lisesi onun güvenli kalesi olmuştu. O duvarların arasında kurallar çok basitti. Dersi takip et, ödev yap, sınava gir. Her geçen gün gerçekliğini daha da yitiren asıl dünya ise bundan çok farklıydı.

Okuldayken konuşan köpeklerden, Nefilim'lerden, Güçler'den ve ölüm düşüncesinden uzaktaydı. Hiç değilse iki buçukta bitiş zili çalana kadar. Okulda kafasını dağıtabiliyordu, Aaron'ın en büyük ihtiyacı da buydu.

Aaron öğle arasında sabah derslerinin kitaplarını bırakmak için doğruca dolabına gitti. Aç değildi ama çıkışta klinikte çalışacağı için de kesinlikle bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu.

Psikoloji kitabı yere düşünce aklına yine Michael Jonas geldi. Bir musluk açılmış gibi zihnine yine sorular üşüştü. *Yangın neden çıktı?*

Zeke'nin parmak ucunun ısıldadığını ve sigarasının yandığını gördü.

Neden böyle düşünüyorum? dedi merakla, kitabı dolaba koyarken. Doktorun öldüğü yangınla Zeke'nin hiçbir ilgisinin olmadığını biliyordu. Gazetede yangının öğleden sonra çıktığı yazıyordu. O sırada Aaron ve Gabriel düşmüş meleklerle birlikte otel odasında idi.

Ya diğerleri? diye düşündü, içinde kötü bir hisle. *Ya... Güçler?*

Başından aşağı kaynar sular boşalırken dolap kapısını kapattı. *Öğle yemeğini boşverip kütüphaneye gitsem iyi olacak.*

Başını yerden kaldırmadan dönünce az daha Vilma Santiago'ya çarpıyordu.

Aaron sendeleyerek geriledi. "Merhaba," dedi ürkekçe. "Seni görmedim, özür dilerim."

"Merhaba."

Kız onun sakarlığını önemsememişti anlaşılan. Karşılaştıklarında o da Aaron gibi ürkek oluyordu. Aaron kızın dolabının arkasında farkedilmemeye çalışan iki arkadaşını görebiliyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Aaron, söyleyecek başka bir şey bulamayınca. Hala bir şansı varsa, onu da berbat etmesi an meselesiydi.

"İyiyim," dedi kız. "Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim," dedi başını gergince sallayıp aptal gibi sırtarak. "Çok iyiyim." Zihni boşalmış, beynindeki elektriksel faaliyet tamamen durmuştu. Ne diyeceğini bilemiyordu. Ağ- lasa kız ne yapardı acaba?

Sessizlik giderek daha da rahatsız edici bir hal alırken Vil- ma konuştu. "Öğle yemeği yiyecek misin?" diye sordu gözlerini kaçırarak.

Birdenbire yemek yemek müthiş bir fikir gibi görünüyordu.

"Evet, öğle yemeği iyidir. Ne de olsa öğlen oldu. Öğle yemeği yemek lazım..." Aaron söylediklerine inanamıyordu. *Ge- rizekaliya bak*. Kız arkasını dönüp gitse ona hiç kızmazdı. Hayır. Koşarak kaçsa bile kızmazdı.

"Birlikte yiyelim mi?" diye sordu kız. Reddedilmeyi bekliyormuş gibi yumuşak bir sesle sormuştu bunu.

Aaron'ın dili tutuldu. *Uygun kelimemiz yok, lütfen daha sonra tekrar deneyin*. Dehşete düşmüştü. Söyleyecek *aptalca* bir şey bile bulamıyordu.

Vilma birden kızardı. "Başka bir işin varsa, anlarım..."

"Birlikte yemeyi çok isterim," dedi sonunda. "Kusura bakma, ben biraz... Şaşırdım da."

Kız muzipçe gülümseyince hava sanki birden altmış derece oldu. *Harika. Şimdi de terliyorum. Bir bu eksikti*.

"Ben sürprizlerle doluyum, Aaron Corbet," dedi kız, esmer saçlarını hafifçe dalgalandırarak. "Kantine mi gidelim, kam- püs dışına mı?"

Tam o sırada biri Aaron'a seslendi. Dönünce rehberlik biriminin sekreteri Bayan Vistorino'nun koridordan onlara doğru geldiğini gördüler. Kadın rengarenk elbiseler giymesiyle ünlüydü. O gün de ayakkabılarıydı aynı renk, limon yeşili bir takım giymişti.

"Aaron," diye seslendi yine. "İyi ki seni yakaladım."

"Bir sorun mu var?" diye sordu Aaron endişeyle. Karnına oturan kötü his geri gelmişti.

"Ofiste Emerson Üniversitesi'nden bir görevli var. Başvurunla ilgili görüşmek istiyor."

"Emerson mu?" diye mırıldandı Aaron. "Ama ben..."

Kadın dönüp geldiği yoldan geri yürümeye başladı. "Adam burs vermekten bahsediyor. Yerinde olsam hemen gelirdim."

Vilma, Aaron'ın koluna dokundu. "Gitsen iyi olur," dedi, onun adına sevinerek.

Aaron arada kalmıştı. Vilma'yla yemeğe çıkmayı deliler gibi istiyordu ama bir burs fırsatını görmezden gelemezdi. "Ya sen?" dedi. "Ben birlikte..."

"Yarın yeriz," dedi Vilma. "Beni merak etme." Koridorun karşısından bön bön bakan arkadaşlarına yöneldi. "Onlarla bir şeyler atıştırırım. Sorun değil. Belki sonra konuşuruz -görüşmenin nasıl geçtiğini anlatırsın."

"Tabii," dedi Aaron, kızın ilgisine şaşırarak. "Son dersten sonra dolabında buluşuruz." Dönüp el sallayacaktı ama vazgeçti. Hiç havalı olmazdı.

Yine de köşeden dönerken kendini tutamadı, arkasına baktı ve el salladı. Onun peşinden bakan Vilma da aynı şekilde karşılık verdi. Artık onun yanında olan iki arkadaşı güldü.

Aaron rehberlik ofisine giderken yaptığı başvuruları düşündü. Kendini ne kadar zorlarsa zorlasın Emerson'la ilgili bir girişimde bulunduğunu hatırlayamıyordu.

Bayan Vistorino masasında telefonla konuşuyordu.

"Bay Cunningham'ın ofisinde," dedi fısıltıyla, bir eliyle alıcayı kapatarak. "Bay C gitti de."

Elini alıcıdan çekip görüşmesine devam etti. "İyi şanslar," dedi ağzını oynatarak. Aaron ofisin kapısını çalıp içeri girdi.

Okulun otoparkına bakan adamın sırtı Aaron'a dönüktü. Aaron yavaşça kapıyı kapatıp gırtlığını temizledi. Adam döndü ve beyninin içini görmeye çalışıyormuş gibi dikkatle Aaron'a baktı.

"Şey... Merhaba," dedi Aaron, kapıdan uzaklaşarak. "Ben Aaron Corbet. Bayan Vistorino benimle konuşmak istediğinizi iletti."

Elini adama uzattı. Üvey babasının ısrarla üstünde durduğu bir hareketti bu. Biriyle tanışıklığı zaman hemen kendini takdim edip elini uzatırsın. Bu senin kişiliğini yansıtır, diyordu. Adam Aaron'ın uzattığı ele baktı. Sanki yeterince temiz olup olmadığını tartıyordu.

"Sizin adınız...?" dedi Aaron, sessizliği dağıtmak için.

"Bana Elçi de," dedi adam gür bir sesle, tokalaşırlarken.

Aaron birden paniğe kapıldı. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Koşmak, adamdan mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyordu. *Neyim var benim?* diye düşündü hayretle, elini hızla çekmemek için bütün iradesini kullanarak.

Elçi onu bırakınca Aaron elini hemen çekti. Gabriel'ı ölümün kıyısından döndürdüğünde olduğu gibi tuhaf bir uyuşukluk kalmıştı. Avucunu pantolonuna sildi.

"Sana önce ben ulaştığım için çok sevinçliyim," dedi Elçi, Aaron'ı tuhaf bakışlarla süzerek. "Çoğundan çok daha hızlı olgunlaşan. Göründüğünden fazlası olduğuna dair bir işaret bu."

Temsilcinin sözleri Aaron ı rahatsız etti. Nasıl bir karşılık vermesi gerektiğini bilemiyordu. "Pardon?" dedi. "Ne demek istediğinizi..."

"Bence anlıyorsun," dedi Elçi. Aaron bir an için onu olduğu gibi gördü. Üstünde gün ışığından yapılmış gibi duran bir zırh, elinde ateşten bir kılıç vardı. Sırtından devasa kanatlar yükseliyordu.

"Ben Camael'im," dedi, aslan kükremesini andıran bir sesle. "Ve seni korumaya geldim."

Aaron gözlerini kırptırdı. Camael insan haline dönmüştü. Zırh, kanatlar ve kılıç gitmiş, dik, kır saçlı, sivri sakallı, seçkin beyefendi geri gelmişti.

"Elçiymiş," diye homurdandı Aaron. "Anlamalıydım. Zeke peşime düşeceğinizi söylemişti."

Camael şaşırdı. "Zeke mi?"

"Ezekiel," dedi Aaron. "Zeke. O bir Grigori..."

"Grigori," dedi Camael ilgiyle, sakalım kaşıyarak. "Demek bizim türümüzle çoktan temas kurdun."

"Evet. Güçler'in beni arayacağını söylemişti. Ama öyle kolay teslim olmam."

Camael kıkırdadı. "Cesursun. Güzel. Olacaklarla başa çıkarsak biraz hiddete ihtiyacımız olacak."

Kapıya yönelen Aaron şaşırarak durdu. "Sen Güçler'den değil misin?"

Camael başını iki yana sallayıp Bay Cunningham'ın masasına oturdu. "Bir zamanlar senin gibilerin kökünü kurutmak benim kutsal görevimdi." Eliyle Aaron'ı gösterip kollarını kavuşturdu. "Ama bu çok zaman önceydi. Seni kurtarmaya geldim, yok etmeye değil. Eğer tahminlerim doğruysa, önünde çizmen gereken bir kader var, Aaron Corbet."

Aaron birden haftasonu gördüğü rüyayı anımsadı. Yaşlı adam ve kil tabletler... "Bu konunun benim bir köprü inşa etmemle bir ilgisi var mı?"

Camael başıyla onayladı. "Ona benzer bir şey yapacaksın."

Aaron başını derde sokan o tehlikeli merak duygusuna yine kapılmıştı. En başta onu yok saysaydı Zeke'yi aramaya gitmez, her şey eskisi gibi kalırdı. En azından Aaron'ın inanmak istediği buydu. Şimdiyse bu işi orada, tam o anda hemen bitirecekti. Camael'in söyleyeceklerini hiç ama hiç dinlemek istemiyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusuruma bakma ama öyle bir şey olmayacak," dedi Aaron kapıya dönerken. "Ne ya da kim olduğumu düşündüğünüz umurumda değil. Bu kehanet meselesine daha fazla karışmak istemiyorum." Kapı kolunu tuttu, "Seçme şansın olmayabilir," dedi Camael sakince. Aaron hızla dönüp meleğe baktı. "İşte o konuda yanılıyor- sun," diye çıkıştı. Bu delilik dış dünyaya taşmasın diye sesini yükseltmemeye çalışıyordu. "Bütün hayatım boyunca geleceği- mi benim seçeceğim söylendi bana. *Ben*, Aaron Corbet." Söz- | lerini desteklemek için eliyle göğsüne vurdu.

"Her şeyi planladım. Liseyi bitirip iyi bir üniversiteye gireceğim, en yüksek notla mezun olup sevdiğim bir işi yapacağım." Aaron bu işin ne olacağını bilmiyordu ama kendini tutamıyordu. "Güzel bir kızla tanışıp evleneceğim ve bir sürü çocuğum olacak." Camael ifadesiz bir yüzle onu dinliyordu. "İşte böyle olacak. Farettiysen ne meleklerden, ne Nefilim'den, ne de eski kehanetlerden bahsettim. Üzgünüm ama bunları sığdıracak yerim yok."

Melek ona doğru yürüdü. "Sen farklısın, Aaron. Senden yayılan dalgaları hissedebiliyorum. Bırak sana yardım edeyim..."

"Hayır," dedi Aaron. "Benden bu kadar." Kapıyı açtı. "Cennetine dön ve beni rahat bırak!"

Lobiye girerken meleğin mırıldandığını duydu. "Biz de bunu sağlamaya çalışıyoruz."

*

Camael görünmek istemiyordu, o yüzden de görünmedi.

Lisenin ön bahçesinde, bayrak direğinin altındaki çimenlikte dikilip dünyaya karışan öğrencileri izledi. Gençler onu oldum olası şaşırtırdı. Etraflarında, hatta tüm evrende olup bitenleri çok iyi bildiklerinden son derece emin ve hayat doluydular.

Herhangi bir şeyden bu kadar emin olmak müthiş bir şey olmalı, diye düşündü.

Komuta ettiği orduyu terk edişini aklına getirdi. Doğruyu yaptığını bilse de, zihninin kuytu köşelerinde gizlenen kuşklardan kurtulmak kolay değildi. Kahinin sözlerinin doğruluğunu hissediyordu ama yüzyıllar boyunca çekeceği eziyetleri önceden bilse, yine de aynı seçimi yapabilir miydi?

Kaçını kurtarmıştı? Aslında ne olduklarını anlatarak kaçını aydınlatmıştı? Kaçını Güçlerin acımasız pençesinden çekip almışlık Şimdi neredeler peki? diye düşündü merakla. Saklanıyorlar mı? Tanrı gözünde onaylanmayı mı bekliyorlardı? Sahiplenildiklerini kaçığörebilecekti? İçlerinde cennetten bir damla olduğunu bile bilmeden ölüp gidenler kaç kişiydi?

Acaba değer mi? diye geçirdi içinden, son öğrenciler de çıkıp turuncu, tuğla binanın önünde küçük gruplar halinde toplanırken.

Nihayet Aaron Corbet de okuldan çıktı ve melek kahini gördüğünden beri hissetmediği bir coşkuya kapıldı. *Bu gerçeklen O mu?* diye kafa patlattı. Çektiği acıları ve yalnızlığını boşa çıkarmayacak olan o muydu? Bu doğruysa, tek yapması gere

ken onu korumaktı. Kaderinde olanı gerçekleştirene kadar onu ölümden sakınacaktı.

Güçüm yetecek mi, göreceğiz, dedi içinden.

Çocuğun yanında, Camael'in öğrendiği insan standartlarına göre çok güzel bir kız vardı. Işıl ıslıl gülümseyen, bronz tenli bir kız. Görünüşe bakılırsa Aaron ona tutulmuştu.

Olmaz, dedi içinden koruyucu melek. *Bu çocuk için gönül meselelerinden çok daha önemli şeyler var. Nelerin söz konusu olduğundan haberi bile yok.* Yine de kızda sıradışı bir şeyler vardı. Hareketleri, gülümsemesinin gücü...

"Uğruna bu kadar yaygara koparılan bu mu?" dedi bir ses arkasından.

Camael arkasına dönünce Verchiel'la yüz yüze geldi. Hemen aklının kıyısına bir silah getirdi.

"Tabii bu," dedi Verchiel. Başını kaldırıp onu buraya kadar getiren Nefilim'in kokusunu içine çekti. "Diğerlerinden çok da farklı kokmuyor. Her zamanki gibi bol sakatat, biraz da ilahi güç."

Camael, Aaron'la kızın durduğu yere hızlıca bir göz attı. Okulun yürüyüş yolunun sonunda konuşuyorlardı.

Başını çevirdiğinde Verchiel'ın daha yakına geldiğini gördü.

"Ona bak," dedi Verchiel, "hiçbir şeyden haberi yok. Bizi görmüyor bile. Ne kadar güçlü olabilir ki?"

"Göremeyeceğinden değil," dedi Camael. "Görmek istemiyor."

Verchiel şahin gibi bakışlarını Aaron'dan ayırmadan bunu bir an kafasında tarttı. "Anlıyorum... Doğasını inkar ediyor. Melek yanını bastırıp insan yanını sahipleniyor."

Kız, Aaron'ın söylediği bir şeye gülünce Verchiel irkildi. "Çı-kardıkları seslerden iğreniyorum," dedi gözlerini kısarak. "Sen iğrenmiyor musun?"

"Çocukla konuştum. Her şeyi reddediyor," dedi Cama- el soğukkanlılıkla. "Geçmişiyile ilgili hiçbir şey öğrenmek is-lemiyor."

Aaron'la kız otoparkın içinden geçmeye başladılar.

"Demek bizim için acil bir tehdit değil, öyle mi?" dedi Verc-hiel, yürüyen çifti takip etmek için başını yavaşça çevirerek.

"İnsan kalmaya razı," dedi Camael, Verchiel'ı yakından in-celeyerek.

"Onun rızasının zerre kadar önemi yok," dedi Verchiel, ko-ruyucuya dönerek. "Kendi iyiliği için ortadan kaldırılmalı." Sözlerinin yarattığı etkiyi iyi bilen melek gülümsedi. "Yaşaya-mayacak kadar tehlikeli."

Camael kapı sesini duyunca ikisinin Aaron'ın arabasına bin-diğini tahmin etti. Elinde yanan bir kılıçla, çaresiz kalırsa savaşı-maya hazır olarak Verchiel'ın karşısına dikildi. "Öyleyse beni aşman gerekecek," dedi Camael. Vücudunda dolanan elektrik dalgaları cızırtılar çıkarıyordu.

"Bana silah mı çekiyorsun?" dedi Verchiel. Onun gözünden de benzeri enerji dalgaları yayıldı.

Otoparktaki arabaların alarmları çalmaya, farları yanmaya başladı. Bir kralın gelişi kutlanıyormuş gibi kornalar çalıyordu. Orta yerde başlayan savaşı göremeyen insanlar çılgınca koşuşmaya başladı.

"Bir zamanlar kardeştik, Camael. Tanrı'nın verdiği görevleri aynı hevesle yapardık. Şimdi böyle mi olduk?"

Camael park yerindeki curcunada kalkıp giden tek bir arabanın sesini takip etti. Aaron'ın şimdilik kaçmasıyla rahatlayarak Verchiel'a yanıt vermedi.

"Buraya seni uyarmaya geldim, Camael," dedi, enerji dalgaları azalan Verchiel. "Eski kardeşler olarak sana hiç değilse bunu borçluyum."

Gözleriyle çevrede Verchiel'ın askerlerini arayan Camael, kılıcını yok etmedi.

"Görevimizin sonuna yaklaştık," dedi Verchiel ellerini palatosunun ceplerine sokup dönerek. "Bunca zamandan sonra nihayet bitiyor. Tabiri caizse, hesap günü geliyor."

Camael, Verchiel'ın peşinden baktı. Seslenip sözlerine devam etmesini söylemek istedi ama onun bu konuda tek kelime daha edeceğini hiç sanmıyordu.

"Anlık ateşkesimiz sona erdi," dedi Verchiel. "Yolumdan çekilmezsen seni hiç düşünmeden ezerim. Tarafını seçerken iyi düşün. Ne de olsa sonunda aynı kaderi paylaşacaksın."

Camael'in silahı geldiği yere döndü. Uzaklaşan eski komutanına bakarken içinde bir hissin uyandığını farkettiler. O hissi

İyi biliyordu, kehanetin peşinden gitmeye karar verince bir kö-
şeye kilitleyip unutmaya karar vermişti. Ama Verchiel'ın sözleri
kilitleri kırmış, onu serbest bırakmıştı. Şüpheydi bu his.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aaron 2002 model Toyota Corolla'sıyla Western Caddesi'nden McDonough Meydanı'na çıktı. Araba kullanmayı öğrendiğinden beri Lynn'in o bölgesine binlerce kez gelmişti ama hiç bu kadar dikkat etmemişti.

Burası Vilma'nın mahallesiydi. Febonio'nunTütüncü Dükkanı, Snell Market, Mitchell Erkek Giyim... Varlığından haberdar bile olmadığı bu binaları bir sonraki gelişi için aklına kazımaya çalışıyordu.

"Burası, Aaron. Sol taraf," dedi Vilma, eliyle işaret ederek.

Aaron kızın gösterdiği yere bakınca, vitrininde "Brezilya'ya Dair Her Şey" yazan küçük bir dükkanın yanından giren dar sokağı gördü.

"Burası mı?" diye sordu, dörtlüleri yakıp yavaşlayarak.

"Evet," dedi kız. "Çıkmaz sokak. Girip çıkması zor oluyor."

Aaron arabaların geçmesini bekledi. Yan tarafında Atılğan uzay gemisinin resmi bulunan siyah bir kamyonet sonunda ona yol verince Belvidere Sokağı adlı dar yola girdi.

"Sondaki kahverengi ev," dedi kız, çantasını yerden kucağına alarak.

Küçük sokak arabanın boyundan sadece biraz daha genişti. Sondaki bir tel örgü orayı arkadaki kilisenin park yerinden ayırıyordu. Birbirine benzeyen dörder ev karşılıklı dizilmişti.

Aaron sağdaki son evin önüne park edip Vilma'ya döndü. Dosdoğru ileri bakan kızın eli yavaşça kapı koluna gitti. *Benden kaçmak için sabırsızlanıyor,* diye düşündü Aaron. Okuldan çıktığından beri aklı başka yerdeydi. Ne yaparsa yapsın Camael'le karşılaşmasının etkisinden kurtulamamıştı. Somurtkanlığı Vilma'yı kızdırmış olmalıydı.

"Emerson'dan gelen adamla görüşmen iyi geçmediği için üzuldüm," dedi kız içtenlikle.

Aaron ona temsilcinin ukalanın teki olduğunu ve adama ters davranarak burs şansını büyük ihtimalle kaybettiğini söylemişti.

"Boşver," dedi Aaron omuz silkerek. "Zaten oraya gitmek istemiyordum."

Vilma'ya yalan söylemek hiç içine sinmiyordu -gelecekleri açısından çok kötüydü bu- ama başka ne yapabilirdi ki? Son bir haftada yaşadıklarını ona anlatacak hali yoktu. Onunla görüşmenin iyi bir fikir olup olmadığını bile sorgulama

ya başlamıştı. Kızın da onunla aynı çılgınlığa bulaşmasını hiç istemiyordu.

Arabadaki sessizlik artık dayanılmaz hale ulaşmıştı. Vilma kapıyı aralayıp ona bakınca Aaron gülümsedi.

"Bıraktığın için sağol. Çok iyi oldu," dedi kız, gülümsemesine aynı şekilde karşılık vererek. Tabii Aaron'a kalsa kendi gülümsemesi onunkinin yanında çok sönük kalırdı. "Bugün dolabımdaki bütün kitapları getirmem gerekiyordu. Çantamın dikişleri neredeyse sökülecek," dedi kucağındaki çantaya pat pat vurarak.

"Rica ederim," dedi Aaron elini direksiyonla meşgul ederek. "Ne zaman istersen."

Arabanın kapısı açıktı ama kız çıkmıyordu. Aaron unuttuğu bir şey olup olmadığı düşünüyordu. Acaba çıkıp kapıyı ona açması mı gerekiyordu?

"İstersen beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi kız, çantanın fermuarıyla oynayarak. "Şey, konuşmak istersen tabii. Şu Emerson meselesi ya da makaleyle ilgili mesela."

Aaron kıza onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Birdenbire tüm gerginliği uçup gitti. Vilma hayatında gördüğü en güzel kız olmanın yanında, aynı zamanda en dürüst kızdı da. Lafı hiç dolandırmıyor, aklında ne varsa söylüyordu ve Aaron buna bayılmıştı. Hem de çok.

"Bunu neden söylüyorsun ki?" dedi tekrar direksiyona bakarak. "Yapacak çok daha ilginç şeylerin vardır senin. Vaktini benimle konuşarak mı geçireceksin?"

Vilma bir an düşündü, sonra yavaşça başını salladı. "Haklısın galiba. Kuzenlerimin dağıttığı yerleri toplayacağım, çamaşır yıkayacağım, ödevlerim var... Evet, doğru. Yakışıklı bir çocukla telefonda konuşmaktansa bunları yapmayı tercih ederim."

Afallayan Aaron kafasını kaşdı. "Bana yakışıklı mı diyorsun, yoksa telefon beklediğin biri mi vardı?"

Vilma büyüleyici gözlerini kırıştırtarak güldü. "Nerede o ı iddi, asık suratlı çocuk? Sen bayağı saftirikmişsin," dedi inanamamış gibi başını sallayarak.

Vilma ona gülüyordu ama Aaron umursamadı. Duyduğu en güzel seslerden biriydi bu. Aaron da ona katıldı.

"Daha önce kimse bana saftirik dememişti," dedi, yine kıza bakarak. "Teşekkürler."

Vilma uzanıp onun kolunu sıktı. "Senden hoşlanıyorum, Aaron."

Aaron bir kızı öpmeyi hiç bu kadar istememişti. Evet, orta-okulda Jennine Surrette'yle de bir şeyler olmuştu ama ilk deneyimi olduğu için Aaron o kadar heyecanlanmıştı. Vilma'yla ilk öpücüğünü yaşamış gibi olacaktı. Jennine de dahil tüm öpüşmeler o güne hazırlıktı adeta.

Aaron ona yaklaşmaya başladı. Dudakları karşı koyamadığı -karşı koymak istemediği- görünmez bir güç tarafından onun dudaklarına çekiliyordu sanki. Aaron kızın da aynı gücün etkisindeymiş gibi ona yaklaştığını görünce rahatladı.

Kızın camı aniden çalınca onları birbirine çeken büyü bozuldu.

Vilma'nın yedi sekiz yaşındaki hali gibi görünen küçük bir kız gülümseyerek içeri bakıyordu. Ağzının ortasında, ön dişlerinin yerinde bir boşluk vardı.

Vilma parmak sallayınca çocuk gülerek kaçtı.

"Kuzenim," dedi kızarak.

O özel an yok olmuştu. Başka bir sefer tekrar yakalamaları gerekiyordu artık. Ama bu bir sorun değildi. Aaron, Vilma'yı öpmek için bekleyebilirdi -ama çok da beklemese iyi olurdu tabii.

"Ben de senden hoşlanıyorum," dedi Aaron, onun eline dokunarak. Çok sıcaktı.

Vilma çantasının yan gözünü açıp küçük, pembe bir kalem ve not kağıtları çıkararak yazmaya başladı.

"Teyzemle eniştem henüz cep telefonu almama izin vermiyor. Ev numaramı ve e-posta adresimi yazdım," dedi yırttığı kağıt parçasını uzatarak. "Altıdan dokuza kadar arayabilirsin. Geç saatte telefon gelince teyzemler fittırıyor. İstedğin zaman e-posta atabilirsin. İlk fırsatta cevaplarım."

Aaron telefon numarasına baktı. Piyangoda büyük ikramiyeyi tutturmuş birinden tek farkı, talihliden biraz daha mutlu olmasıydı.

"Sen telefonunu sonra da verebilirsin," dedi Vilma arabadan inerek. "Ben gidip kuzenimi öldüreyim." Dönüp içeri bak

tı. "Numaranı akşam yürüyüşe çıktığımızda verebilirsin mesela," dedi gülümseyerek.

Aaron teklifin üstüne atlamak üzereyken çalışması gerektiğini hatırladı. "Bu akşam arayamam. Çalışmak zorundayım, büyük olasılıkla dokuzdan önce bitmez."

"Ya. Beni şimdiden ekiyorsun," dedi Vilma şakayla.

"Kalemi alayım," dedi Aaron.

Vilma gülümsemesini kesmeden kalemi verdi. Aaron kağıt parçasının altına kendi numarasını yazdı.

"Ertelemeye gerek yok," diyerek kağıdı katlayıp yazdığı kışını yırttı. "Böylece niyetim de yanlış anlaşılmaz," dedi numarasını kıza uzatarak.

"Neymiş bakalım niyetiniz, Bay Corbet?" dedi kız, kağıdı cebine koyarken.

"Zaman içinde görürüz, Bayan Santiago," dedi sırtarak. "11er şey zamanla."

"Bıraktığın için sağol," diyerek gülüp kapıyı kapattı Vilma.

Verandaya çıkıp beyaz perde kapıyı açtı ve el sallayarak gözden kayboldu.

Arabanın saati üçe geliyordu. İşe yetişmek için Aaron'ın beş dakikası vardı ama bu durum onun canını sıkamazdı. Dar sokaktan çıkmaya çabalarken hiçbir şeye canını sıkmadığını farketti. Her şey öyle ya da böyle yoluna girecekti.

Daha önce böyle hissettiğini hiç hatırlamıyordu.

Ama buna alışsa iyi olurdu.

Ezekiel şişeyi kafasına dikip ucuz viskisinden içti ve kefareti düşündü.

Rahat etmek için yatağında kıpırdandı ve başını soğuk duvara dayadı. Sigarasından derin bir nefes çekti.

Kefaret. Tuhaftı, çocuğu gördüğünden beri sık sık bunu düşünüyordu.

Zeke eğilip yerden şişeyi aldı ve ağzına götürdü. Viski boğazından geçerken burnundan sigara dumanları çıktı. Viski yakıyordu ama melek içmeye devam etti.

Şişeyi bırakıp sigaraya yumulurken bunun bir çeşit ceza olduğunu düşündü. Yaptıklarının cezasını çekiyordu.

Bunca zaman sonra bunu düşünmek garip, dedi gözünü karşısındaki duvara dikerek. Bir hamam böceği yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Melek ona sessizce şans diledi. Böcekle birebir de konuşabilirdi ama onların konuşma yetenekleri çok kısıtlı oluyordu.

Bağışlanmak mümkün müydü? Grigori'ler sürgüne alışmaya çalışmışlardı. Dünya onların evi olmuştu. Cenneti bir daha göremeyeceklerini biliyorlardı. Bağışlanabilecekleri düşüncesinin aklına sızmasına asla izin vermemişti -parkta çocuğun varlığını hissedene kadar. Asırlar boyunca başkalarıyla da karşılaşmış ama hiçbirinde böyle hissetmemişti. Aaron özeldi. Farklıydı o.

Zeke ciğerlerindeki dumanı üfledi ve izmariti yere fırlattı. Canı bir tane daha istediği için birilerine sigara sormayı düşündü ama zaten çoğuna borçluydu.

Ona, Yaratıcıya ne diyeceğim? diye düşündü şişeye uzanırken. "İşleri berbat ettiğim için beni affet," diyerek içti.

Şişeyi karnına dayayıp tavana baktı. Su lekelerinden biri ona İtalya'yı anımsatıyordu.

Af dilemek yetecek miydi?

Onun huzurunda bulunmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştı. Gözlerini kapatarak o eski sıcaklığı aklına getirdi. Bunu yine hissetmenin -O'nun huzuruna çıkıp af dilemenin bir yolu olsaydı...

Gözlerini açıp yüzüne dokundu. Gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı.

"Acınacak haldesin," dedi kendi kendine. Duygularını dışa vurmak onu utandırmıştı. "Gözyaşlarının faydası yok," dedi şişeyi ağzına götürürken. Başını geriye atıp büyük yudumlar aldı ve yatağı sarsacak bir şiddetle geçirdi. "Makyajla ilgili ipuçları vermeden önce ne kadar pişman olacağımı düşünmem gerekirdi," dedi kendisiyle alay ederek.

Birden bir koku aldı. Duman. Ve aradığı duman da değildi bu. Bir şey yanıyordu.

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarıyla kapıya gitti. Tombul Mary yine elektrik ocağını kullanıyorsa başları dertte demektir. *O kailin suyu bile tutuşturabilir*, diye söylendi kapıyı açarken.

Sıcak hava aniden vurunca yüzünü elleriyle koruyup geri çekildi. Koridor yanıyordu ve her yanı duman kaplamak üzereydi.

Paniğe kapıldı. Kendi için değil, yangının ona bir şey yapmayacağından emindi. Osmond'da kalan diğerlerini düşünüyordu.

Zehirli dumanlara karşı eliyle ağzını kapatarak koridora çıktı. Hatırladığı kadarıyla koridorun ucunda yangın alarmı vardı. Oraya ulaşabilirse birilerini kurtarabilirdi.

Zeke duvardan yardım alarak yürümeye başladı.

Odasında kapana kısılanların çılgınlıklarını duyabiliyordu.

Duman yoğunlaşınca çöküp emeklemeye başladı. Isınan zemin ellerini ve dizlerini acıyla yakıyordu. Yaklaşmış olmalıydı.

Yanıp sulanan gözleriyle duvardaki alarmı görmek için başını kaldırıncı onları gördü. İki içişiydiler, alevlerin ve dumanların arasından yavaşça ilerliyorlardı.

Seslenmeye çalışınca öksürmekten öteye gidemedi.

Dumanlar ikiye ayrıldı ve ellerinde ateşten kılıçlarıyla Zeke'nin tepesinde belirdiler.

"Merhaba, Grigori," dedi melek. Uzun zaman önce Zeke'nin kanatlarını koparanlardan biriydi.

"Başladığımız işi bitirmeye geldik," dedi diğeri.

Acımasızca gülümsediler.

Zeke, asıl düşünmesi gereken şeyin yangın olmadığını anlamıştı.

Aaron, Baker Sokağı'ndaki evinin önüne park ederken saat dokuzu biraz geçiyordu. Arabanın anahtarını çevirirken oradan eve kadar gidecek gücü kaldığını hiç sanmıyordu.

Buna yorgunluk demek yetmezdi. Tüm dilleri anlamaya başladığından beri veterinerine ilk kez gitmişti.

Son anda içeri adımını attı. İşler gecikmiş, bekleme odası her biri ayrı sorunlar yaşayan kedi köpeklerle dolmuştu. Kanadı kırık bir papağan ve kabuğu bir çeşit mantar kapmış bir kaplumbağa bile vardı.

Hemen işe koyulup gecikmeler için herkesten özür diledi.

Hayvanlar onlarla konuşabildiğini seziyordu sanki. Aaron sahipleriyle konuşmaya çalışırken hepsi birden ona sesleniyordu. Lily adında bir tazi yavrusu en sevdiği topuyla ilgili yakınıp duruyordu. Labrador-çoban kırması Ayı, kalçasını incittiği için eskisi kadar hızlı koşamadığını içli içli anlattı. Duchess adlı Ankara kedisi sepetinden seslenip gayet iyi olduğunu, doktorla görüşmesine gerek kalmadığını duyurmaya çalışıyordu. Bekleyen hayvanlardan çoğu onunla aynı fikirdeydi.

Ona bir an bile rahat vermeye niyetleri yoktu. Aaron bunun bilimsel olarak mümkün olup olmadığını bilmiyordu ama ona kafası patlayacak gibi geliyordu. Tek düşünebildiği kafasının içinde fazla şişmiş bir balonun yer ettiğiydi. Bom! Balon artık yoktu.

Homurdanarak arabadan indi. Mümkün olsa geceyi arabada geçirmekten mutluluk duyardı ama acıkmıştı. Bagajdan sırt çantasını alıp yorgun argın eve yürüdü.

İşte kafasının patlamasını nasıl engellediğini düşününce gülümsedi. Hayvanlar susmak bilmiyor, Michelle onu sağa

sola yolluyor, doktorlar muayene odalarının temizlenmesini istiyordu. Aaron kendini kaybetmek üzereyken Vilma'yı düşündü ve birden sakinleşti. Hayvan sesleri uzaklardan gelen bir uğultuya dönüştü. Mesaisi biterken Aaron çok daha iyiydi. Onun gülümsemesini ve arabada söylediklerini düşünmesi yetmişti.

Belki de yemekten sonra ona e-posta yazarım, diye geçirdi içinden.

Bir gümbürtü kopunca havaya baktı. Sıvı metali andıran gri bulutlar gökyüzünü kaplamış, ayı ve yıldızları yok etmişti.

Furtına geliyor, diye düşünüp arka kapının anahtarını aradı.

içeriden gelen çığlık kanını dondurdu.

Aaron telaşla kapıyı açıp içeri daldı.

"Anne?" diye seslenerek çantasını yere bıraktı.

Korku dolu bir çığlık daha yükseldi. Stevie'nin sesiydi bu. Aaron anne babasını ve kardeşini bulmak için koridorda koşmaya başladı.

"Anne!" dedi yine, mutfığa yaklaşırken. "Baba!"

Yine çığlıklar.

Onları salonda, parazitten başka bir şey göstermeyen televizyonun önünde buldu. Lori çırpınan Stevie'yi kollarına almış, yatıştırmaya çalışıyordu. Gabriel da yanlarındaydı. Kuyruğu hareketsiz, boynundaki tüyler kabarmıştı.

"Onun nesi var?" diye sordu Aaron. Stevie'yi hiç böyle görmemişti.

"Geloolala!" diye bağıırıyordu Stevie. "Geloolala! Geloolala! Geloolala!" Gözbebekleri yukarı kayan çocuğun ağzının kenarından köpükler çıkıyordu.

"Yarım saattir böyle," dedi Tom panikle. Oğlunun terli saçlarını okşadı. "Ne demek istediğini anlamıyoruz!"

"Geloolala! Geloolala! Geloolala!" diye haykırdı Stevie annesinin ellerinden kurtulmaya çalışarak.

"911'i mi arasak?" diye kekeledi Lori. Cevap bulmak için kocasına ve oğluna bakarken gözlerinde yaşlar birikiyordu.

Tom titreyen elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Bilmiyorum... Bilemiyorum. Belki biraz daha beklesek..."

Aaron bir kez daha bakınca Gabriel'ın artık kımıldamadan durduğunu gördü. Köpek yukarı bakıp havayı kokladı ve hırlamaya başladı.

"Gabriel? Ne oldu oğlum? Bir koku mu aldın?"

Bir gök gürültüsü evi temellerine kadar salladı. Işıklar titreşti, ardından elektrik tamamen gitti ve ev karanlığa gömüldü.

"Geloolala! Geloolala!" diye avazı çıktığı kadar bağırmaya devam ediyordu çocuk.

"Kötü bir koku alıyorum>" dedi Gabriel. "Stevie de onu demeye çalışıyor. Kötü bir şey geliyor."

ONUNCU BOLUM

Bir kez daha gök gürleyince salonun camlan zangırdadı. Aaron rehberlik ofisinde Camael'le yüz yüze geldiğinde yaşadığı paniğin yine yükseldiğini hissetti.

"Buradan çıkmalıyız," dedi tavana bakarak. "Stevie'yi... Stevie'yi hemen hastaneye götürmeliyiz."

Gabriel'ın sözleri Aaron'ın kulaklarında yankılanıyordu.

"Kötü bir şey geliyor."

"Bilmem ki, Aaron," dedi Lori. "Daha iyi sanki." Kararsız, korkulu gözlerle oğluna baktı.

Stevie gerçekten de sakinleşiyordu. Sesi kısılrsa da uyarısını sürdürmeye çalışıyordu.

Tom eğilip çocuğu başından öptü. "Aaron haklı olabilir. Hiç böyle yapmamıştı. Ne olur ne olmaz diye onu götürmeliyiz."

"Tamam, benim arabamla gideriz," dedi Aaron, Gabriel'la birlikte karanlık mutfağa girerken.

"Ayakları çıplak," dediğini duydu annesinin. "Ben yukarıdan ayakkabılarıydı çoraplarını getireyim. Kabanını da alalım ki..."

"Vakit, yok, anne," dedi Aaron. Paniği giderek artıyordu. "Evden hemen çıkmalıyız."

Tüm hücreleri bir ağızdan kaçmasını, her şeyi bırakıp karanlığa karışmasını söylüyordu adeta. Aaron'ın anne babasıyla kardeşini terketmemek için kendi kendisiyle mücadele etmesi gerekiyordu. Hisleri ne derse dersin bunu yapamazdı. Koruyucu aile sisteminde debelenerek geçirdiği onca yıldan sonra Stanley'ler ona kucak açan, sevgilerini sunan, onu kabul eden tek aileydi.

Üvey babası peşinden geldi. "Sakin ol, evlat. Gececek. Anneni telaşlandırmaya gerek yok. Ben ayakkabıları alırım, göz açıp kapayıncaya kadar çıkarız."

"Çıkamayız," dedi Gabriel birden, mutfak kapısına bakarak. *Çat!*

Kapının kilidi görünmez bir el tarafından çekilmiş gibi dönüp yana kayınca irkildiler.

"Bu da ne?" dedi Tom, oğlunun önüne geçmeye çalışarak.

"Git," dedi Aaron sertçe. "Annemle Stevie'yi de al, ön kapıdan çıkın."

Kapı, Tom'un yaz başından beri yağlamakla tehdit ettiği gıcırtyla açıldı ve içeri rüzgarla birlikte üç adam girdi. Hissettiği

enerji yoğunluğu Aaron'ın acıyla kasılmasına yol açtı. Bu adam-
ların ne olduğunu biliyordu. İnsan falan değildiler.

Melekler.

Hareketleri büyüleyiciydi. Sanki yürümüyorlar, tekerleklerin
üstünde kayarak ilerliyorlardı.

"Bunlar da kim?" diye bağırdı Tom Stanley, Aaron'ı kenara
iterek.

"Evimden defolup gidin, yoksa..."

Her şey birden olup bitti. Tom evini ve ailesini korumaya
kararlıydı, yumruklarını sıkarak birkaç adım attı. İstilacılardan
birinin elinden alevler fışkırınca adam elleriyle gözlerini koru-
maya çalışarak yere kapaklandı.

Aaron gözlerine inanamıyordu. Her şey tıpkı rüyasındaki
gibiydi. Uç istilacının ellerinde kılıçlar vardı. Ateşten kılıçlar.

"Polis çağır!" diye haykırdı babası doğrulurken.

Aaron ona yardım etmeye koştı. "Kalk! Annemle Stevie'yi
buradan götürmelisin."

Korkunç yüzleri kılıçlardan gelen ışılda aydınlanan istilacı-
lardan biri onlara yaklaştı. Bakışlarında bir tuhafılık vardı. *Hepsinin*
bakışlarında. Yüzleri kağıt gibi beyaz, uzuvları aşırı düzgündü.
Kusursuz denecek kadar. Aaron canlanmış vitrin mankenlerine
baktığı hissine kapıldı.

"Seni korkuttuk mu, maymun?" dedi istilacı, kara tahtayı
gıcırdatan tırnak sesini andıran bir sesle. "Varlığımız dizlerini mi
titretiyor?"

"Onlardan uzak durun!" diye bağırdı Lori salona açılan kapının eşliğinden.

Kucağında kaskatı duran Stevie'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Önlerindeki Gabriel, mutfağa girmelerini engelliyordu.

Aaron babasını ayağa kaldırıp salona doğru itti. Alevli kılıcını havaya kaldıran yabancıнын kahverengi benekli kanatları açıldı. Aaron'la babası donakaldı. Tamamen uydurma olduğunu düşündükleri bir şeyle karşı karşıyaydılar.

Melek kılıcını indirmeye hazırlandı. "Biz Güçleriz. Felaketinizin müjdecileri. Korkun bizden!"

Ateş kılıcı inmeye başlayınca Aaron darbeyi almak için babasının önüne fırladı. Sarı beyaz bir karaltı müthiş bir çeviklikle Aaron'ın yanından geçti ve meleğin karşısına dikilip hırladı.

Gabriel.

"Hayır!" diye haykırdı Aaron, dostu doğaüstü istilacının üstüne atlarken.

Köpeğin çenesi meleğin kılıç tutan kolunun bileğinde kenetlenince korkunç bir çatırtı oldu. Aaron irkilerek dişlerini sıktı.

Kılıç meleğin elinden düştü ve daha yere değmeden yok oldu. Yaratık acıyla bağırmaya başladı. Aaron ın daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu bu. Karga, balina ve fren seslerinin bir karışımı gibiydi.

"Neler oluyor?" diye haykırdı Lori, inleyen oğlunu kendine bastırarak.

"Buradan çıkmalıyız!" dedi Tom, onlara sarılarak.

Gabriel hırlamayı sürdürerek meleğin bileğinde asılı duruyor, elini koparmaya çalışıyormuş gibi kıvranıyordu. Beklenmedik saldırısı meleği sersemletmişti. Arkada duran diğer ikisi de öne çıktı.

"Canım yanıyor, kardeşlerim!" diye inledi Güçlerin askeri, Gabriel'dan kurtulmaya çalışarak. "Bu hayvanda bir şey var. Değişmiş!"

Melek kolunu hızla sallayınca Gabriel sonunda yere düştü.

"Gabriel, gel! Çabuk!" diye bağırdı Aaron.

Köpek olduğu yerde kalıp tehditkarca eğilerek meleklerle dişlerini gösterdi. Motor yağını andıran yoğun, koyu renkli bir kan yaralanan meleğin kolundan yere damlıyordu.

"Hayır," dedi köpek dişlerinin arasından."Anneyi» babayı ve Stevie'yi dışarı çıkar. Ben yaratıkları burada tutarım."

Aaron arada kalmıştı. "Seni bırakmam!" diye bağırdı.

Ama her saniyenin önemli olduğunu biliyordu. Ailesini toparlayıp koridora yönlendirdi. Onları arabasına bindirip dostunu almaya dönmeyi planlıyordu.

Kapıdan çıkınca durmak zorunda kaldılar. Koridorda bir melek daha vardı. Karanlıkta parlayan gözleriyle Aaron'ın çantasını inceliyordu. "Hiçbir yere gidemezsiniz, akılsız maymunlar," diye tısladı.

Rüzgar bütün kuvvetiyle esince evin her yanından çatırtılar ve gıcırtilar geldi. Aaron kötü bir şey olacağını sezerek dikkat kesildi. On kapı içeri doğru patlayarak meleği duvara

yapıştırdı. Tahta parçaları Aaron ve ailesini de doğruca mutlağa doğru sürdü.

Aaron gözlerini açabildiğinde eşikte uzun, beyaz saçlı bir melek gördü. Duruşundan meleklerin önderi olduğu hemen anlaşılıyordu. Zeke'nin Verchiel dediği bu olmalıydı.

Yeni gelen melek sert bakışlarla içeriye taradı. Önderlerinin arkasından içeriye sessizce başka melekler de girdi. Hepsisi ölü gibi solgundu ve aynı giysileri giymişti.

Bir yerde indirim vardı herhalde, diye düşündü Aaron. Neredeyse gülecekti. Verchiel kendi eviymiş gibi koridora girerken diğer melekler onu takip etti. Aaron, ailesini onun yolundan çekilip mutfağa girmeye zorladı.

"Ne oldu burada?" dedi Verchiel, insanın hoşuna giden, melodik bir sesle.

Güçler'in askeri kolunu ona gösterdi. "Hayvan... Dönüştürülmüş."

Verchiel, Gabriel'a bakarak o tarafa gelince hepsi salona geçti.

"Ailemden uzak dur," diye hırladı köpek, dişlerini gösterip onun yoluna çıkarak.

"Sana bunu o mu yapmış," dedi Verchiel, hayretle Aaron'a bakarak. "Düşündüğümde de kötü. Nefilim pisliğini aşağılık yaratıklara da yaymış."

"Ben aşağılık değilim," dedi Gabriel ve yeni düşmanının üstüne atladı.

Verchiel'ın kanatları birden ortaya çıkıp köpeği püskürttü.

Camı sıyırıp karşı duvara çarpan hayvan acıyla inleyerek yere düştü.

"Yarattığın tahribatı görüyor musun, ucube? İşte bu yüzden müdahale ediyoruz," diye kükredi Verchiel, saldırmaya hazırlanan bir kedinin kuyruğu gibi kanatlarını yavaşça çırparak. "İşte bu yüzden günahkarların kökü *benim* dünyamdan kazınmalı." Melek az önce ne dediğini düşünmek için bir an duraksa- dı. "Çünkü birikmesine izin verilirse iltihabın telafisi olmaz."

Aaron ailesini bırakıp köpeğinin yanına koştu. "İyi misin?"

Gabriel hiçbir şey olmamış gibi kalkarak silkindi. "*Benim bir şeyim yok, Aaron,*" dedi gözlerini Verchiel'a dikerek. "*Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.*"

Aaron köpeğin başını okşadı. "Geçti artık, tamam."

Gabriel şaşırarak sahibine baktı.

Aaron, Verchiel'a döndü. "Ne düşünürsen düşün... Ben sana ya da görevine bir tehdit değilim."

Verchiel başını hafifçe yana eğerek dinledi.

Aaron göz ucuyla başka meleklerin de içeri dolup etraflarını sardıklarını gördü. Bir tepki vermedi. Tehlikeliymiş gibi görünmek istemiyordu.

"Benimle ilgili duyduklarınız -ya da hissettikleriniz- gerçek değil. Ben Nefilim falan olmak istemiyorum. Kehanet de umurumda değil. Camael'e de söyledim. Bunların hiçbirine benim hayatımda yer yok," dedi Aaron üstüne basa basa. "Lütfen ailemi ve beni rahat bırakın."

Verchiel gülümseyince Aaron insan olmayan bir varlığın karşısında durduğunu anımsadı.

"Camael senin O olduğuna inanıyor," dedi Verchiel, başını öbür yana eğerek.

"Yanılıyor," dedi Aaron. "Ben normal bir hayattan başka bir şey istemiyorum."

"Senin eski bir kehanette geleceği bildirilen ve düşmüş melekleri Tanrı'nın yanına döndürecek kişi olduğuna inanıyor."

Aaron rüyasındaki akmış gözlü ihtiyarı hatırlayarak başını şiddetle iki yana salladı. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum."

"Günahkarlar," dedi Verchiel tükürür gibi. "Büyük Savaş'ta Babamıza karşı Sabah Yıldızı'nın yanında saf tutup bu zavallı çamur topuna kaçanlar, O'nun kutsal sözüne karşı gelenler. Kehanet onlardan bahsediyor. Kehanet doğruysa hepsi affedilecek."

Aaron cevap vermeden anne babasına baktı. İkisi de Stevie'ye sarılmıştı. Verchiel'in eli kılıklı askerleri etraflarını sarmıştı. Şokta gibiydiler. Aaron bunları başlarına getirdiği için onlardan özür dilemek istiyordu. En azından buna fırsat bulabilmeyi umuyordu.

Verchiel başını iki yana salladı. "Efendimizin melek ve hayvan kırmalarına iyi gözle baktığını hayal bile edemiyorum. Varlıkları bile efendimize bir hakaret."

"Yemin ederim ki benden korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok," dedi Aaron. "Lütfen bizi rahat bırakın."

Verchiel kahkaha attı. En azından Aaron bunu bir kahkahaya benzetti. Daha çok dev, yırtıcı bir kuşun gıklaşmasını andırıyordu.

"Senden korkmak mı, Nefilim?" dedi Verchiel eğlenerek. "Senden ya da senin gibilerden korkmuyoruz." Avucunda turuncu bir alev büyümeye başladı. "Güçler'in görevi, Efendilerin Efendisinin hoşuna gitmeyecek her şeyi yeryüzünden silmek. Yaratılıştan beri amacımız buydu ve binlerce yıldır bu amaca başarıyla hizmet ettik."

Verchiel'in elinde artık dev bir kılıç duruyordu. Lori'nin nefesi kesildi. "Bu bir kabus," dedi alçak sesle. "Kabus."

Keşke öyle olsa, dedi Aaron içinden.

Verchiel ışıldayan siyah gözleriyle kılıcına baktı. "Görevimiz sona erince O bu dünyayı bize verecek. İşte o zaman burada yaşayan herkes benim onun yanında olduğumu ve *benim* sözümün kanun olduğunu bilecek." Güçler'in Lideri kılıcını büyük bir hayranlıkla seyretti. "Ama hala yapılacak çok şey var."

Verchiel kılıcı Aaron'a doğrulttu. "Öleceksin. Dokunuşunla kirlenen her şey ölecek." Gabriel'ı ve ailesini gösterdi.

"Beni dinleyin," diye yalvardı Aaron öne çıkarak. Verchiel'in iki askeri gelip onu yere diz çöktürdü. "*Lütfen*," dedi karşı koyarak.

Stevie, annesinin kollarında yine bağırıp çırpınmaya başlayarak meleklerin dikkatini üzerine çekti.

"İstedğin kadar yalvar, Nefilim. Sana bir faydası olmaz. Yok olacaksın." Stevie'ye bakarak bir an düşündü. "Küçük olan dur-sun," dedi kararını vererek.

"Onu yanımda tutacağım."

Verchiel, Nefilim'in kıvranımlarını izlerken sapkınca bir zevk alıyordu. Kurtarıcı bu muydu? Cennetle dünyayı bu mu barıştıracaktı? Buna ancak gülünürdü. Ne var ki onda bir farklılık olduğu da kesindi.

"Çocuğu bana getirin," dedi elini sallayarak.

Eğer barış olacaksa, Tanrı'nın düşmanları kül olup rüzgarda uçuşunca olacaktı ancak.

"Ona dokunmayın!" diye haykırdı adı Aaron olan. Onu tutanların elinden kurtulmak için çırpınıyordu.

Lanetli köpek hırlayarak Verchiel'a doğru atıldı. Ağzından melek kanı damlıyordu.

"Kimin dişleri daha keskin, görelim," dedi melek, kılıcını köpeğe doğrultarak.

"Hayır!" diye bağırdı Nefilim. "Gel, Gabriel. Lütfen, bana gel."

Köpek tereddütle sahibinin yanına gidip onu tutan meleklerle hırladı. "Aferin oğlum," dedi Aaron. "Bir şey yok, tamam. Hepsi geçecek."

Verchiel ona ne kadar yanıldığını gösterme vaktinin geldiğine karar verdi. Hala yarasıyla uğraşan Uriel'e işaret verdi.

"Çocuk," dedi. "Onu buraya getirin."

Sammael'le Tuffiel anne babayı zaptederken Uriel çılgık çılgınlığa kendini yırtan çocuğu annesinin kollarından aldı. Sesler Verchiel'in sinirini bozuyordu ama melek kendine hakim olmaya çalıştı. Sonuçta bunlar sadece hayvandı.

Uriel çocuğu Verchiel'in önüne getirip incelenmesi için saçından tuttu. "Ruhu çok güçlü," dedi yaralı melek.

Evet, dedi içinden Verchiel, çocuğun sabit durmayan gözlerine bakarak. *Bize iyi hizmet edecek.* Yanan kılıcı gözlerine yaklaştırıp sağa sola hareket ettirdi. Çocuk kılıcı dikkatle takip etti.

"Av hayvanı olabilir," dedi. "Bir iz sürücünün gözleri bunlar."

Nefilim kudurmuş gibi debelenmeye başladı. Uriel kucağında çocukla bir adım geriledi.

"Rahat dur, Nefilim," dedi Verchiel yatıştırıcı bir sesle. "Demdim ya, çocuğa zarar vermeyeceğim."

İçinde korkunç bir güç kabarıyor, diye düşündü Verchiel, Nefilim'e bakarak. Genç adamın vücudundan yayılan dalgaları hissedebiliyordu.

"Öte yandan, bunlar işime yaramaz," dedi kılıcıyla yetişkinleri göstererek. "Senin varlığınla kirlendikleri için..."

Verchiel'in kılıcındaki ateş harlanıp büyürken Sammael'le Tuffiel hızla kenara çekildi -ve alevler birbirine sarılmış duran iki insanı yuttu.

Anne babasının haykırdığı o kısacık an, Aaron'a sonsuz gibi geldi. Saçsız, tensiz, etsiz kararmış iskeletleri yere yığıldı.

Verchiel acısından haz duyarak onun yüzüne baktı. "Eee," dedi soluk, kansız dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Devam edelim mi?"

Gabriel başını havaya dikip uludu. Aaron hiç bu kadar hüzünlü bir ses duymamıştı.

Anne babası ölmüştü. Gözlerinin önünde diri diri yanmışlardı.

Doğumgününde yine o odaya girip uyuyan annesine baktığını ve o ölse ne olur diye düşündüğünü hatırladı. Kalbi yerinden oynarken zorlukla nefes alıyordu.

Yanık et kokusu içeri dolunca kusmamak için kendini zor tuttu.

Verchiel konuşuyordu ama Aaron onu dinlemedi. Tavandan ortalığı inleyen yangın alarımını bile güçlkle duyuyordu. En sevdiği iki insanın yanışı gözünün önünden gitmiyordu.

Aaron canı meleklerin ateşiyle insanların kullandığı ateşin aynı olup olmadığını düşündü. Bazılarına cennette verilen özel bir ateş olabilirdi bu. *O kadar önemliysem, belki ben de bu ateşe bükmede biliyordum*, dedi içinden.

Göz ucuyla bir hareketlenme farkedince gözlerini Lori'yle Tom'un kemiklerinden çekti.

Stevie evden götürülüyordu. Meleklerden biri *-ne demişti ona?* diye sordu kendine. *Uriel mi?*- Uriel küçük kardeşini kı

rık ön kapıdan çıkarıyordu. Ama nereye? Onu nereye götürüyorlardı? Ayağında çorapları da, ayakkabıları da yoktu. Aaron onun peşinden gitmeyi düşünürken başka bir kabusla burun buruna geldi.

Gabriel'ı yakalamışlardı.

Dört melek Gabriel'ı yere bastırırken Verchiel da Aaron'ın anne babasını öldürdüğü kılıçla yanlarındaydı.

Gabriel ağzından köpükler saçarak direniyor, onu tutanları ısırmaya çalışıyordu. Aaron köpeğine seslenmek istedi ama buna bile gücünün kalmadığını anladı.

Tekrar anne babasından kalanlara baleti. Kemikler de neredeyse yok olmak üzereydi. Kendi kemikleri de bu kadar hızlı mı yanacaktı? Bir şey ona seslendi. Uzaklardan bir yankı ona ulaşıyordu ama Aaron dikkat etmedi. Meşguldü, ateşin başladığı işi bitirmesini izliyordu.

Gürleşen sesi yeniden duyunca onun evden değil, kafasının içinden geldiğini anladı. Dönüp bakınca Gabriel'ın başındaki Verchiel'in kılıcını havaya kaldırdığını gördü. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyordu sanki.

Neden kötü şeyler hep ağır çekimde olur, diye düşündü merakla.

Aaron adının bu kez daha yüksek sesle söylendiğini duydu. Uyuşukluğundan biraz da olsa kurtulunca içindeki büyük öfkeyi farkettil. Anne babasını öldürmüş, küçük kardeşini almışlardı. Gabriel'ın da ölmesine izin veremezdi. Ama ne yapabilirdi? Olanları düşünmeye bile katlanamıyordu.

İki melek onu hala tutuyordu. Dizlerinin üstündeydi, kolları arkaya kıvnlmıştı. Başının sertçe çekildiğini hissetti. En iyi dostunun ölümünü izlemesini istiyorlardı.

Zihnindeki ses onu dürtüp kayıtsızlığından kurtarmaya çalışıyordu -sözlerle değil, hislerle.

Ona neyin seslendiğini biliyordu. Onu son gördüğünde tuhaf bir yılan şeklindeydi. Aaron a kollarını açmış, Aaron da onu kabul etmişti.

Şimdi daha büyük, daha olgun, daha güçlüydü.

Aaron bunu kabullenmekten nefret etse bile, o şey onun bir parçasıydı.

Bir güç dalgası vücuduna yayılınca Aaron ayağa kalkıp onu tutan melekleri iki yana savurdu.

Verchiel durup ona baktı. "Kaçınılmazı sadece geciktirebilirsin," dedi ona doğru yürüyerek. "Ama madem o kadar heveslisin, hayvandan önce öl o zaman."

Bütün melekler yarattıkları silahlarla onu kuşattı. Aaron savaşarak ölmeye hazırды.

Salonun camları birden patladı ve cam parçaları yağarken içeri iki melek daha girdi.

Görünüşe bakılırsa Güçlerde onun kadar şaşırmıştı. Gabri-el onu tutanların elinden kurtulup Aaron'ın yanına koştu. Ca-mael denen melek bin parça olmuş pencerenin önünde, elinde bir ateş kılıcıyla doğruldu. Onun yanında elinde çivili bir beyzbol sopasıyla Zeke duruyordu.

"Camael bana seninle ilgili çok ilginç şeyler anlattı, Aaron," dedi Zeke kurnazca göz kırparak. Gelen bir topa vurmaya hu zırlanıyormuş gibi sopasını kaldırdı. "Sana özelsin demedim mi ben?"

on birinci bolum

Sesler kulak tırmalayıcıydı. Güçler savaş naraları atarak Aaron'ı kurtarmaya gelen meleklerle saldırdı. Bir anlığına onu unutmuşlardı. Aaron emekleyerek anne baba-sının hala kor halindeki kemiklerinin yanına gitti. Gabriel da sessizce onu izledi. Kül yığının üstünde Lori'yle Tom'un kafa-tasları. duruyordu. Karanlık göz boşlukları suçlar gibi Aaron'a bakıyordu sanki.

"Çok özür dilerim," dedi Aaron fısıltıyla, titreyen elleri-ni küllere doğru öylece uzatarak. Sıcaklık yüzünden onlara yaklaşamadı.

"Senin suçun yok" dedi Gabriel, onun elini yalayarak.

Çılgınlıkların şiddeti Aaron'ın dikkatini yeniden salondaki sa-vaşa çekti. Aaron gördüklerine inanamıyordu.

Zeke çivili beyzbol sopasını ona saldıran bir meleğin kafasına indirdi. Melek kanlar içinde dizlerinin üstüne çökünce Zeke ona toparlanma fırsatı vermeden sopayı çekti ve bir kez daha meleğin kafasına vurdu. Hasminın öldüğünden emin olduktan sonra hiddetini bir başkasına yönlendirdi.

Camael hipnotize edici, belirsiz bir ışık gibi salonda süzülüyor, kılıcını ölümcül bir çeviklikle önüne gelene saplıyordu. Karmaşık bir dansın zarafetini sergiliyordu adeta ama dansın sonu ölümdü. Aaron onun kendine yol açarak Verchiel'a doğru ilerlediğini gördü. Güçler'in Lideri elinde kılıcıyla savaşan ve ölen askerlerini sabırla seyrediyordu.

Vahşet, Aaron'ın içindeki varlığı tetikledi. Eskisinden çok daha güçlüydü ve Aaron'ın içindeki suları bulandırarak hareket ediyordu. Savaş -o sesler, kokular- onu heyecanlandırmıştı.

Derken Aaron, Verchiel'in karşıdan ona baktığını gördü -hayır, hissetti. Havayı koklayan meleğin burun delikleri genişledi. Hırlayarak Aaron a doğru gelmeye başladı.

"Çıkmak istiyor, Aaron," dedi Gabriel. Aaron'ın üstünü başını kokluyordu. "içinde ve dışarı çıkmak istiyor."

Aaron giderek ona yaklaşan melekten gözlerini alamıyordu.

Gabriel onun yüzünü yalayınca Aaron köpeğe baleti.

"Senin içinde olan benim de içimde," dedi Gabriel. "Mücadele ettiğini hissediyorum ama onu kilit altında tutamazsın."

Verchiel neredeyse yanlarındaydı.

Aaron yavaşça ayağa kalkarak gözlerini acımasız meleğe dikti.

Belki de beni öldürmesine izin vermeliyim, diye düşündü. Anne babası kül olmadan önce düşünmeliydi bunu. Kendi hayatını ortaya atsa, kendini feda etse Güçlerin Lideri onları sağ bırakabilirdi.

"Çok geç olmadan onu serbest bırakmalısın," dedi Gabriel telaşlı bir sesle.

Verchiel, Aaron'ın önünde durdu. "Sen ölünce her şey bitecek," dedi. Kılıç başının üstünde yükselirken Aaron o cansız, siyah gözlere baktı ve kendini feda etseydi de ailesini o acı sondan kurtaramayacağını anladı.

Sıcaklığını yüzünde hissettiği kılıcın yolunu bir beyzbol sopası kesti. Tahta sopayı yaran kılıcın alevleri birden parlayınca Aaron kendine geldi.

"Çabuk git buradan, çocuk," dedi Zeke, sopanın dumanı tüten yarısını Verchiel'ın yüzüne geçirirken.

Darbe, Verchiel'ı yalnızca bir anlığına şaşırttı. Meleğin dik burnundan akan siyah kanlar dudaklarını ve kusursuz dişlerini lekeledi.

Aaron ve Gabriel öfkelerinin verdiği cesaretle arkadaşlarına yardım edebileceklerini düşünerek Verchiel'ın üstüne atladı. Verchiel kanatlarını açınca ani rüzgar onları geriye savurdu.

Verchiel, Zeke'yi ensesinden tutup insanüstü bir güçle havaya kaldırdı. "Kanatlarını ve ahlaksız çocuklarının canını almam yetmedi mi? Senin canını da mı alayım istiyorsun?"

"Dur!" dedi Aaron.

Zeke kıvrılırken sopayı elinden düşürdü. "Yaşamak zorundasın, Aaron," dedi güçlükle.

" yle olsun," dedi Verchiel. Kılıcını Zeke'nin sırtına saplayınca kaynayan kanlar ve dumanlar etrafa yayıldı.

Acı ve hüzünle haykıran Zeke kasılıp kaldı.

Aaron atılıp Verchiel'ı kolundan tuttu. "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı. "Onu  ld rd n! Annemle babamı da öldürdün, seni..."

"Ellerini üzerimden  ek, pislik," dedi Verchiel, bir tokatla Aaron'ı salonun diğer ucuna uçurarak.

Aaron annesinin açılır kapanır koltuğuna çarparak yere yuvarlandı. Kartal çığlığını andıran bir sesle Camael yüzünde vahşi bir ifadeyle kılıcını sallayarak Verchiel'ın üstüne koştu.

Gabriel, Aaron'ın yanında bitip onu çekiştirmeye başladı. "Kalk" dedi. *"Onu serbest bırakmalısın. Yoksa  leceksin. Hepimiz  leceğiz."*

Camael ve Verchiel  arpı ırken Aaron, Zeke'nin yanına gidip elini tuttu.

"iyile eceksin," dedi Aaron, gözlerini meleğin göğsündeki kara deliğe dikerek. "Ben... Ben sana yardım ederim. Dayan..."

Zeke elini sıkınca Aaron onun ihtiyaç yüzüne baktı.

"Sen beni merak etme,  ocuk," diye fısıldadı. "Yapabileceğin bir şey yok. Bir tek..."

"Bir tek ne?" diye sordu Aaron kulağını meleğin ağzına götürerek. "Ne yapabilirim? Söyle."

Tam üstlerinde bir patlama olunca Aaron içgüdüsel olarak vücudunu siper edip Zeke'yi korumaya çalıştı. Yukarı bakınca Camael'le Verchiel'in savaşlarını dışarı -tavandan, çatıdan yukarı- taşıdıklarını, gökyüzünde çarpıştıklarını gördü. Fırtınalı gecede yankılanan savaş naralarını duyabiliyordu.

"Kehaneti gerçek kılmalısın, Aaron," dedi Zeke, çocuğun dikkatini tavandaki delikten kendine çekerek. "Tüm düşmüş meleklerin uğruna..

Zeke elini sıkı sıkı tutuyordu. Aaron ın içi dayanılmaz bir hüznle doldu. Yine hissediyordu, varlığının orta yerinde bir güç çalkalanıyordu. Ama onu serbest bırakmak istemedi. Bırakırsa o güne kadarki Aaron'ın ve hayalini kurduğu her şeyin telafisiz bir değişime uğrayacağını biliyordu.

"Hadi, Aaron," diye yakardı ihtiyar.

İçindeki varlık, Aaron'ın yoluna koyduğu engellere direniyordu. Aaron ne kadar inkar ederse etsin kaderinden kaçamayacağını farkındaydı.

Kalkanlarını ağır ağır indirdi ve Gabriel'ı kurtardığı gün olduğu gibi güç yine onun içine aktı. Vücuduna yayılan enerji tüm hücrelerinde nabız gibi atıyordu.

Aaron, yerde yatan dostuna baktı. Düşmüş melek gülümsüyordu.

"Doğruymuş," dedi Grigori fısıltıyla. "Hepsi doğruymuş." Aaron içinden taşan ateşle yanıyordu. Giderek büyüyen varlığın gücünü taşımaya vücudu yetmeyecek gibi geliyordu ona.

Teni eriyordu sanki. Üstündekileri yırtıp tutuşan göğsüne baktı. Teninin diplerinde siyah lekeler belirmeye başlamıştı. Korkulu ve büyülenmiş gözlerle lekelerin her yanını kaplamasını seyretti. Yüz binlerce yıl öncenin ilkel savaşçılarının sürdüğü savaş boyalarına benziyordu.

"Bana... Bana neler oluyor?" dedi ürkek bir sesle.

Gabriel yattığı yerden ona huşuyla bakıyordu. "*Bırak olsun, Aaron,*" dedi. "*Her şey yoluna girecek.*"

Aaron sırtında dayanılmaz bir acı hissetti. "Tanrım," dedi acı büyürken nefesini tutarak. Gözlerinin önünde kırmızı benekler uçuşuyordu.

Omuzlarının üstünden sırtını yokladı. Kürek kemiklerinde kalbinin her atışıyla zonklayan iki yumru vardı. İçlerindeki baskı durmadan artıyordu. *Bırak çıksın!* diye haykırdı içinden. Üstlerindeki deriye tırnaklarını geçirince elleri birden sıtılsıklam oldu. Kumaş yırtılmasına çok benzeyen bir sesle yumrular yarılıverdi.

Aaron rahatlamayla karışık bir acıyla haykırıırken sırtından tüylü iki uzantı çıkıp açılabilirdi kadar açıldı.

Aaron başını çevirip gözlerine inanamayarak arkasına baktı.

Kanatlar.

Bir kuzgunun kanatları gibi siyahtılar ve ıslak ıslak ışıldıyorlardı. Aaron'ın daha önce hiç hissetmediği kasları kasılıp gevşedi ve kanatlar sallanıp havayı dövdü. Vücudunu kaplayan tuhaf lekeler bakarken Aaron kendinden hiç beklemedi

ği kadar sakindi. Hayatı boyunca peşinden koştuğu sükunete sonunda kavuşmuştu.

Aaron Corbet ilk kez kendini bir bütün gibi hissetti. Gabriel onu seyrederken coşkusunu güçlükle bastırarak kuyruğunu sallıyordu. "*iyi misin?*" diye sordu.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," dedi Aaron, tavandaki deliğe bakarak. Yarasalar gibi uçuşarak Camael'e saldıran Güçleri görebiliyordu.

O çarpışmaya katılma arzusu baş döndürücüydü. Elini uzattı. Zihninden sayısız silah geçerken Aaron içlerinden birini yakaladı.

Sadece ve sadece o silahı düşündü. Avucunda bir ateş filizleniyordu. Ateş büyürken dev bir kılıç biçimini aldı. Aaron kılıca bakarken onunla düşmanlarına yapabileceklerini hayal etti. Bir daha gökyüzüne baktı, yeni doğmuş kanatlarını esnetti. "*Dikkatli ol, Aaron*" dedi Gabriel ayağa kalkarak. "*Ben Zeke'nin başında beklerim. Yalnız kalmasın.*"

"İşlerini bitir, evlat," dedi Zeke, başparmağını havaya dikerek. Aaron havaya sıçradı. Kanatları onu kolayca yukarı taşıyordu. Sanki bunu yapmak için doğmuştu.

Düşmüş meleğin inancı, şüpheyi yok etmişti.

Camael ne yaparsa yapsın Ezeziel'in yüzünü unutamıyordu. Gökyüzünde, Aaron'ın evinin üstünde ateş kılıçları birbirine

 arparken Camael hafızasını bir kenara bırakıp mücadeleye odaklanmaya çalıştı.

Camael fırtına bulutlarıyla kaplı g  e haykırarak Verchiel'a saldırdı. G  ler'in Lideri birden alçalarak kılıçtan kurtuldu. İki asker hemen onun yerini aldı. Anlaşılan Camael'in eski komutanı gücünü bir hainde harcamak istemiyordu.

G  ler'in elit askerlerinden Sabriel'in enli kılıcı Camael'in giysisini yırtıp kolunu sıyırdı. Camael acıyla yüzünü buruşturarak kanatlarını vücuduna sardı ve bir taş gibi düşmeye başlayarak saldıranlardan kurtuldu. Rüzgar kulaklarında u uldarken yine Grigori'yi hatırladı.

Aaron'ın bahsettiği Grigori'yi aramaya çıkmıştı. Onun Nefilim'i ikna etmekte kendisine yardım edebileceğini umuyordu. Çocuğun kokusunu ıssız bir otelde yakalamıştı. Grigori'yi de orada, alevlerin arasında, Verchiel'ın iki askeri tarafından  l-d r lmek üzereyken bulmuştu.

Savaş yerinden çok uzaklaşmamak için Camael kanatlarını açıp yavaşladı ve    g  cl  itişle bir yay çizerek yükselmeye başladı.

Grigori'lerin dövüşe yatkın olduklarını hiç duymamıştı ama dünya zorlu bir yerdi ve cennetten gelen yaratıkların bile hayatta kalmak için şiddete başvurmaları gerekebiliyordu. Yangından  a malarından sonra Ezekiel, Aaron'ın neden o kadar önemli olduğunu, Verchiel'ın onu öldürmek için neden bu kadar çok şeyi gözden çıkardığını sordu.

Camael kehaneti anlatınca Zeke'nin yorgun yüzüne beklen-medik bir ifade yerleşmişti.

Umut. Bağışlanma, arınma umudu. Zeke büyük ihtimalle ölmüştü ama Camael o yüzü bir türlü aklından silemiyor- du. Grigori'nin yüzünü bir bayrak gibi zihninde taşıyarak son zamanlarda yakalandığı şüpheleri silip düşmanlarının üstüne hücum etmişti.

Ezekiel'in umudundan aldığı güçle Camael ani bir dönüş yaptı ve dört askerden birini arkasından yakaladı. Tek bir hamleyle kılıç, meleğin başını buldu. Melek döne döne alçaldı ve düzgünce biçilmiş bahçe çimlerinin üstüne düşüp ardından alev aldı.

Camael tepelerinde yaşanan kanlı arbededen habersiz evlerinde oturan insanları düşündü. Aaron'ın evine yapılan saldırıyı gözlerden sakınan melek büyüğü çok güçlü olmalıydı.

Arkadaşlarının akıbetini gören üç asker farklı yönle kaçışınca Camael, Verchiel'ı bulmak için dört döndü. O ortadan kalkarsa Güçler başsız kalır ve dövüşemezdi -en azından yeni bir komutan seçene kadar. Bu da ona Aaron'ı alıp saklayacak zamanı sağlardı.

Askerlerden ikisi cesaretlerini toplayarak bulutların arkasından çıktı. Kana susamış çığlıkları yerlerini belli ediyordu. Camael Büyük Savaş'tan beri hissetmediği bir acımasızlıkla üstlerine çullandı. Melekler şaşırdı. Sanki insanlarla geçirdiği yılların onu güçsüz düşürdüğüne inanmışlardı.

Ama hiç de öyle değildi. Kılıcını vücudunun bir parçasıymış gibi sallayarak birinin kanadını, diğerinin karnını yardı. Bir yanı yaptığından iğreniyordu. Bunlar bir zamanlar yönettiği, Camael istese onunla en umutsuz savaşlara bile koşacak askerlerdi. Ama başka bir yanı da bunun çok eskide kaldığını biliyordu. Artık ne o eski Camael'di, ne de onlar onun askeri. Gözlerinde can almanın hazzına varmak isteyen aç bir şiddet vardı. Camael onların başında kalsaydı, Verchiel gibi o da kibre yenik düşebilirdi.

Aşağıdan gelen bir ses Camael'in dikkatini dağıttı. Havada salınarak kendini rüzgara bıraktı ve kulak kabarttı. Ses Aaron'ın evinden geliyordu. Verchiel'ın Nefilim'i öldürmüş olabileceği ihtimali aklından geçti.

Sesi yine duyunca tanıdı. Hiç şüphesiz, bir savaş çılgılığıydı bu.

Binanın çatısındaki delikten bir şey fırladı. Işık hızında uçuyordu sanki. Kanatları aysız bir gece kadar siyahtı. Çıplak teninde Cennet'in ancak en güçlü savaşçılarının taşıdığı melek mühürleri vardı.

Camael gördüğü şeyin ne olduğunu -kim olduğunu- birden anladı. Geleceğe umut taşıyan kişiydi o. Aaron Corbet dönüşümünü tamamlamıştı. Camael ona hayranlıkla baktı. Hiç böylesini, bu kadar güçlüsünü görmemişti. O'nun Cennet'in Ordusu'ndaki babasının kim olduğunu merak etmemek elinde değildi.

Güçler'in askerleri kana üşüşen köpekbalıkları gibi bu yeni yaratığa doğru uçtular. Onun zayıflıklarını tartarak etrafında dönerken birden saldırıya geçtiler. Camael, Aaron'ın kendini korumasını merakla seyretti.

Nefilim kanatlarını açıp gökyüzünde ok gibi uçarak ona saldıran melekleri kuşa çevirdi.

"Hepimizi kurtaracak kişinin o olduğuna mı inanıyorsun?" dedi arkasından bir ses.

Camael, kılıcını hazır tutarak döndü. O gün ikinci kez Verchiel'in yanına yaklaşmasına izin veriyordu. Güçler'in Lideri ona çok yakındı. Tehlike oluşturacak kadar.

"Onun yanıp küle döndüğünü göreceğim," dedi Verchiel, Camael'e ateşten bir hançer fırlatarak.

Camael hançerden kaçamazdı. Silahın etini deldiğini ve onu içeriden yaktığını hissetti. Acı onu adeta kör etti. Gökyüzünden düşüp karanlığa teslim olarak yere çarpmadan önce bağırarak fırsatı bile olmamıştı.

Verchiel, hainin toprağa yapışmasını seyretti.

"Böyle bitmeyebilirdi," dedi pişmanlıkla. "Aşağılıkların beynini zehirlemesine izin vermeseydin, bu dünya *bizim* olabilirdi."

Askerlerinden biri acıyla haykırınca Verchiel sürüp giden savaşa baktı.

"Nefilim," diye tısladı, bir elit askerinin daha yaratığın kılıcına yenik düştüğünü görerek.

Bu ucube nasıl böyle savaşıyor? diye sordu kendi kendine, siyah kanatlarıyla zarafetle uçan yaratığa bakarak. Dünyayla Cennet'in buluştuğu bu kabusları andıran yaratığın daha birkaç gün önce insan olduğuna inanmak zordu.

Askerlerinden biri daha ateş topuna dönüşerek yıkıldı. Nefilim yabani, tutarsız, disiplinsiz hareketlerle dövüşüyordu ama sergilediği dizginsiz vahşet, ondan ne bekleyeceğini bilmeyenleri def etmeye yetiyordu. Güçler asırlardır zorlu bir düşmanla karşılaşmadıkları için zayıf düşmüştü ama Verchiel rakibini tanıyordu. Karşısında o güne kadar savaştığı, hor gördüğü ve yok etmeyi her şeyden çok istediği her şeyin vücut bulmuş hali duruyordu.

Bu yaratık sapkın bir geleceğin sembolüydü. Onu ortadan kaldırmak zaferlerin en büyüğü olacaktı. Nefilim ölünce kehanet de onunla birlikte ölecekti.

Eski komutanını öldüren hançer hala elindeydi. Hançeri yok edip onun yerine kutsal saydığı kılıcı getirdi. Onu en son Sabah Yıldızı'nın ordusuna karşı kullanmıştı. Keder Getiren diyordu ona. Kılıç, sadece en büyük, en önemli savaşlar içindi.

Bu da öyle bir savaş olacaktı.

Elinde maddeleşen kılıcı Cennet'in krallığına doğru kaldırdı. Elementleri istedikleri şekle sokmakta kullandıkları efsunlu sözlerle insanların dünyasına bir fırtına çağırdı. Kötülüklerin en korkuncuna karşı ona yardım edecek bir fırtına.

Kehanetin salgınını yıkayıp yeryüzünden silecek bir fırtına.

on ikinci bölüm

Mahalleyi saran fırtına şiddetlenmiş, siyah bulutlar neredeyse elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı. Bulutların arasında manevra yaparken su buharları Aaron'ı ıslatıyor, bir sonraki saldırı dalgası için canlandırıyor-
du. Güçler bir anda geri çekilip bulutların ardına gizlenmiş-
ti. Güçlerini topluyor olmalıydı. Onu şaşırtmak istiyorlarsa, Aaron her şeye hazırды.

Aaron, aşağıda uzanan Baker Sokağı'na bakarak birkaç dakika içinde olanları düşündü. Kanatları vardı. Uçuyordu. Evin-
den yüzlerce metre yukarıda bir ölüm kalım savaşı veriyordu. Bunların hepsi çılgınlıktı -kabustu. Ama gerçekte.

Güçler ona dört bir yandan, hiç durmadan deli gibi saldırmıştı. Aaron ivi direniyordu. Atesten kılıcını çocuk oyun-

cağıymış gibi kullanıyor, doğuştan bir savaşçı gibi mücadele ediyordu.

Dönüşümü kabul ettiğinde dünyadışı varlık onun zihnini olağanüstü bilgilerle doldurmuştu. Hiç bilmediği şeyleri hatırlıyordu. Birden Güçleri tanır olmuştu. Acımasız caniler olmanın ötesinde, bir zamanlar yüce bir amaca hizmet eden savaşçılar olarak.

Gök gürledi ve şimşekler gri geceyi aydınlattı. Aaron Güçler'den bir iz arayarak bulutları taradı.

Artan rüzgar Aaron'ı sarsıyordu. Bir gök gürültüsünü iliklerine kadar hissetti. Gerçek bir kasırgaydı bu. Rüzgar, şimşekler, yağmur, gök gürültüsü... Güçler ise hala ortada yoktu.

Aaron kanatlarını çırparak yükseldi ve fırtına bulutlarını aştı. Lynn şehrinin üstündeki sakin, bol yıldızlı geceyi görünce şaşırmadı. Yalnızca Baker Sokağı gümbürdüyordu.

Altındaki bulutlara saklanan bir şey onu ayak bileğinden yakaladı ve hızla aşağı çekti. Aaron kılıcını körlemesine sallarken kendini yine kasırganın içinde buldu.

Rüzgar uğulduyor, yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. *Cennet ağlıyor*, diye düşündü, bunu nereden çıkardığını bilmeden. Başka şey düşünecek fırsatı bulamadan, fırtınayı bastıran bir ses duydu.

"Nefilim!"

Aaron sesin nereden geldiğini anlamak için kendi etrafında döndü. Seslenenin kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Verchiel tüm heybetiyle fırtınanın arasından çıktı. Beyaz kanatları rüzgarı hissetmiyordu bile. Elinde, yağmur damlalarıyla cızırdayan dev bir kılıç vardı.

Aaron kendi silahına bakarak daha büyük bir kılıca ihtiyacı olup olmadığını düşündü.

"Sonun geldi," diye kükredi Güçler'in Lideri.

Aaron fırtına yüzünden sabit kalmakta zorlanıyordu.

"Senden geriye iz bile kalmayacak," dedi Verchiel, yukarı bakıp kollarını iki yana açarak.

Bir yıldırım zikzak çizerek Aaron'ın evine düştü.

"Hayır!" diye bağırdı Aaron, alçalmak için rüzgara karşı kormaya çalışarak. *Gabriel, Zeke...*

Kırbaç şaklaması gibi bir sesle eve bir yıldırım daha düştü ve çatı beyaz bir ışıkla patlayarak yanmaya başladı. Yeni içgüdülerini Aaron'a, Verchiel'a arkasını dönmemesini söylüyordu ama o bunlara kulak asmadı. Arkadaşlarının yanına gitmeliydi. Ya şimdi ya asla.

Aaron arkasından yakalandı. Kolları ve kanatları vücuduna bastırıldı. Elinden düşen kılıcı buharlaşıp yok oldu.

"Bu sadece başlangıç," dedi melek, kulağına.

Verchiel'ın baharat ve çürük kokan nefesi Aaron'ın midelerini bulandırdı. Güçler'in Lideri çok güçlüydü. Aaron bütün kaslarını sıktı. Rüzgar onları akıntıya kapılmış bir kuru yaprak gibi sürüklüyordu.

Aaron öfkeyle haykırdı ve başını Verchiel'ın yüzüne geçirdi.

Darbe, Verchiel'in kollarını gevşetmesine ancak yetti. Aaron dönmeyi başardı. Meleğin siyah gözlerine baktı ve o dip sız derinliklerde binlerce ölüm gördü.

Hepsi tıpkı Aaron gibiydi. Çocuklar, onları ölüme malı kum eden miraslarından haberleri yoktu. Aaron onların çektiği acıları, umutsuzluklarını, değişim yüzünden kapıldıkları korkuları hissedebiliyordu.

Peki ne yapılmıştı bu korkuya karşılık? Bu yarı dünyalı, yarı göksel çocukların gerçek doğalarını anlayıp kabullenebilmek için ne yapılmıştı? Verchiel ve askerleri daha çok dehşet saçmaktan başka bir şey yapmamıştı. Çocuklar Tanrı adına acımasızca öldürülmüştü.

Gök gürlerken Aaron bir kolunu kurtarıp tırnaklarını meleğin yüzüne geçirip parmağını o korkunç gözlerden birine bastırdı. Verchiel bir deniz kuşu gibi bağırarak geceyi inletti ve geri çekilip yüzünü tuttu.

Damarlarında adrenalin -ve daha fazlası- dolaşan Aaron melekten uzaklaştı. Evine bakma riskini göze alınca yangının devam ettiğini ve çatının bir kısmının çöktüğünü gördü. Öfkeden deliye dönerken bir insanın ses tellerinden çıkamayacak bir sesle haykırdı.

Verchiel alayını sürdürüyordu. "Sen ölünce bu şehir de kalmayacak. Gittiğin her yeri, gördüğün herkesi ateşe boğacağız."

Aaron elinde beliren kılıcı savurmaya hazırlanarak Verchiel'in üstüne uçtu. "Onları sen öldürdün," diye bağırdı, meleğin çağ-

lar boyu katlettiği masumların yüzlerini -ve kendi sevdiklerini ılı gözünün önüne getirdi.

Onun hamlelerine ılık hızında karşılık veren Verchiel'ın yüzünde şeytani bir tebessümle büyüyordu. Yüzündeki dört kanlı iz iyileşmeye başlamıştı bile.

"Evet, öldürdüm. Ve bu daha sadece başlangıç," dedi Verchiel duygusuz bir gülümsemeyle. "Sen bir hastalıksın," Aaron Corbet." Verchiel bu adı zehirliymiş gibi söylemişti. "Ve bulaştığın her şeyi yeryüzünden sileceğim."

Aaron meleğin yanından geçip arkadan saldırdı. "Tüm bu vahşeti..."

Verchiel müthiş bir çeviklikle döndü. Aaron son anda kafasını eğerek meleğin kılıcından kurtuldu. Başının üstünde kılıcın sıcaklığı kalmıştı.

".. Tanrı adına mı saçıyorsun?" diye sordu Aaron kuşkuyla.

"Ne yaptysam, O'nun için yaptım," dedi Verchiel tıslayarak.

"Nasıl bir Tanrı'ya hizmet ediyorsun sen?" dedi Aaron, meleğin saldırılarından güçlkle kaçarak. Öfkesinin dikkatini dağıtacağını umuyordu. "Nasıl bir Tanrı onun adına masumları öldürmene izin verebilir?"

Aaron ın bir darbesiyle meleğin başı geri gitti. Kendine gelmeye çalışan meleğe bakarken Aaron coşkuluydu. Dönüşümden önce bu ilahi yaratığın karşısında bir an bile duramazdı. Şimdiyse ona hiç değilse unutamayacağı bir rakip olabileceğine inanıyordu.

Verchiel yaralı ağzından kan tükürdü ve kılıcını sallayarak öne atıldı. Aralıksız hamleleri Aaron'ı geri püskürttü. Acımasız darbelere karşı koymaya çalıştığı kılıç paramparça oldu.

"Pes et, ucube," dedi Verchiel, kadife gibi yumuşak bir sesle. "Tanrı'nın rızası böyle." Melek onu ikiye bölmeye hazırlandı.

Aaron kanatlarını açıp meleğin üstüne uçtu ve omzuyla onun karnına vurdu.

Verchiel'ı bileğinden yakalayıp kılıcın inişini engelledi.

"Onun istediklerini mi yapıyorsun, yoksa kendi istediklerini mi?" dedi, rüzgar onları sürüklerken.

Verchiel karnına diz atınca nefesi kesilen Aaron, meleğin bileğini gevşetti.

"Ben Güçlerin lideriyim," dedi Verchiel. "Babamızın yarattığı ordunun ilk neferiyim."

Aaron kendini korumak için bir silah daha edinmeye çalışıyordu ama ciğerleri yanarken gücü ancak havada kalmaya yetiyordu. Ölmek, Verchiel'ın kılıcına boyun eğenlerden biri olmak istemiyordu.

Verchiel kılıcını havaya kaldırarak ona yaklaştı. "Onun istekleri, benim isteklerim," dedi kana susamış gözlerle.

Melek kılıcını indirecekken şiddetli bir rüzgar onu geriye savurdu. "Bu ikisi bir," derken fırtınaya karşı koymaya çalışıyordu.

Aaron bir kılıcın küçük bir kısmını elinde oluşturmayı başarmıştı ki, bir patlama, yeri göğü inletti. *Dünyanın yaratıldığı şafakta duyulan ses de bu olmalı,* diye düşündü Aaron.

Gökyüzünden inen bir yıldırım Aaron'ın gözlerini kamaştırdı. Yıldırım, mavi enerjiyle vücut bulan tanrısal bir iskeletin parmakları gibi uzanıp Verchiel'in başına onu azarlar gibi dokunuverdi.

Yıldırım vücudunu işgal ederken Verchiel acıyla haykırdı. Vücudu kor gibi parlarken meleğin attığı çığlık fırtınada yitip gitti. Alevler saçan bir patlama oldu ve güneşe fazla yaklaşan İkarus gibi, Verchiel da gökyüzünden yere doğru düşmeye başladı.

"O ikisinin bir olduğundan emin misin?" dedi Aaron, döne döne alçalan alev topunun arkasından. Ardından başını yukarı çevirdi.

"Hala emin misin?"

Verchiel daha önce hiç tatmadığı bir acıyla soğuk, nemli toprakta yatıyordu. Yıldırımın yakıp kararttığı vücutundan dumanlar çıkıyordu.

Sırt üstü dönüp gökyüzüne, Efendisi'nin evine doğru baktı.

Melek büyü gücünü yitirirken fırtına bulutları sabah sisi gibi dağılmaya başlamıştı.

"Neden?" diye inledi, kavrulmuş kolunu yıldızlı geceye uzatarak.

Ama Yaratıcı sessizdi.

Ona bağlı kalmış askerleri gelip ifadesiz yüzlerle ona baktı. Eğilip onu yerden kaldırarak omuzlarına aldılar ve en büyük yenilgisini yaşadığı savaş alanından uzağa götürdüler.

"Neden?" diye sordu yine. Bu sefer babasının evine daha yakındı ama hala çok uzaktı, cevap yoktu.

"Neden beni terkettin?"

Yere yaklaşan Aaron sırtındaki yeni kasları sıktı. Bir kez kanat çırpıtı, ardından inişini sürdürdü.

Ayaklan bahçe çimlerine değer değmez bir takla atıp bir zamanlar içinde yaşadığı yıkıntıya koştu.

"Stevie?" diye bağırdı eve giden alevler içindeki yolda ilerlerken. Belki de onu götürmemişlerdi. Çocuğu istemediklerine karar verip bırakmış olabilirlerdi. "Stevie? Gabriel?" diye telaşla seslendi yıkıntıya.

"Gabriel," diye bağırdı Aaron, ellerini ağzına siper ederek. Ailesinden geriye hiçbir şey kalmaması olasılığını aklına bile getirmek istemiyordu. "Gabriel, Zeke -neredesiniz?"

Arkasında bir meleğin varlığını hissedince elinde yeni bir silahla hızla ona doğru döndü. O gün zaten bir sürü ilahi yaratık öldürmüştü. Bunlara bir tane daha eklemekte hiç tereddüt etmezdi.

"Benden uzak dur," dedi.

Camael onun tehditlerine kulak asmadan yaklaştı. "Çocuk gitti," dedi.

Melek berbat haldeydi. Yüzü ve üstü başı kurumuş kanla kaplıydı. Kanamayı durdurmak ister gibi göğsündeki yarayı tutuyordu.

"Nereye gitti?" dedi Aaron, sayısız duyguya aynı anda kapılarak. Üvey kardeşinin ölmediğine çok sevinmişti ama onu kimin götürdüğünü hatırlayınca dehşete kapıldı.

Camael sendeleyerek yanına geldi. "Güçler... Onu götürdü. Onları durdurmaya çalıştım ama..." Elini çekip yarayı inceledi. "Benim durumum da pek iyi değildi." Arka cebinden beyaz bir mendil çıkarıp yaraya bastırdı. "Ve hayır, onu nereye götürdüklerini bilmiyorum."

Melek düşecek gibi olunca Aaron atıldı ama Camael verandanın dökme demir parmaklığının yanında dengesini korudu.

"İyi misin?" diye sordu Aaron.

Camael başını hafifçe sallayarak onu süzdü. "Şu haline bak," dedi gülümseyerek. "Böylesini görmeyeli..."

Aaron elini kaldırıp meleği susturdu. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Özellikle de o anda.

Gabriel heyecanla ona seslenerek evin arkasından çıkageldi. Arkadaşını görünce yüzü aydınlanan Aaron eğilip ona sarıldı.

"Sen iyisin," dedi köpeği başından öperken. "Aferin oğlum."

"Ben de seni gördüğüme memnun oldum" dedi Gabriel, *"ama hemen gelmelisin."*

Gabriel evin köşesinde gözden kayboldu.

"Gabe?" dedi Aaron, peşinden giderek.

"Fazla zamanı, kalmadı," dedi köpek, arka bahçeye dalarken.

Gabriel, salıncağın yanında yerde kımıldamadan yatan

Zeke'nin başında bekliyordu.

" Yıldırım düştükten sonra onu dışarı çıkardım ama galibii ölecek."
Köpek hüzün dolu gözlerle Aaron'a baktı. *" Ölecek mi, Aaron*
Aaron düşmüş meleğin yanına çökiip elini tuttu. "Bilmiyorum, Gabe," dedi. Zeke'nin eli soğuktu. Buz gibi bir dağ gölünden çıkan bir taş parçasından farla yoktu. "Olabilir."
"Ya" dedi köpek, Grigori'nin yanına uzanarak. *"Ona belki sen bir şey yaparsın diye düşünmüştüm."*
Zeke yavaşça gözlerini açtı. "Şu işe bak," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Büyümüşsün, her şey olup bitmiş." Ciğerleri parçalanıyormuş gibi öksürmeye başladı. Dudaklarından kan sızıyordu. "Kahretsin," dedi güçlkle kanı silerek. "Kendimi iyi hissetmiyorum."
Aaron telaşa kapıldı. "Ne yapabilirim?" diye sordu Zeke'ye, meleğin elini sıkarak. "Ambulans çağırayım mı, yoksa..."
Zeke başını iki yana sallayınca ağzının iki yanından kan aktı. Melek bunun farkında değilmiş gibiydi -ya da sadece umursamıyordu. "Boşver," dedi elini sallayarak. Sesi boğuklaşmıştı. "Artık çok geç."
Aaron, yanlarına gelen Camael'e beklentiyle baktı. "Onu kurtarmak için yapabileceğimiz... Yapabileceğim bir şey var mı?
Melek gümüş saçlarını dalgalandırarak başını iki yana salladı ve gözlerini kapattı. "Grigori ölüyor. Verchiel'ın kılıcı hayati bir yerine gelmiş olmalı."

Zeke inleyerek kıvranmaya başladı.

Aaron elini sıkıp ona doğru eğildi. "Zeke?" dedi. "Canın mı yanıyor?"

"Önemli değil, evlat," dedi Zeke. Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Burada yeterince yaşadım zaten."

Melek bir an susarak gözlerini kırpmadan yıldızlı gökyüzüne baktı.

"Ama söyleyecek bir şeyim var," dedi bakışlarını Aaron'a çevirerek.

"Nedir?"

Zeke güçlükle yutkundu ve derin, hırıltılı bir nefes aldı. "Özür dilemek istiyorum..." dedi kısık bir sesle.

Aaron buna anlam veremedi. "Neden? Neden özür diliyorsun ki?"

Grigori cevap vermek için güç topladı. "Her şey için," dedi sesini duyurmaya çalışarak. "Yaptığım *her şey* için özür diliyorum."

İlkin Aaron ne yapması gerektiğini bilemedi -ama sonra Verchiel'ı çarpan yıldırım gibi bir anda acıyla aydınlandı.

Ne yapılması gerektiğini biliyordu. Hayatı boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

Vücudu karıncalanmaya, kollarındaki tüyler ürpermeye başladı. Sanki içinden elektrik akımı geçiyordu. Zeke'nin elini tutunca enerjinin harekete geçtiğini hissetti. Göğsündeki odaktan koluna, oradan da düşmüş meleğe akıyordu.

Zeke kaskatı oldu ama Aaron elini çekmedi. Meleğin tenindeki beyaz parıltılar saçan cızırtılara hayretle baktı.

Gabriel ayağa fırlayıp geriye kaçtı. " *Ona ne oluyor* diye havladı. "*Ne oluyor*

Aaron cevap vermedi.

Bir zamanlar Zeke'nin vücudunu oluşturan ne varsa kabuk gibi soyuldu ve bunların altında saklanan şey bir nabız gibi atmaya başladı.

Demek buymuş, dedi içinden Aaron, gözlerini kısıp beyaz ışığa bakarak. Arkadaşının elini sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

Artık karşısında dünyaya sürülmüş, onu korumaya çalışırken aldığı yaralar yüzünden can çekişen düşmüş melek yoktu. Aaron saf ışıktan oluşmuş, göz alıcı bir güzelliğe bakıyordu.

Düşüşünden önce böyle görünüyordu demek, diye düşündü Aaron, gözyaşlarını güçlükle tutarak.

Çogzel, dedi içinden, küçük kardeşinin övgüsünü hatırlayarak.

Ezekiel adlı melek ışıklı pusların arasından umut dolu gözlerle baktı. Aaron arkadaşını özgür kılmak için ne demesi gerektiğini anlamıştı.

"Bağışlandın," dedi elçilerin dilinde. Sıcak gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Arkadaşının elini bırakınca onu saran enerji dalgası büyüdü, güçlendi, yoğunlaştı. Aaron ayağa kalkıp geri çekildi ve tanık olduğu yeniden doğumu seyretmeyi sürdürdü.

Ezekiel kanatlarıyla yerden kalktı, gökyüzüne bakıp gülümsedi.

" *Teşekkürler*," dedi dünyanın en güzel senfonisinin açılış notalarını andıran bir sesle. Kapıldığı duygu sağanağında ayakta durmakta zorlanıyordu.

Derken bir yıldız doğuyormuşçasına bir parlama oldu ve Ezekiel gitti. Nicedir onu reddeden yuvasına döndü.

Bağışlanmıştı.

on üçüncü bölüm

Gücü tükenen Aaron dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerini kapatınca bile Ezeziel'i görmeye devam etti. Gevşemeye başlayınca kanatlarının küçüldüğünü, sırtındaki kıkırdakların ve tüylerin kürek kemiklerinde yok olduğunu hissetti. Teni karıncalanırken gözünü açınca kollarındaki ve göğsündeki siyah beneklerin kaybolduğunu gördü.

Gabriel onun yanına geldi. Kuyruğunu öyle bir sallıyordu ki, sanki arka kısmının kontrolünü kaybetmişti. Başını Aaron'ın kollarına gömerek sevilme istedi. " *Çok iyiydi, Aaron*" dedi neşeyle. " *Onu evine yolladın*"

Aaron, Camael'e baktı. "Az önce ne oldu?" diye sordu titreyen bacaklarının üstünde zorlukla doğrularak. "Ne yaptım ben?"

Melek, kirli ama biçimli yüzünü özlemle gökyüzüne kaldırdı. "Hiç şüphe kalmadı, Aaron Corbet," dedi başını iki yana sallayıp Aaron'a bakarak. "Gelişi çok önceden bildirilen kişinin sen. Sonunda gelip..."

"Ben ne yaptım?" diye bastırdı Aaron.

Melek sivri sakalını ovuşturarak konuştu. "Sen günahları bağışlama gücü taşıyorsun," dedi Camael belli belirsiz gülümseyerek. "Tanrı'nın huzurundan düşenler, yaptıkları hataları anladıkları takdirde senin yanında bağışlanacak."

"Ne güzel," dedi Gabriel, sahibine bakarak. *"Güzel, değil mi Aaron?"*

"Evet, güzel. Bağışlanmaları ne anlama geliyor?" diye sordu Aaron meleğe. "Zeke nereye gitti?"

Camael yine gökyüzüne baktı. "Evine döndü."

Aaron da başını kaldırdı. Az önceki fırtınadan eser yoktu. "Zeke'nin Cennet'e döndüğünü mü söylüyorsun?"

"Onun gittiği yere siz çeşit çeşit isimler veriyorsunuz. İrem, firdevs, öbür dünya, Tanrı'nın evi... Cennet bunlardan biri."

"Zeke'yi oraya mı yolladım?"

Camael tırnağı manikürlü, uzun parmağını ona uzattı. "Düşmüş meleklerle Tanrı arasındaki köprüsün sen."

"Tanrı'yla, ha?" Aaron elini kotunun arka cebine sokup evin kalıntılarına baktı ve ailesine olanları düşündü. Bunların hepsi Tanrı adınaydı. Kaşlarını çatıp öfkeyle meleğe döndü. "Bir şey diyeyim mi?" dedi evin önüne yürürken. "Hiç sanmıyorum."

Camael peşinden gitti. "Kaçamazsın, Aaron," dedi ona yetişerek. "Bu senin kaderin. Binlerce yıl..."

Aaron birden durdu. "Binlerce yıl önce yazıldı, biliyorum," dedi. "Ama bütün bunların olmasına izin veren bir Tanrıya hizmet etmek isteyeceğimden şüpheliyim." Evinden geriye kalanları işaret etti. "Kendi adına Verchiel'in öldürmesine izin verdiği yüzlerce, belki de binlercesini söylemiyorum bile." Aaron o kadar kızgındı ki, gerekirse Tanrı'nın karşısına bile çıkabilirdi. "Sen söyle, ben nasıl yapayım bu işi?"

Stanley'lerin komşuları, fırtınanın yol açtığını sandıkları kazaya bakmak için evlerinden çıkmaya başlamıştı.

Aaron hayatı boyunca yuva bildiği tek eve baktı. Son alevler de kora dönüşüyordu artık.

"Öfkeni anlıyorum," dedi Camael.

Aaron kırık dökük basamaklardan çıkıp artık yerinde olmayan ön kapının önünde durdu ve yıkıntıya adımını attı. "Öyle mi, Camael? Gerçekten anlıyor musun?" Aaron anne babasının öldüğü salonun kalıntılarına ulaştı. "Daha birkaç gün önce Cennet'e, meleklerle, ateşten kılıçlara ve tabii Tanrı'ya da inanmıyordum." Kor halindeki bir kalasa tekme attı. "Şimdiyse Tanrıyla çocuklarını buluşturma planının bir parçası olduğumu öğreniyorum. Yeniden mutlu, kocaman bir aile olabilsinler diye!"

Üvey ailesiyle düzenledikleri sıkıcı sinema akşamlarını düşününce az daha ağlayacaktı. Ama ağlayamayacak kadar öfkeliydi.

"O daha benim ailemi kurtarma zahmetine katlanmıyorken ben neden onun işlerine koşayım? Söyle bana, Camael. Gerçekten merak ediyorum."

Uzaklardan acı acı siren sesleri duyuluyordu.

"Yüce efendimizin," dedi Camael, "yüce efendimizin yaptıkları ya da yapmadıkları... Daha büyük bir düzenin parçası. Biz anlayamayabiliriz ama..."

"Tanrı'nın işlerine akıl sır ermez," dedi Aaron tersçe. "Beni böyle mi ikna etmeye çalışacaksın? Açıklaman bu mu yani?"

Yıkıntıların önünde korku içinde insanlar toplanmaya başladı. Aaron kafalarından geçen düşünceleri duyabiliyordu. *Ben farkında bile değilken nasıl oldu bu? Yağmur yağdığını görmedim bile. Bir patlama oldu mu? Hemen yanda oturuyorum. Benim başıma da gelebilirdi. Umarım herkes iyidir.*

"Böyle bir trajedinin ortasında bunu anlaman hiç kolay değil, biliyorum. Bu dünyada geçirdiğim süre içinde ben de sık sık düşündüm." Melek yıkılmış bir duvarın önünde diz çöktü. "Babamız her şeyi görür," dedi elini duvarın dibine daldırarak. "Olaylar ne kadar kötü ve rastgeleymiş gibi görünürse görünsün, O'nun bir planı var."

Camael döküntülerin arasından bir şey çıkarıp Aaron'a uzattı. Kırık çerçeveli, hasar görmemiş bir fotoğraftı bu. Tüm aile bir aradaydılar. Gabriel da dahil hepsinin başında Noel baba şapkaları vardı. Aaron iki yıl önce fotoğrafın çekildiği anı hatırlıyordu. O aptal şapkayı giymek zorunda kaldığı için dehşe

te düşmüştü. Stanley'ler o yıl yollayacakları Noel kartları için o fotoğrafı seçince söyleyecek bir şey bulamamıştı.

Aaron fotoğrafı çerçeveden özenle çıkardı. Binlerce yıl evvel yazılmış bir kaderin mahvettiği hayatlara dair bir anıydı bu.

"Bazen iyiden önce kötü gelir," dedi Camael, ona Yaratıcı'nın sistemini anlatmaya çalışarak. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Gabriel, Lori'nin koltuğunun yanık kalıntılarını kokluyor- du. Aaron ona dikkatli olmasını söyleyecekken Gabriel koltuğun altından kirli bir tenis topu çıkardı.

"Bak, Aaron!" dedi coşkuyla, ağzındaki top yüzünden boğuklaşmış bir sesle. "*Topumu buldum. Kayboldu sanmıştım!*" Köpek heyecanla topu yere bıraktı. Birkaç saat içinde yaşanan tüm acıları unutmuş, kısa süreliğine mutlu olmuştu.

Aaron, Camael'in açıklamalarından tatmin olmamıştı ama kabul etmekten başka şansı olmadığına karar verdi. Anlaşılan Tanrı'nın yarattığı çılgınlıkta bir düzen gizliydi.

Bir kez daha baktıktan sonra aile fotoğrafını katlayıp arka cebine koydu.

"Küçük kardeşimi bulmak zorundayım," dedi Aaron meleğe. "Bana yardım edecek misin?"

İtfaiye arabaları Baker Sokağı'na girdi. Sirenler, gördükleri tablo karşısında yas tutar gibi inliyordu.

"Edeceğim," dedi Camael sakince. Sanki Aaron kahvesine süt isteyip istemediğini sormuştu.

Gabriel topu getirip Aaron'ın ayaklarının dibine koydu ve kuyruğunu sallayarak sahibinin elini yaladı. "*Merak etme*" dedi. "*Stevie'yi bulacağız. Göreceksin, Aaron. Her şey yoluna girecek.*"

Aaron hayatının aldığı hali adeta belgeleyen evine bakarken geleceğini düşündü. Herhangi bir şeyin yoluna gireceğinden hiç o kadar emin değildi.

epilog

'**E**min misin, Aaron?" dedi müdür Cosran. Kenneth Curtis Lisesi'ndeki odasında, masasında oturuyordu.

Düşen yıldırımın güya üvey annesini, babasını ve kardeşini öldürmesinin üstünden iki gün geçmişti. Aaron okuldan ve şehirden en kısa sürede ayrılmak istiyordu.

Aaron okuldan ayrılmak istediğini resmi olarak bildiren belgeleri adama uzattı. "Eminim, efendim. Burada daha fazla kalamayacağım. En iyisi bu."

Hayvan hastanesinde de aynı şeyleri yaşamış, insanlar ona gerçekten gitmek isteyip istemediğini sorup durmuştu. Elbette istemiyordu ama Güçler'in varlığı ona seçim şansı bırakmıyordu.

Bay Costan belgeleri alıp kaşlarını çattı. "Beni ilgilendirmez, biliyorum ama bir şeyden kaçmakla onu..."

"Kaçmıyorum," dedi Aaron, müdürün sözlerinden rahatsız olarak.

Verchiel'la askerlerinin gökyüzünden inip bütün okulu kılıçtan geçirdiklerini gözünde canlandırabiliyordu.

"Burada çok anı var," dedi. "Mekan değişikliği bana iyi gelecektir." Yola ne kadar erken çıkarsa Stevie'yi o kadar çabuk bulabilirdi.

Camael, Güçler'in küçük kardeşini neden götürdüğünü anlatmıştı. Anlaşılan engelliler -Camael onlara "kusurlu" diyordu- her nedense meleklerle duyarlıydı. Verchiel denen canavarın küçük kardeşini kendisine köle yaptığını düşününce Aaron hem dehşete düşüyor, hem öfkeden kuduruyordu. Başına bir şey gelmeden önce Stevie'yi bulmak zorundaydı.

Müdür, doldurulmuş belgeleri inceledi ve masasındaki bir dosyaya koydu. "Peki o halde. Anlaşılan fikrini değiştiremeyeceğim. Artık bir yetişkin olduğuna göre..." Bay Costan dosyayı kapatıp ayağa kalkarak elini uzattı.

Aaron da ayağa kalktı ve müdürün elini sıktı. "İyi şanslar, Aaron," dedi Costan, "bir gün dönüp de son sınıfı bitirmek istersen, senin için bir şeyler yapabileceğimizi unutma."

"Her şey için teşekkürler," dedi Aaron dönüp odadan çıkarken. Müdür onun fikrini bir kez daha değiştirmeye çalışacak diye acele ediyordu.

Lobideki saat dokuzu biraz geçiyordu. Elini çabuk tutarsa tenefüsten önce dolabını boşaltıp okuldan ayrılabilirdi.

Son kez dolabına yürürken koridorlar bomboştu. Anılar zihnine üşüştü. İlk gününü daha dün gibi hatırlıyordu. Okul o zamanlar ona çok büyük gelmişti. Yollar hiç öğrenemeyeceğini sanmıştı. Hüzünle gülümsedi -keşke sorunları hep böyle şeyler olarak kalsaydı.

Dolabındaki kitapları çıkarıp eşyalarını topladı, içeride bir şey unutmadığından emin olmak için dolaba bir kez daha göz attı. Metal kapağı son kez kapatırken artık üzüntüsünü ve öfkesini bastıramıyordu.

Haksızlık, dedi içinden. O da buradan herkes gibi çıkmalıydı. Mezuniyet töreninde kepiyle cübbesini giyip üniversitenin yolunu tutarak.

Ama kader kötü bir el dağıtmıştı ve yolu diğerleriyle ayrılmıştı.

Aaron dolaba bir tekme geçirdi. Çıkan ses boş koridorlarda gök gürültüsü gibi yankılandı. Kitaplar kolunun altından kayıp yere düştü. Bağarmamak için kendini zor tutuyordu. Eğilip yere saçılan kitapları toplarken kendini tam bir gerizekalı gibi hissediyordu. Öfkeli bir gerizekalı.

"Yardım ister misin?"

Aaron başını kaldırıp bakınca yıkıldı. İşte bu yüzden teneffüs olmadan çıkmak istemişti. Onu görmemek için.

Vilma Santiago eğilip kitapları toplamasına yardım etti.

"Sağol," dedi Aaron, onunla göz göze gelmemeye çalışarak.

"Veda etmeden gidecektin, öyle mi?" dedi kız, tarih kitabını uzatarak.

Aaron onun yüzüne bakınca gözlerindeki nemi ve kızarıklığı gördü. Ağlamıştı.

"Nasıl oldu bilmiyorum ama senin burada olduğunu hissettim." Pembe bir kağıt çıkardı. Bir izin kağıdı. "Lavaboya gitmem gerektiğini söyledim."

Vilma hafifçe güldü. Hüzün doluydu ama yine de çok güzeldi. Aaron'ın kalbi sızladı. Kızın suçlamasına nasıl cevap vereceğini bilemeden kitaplarını üst üste dizdi.

"Vedalaşmayı bir tören haline getirmek istemedim," dedi, tüm kalbiyle aslında onu korumaya çalıştığını söyleyebilmeyi dileyerek. "Acı verici şeylere dayanamıyorum."

Aaron ölse daha iyiydi. Arkada bıraktıklarının içinde canını en çok yakan Vilma'ydı. Vedalaşacağı başka kimse yoktu zaten. Kitapları kucaklayıp doğruldu.

"Bir yararı olur mu bilmem ama," dedi Vilma burnunu çekerek, "ben Brezilya'dayken... Annem öldüğünde bir daha hiç mutlu olamayacağım sanmıştım."

Kızın sol gözünden bir yaş süzülünce Aaron az daha kitapları yere atıp onun gözyaşlarını silecekti.

"Özür dilerim." Utanan Vilma hemen yüzünü sildi. "Çok zor şeyler yaşadığını biliyorum gerçekten, seni daha çok üzmem istemem."

Dokuz on beş zili çalınca koridor yine gürültüsüne kavuştu.

"Söylemeye çalıştığım şey, canının hep bu kadar yanmayacağı. Şu an sana öyle gelmiyordur ama bu konuda bana güven, tamam mı?"

Aaron gülümsemeye çalışıp başını salladı. "Teşekkürler," dedi, bir sınıftan diğerine giden öğrenciler koridoru doldururken. "Sözlerine karşılık ne desem az."

Dolaba, Vilma'ya arkasını dönmeye hazırlandı. Hemen gitmeliydi, yoksa bir daha zor giderdi.

"Şey... Gitmeliyim," dedi kekeleyip gerileyerek.

Vilma onu izledi. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Sadece uzaklaşmam gerekiyor." Kardeşini bulmak zorundaydı ve içinden bir ses onu kuzeye yönlendiriyordu. Camael ona içgüdülerine güvenmesi gerektiğini söylemişti.

Aaron dönüp yürümeye başladı.

"Dönecek misin?" diye sordu Vilma, Aaron'ın yanında yürüyerek.

Aaron başını iki yana salladı. "Hayır. Sanmıyorum," dedi, sahte bir kayıtsızlıkla başını çevirerek. Bunu yapmak onu öldürüyordu. Ona kaba davranmak istemiyordu ama Vilma'nın iyiliği için buna mecburdu.

Aaron, Verchiel'in onun yakınına gelen herkesi öldürme tehditlerini yeniden duydu.

"Gerçekten gitmek zorundayım," dedi hızlanıp kızı arkada bırakarak.

Vilma onun önüne geçip yolunu kesti, uzandı ve onu kucakladı. Kokusu inanılmazdı, bebek pudrasıyla yeni koparılmış çiçek karışımı bir şey... Sıkı sıkı sarılıp Aaron ı yanağından öptü. Aaron'ın az kalsın dizlerinin bağı çözülecekti.

"Kendine dikkat et, Aaron Corbet," dedi usulca kulağına. "Seni çok özleyeceğim."

Aaron kalbinin parçalara ayrıldığını hissetti. Her bir parça jilet gibi keskindi ve iç organlarını delik deşik ediyordu.

Aaron bir şey demeden kendini yürümeye zorladı. Kitaplarını öğrenci işlerine bıraktıktan sonra neredeyse koşarak okuldan çıktı.

Rüzgar esince Aaron deri ceketinin yakasını kaldırdı. Artık bahar gelmişti ama kış soğuğu henüz gitmemişti. Arabası okulun at nalı biçimindeki otoparkındaydı. Onu bekleyen Camael'le Gabriel'ı gördü.

Buraya kadarmış, diyerek ellerini ısıtmak için cebine soktu ve merdivenden indi.

Cebinde daha önce orada olmayan bir şey vardı.

Katlanmış kağıdı alıp açtı. Vilma'dandı. E-posta adresi ve telefon numarası. Ona sarıldığında koymuş olmalıydı. Kağıdın altında zarif bir el yazısıyla, "Konuşmak istersen diye," yazıyordu.

Aaron kağıdı atmayı düşündü ama eli varmadı. Notu yine cebine koyarak arabasına yürüdü. Nedense az önceki kadar üşümüyordu.

Camael'le Gabriel'ın konuştuklarını duydu.

"Son kez söylüyorum, olmaz," dedi melek kızarak.
"Sorun nedir?" diye sordu Aaron arabanın kapısına yönelerek.
Gabriel tenis topunu Camael'in önüne koymuştu. Aaron sorunu hemen anladı.

" Topu atmıyor, Aaron. Nazikçe rica ettim, yine de reddetti. Bence bu kabalık."

Melek öfkeyle soludu. "Hayatımda bir kere bile elime bir top alıp fırlatmadım. Fırlatmak da istemiyorum. Bunun benim mizacımla bir ilgisi yok."

Aaron köpeğin yanına çöktü. "İnsanları seninle oynamaya zorlaman konusunda sana ne demiştim?"

Gabriel patisiyle vurduğu topu uzağa gitmeden ağzıyla yakaladı.

"Gabriel?"

Köpek sahibinin azarından utanarak başını eğdi. *"Hiçbir şey yapmıyordu, sıkıldım."*

"Oynamak istemediğini söylemiş. Buna saygı göstermeliydin."

" Özür dilerim, Aaron" dedi Gabriel, kulaklarını yatırarak.

Aaron onun başını okşadı. "Önemli değil. Biraz daha düşünceli olmalısın sadece." Aaron meleğe alıngan bir bakış attı. "Gerçi topu birkaç kere atmak da seni öldürmezdi."

"Ben hala onun kaba olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı köpek, topu yerden kaparak.

"Görevini tamamladın mı?" diye sordu Camael, hayvanı görmezden gelerek.

Aaron dönüp aklına kazımak ister gibi okula baktı. "Evet," dedi. "Gitmeye hazırım."

Sürücü kapısını açtığı anda Gabriel haykırdı.

"Pompalı tüfek!" Köpek hemen ön kapıya koştu.

Camael tedirgin ve şaşkınca ona baktı. "Ne dedin?"

"Pompalı tüfek dedim" dedi Gabriel. *"Ön koltuğu kapmak için pompalı tüfek demen gerekir."*

Aaron gülmeden edemedi. Ne kadar konuşurlarsa konuşsunlar, Gabriel'in zekası onu hep şaşırtıyordu.

"Doğru söylüyorsun," dedi Aaron. "Arkada oturmaktan rahatsız olur musun?"

"Ha ön, ha arka," dedi Camael huysuzca. "Fark etmez. Neresinde oturursam oturayım, bu makinelerden nefret ediyorum."

"Harika," dedi Aaron arabaya binerken. Melek arkaya sığsın diye koltuğunu öne çekti ve çıkıp Gabriel'a ön kapıyı açtı. "Pompalı tüfek tamamen senindir," dedi, köpek yardımcı pilot gibi yerine yerleşirken.

"Yaşasın" dedi köpek, parlak, pembe dilini sarkıtarak.

"Kuyruğuna dikkat et," diyerek kapıyı kapattı Aaron.

Direksiyona geçip arabayı çalıştırdı, gaza hemen basmadı.

Yine okula -kendi okuluna- bakarak birkaç gün içinde kaybettiklerini düşündü. Anne baba olarak bildiği insanları, evini, işini, okulunu -hatta insanlığını bile kaybetmişti.

Ağlamaktan gözleri kızaran Vilma'yı düşündü. Keşke ona her şeyi anlatabilseydi. Bu imkan da elinden alınmıştı.

"Hazır mıyız, Aaron?" diye sordu Camael sabırsızlıkla.

Aaron dikiz aynasından ona baktı.

"Aslına bakarsan, hayır, hazır değilim," dedi arabayı hareket ettirerek. "Ama bana anlattığın onca şeyden sonra, seçme şansım yok."

Trafik uygun olunca otoparktan anayola dalıp kuzeye, belirsiz bir geleceğe yönelerek sevdiklerine ve kaybettiklerine dair anıları arkalarında bıraktılar.

" *Nereye gidiyoruz, Aaron?*" diye sordu Gabriel, gelip geçen arabaları takip etmek için başını bir sağa bir sola çevirerek.

"Emin değilim," dedi Aaron, egzozunu tamir ettirmesi gereken bir kamyoneti sollayarak.

"*O zaman oraya vardığımızı nasıl anlayacağız?*" diye sordu köpek merakla.

Aaron cevap bekleyen hayvanın ona baktığını hissediyordu. Uzanıp onun boynunu okşadı.

"Sen hiç endişelenme, dostum," dedi gözünü yoldan bir an bile ayırmadan ayırmadan. "Anlayacağız, bunu hissedebiliyorum," diye ekledi.

Olmaması gereken buydu, diye düşündü öfkeyle, onları kuzeye götürecek çevreyoluna doğru dönerken.

Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kaderi önceden belirlenmişti.

1959'dan beri kullanılmayan Saint Athanasius Kilisesi ve Yetimhanesi, batı Massachusetts'te nadiren kullanılan bir yolun sonundaki izbe bir yapıydı.

Seksenlerin ortasında kilisenin huzurevine dönüştürülmesi gündeme gelmiş ama tamirat ve dönüşüm masrafları yüzünden bu fikirden vazgeçilmişti.

Eski bina etrafına bir huzursuzluk yayıyordu. Sanki harap duvarları bilinçlenmiş ve terkedilmekten dolayı acı çekiyormuş gibiydi. Kilisenin tekin olmadığına dair söylentileri yaratan da işte bu atmosferdi.

Böylece kırk küsur yıldır doğanın yıkıcı gücüne teslim edilmiş halde, duvarların diplerine ve çan kulesine yuva yapan vahşi hayvanlar dışında canlı yüzü görmeden beklemişti.

Birkaç gün öncesine kadar.

Saint Athanasius Kilisesi'nin mihrabındaki ahşap koltukta oturan Verchiel, rutubet lekeleriyle dolu, kubbe biçimli tavanı, oradaki Cennet tasvirini inceledi.

Oturduğu yerde rahatsızca kıpırdanınca mihraba yanmış et parçaları döküldü.

"Hiçbir şey bildiğiniz yok," dedi bulutların üstünde yüzen altın kaleye ve kalenin etrafında arp çalan meleklerle bakarak.

Şifacı Kraus kolunun altında deri çantasıyla temkinlice sürünerek onun yanına geldi. Kör olmasına rağmen Verchiel'in tam önünde durdu. Meleğin varlığını, ilahi gücünü -tüm kusurlular gibi- hissedebiliyordu.

"Size yardım etmek için karşınızdayım, ulu Verchiel," dedi Kraus, başını eğip selam vererek.

Verchiel yıldırım çarpmasından beri dayanılmaz acılar çekiyordu.

"Devam et," dedi kararmış elini sallayarak. En küçük bir harekette sinir uçları titreşip sancıyordu.

Şifacı, Verchiel'ın önünde diz çöktü. Çantasını yere koyup ipini çözerek açtı. Elleri neşterlerin, keskilerin ve küçük testere-lerin üstünde gezindi. Yüzlerce nesildir atalarının kullandığı aletlerdi bunlar.

Aradığını el yordamıyla buldu. Tahta parçalarıyla kaplanmış pencerelerden sızan günışığında parlayan otuz santimetrelilik bir bıçak.

"Devam edelim mi?" diye sordu maymun. Ekşi nefesi Verchiel'ın keskinleşmiş duyularını oldukça fazla rahatsız ediyordu.

Ne kadar çabuk iyileşse, bu hayvandan o kadar çabuk uzaklaşabilirdi. "Gerekeni yap," dedi. Rüzgarda sürüklenen kuru yapraklarınkine benzer sesler çıkararak bir kolunu kaldırıp şifacıya uzattı.

Şifacı eğilip müthiş bir maharetle ölü etleri sıyırmaya başladı.

Acı inanılır gibi değildi ama Verchiel çıt çıkarmadı. Ödeyeceği bedelin bir parçasıydı bu. Maymunlar affedilmek için yaptıkları o şeye ne diyorlardı?

Günah çıkartmak.

Yüce Efendi'yi hayalkırıklığına uğrattığı ortadaydı. Yoksa neden böyle cezalandırılacaktı ki? Acı, onun kefaretiydi. Sahte peygamberi yok edemediği için acı çekmek zorundaydı.

Kraus yanmış deriyi yüzerek altındaki çığ, nemli eti ortaya çıkardı. İyileşmesi için bu işlemin bütün vücuduna uygulanması gerekiyordu. Ölü deri tamamen sıyrılacaktı. Uzun ve acılı olacaktı ama Verchiel bunu dört gözle bekliyordu. Acı, ona Yaratıcı'nın affını getirecekti.

Bir çocuk inlemesiyle dikkati dağıldı.

Nefilim'in Stevie dedikleri kusurlu kardeşi mihrabın öteki ucunda oturmuş iki yana sallanıyordu. Yeni efendisi tarafından önüne konan hediyeden gözlerini alamıyordu.

Cennet'in ocaklarında dövülmüş, kan rengi bir miğfer.

Çocuk hediyesiyle paylaşacağı kaderin bilincindeymiş gibi bir daha inledi.

"Seni değiştireceğim, sevgili hayvanım," dedi Verchiel, maruz kaldığı işkenceyle titreyerek. Şifacı korkunç görevini sürdürürken ayaklarının dibinde ölü etler birikiyordu.

"Sahte peygamberlerin avcısı olacaksın..."

Çocuk iki yana sallanmaya devam ederken *hayır* çığlıkları kutsal mekanda yankılandı.

"Bağışlanmamın aracı," dedi Verchiel, başını koltuğa yaslayıp insansı Cennet tasvirine bakarak. Amacına ulaşırsa, yalnızca gerçekten hak edenler girebilecekti oraya.

"Kefaretimin oyuncağı."

İKİNCİ KİTAP

LEVIATHAN

Tarama : Nypmhe Ve runaway

Düzenleme: runaway

Ortalığı karıştırma: Nerissa ve Ser_res

prolog

Crna Reka Manastırı, Güney Sırbistan dağlarının gizlediği Siyah Nehir vadisindeydi. Rüzgar, çocuğunu yitirmiş bir anne gibi inleyerek manastırı çevreleyen keskin kayalıklara vuruyordu.

Günahları itiraf etmeye ve tefekküre uygun, ıssız bir yerdı burası. Kilise on üçüncü yüzyılda, büyük bir mağaranın içinde Başmelek Mikail'in adına inşa edilmişti. Münzevi keşişler odalarını kilisenin etrafına yapmış, Siyah Nehir'e de bir asma köprü kurmuşlardı. Tanrı'nın bir hikmetiyle birlikte nehir manastırın hemen önünde kuruyup birkaç yüz metre ileride tekrar belirmiş, böylece manastır suyun sağır edici sesinden kurtulmuştu.

Tövbekar, manastırın boş, soğuk odalarından birindeki eski hasır örtüde diz cökerek dünvanın dualarını dinledi. Gün va

da gece fark etmeksizin bir yerlerde birileri mutlaka ilahi bir yardım arıyordu. Prag'da bir kadın kısa süre önce ölen annesinin ruhuna dua ediyordu. Glasgow'da bir adam kanserle boğuşan karısının iyileşmesini istiyordu. Fort Wayne'de bir çiftçi kuraklıktan korkuyordu. Scottsdale'deki bir yolun kenarına park etmiş bir kamyon şoförü bir gün daha dayanacak güç arıyordu. Onca ses, yardım çığlıklarının kakofonisi, onun başını döndürüyordu.

Hepsine kendi gücünden bir parça vermeye çalıştı ve Yaratıcı'dan, yakarışlarına kulak vermesini istedi. *Efendilerin Efendisi beni duyuyor mu? diye* düşündü merakla. Tövbekar öyle umuyordu. Diğerleri Tanrı'nın onu uzun süredir dinlemediğine inansa da, o, dua edenler adına konuşmaktan, Cennet'e giden bir köprü gibi hareket etmekten geri durmamıştı.

Gözleri sınıksız kapalı, kulakları dualarla dolu adam gülümsemişti. Altı yaşındaki Kiley, bir aziz gibi tutkuyla dua ederek doğumgününde yeni bir bisiklet istiyordu. Peki o herhangi bir şey için böyle bir coşkuyla hiç dua etmiş miydi? Cevap ortadaydı -tüm benliğinde hissettiği kargaşayı bastırma umuduyla en kutsal yerleri arayarak gezegeni dolaşmasının sebebi buydu.

Günahkar, bağışlanmanın peşinden koşuyordu —sebebi olduğu tüm günahlar için.

Taş zemini tırmalayan küçük tırnakların belli belirsiz sesleri dikkatini dağıtınca gözlerini açtı. Ona doğru burnunu oynatan bir fare karşısında oturuyordu.

"*Hoşgeldin,*" dedi tövbekar usulca, şefkatli bir sesle. Altı ay önce manastıra geldiğinden beri fareyle sıkı dost olmuşlardı. Biraz ekmek ve peynire karşılık fare onu manastırın dışındaki olaylardan haberdar ediyordu.

Tövbekar cübbesinin geniş kollarından önceki günden kalan bir parça ekmek çıkarıp verdi. "*Nasılsın bakalım* diye sordu yalnızca küçük kemirgenin anlayacağı bir dilde.

"*Birileri geldi*" dedi fare ekmeği alırken tiz bir sesle.

Adam iki aydır havada biriken bir şey farketmişti. Son birkaç gündür yoğunluğu artıyordu. Büyük tehlike arz edebilecek, yine de harikulade bir şeydi bu. Bazı tahminleri vardı ama hayalkırıklığına uğramak istemediği için fazla umutlanmıyordu.

"*Sana benziyorlar,*" dedi fare, ekmeği gergince dişleyerek.

Tövbekar, Crna Reka'dakileri erzak almaya kasabaya yolladığına memnun oldu. Fare doğru söylüyorsa kimsenin hayatını riske atmak istemezdi. Keşişler onu sıcakkanlılıkla kabul etmişti. Yücegönüllükleri yüzünden acı çekmelerini istemezdi.

Manastırdaki seslere odaklandı. Binanın altından geçen Siyah Nehir kükrüyordu. Dağlardan gelen rüzgar köprüyü gıcırdatıyordu. Gök güdüyordu.

Hayır, gökgürültüsünden çok daha uğursuz bir şeydi bu.

Tövbekar, fareyi avucuna alıp ayağa kalktı. "*Onları tam olarak nerede gördün?*"

"*Dışarıda. Gökte!*"

Tövbekar tam o anda varlıklarını hissetti. Her yerdeydiler.

Manastır gözü dönmüş bir devin pençesindeymiş gibi sarsılmaya başladı. Tavandan taşlar, tozlar, kalaslar yağıyor, duvarlar sallanıyordu. Tövbekar korumak için fareyi göğsüne bastırdı. Bir patlamayla manastır yerinden oynadı ve tövbekarın önündeki duvarlar yıkılarak Sırbistan dağlarını ve onu bekleyenleri gözler önüne serdi.

Orada toplanmışlardı. En az yirmi kişiydiler. Dev kanatları, etraflarını saran yabanıl vadinin nabzını çağrıştıran seslerle havayı dövüyordu. Elllerinde ateşten kılıçlar vardı.

Tövbekar, gözlerini onlardan ayırmadan önündeki uçurumdan bir adım geriledi. Korkmuyordu. Gözlerini diktiğinde bazıları başlarıyla onu selamladı. Hepsinin ona saygı duyduğu bir geçmişi anımsıyorlardı. Ama çok uzun zaman önceydi bu.

"Başlarınızı kaldırın," diye buyurdu kızgın bir ses, elçilerin dilinde. İkiye ayrıldılar ve önderleri öne çıktı. *"Büyük Savaşın ilk tohumları saçıldığından beri saygıyı hak etmiyor."*

Tövbekar, Güçler denen melek grubunun önünde konuşan kişiye yabancı değildi. Adı Verchiel'di, yakın zamandan kalma savaş yaraları taşıyordu. Tövbekar, izlerin geçmemesine şaşırdı. Bunun sebebini sormaktan son anda vazgeçti. Sırası değildi.

"Senin için geldik, sabahın oğlu" dedi Verchiel, cehennemin kalbi gibi yanan kılıcını uzatarak.

Bu sözler üzerine Güçler silahlarını kaldırarak ilerledi.

" Tanrının dünyasındaki günahlarının sonu geldi" dedi Verc- hiel, gece gibi karanlık gözlerinde bir ışıltıyla.

" *Sizinle savaşmayacağım*" dedi tövbekar, elindeki fitreye bakarak. "*Ses çıkarmayın, yeter*" diye devam etti, parmağını titreyen kemirgenin yumuşak tüylerinde gezdirerek. "*Fareyi korkutuyorsunuz*"

" *Yakalayın!*" diye bağırdı Verchiel, deliliğin izlerini taşıyan bir sesle. Solgun teninde kızıl yaralar parlıyordu.

Ona doğru uçtular.

Tövbekar ne yapması gerektiğini düşünüyorsa onu yaptı. Ellerinde ateşten bir kılıç belirmedi. Sırtından kanatlar fırlamadı. Narin yarattığı cübbesinin kıvrımlarına saklayıp kendini onlara bıraktı.

Üstünde melek büyü taşıyan, bu dünyaya ait olmayan altın kelepçeler bileklerine takıldığı an, tövbekar gücünün bir anda tükendiğini hissetti. Karşı koymamasına karşın Güçlerden bazıları -ama hepsi değil- onu tırmalıyor, kanatlarıyla hırpalıyor, ona vuruyordu. Tövbekar onların hıncını anlıyor, durmaları için hiçbir şey yapmıyordu.

" *Yeteri* diye kükredi Verchiel. Asker melekler onu rahat bıraktı.

Güçlerin Lideri yaklaşınca tutsak onun soğuk, acımasız gözlerine baktı. "*Çok kızgınsın*" dedi, Verchiel'ın yüzüne kazınan acımasızlığı süzerek. "*Kör bir nefretle dolusun. Bu bakışı daha önce de gördüm. Çok tanıdık*"

Verchiel adamlarına tövbekarı yerden kaldırmaları için işaret verdi. Tövbekar kaldırılırken gözlerini Verchielden ayırmadı.

"Kendi yansımanı her gördüğümde o ifadeye tanık oluyordum" dedi Güçler tarafından götürülürken.

Bu sözler Verchiel'ı harekete geçirdi. Öfkeden deliye dönen melek, elinde şekil almaya başlayan yeni bir silahla öne atıldı. *Kafamı ikiye bölecek bir kılıç mı, yoksa omuzlarından ayıracak bir balta mı?* diye düşündü merakla. Bir gürzdü. Verchiel dağları devirecek bir güçle silahı tutsağın başına savurdu. Bir galaksinin doğumunu andıran bir patlama oldu.

Tövbekar, boşluğa kayarken ardında bıraktığı dünyanın seslerini duyuyordu. Duaların mırıltısı, dağ rüzgarlarının uğultusu, hınç dolu meleklerin kanatları ve ürkmüş bir farenin hızla atan kalbi.

Derken her şey huzurlu bir sessizliğe büründü.

birinci bolum

Aaron Corbet 1-95 numaralı yolda kuzeye giderken hızlanıp saatte 110 kilometreye çıktı. Müziğin sesini açarken sağına bir göz atınca Camael'in acı çekiyormuş gibi kasıldığını gördü.

"Ne oldu? Bir şey mi hissettin? Bir sorun mu var?"

Melek, midesi bulanıyormuş gibi bakarak başını iki yana salladı. "Ses," dedi hoparlörü işaret ederek. "Gözlerimi yaşırtıyor."

Aaron gülümsedi. "Hoşuna mı gitti?"

"Hayır," dedi melek. "Canımı yakıyor."

"*Dave Matthews Band* çalışıyor!" dedi Aaron kulaklarına inanamayarak.

"Kim çalarsa çalsın," diye homurdandı melek. "Gözlerim sulanıyor."

Aaron öfkeyle CD'yı çıkardı. "Al," dedi direksiyonu iki eliyle tutarak. "Oldu mu?"

Radyo devreye girdi. Bir Top 40 pop şarkı listesi çıktı. Meşhur erkek gruplarından biri -Aaron onları birbirinden asla ayıramıyordu- eski sevgiliyle ilgili bir şarkı söylüyordu. Aaron bakınca meleğin yüzünü buruşturmaya devam ettiğini gördü.

"Yine ne var? Benim CD'yi çıkarttım ya."

"Müteşekkirim," dedi melek, manzarayı seyrederek. "Ama müzik dediğiniz şeyin tamamı beni rahatsız ediyor. Son derece ahenksiz. Duyularımı tırmalıyor."

Gabriel, doğrulup sarı-beyaz salyalarını ön koltuğun kenarına sildi. *"Ben lezzetli mama şarkısını seviyorum,"* dedi köpek.

Midene indirebileceğin şeylerden bahsetmeyi seviyorsun sen, dedi içinden Aaron.

"O şarkı nasıldı, Aaron?" diye sordu Labrador. *"Unuttum."*

"Bilmiyorum, Gabriel," dedi Aaron. "Şarkı bile değil o. Köpek maması reklamı."

"Olsun," dedi köpek umursamazca. "O şarkıyı çok seviyorum. Reklamı da güzel. Çocuklar ve yavrular var, salıncağa biniyorlar, koşup oynuyorlar, sonra da yavrular lezzetli mamadan yiyor..."

Aaron radyoyu kapatırken Gabriel sustu ve araba sessizliğe gömüldü. *Yaşasın,* diye düşündü Aaron. *Tam da aradığım şey.* Kafasını oyalayacak bir müzik de olmayınca hayatının geldiği berbat noktayı uzun uzadıya düşünebilecekti.

İki hafta önce, on sekizinci yaş gününde Aaron bir Nefilim olduğunu öğrenmişti. İnsan bir anne ve bir meleğin çocuğuydu. Biyolojik anne babasını hiç tanımamış, tüm hayatını koruyucu aile sisteminde geçirmişti. Yabancı dilleri -insan ya da hayvan farketmiyordu- anlayıp konuşabilmek gibi tuhaf yeteneklere birden sahip olunca delirdiğini sanmıştı.

Tüm bunları düşünmeyi kesmezse sonunda olacağı da buydu. Yan koltukta oturan iri yarı adama -meleğe- baktı. "Sen ne tarz müzik seviyorsun peki?" diye sordu sessizliği bozmak için.

Camael bir zamanlar bir ordunun başındaydı. Güçler denen bu askerlerin görevi Tanrı'ya karşı gelen her şeyi yok etmekti. Lucifer, Cennetteki Büyük Savaş'ı kaybedince onun yandaşlarının çoğu dünyaya sığınıp insanlar gibi yaşamaya başlamış, bazıları evlenip çocuk sahibi bile olmuştu. Bu örnekleri yok edip Nefilim denen soylarını kurutmak Güçler'e düşüyordu.

"Yaradılışın senfonisini dinlemiş biriyle konuşuyorsun," dedi melek küçümseyici bir tonda. "Senin ilkel türünün çıkardığı sesleri onunla nasıl mukayese edeyim?"

Aaron'ın bildiği kadarıyla Camael yolculuklarından birinde bir kehanetten haberdar olmuştu. Kehanet, yarı insan yarı melek bir yaratığın Cennet'ten düşen meleklerle Tanrı arasındaki bağı yeniden kuracağı söyleniyordu. Bu yaratık -bir Nefilim-meleklerin günahlarını bağışlayacak ve Cennet'e dönmelerine izin verecekti. Onca şiddet ve ölümden sonra Camael

bunu çok olumlu karşılasa da, ondan sonra gelen Verchiel bu görüşü paylaşmamıştı.

"Hiçbirini mi sevmiyorsun?" diye sordu Aaron, meleğin müziği tümünden reddetmesine hayret ederek. "Klasik müzik, caz, rock, country? Hiçbirini mi? Hepsi başını mı ağrıtıyor yanı?"

Melek için için yanan gözlerle ona baktı. "Müziğinizin bütün türlerini inceleyecek fırsatım olmadı," dedi. "Bildiğin gibi hayli meşguldüm."

Camael kehanetin peşinden gitmek için Güçlerden ayrılmıştı. Binlerce yıl gezegeni dolaşmış, içlerinden birinin kehanette müjdelenen kişi olacağını umarak Nefilim'lerin hayatını kurtarmaya çalışmıştı. Artık Verchiel'ın yönettiği Güçler, o melez soyu yeryüzünden silmek ve kehaneti boşa çıkarmak için ellerinden geleni yapıyordu.

"Ama kim bilir ne zamandır dünyadasın," dedi Aaron sırtarak. "Gıcıklık yapmak istemem ama..."

"Ama yapıyorsun, çocuk," dedi Camael camdan dışarı bakarak. "Hem kehanetin müjdelediği kişisin, hem de gıcıkısın."

Nefilim olması yetmezmiş gibi Aaron Corbet bir de kehanette bahsedilen kişiydi. Verchiel Güçlerle birlikte gelip onu öldürmeye çalışana kadar Aaron'ın bundan haberi yoktu. Saldırıları sonucunda üvey anne ve babasını, doktorunu ve Zeke'yi kaybetmişti. Zeke, Aaron'ın melek yanından gelen gücünü keşfetmesini sağlayan bir melekti.

"Özür dilerim," dedi Aaron, çift şeridi yolda duran kırmızı spor arabayı geçerken. "Melek olduğun için her şeyi bilirim havalarında geziyorsun ama anlaşılan hiçbir şeyden haberin yok."

"Artık aralarında olmasam da Güçlerden biriyim ben," dedi Camael. "Tanrı'nın ilk yarattıklarından biriyim ve seninle aynı fikirde olmama hakkına sahibim."

Zeke'nin zorlamalarıyla ortaya çıkan yetenekler yalnızca Aaron'ın değil, köpeği Gabriel'in da hayatını kurtarmıştı. Laborador araba çarpması sonucu ölümün eşiğine gelince Aaron gücünü kullanarak onu iyileştirmiş, bunun sonucunda da Gabriel sadece bir köpek olmaktan çıkmıştı.

"Dinlemeden fikir sahibi olamazsın ki. Hiç tadına bakmadan brokoli sevmem demek gibi bir şey bu," dedi Aaron, meleğin tavrına bozularak.

"Ben brokoli severim," dedi Gabriel. "Keşke biraz olsa. Lezzetli mamadan bahsedince acıktım."

Aaron arabanın dijital saatine baktı. Öğlen olmak üzereydi. Şafak söktüğünden beri yoldaydılar. Kahvaltı edeli çok olmuştu. *Mola verip bir şeyler yesek iyi olacak*, diye düşündü. Sonra Stevie'yi hatırlayıp suçluluk duydu. Üvey kardeşi kim bilir ne durumdaydı.

Güçler, evine saldırdığında yedi yaşındaki üvey kardeşini kaçırmıştı. Stevie otizmliydi, Camael'in dediğine göre melekler doğaüstü şeylere duyarlı oldukları için engellileri kullanıyordu. Yolda olmalarının temel sebebi buydu -Stevie'yi kur-

tarmak. Bir de Güçler'in, Aaron'ın tanıdığı birilerine zarar vermesine engel olmak.

El frenine doğru bir sıvı sıçrayınca Aaron dönüp baktı ve Gabriel'in ağzından damlayan salyaları gördü. "Gabriel," dedi kaşlarını çatıp köpeği arkaya iterek. "Salyaların akıyor!"

"Acıktım dedim ya" dedi köpek. "Lezzetli mama reklamını düşünmeden duramıyorum."

Aaron, sessizce dışarıyı izleyen Camael'e baktı. "Ne diyorsun?" diye sordu. "Ben de acıkır gibiyim. Durup öğle yemeği yiyelim mi?"

"Benim için farketmez," dedi melek ona bakmadan. "Yemeğe ihtiyacım yok."

Aaron kıkırdadı. "Galiba doğru," dedi düşününce. "Yemek yediğini hiç görmedim."

"Ben yemek yemeye bayılırım," dedi Gabriel arkadan.

"Nasıl olabilir?" dedi Aaron. Melek denen yaşam formunun bir özelliği daha merakını uyandırmıştı. "Her şey yaşamak için yemek zorunda. Benim anlayamayacağım saçma sapan, doğaüstü bir sebebi mi var?"

"Biz yaşam enerjisiyle besleniriz," dedi Camael. "Yaşayan her şey enerji yayar. Güneşten beslenen bitkiler gibi, o enerjiyle yaşarız."

Aaron bunu bir an kafasında tarttı. "Burada benimle ve Gabe'le oturduğuna göre, şu an beslendiğini söyleyebiliriz yani."

Melek başıyla onayladı. "Öyle de denebilir."

"Ben şu an beslenmiyorum, keşke beslemeydim," dedi köpek.

"Tamam, tamam," dedi Aaron bir sonraki sapaktan girmeye hazırlanarak. "Hızlıca bir şeyler atıştırarak bir yer buluruz. Sonra hemen yola devam edeceğiz. Stevie'yi o canilerin elinden ne kadar çabuk alsak o kadar iyi."

Sağa dönüp daha izbe bir yola girerken Aaron arkada bıraktıklarını düşünüyordu. Her dönemeç, her kavşak, yolun her metresi onu eski hayatından uzaklaştırıyordu. Eskiden olsa mümkün değil derdi ama okulu bile özlemişti. Son senesiydi. Beklenmedik bir şekilde bütün final sınavlarını, üniversitelerden gelecek kabul ve retleri dört gözle beklediğini yeni farkediyor- du. Artık bunların hiçbiri yoktu, o Nefilim olarak doğmuştu.

Aaron midye, hamburger ve sosislilerle dolu bir tabela gördü. Yakınlardaki gölgelik bir alanda piknik masaları da vardı. Tam Gabriel'a göreydi.

Toprak yola girerken Vilma'nın yüzü gözünün önüne geldi. Hayatı mahvolmadan önce, gördüğü en güzel kızlardan biriyle neredeyse çıkıyordu. Sözleştikleri o öğle yemeğine bir türlü fırsat olmamıştı, muhtemelen bir daha da hiç olmayacaktı. Aaron'ın birden iştahı kaçtı.

Vilma Santiago, Kenneth Curtis Lisesi'nin kantininde otururken yalnız olduğuna şükreliyordu. Çok güzel bir bahar günüydü ve öğrencilerin çoğu yemeğini dışarıda yiyordu. Vilma boş masa bulmakta hiç zorlanmamıştı.

Önceki gece gördüğü garip rüya -yoksa kabus mu demeliydi?- aklından çıkmıyordu. Günlerdir rahat bir uyku uyuyama- manın etkilerini hissetmeye başlıyordu. Yorgun ve sinirliydi. Baş ağrıyor, gözlerinin tam arkası zonkluyordu.

Hepsinden öte, üzgündü.

Vilma kağıda sarılı öğle yemeğini çıkardı. Yoğurt ve sandviç. Sandviçi neli yaptığını hatırlayacak halde bile değildi. Kuzenlerine hazırladığı sandviçlerin hiç değilse yenebilir çıkmalarını umut etti. Yoksa eve dönünce teyzesinden laf işitirdi.

İçine bakmaya bile zahmet etmeden sandviçi tekrar poşete koydu. *Yoğurt yeter*, diye düşünerek plastik kapağı çıkardı ve kaşığı olmadığını farketti.

Önemli değildi, sos ve baharat masasında bir sürü plastik kaşık vardı ama o kadarcık hayalkırıklığıyla bile neredeyse ağlayacaktı.

Aaron Corbet birkaç hafta önce okuldan ayrıldığından beri -bildiği kadarıyla eyaleti de terk ediyordu- Vilma aşırı duygusaldı. Onu neden bu kadar özlediğini bilmiyordu. Gittiğinde onu tanımaya daha yeni başlamıştı.

Kapağı kapatıp yoğurdu da itti. Zaten bir şey yemek içinden gelmiyordu.

Aaron'da bir şey vardı, Vilma'nın tam olarak çözemediği bir şey. Vilma onun yanında kendini rahat ve huzurlu hissediyordu. Aaron'la çıkmamışlardı bile -el ele bile tutuşmamış- lardı- ama onun gidişiyle Vilma'nın sanki önemli bir parçası

kopmuştı. Kız adeta eksilmişti. Bunun aptalca bir ilgi, geçici bir heves olduğuna inanmak istiyordu ama içinden bir ses aksini söylüyordu.

Vilma arkasına yaslanıp boş gözlerle kantine baktı ve boyundaki altın zincirin ucundan sarkan meleklerle farkında olmadan oynamaya başladı.

Haberlere göre Aaron'ın üvey anne babasıyla küçük kardeşi yıldırım düşmesi sonucu çıkan yangında ölmüştü. Aaron çok fazla üzücü anısı olduğu için gittiğini söylemişti ama Vilma onun bir şey sakladığına emindi. Nereden bildiğini bilmiyordu fakat emindi bundan. Bir kez daha gözleri doldu.

Okulda yangından Aaron'ın sorumlu olduğu yolunda çirkin söylentiler dolaşıyordu. Vilma buna inanmayı aklından bile geçirmemişti. Evet, Aaron sıkça aile değiştirmiş, kimsesiz bir çocuktü, öfkeli diye biliniyordu ama Vilma kalbinin derinliklerinde onun kimseye zarar veremeyeceğini biliyordu. Yine de onun bu ani gidişi Vilma'nın içine bir kurt düşürüyordu.

Biri seslenince Vilma yerinden sıçradı. Düşünmeye öyle dalmıştı ki, kantin görevlilerinden birinin yaklaştığını farketmemişti.

"Özür dilerim, canım," dedi iriyarı kadın gülümseyerek. Üstünde açık mavi bir üniforma, başında saç filesi vardı. "Korkutmak istemedim."

"Önemli değil," dedi Vilma utanarak. "Galiba dalmışım."

"Yemeğini bitirdin mi?" diye sordu kadın, Vilma'nın kenara ayrılmış öğle yemeğini göstererek.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Vilma. Kadın ıslak bezle masayı silip çöpleri götürdü.

Vilma kolyesiyle oynayarak oturmaya devam etti. Uyuyamaması da ondandı belki. Aaron gittiğinden beri kabuslar eksik olmamıştı. Sabaha karşı ter ve panik içinde, sebebini bile bilmeden uyanıyordu.

Kesin o yüzdendi. Aaron gidişiyile onu üzmele kalmamıştı. Şimdi bir de kötü rüyalarla Vilma'yı rahat bırakmıyordu. Keşke yanında olsaydı da Vilma ona kızabilseydi. Azarlamaları bitince de sarılıp onu öperdi.

Bunu hayal edince Vilma'nın kalbi küt küt atmaya başladı, gözleri yaşlarla doldu.

"Vilma!" diye seslendi biri, alçak tavanlı kantini çınlatarak.

Vilma hemen gözlerini silip etrafına baktı. Arka köşedeki kapidan arkadaşı Tina geliyordu. Güneş gözlüğü takan kız Paris'te bir defiledeymiş gibi yürüyordu. Vilma gülümseyerek el salladı.

"Ne işin var burada?" diye sordu Tina, Portekizce.

Vilma omuz silkti. "Bilmem. Dışarı çıkmak istemedim."

Tina güneş gözlüğünü yukarı itip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sen şimdi öğle yemeği bile yememişindir," dedi somurarak.

Vilma aksini iddia edecekti ama ona bile güç bulamadı. "Yemedim," dedi, eli yine kolyesine giderken. "Aç değilim."

Tina bir şey demeden ona bakınca Vilma utandı. Ağladığı gözlerinden belli oluyor muydu?

"Ne var?" dedi Vilma gülümseyip İngilizceye dönerek. "Neden öyle bakıyorsun?"

Tina kolundan tutup onu öylece kaldırdı. "Yürü," dedi ciddiyetle. "Bir şeyler yemek için Beatrice'le birlikte Pete'lere gideceğiz."

Vilma kurtulmaya çalıştı ama arkadaşı onu bırakmadı. "Bana bak," dedi Tina. "Seninle uğraşacak..." Vilma'nın yüzündeki ifadeyi farkettili.

"Hadi ama, Vilma," dedi, kolunu bırakarak. "Günlerdir konuşmuyoruz. Sana da iyi gelir. Dışarısı çok güzel. Beatrice aldığı kilolardan bahsetmemeye söz verdi."

Vilma kıkırdadı. Biriyle konuşup gülmek güzeldi.

"Hadi gidelim," dedi Tina, elini uzatarak.

Tina haklıydı. Vilma iç çekip onun elini tuttu. Dışarıda bekleyen Beatrice'in yanına gittiler. Arkadaşlarıyla vakit geçirmek iyi gelecekti. Kafasını dağıtması gerekiyordu.

Üçü birlikte Pete'lere doğru yürümeye başladı. Tina göbeğini deldirirse annesinin onu evden atmakla tehdit ettiğini anlatarak onları eğlendirdi. Beatrice de beklendiği gibi kalçasının genişlediğinden yakındı.

Vilma'ysa kendi dünyasındaaydı. *Hava ne güzel*, dedi içinden. Bahar sonunda yüzünü göstermeye karar vermişti. Her neresiyse, Aaron Corbet'in bulunduğu yerde de güneş parlıyor muydu acaba? Vilma sessizce ona güneşli bir gün diledi.

Orisha klanından Mufgar zayıf bacaklarının üstünde mağaranın zeminine kuş gibi tünedi ve yanındaki deri torbadan dört ponza taşı çıkardı. Bakır tenli küçük yaratık taşları üst üste dizdi ve üç arkadaşının yardımıyla tutuşturdu.

Volkanik taşlar için için yanmaya başladı. Dördü, bin yıldan uzun süredir kendi türlerinden olanların söylediği büyülü sözleri söylerken kıvılcımlar çaktı. Mufgar taşların üstüne bir avuç kuru ot atınca ateş birden büyüdü. Shokad ateşi beslemek için içine ince dallar eklerken Zawar ve Tehom silahları toplayıp tekrar ihtiyaç duyulana kadar beklemek üzere mağaranın duvarına dayadı.

Ateş mağarayı ısıtırken Mufgar, kunduz kafatası ve iki kızıl tilki kürkünden oluşan şef başlığını iri, şekilsiz kafasına yerleştirdi. Ateşin önüne oturup uzun, çöp gibi kollarını tavana doğru uzattı.

"Bu divanı Orisha klanından Mufgar talep etti ve siz de karşılık verdiniz," dedi halkının gırtlaktan gelen lisanında. Eğilip ateşe tükürdü. Yapış yapış salyaları dalların üstüne sıçradı. "Hak etmememize rağmen bize hayatın güzelliklerini tatma izni veren Güçlere selam olsun."

Diğer üçü de gırtlaklarını temizleyip ateşe tükürdü. "Güçler'in merhameti daim olsun," dedi Orisha'lar hep bir ağızdan.

"Hepimiz biriz," dedi Mufgar kollarını indirirken. "Divan toplandı. Başlıyoruz."

Mufgar çağrısına cevap veren üç arkadaşına bakarken yüzyıllar içinde azalan sayılarını düşünerek üzüldü. Böyle bir mağaraya sığamayacakları zamanları hatırlıyordu. Bu anılar çoktan tarih olmuştu.

"Bu divanı topladım, çünkü merhametli efendilerimiz bize tehlikeli bir görev bahsetti," dedi Mufgar. "Başarırsak ödülü büyük olacak bir görev." Kabilesinden kalanlara bakınca gözlerindeki korkuyu gördü. O da kalbinin derinliklerinde aynı korkuyu taşıyordu.

Şaman Shokad başını iki yana salladı. Kemiklerle süslenmiş örgülü, uzun saçları rüzgarda kalan çanlar gibi şangırdarken ağzının içinde bir şeyler geveledi.

"Bir sıkıntın mı var, bilge Shokad?" diye sordu Mufgar.

Yaşlı Orisha cılız elini koca ağzına götürüp ateşe baktı. "Son zamanlarda tuhaf rüyalar görüyorum," dedi, sırtındaki koyu renkli, küçük kanatlarını açarak. "Çok güzel bir yerde, bütün kardeşlerimizle bir arada yaşıyoruz. Güçler'in boyunduruğunda değiliz," dedi fısıltıyla, efendi meleklerin adını dikkatle anarak.

Mufgar kurukafalarla süslü başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Rüyaların cazip bir geleceğe ışık tutuyor," dedi çenesinden uzanan örgüyü ovuşturarak. "Yeni görevimizde başarılı olursak efendilerimiz bize özgürlüğümüzü bağışlayacak. Bağımsızlığımızı kazanacağız."

"Ama... Ama bunu istiyorsak Nefilim'i yakalamak zorundayız," dedi Tehom kekeleyerek. "Yakalayıp Verchiel'a teslim et

mek zorundayız." Büyük avcı korkudan her an ağlayacak gibi görünüyordu.

"Güçlerden kurtulmak istiyorsak," dedi Mufgar hepsine, "bu kutsal yükü taşımamız. Ancak bundan sonra Güvenli Yer'i arama iznimiz olacak."

Orisha'ların en kutsal hedeflerinin bahsi geçince dördü de sırayla alınlarına, burunlarına, ağızlarına ve göğüslerine dokundu.

Zawar ayağa kalkıp kendinden geçmiş gibi dans etmeye başladı. Kanatları istemsizce sallanıyordu. "Ama bu görevi başarmak imkansız," dedi uzun saçlarını çekerek. "Nefilim bizi anında yok eder. Ulu Verchiel'ı nasıl yendiğine bakın. Yaraları gördünüz. Hepimiz gördük."

Mufgar, Verchiel'ın vücudundaki yanıkları hatırlıyordu. Onları yapanın gücünden şüphe edilemezdi. Güçler'in Lideri'ne bunları yapıyorsa, kendi klanının elinden ne gelirdi? "Bize verilen görev bu," dedi onu şef yapan otoritesini sergileyerek. "Başka yol yok."

"Hayır," dedi Shokad başını iki yana sallayarak. "Doğru değil. Rüyalarım, Nefilim'in efendilerimizi yok ettiği bir dünya gösterdi."

Mufgar iyice korkuya kapıldı. Şamanın rüyaları nadiren yanlış çıkardı ama sözleri Orisha'ların kurallarına aykırıydı. Yaratılışlarından beri Güçler'e hizmet etmişlerdi.

"Söylediklerin küfür sayılır," dedi şef, uzun parmağını şamana uzatarak. "Efendi Verchiel şimdi şu mağarada belirip seni kül etse şaşırmam."

Tehom ve Zawar korkuyla karanlığı tarayıp birbirlerine sorkuldu.

Shokad ateşe biraz daha dal attı. "Ben sadece boşlukta gördüklerimi söylüyorum," dedi ellerini kaldırarak. "Rüyalarım yeni bir çağ başlayacağını söylüyor. Dikkatli olmalıyız."

Bu yeni fikirler çok çekici, diye düşündü Mufgar. *Eski usulleri bir kenara atıp sadece yeniyi düşünmek güzel.* Ne var ki bu dünyada geçirdiği süre içinde Mufgar, Güçlerin hiddetini kendi gözleriyle görmüştü ve onlara hedef olmak istemiyordu.

"Bu saçmalıkları bir daha duymayayım," dedi Mufgar sesini yükselterek. "Biz efendilerimize hizmet ederek hayatta kaldık."

Zawar kalkıp duvar dibindeki eşyaların yanına gitti. "Güçler izin verdiği sürece yaşıyoruz," dedi, bir şey arayarak. Bulunca ateşin başına dönüp oturdu ve küçük bohçayı açtı. Bohçadan kurumuş tarla faresi ve sıçan artıkları çıktı. "Bize ihtiyaçları kalmayınca, yaratıcılarımız gibi bizi de yok edecekler," dedi bir fare alıp kafasını ısırarak. Yiyecekleri diğerlerine de sundu.

Mufgar kulaklarına inanamıyordu. Hepsi delirmiş miydi bunların? Nasıl böyle bir ihanetten bahsedebilirlerdi? Aslında o da biliyordu. Güçlerin onları sevdiği yoktu, melekler onları hayvanlardan üstün görmüyordu. "Yaratıcılarımız bizi yaparak Tanrı'nın kurallarını çiğnedi," dedi Mufgar, onların aklını başına getirmek için eskileri hatırlatarak. "Biz Tanrı'nın dünyasında birer lekeyiz. Güçler, düşmüş kardeşlerinin bize bahsettiği hayata layık olduğumuzu kanıtlayalım diye bize

dokunmadı. Ancak bu işi bitirdiğimizde özgür kalıp Güvenli Yer'i arayabileceğiz."

Orisha'lar yine kutsal hareketi yaptı.

"Ya klanın geri kalanı?" diye sordu Tehom, bohçadan bir sıçan alarak. "Ya efendilerimize karşı gelip cennetimizi aramaya gidenler?"

Mufgar bunları dinlemek istemiyordu. İçten içe ne düşünürse düşünsün, eski usulleri sorgulamak felaketten başka şey getirmezdi. Diğerlerini kalmaya ikna etmeye çalışırken bir yandan da onlarla gidecek cesareti toplamaya çalıştığını daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Ama o, şef olarak geleneklerin kölesiydi.

Mufgar kollarını göğsünde bağlayıp sıkıntıyla derin nefes aldı. "Onlar öldü," dedi sertçe. "Kurallarımıza karşı geldiler."

Şaman, yemeklerini yiyen Zavar'la Tehom'a baktı, ardından Mufgar'a döndü. "Ya ölmedilerse?" diye sordu fısıltıyla. "Ya cenneti buldularsa? Bir düşün, Mufgar. Bir düşün."

Şef ateşi seyretmeye koyuldu. Bu kadar kolay mıydı yani? Sessizce sıvışınca cenneti bulu veriyordunuz, öyle mi? "Efendi Verchiel isteklerini yerine getirmeyenlerin varlıklarına son verileceğini söyledi."

Shokad ona yaklaştı. "Ama çağ değişiyor, Yüce Mufgar," dedi. "Kehanet, Verchiel'la Güçlerin dikkatini dağıtıyor."

"Nefilim," diye fısıldadı Tehom, ateşe sıçan parçaları sıçratarak.

Onun yanında oturan Zawar başını sallayıp kanatlarını çırpıttı. "Düşmüşlere af getirecek deniyor." On dişlerinin arasına sıkışan kuyruğu çıkardı. "Galiba efendilerimiz bunu istemiyor."

Mufgar yemek yemeyeli saatler olmuştu. Açık duran bohçadan bir leş aldı. "Yani Güçlere karşı çikalım, emirleri görmezden gelelim, özgürlük fırsatını tepelim mi diyorsunuz?" Farenin kafasını ısırıp cevap bekledi. Kuru et lezzetli sayılmazdı. Mufgar en sevdiği yemeği çok özlemişti. Nefis bir köpek yemeyeli çok oluyordu. Fare ve sıçanla bir süre idare edebilirdi ama köpek eti rüyalarına giriyordu.

"Efendilerimizle Nefilim arasında büyük bir çarpışma olacak," dedi kutsal kişi. "Yalnız bir taraf sağ kalacak. Nefilim çok güçlü. Ona saldırırsak kurtuluşumuz yok."

Zawar ve Tehom başlarını sallayarak ona katıldı. "Bırakalım Nefilim, Güçler'i yok etsin," dedi Zawar.

"Biz de özgür oluruz," diye ekledi Tehom.

Mufgar son lokmaları da yiyip kalktı. Onları yeterince dinlemişti. Karar vaktiydi artık. Ateşe bakarak kollarını havaya kaldırdı. "Ben, Deheboryn Orisha'larının şefi Mufgar, klanımın söylediklerini dinledim ve onların sözlerine kendi bilgeliğimi ekledim."

Güvenli Yer'i aramak için klanı terkedenler gözünün önüne geldi. Cennet'te yaşıyorlardı. Derken siyah bir bulut geldi ve başlarına ateş yağdırdı. Nefilim, Güçler'i yenememişti ve Orisha'lar ihanetlerinin bedelini ödüyordu.

"Nefilim'i kovalamaya devam edeceğiz," dedi Mufgar, klanının yüzlerindeki hayalkırıklığını görmezden gelerek. "Türümüzün devamını ancak böyle garanti altına alabilirim. Efendilerimizin düşmanını takip edip yakalayacağız ve özgür bırakılacağız." Mufgar kollarını indirdi. "Sözümü söyledim," dedi. "Bu divan sona ermiştir." Ateşe arkasını döndü ve ava devam etmeden önce dinlenecek bir köşe aradı.

"Hepimizi mahvettin," dedi Shokad arkasından.

Mufgar bacağına bağladığı kemikten bıçağı alıp kanatlarını çırparak ateşin üstünden geçti ve şamanın üstüne inip onu yere devirdi. Zavar korkuyla ciyaklarken Mufgar bıçağı yaşlı Orisha'nın gırtlığına dayadı.

"Küfürlü sözlerini daha fazla duymayayım," dedi Mufgar, Shokad'ın dehşet içindeki gözlerine bakarak. Şamanın gırtlığını hafifçe çizip kanattı. "Duyarsam Nefilim'den korkmana gerek kalmaz. Zaten ölmüş olursun."

Mufgar bıçağını yerine koyup şamanı ateşin başında bırakarak gitti ve mağaranın bir köşesine kıvrılıp uykuyu kovaladı. Taşlar geçmişlerini unutup ateş sönmeye yüz tuttuğunda, Mufgar'ın gözleri çoktan kapanmıştı.

ikinci bolum

Aaron yol kenarındaki restoranın arka kısmındaki piknik masasına doğru yürürken Gabriel kuyruğunu coşkuyla sallıyordu.

"Elindeki öğle yemeğimiz, değil mi, Aaron!" dedi neşeyle. Kuyruğunun gücüyle gövdesinin arka kısmı iki yana sallanıyordu.

"Çok güzel kokuyor" dedi nefes nefese, Aaron'ın elindeki poşeti koklayarak. *"O kadar açım ki, kedi maması bile yiyebilirim"* Aaron poşeti tahta masaya koyarak güldü. "Espri mi yaptın, Gabriel?" diye sordu heyecanlı köpeğe.

"Hayır," dedi köpek, gözlerini poşetten ayırmadan. *"Gerçekten yiyebilirim"*

Aaron yine güldü ve poşeti boşaltmaya başladı. Camael tahta sıralardan birine oturmuş binlerce kilomet-

re ötedeki bir şeye bakıyormuş gibi boşluğu seyreliyordu. Gerçekten bakıyor da olabilirdi, Aaron hiç şaşırmazdı.

"Ben yokken sana zorluk çıkardı mı?" diye sordu Aaron, Camael'e. Nedense Gabriel meleğe ısınamamıştı ve Aaron yokken huysuzluk yapıyordu.

"Gevezelik etti ama duymazdan geldim," dedi Camael bakmadan. "Yerde bulduğu bir şeyi yedi. Bu çok ama çok pis bir alışkanlık."

Aaron ayağının dibinde uslu uslu oturan köpeğe baktı. "Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun," dedi sertçe.

Gabriel kuyruğunu salladı. "*Sakızdı*," dedi, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Ne olursa olsun," dedi Aaron, sandviçlerden birini alarak. "Hastalanabilirsin "

"Ama sakızı seviyorum."

Aaron ona doğru eğilip burgerini açmaya başladı. "Sakız köpekler için değil. Sakız yok. Anladın mı?"

Labrador ona kulak asmayıp burnunu sandviç kağıdına dayadı. "*Bu bana mı? Yemeğim bu mu?*"

"Evet," dedi Aaron, eti ekmekten ayırarak. 'Ama ekmek sana lazım değil.' Ekmeği boş poşetlerden birine koydu.

"Hey, bunu neden yaptın?" dedi Gabriel panikle. *"Öğleyemeğin demedin mi? Neden atıyorsun?"*

Aaron hamburgeri gösterdi. "Senin istediğin bu. Sadece ekmeği attım. Şişmanlarsın sonra."

Gabriel poşetten gözlerini alamıyordu. *"Ama ekmeği de istiyorum,"* diye yakardı.

Aaron iç çekip başını iki yana salladı. Başta en yakın arkadaşıyla konuşabilmek eğlenceliydi ama bir noktadan sonra küçük bir çocukla uğraşmaya benzemişti.

"Bunu yiyecek misin, yemeyecek misin?" diye sordu. "Çoğunlukla öğle yemeği yiyemiyorsun bile. Buna ziyafet diye bakman lazım."

Köpek gönülsüzce poşeti bırakıp burgeri Aaron'ın elinden aldı. Bir kez ısırıp hepsini yuttu.

Aaron köpeği okşadı. "Lezzetliydi, değil mi?"

Gabriel dudaklarını yalayıp sahibinin yüzüne baletti. *"Başka.?"*

"Yok," dedi Aaron. "Bir sana, bir bana aldım. O kadar."

"Ekmeğini yiyecek misin?" diye sordu Gabriel.

"Evet, yiyeceğim."

"Şişmanlayacaksın."

"Fazla oluyorsun, Gabriel." Aaron güldü. Bir şişe su alıp kağıt bardağa doldurdu. "Al, üstüne biraz su iç," dedi bardağı yere koyarak.

Gabriel bardağı devirmemeye dikkat ederek su içti. *"Hala açım,"* diye homurdandı arada.

"Kusura bakma," dedi Aaron, kendi hamburgerini alıp Camael'in yanına oturarak. "Akşam yemeğini hayal et."

Köpek söylenerek otoparkın köşesindeki çimleri koklamaya gitti.

Aaron onun peşinden baktı. Ona sert davranmak istemiyordu ama her açım dediğinde Gabriel'a yemek verse köpek yüz kilo olurdu. Lynn'deki veterinerde çalışırken gördüğü aşırı kilolu Labradorların haddi hesabı yoktu. Onların lanetiydi bu, yemeğe çok düşünlerdi.

İç çekip hamburgerini ısırdı. Tam sevdiği gibiydi, orta pişmiş köfte, yanında marul, domates ve biraz da mayonez. Biraz çiğneyip yuttu ve uzaklara bakmayı sürdüren Camael'e döndü. "Tim olarak nereye bakıyorsun?"

"Birçok şey görüyorum," dedi melek, uzaklardaki fırtınayı andıran bir sesle. "Bir babayla oğlu dere kenarında balık tutuyor, yaşlı bir kadın bahçesine çamaşır asıyor, bir anne tilki, yavrusuna kurbağa yakalamayı öğretiyor." Bir şeye başka bir açıdan bakmak istermiş gibi başını eğdi. "Asıl ilgimi çeken, görmediklerim."

Aaron bir şişe su daha açıp bir yudum aldı. "Neymiş onlar?"

"Şimdiye kadar bizi takip eden kimseyi görmedim."

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Aaron hamburgerinden bir ısırık daha alıp karton kutudaki patates kızartmasına uzandı. Hamburgerinden kalanlarla birlikte patatesleri Camael'in önüne koydu.

Camael yiyeceklere baktı. "Dedim ya, yememe gerek yok," dedi kaşlarını hafifçe çatarak.

Aaron ağzına bir patates atıp çiğnedi. "*Gerek yok*" dedi. "Bu, yiyemezsin demek değil. Bir tane dene."

Camael yavaşça yemeklere doğru döndü. "Söylediğim gibi," dedi, yeni yaşam formlarıymış gibi patateslere bakarak. "Senin şehrinde ayrıldığımızdan beri Güçler'den hiç iz görmedim. Demek ki izimizi saklamak için bıraktığım büyü korumalar işe yaradı."

"Onunla mı uğraşıyordun?" dedi Aaron şaşırarak. Hamburgerinin son lokmasını da ağzına attı. "Ben de kendini manzaraya fazla kaptırdın sanıyordum."

Camael bir patates alıp inceledi. "Binlerce yıldır bu gezegendeyim, çocuk. Manzara seyretme hevesim kaçalı çok oluyor."

Ardından melek, Aaron'ın göreceğini hiç tahmin etmediği bir şey yaptı. Patatesi ağzına atıp çiğnemeye başladı. Ağzında- kini çok uzun bir süre çiğnedikten sonra yuttu. "Fena değil," dedi ve patatesi önüne çekip bir tane daha aldı.

Aaron biraz su içip ağzını sildi. "O korumalar yeterli olur mu dersin?" diye sordu. "Stevie'yi bulana kadar izimizi gizler mi?"

Melek patatesleri bir profesyonel gibi üçer beşer yiyordu. *Yemeğe gerek duymayan birine göre keyfi gayet yerinde*, diye düşündü Aaron.

"Korumalar onları ancak oyalar. Büyü yeteneğim Verchiel'in ve emrindeki Arkon'larınkiyle kıyaslanamaz bile."

"Arkon'lar mı?"

"Güçlerin melek büyüünde ustalaşmış askerleri. Hilemizi yakında anlarlar. Umalım da o zamana kadar seni kendine çeken şeyi bulmuş olalım."

Aaron, Lynn'den ayrıldığından beri hissettiği o tuhaf seziye kapıldı yine. Bunun ne olduğunu hala bilmiyordu. Bir dürtü denebilirdi, bir kuzeye gitme arzusu. New Hampshire'da, Vermont'ta, şimdi de Maine'de kuzeye doğru çekiliyordu. Oturmuş yemeğini yerken bile onu kuzeye iten bir güç vardı. "Hislerini bizi Stevie'ye götürecek mi dersin?" diye sordu umutla.

Camael son patatesi de bitirince ne olur ne olmaz diye kutunun dibine şöyle bir baktı. "Yeteneklerin hala çok yeni, Aaron. Sana olduğu kadar bana da kapalılar."

"Ama mümkün, değil mi?" diye üsteledi Aaron. "Stevie'yle aramda bir bağ varmış gibi ona doğru çekiliyorum."

Melek yavaşça başını salladı. "Mümkün," dedi iri eliyle gümüş sakalını ovuşturarak. "Ama başka bir yere, daha önemli bir şeye doğru çekiliyor da olabilirsiniz."

"Anlamıyorum." Aaron gözlerini meleğe dikti. "Stevie değilse neye çekiliyor olabilirim ki? Ondan daha önemli ne olabilir?"

Düşüncelere dalan melek ses çıkarmadı. Eli hala çenesindeydi.

"Camael?" diye bastırdı Aaron, sesini yükselterek.

"Bulması çok zor bir yere," dedi Camael sonunda, ışıldayan gözlerle. Aaron'a döndü. "Aerie," dedi fısıltıyla. "Bizi Aerie'ye götürüyor olabilirsiniz."

Melek ordusundan ayrıldığından beri geçen yüzyıllar boyunca Güçlerin elinden kurtardığı kişilerin yüzleri Camael'in gözü

nün önüne geldi. *Nereye gittiler?* Kendisine sık sık sorduğu bir soruydu bu. Güçler bir kısmını sonradan bulup ortadan kaldırmıştı ama başkaları da vardı. Onun hala görmediği çok özel bir yeri bulmayı başarmışlardı.

"Aerie mi?" diye sordu Aaron. "Kuş yuvası gibi bir şey değil miydi o?"

"Bu dünyadaki başka hiçbir yere benzemeyen, gizli bir yer. Düşenler Cennetle buluşmalarını orada bekler." Camael ellerini önünde kavuşturarak orayı bulduğunu sandığı günleri düşündü. Hayalkırıklığına uğramakla kalmıştı.

"Sen hiç oraya gittin mi?" diye sordu Nefilim.

"Hayır. Bana kesin olarak güvenilirmediği için Aerie benden gizleniyor. Unutma, ben bir zamanlar Güçlerin Lideriydim. Güçler'in en çok istediği şey Aerie'nin yerle bir olması."

"Böyle bir yer olduğundan gerçekten emin misin?" diye sordu Aaron.

Camael, hayalini kuracağı bir Aerie olmasaydı hayatının alacağı hali düşündü. Onu ve onun kurtaramadıklarını bekleyen çok daha güzel bir yer olduğuna inanmasa görevini sürdürebileceğini hiç sanmıyordu. "Var," dedi sessizce. "Eminim. Senin kehanette bildirilen kişi olduğundan şüphem olmadığı gibi. Orada yaşayanlar, senin temsil ettiğin kehanete inanıyor, Aaron." Duraksadı. "Seni bekliyorlar."

Bu son cümle Aaron'ı hazırlıksız yakaladı. Camael içten içe bu çocuğa ve onun insani algılarına acıyordu. Tüm bunlar onun

ilkel zihnini çok zorluyor olmalıydı. Yine de çocuğun, durumu şimdiye kadar iyi idare ettiğini söylemek gerekirdi.

"Aerie'dekiler... Zeke'ye yaptığımı onlara da yapmamı mı bekliyor?"

Camael, Güçler'in saldırısı sırasında Aaron'ı kurtarmasına yardım eden cesur Grigori'yi hatırlayarak başını salladı. Zeke ölümcül yaralar almıştı ve Nefilim ona verilen eşsiz gücü kullanarak Grigori'yi günahlarından arındırmış, onun Cennet'e dönmesini sağlamıştı. "Tüm tövbe edenleri kurtarmak senin kaderin."

Aaron bu sözleri sindirmeye çalıştı. "Birilerini bağışlamadan önce Stevie'yi bulacağız," dedi. "Bu güdü beni ister kardeşime, ister Aerie'ye, isterse de çok güzel pizza yapan bir yere götürsün, bizim önceliğimiz Stevie'yi kurtarmak. Anlaştık mı?" dedi Aaron sertçe.

Camael çocukla tartışmanın yersiz olacağına karar verdi. Meleksi güçleri uyandığından beri Aaron Corbet ne kadar değişmiş olursa olsun, kendini hala insan olarak görüyordu. "Anlaştık."

Aaron'ın öğreneceği şeyler çoktu ama her şeyin bir sırası vardı.

"Hiç hoş değildi," diye söylendi Gabriel, piknik alanını koklayarak. *"Hem de hiç."*

Midesini harekete geçiren ağzını sulandıran bir kokunun peşindeydi. Gabriel açtı -gerçi açlık hissetmediği de çok nadirdi.

Yeşil bir çöp bidonunun yanında bir dondurma kağıdı buldu. Kutuyu ıskalamış başka çöpler de vardı ama Gabriel tüm dikkatini önce dondurma kağıdına verecekti.

Aaron'ın bu kadar katı davranması onu incitmişti. O açtı ve Aaron zaten atacağı ekmeği ona vermemişti. Gabriel düşündükçe daha çok acıkiyordu.

Dondurma kağıdını burnuyla dürtüp vanilya ve çikolata kokusunu içine çekti. Kağıdı yalayınca kokular daha da keskinleşti.

Yerde bulduğun şeyleri yeme, demişti Aaron ona. Yememesi gerektiğini o da biliyordu ama kızgın ve çok açtı. Dondurma kağıdını çiğnemeye başladı. Pek tadı yoktu ama köpeklerin tat alma duyusu zaten gelişmemişti. Onlar için lezzet tamamen kokuya dayanıyordu. Yenecek gibi kokuyorsa sorun yoktu. Özellikle de bir Labrador için. Çoğu şey bir iki ısırdıktan sonra yutulacak hale geliyordu. Dondurma kağıdı da anında Gabriel'in midesini boyladı.

Tatmin olmayan ve biraz da suçluluk duyan Gabriel dikkatini başka bir masada yemek yiyen üç kişilik aileye çevirdi ve kuyruğunu sallayarak onların yanına gitti. Biri anne, biri baba, biri de Stevie'nin yaşlarında bir kız çocuğuydu.

Aileye bakarken Gabriel hüzünlendi. Kendi sürüsünün diğer üyelerini özlemişti. Tom'la Lori ölmüş, Stevie'yi de Güçler götürmüştü. Neyse ki Aaron hala vardı. Eskisi gibi olmasa da güzeldi. Camael hakkında kesin bir fikri yoktu. Onda tam güvenmediği bir şeyler vardı. Verchiel'a fazla benzeyen

kokusu yüzünden onu kendi sürüsüne kabul etmesi tabii ki hiç kolay değildi.

"Merhaba, köpekçik," diye haykırdı küçük kız, onu görünce.

Gabriel anne babanın dikkat kesildiğini farkettil. Alınmadı. Ne de olsa o yabancı bir köpekti ve onların yerinde kendisi de olsa aynısını yapardı. Aaron'ın öğrettiği gibi yere oturdu ve bir patisini uzatıp kuyruk sallayarak hafifçe havladı.

Küçük kız neşeyle gülerken anne baba da gülümsemeye başlamıştı.

"Sevebilir miyim?" diye sorarken sırasından inmişti bile.

"Önce seni koklasın, Lily," dedi baba temkinlice. "Onu korkutursun sonra."

Gabriel çocuğun uzattığı eli kokladı. Sakız, peynirli kra- ker, meyve suyu, annenin parfümü... Gabriel kızın elini nazikçe yaladı.

Lily sevinçle bağırıp onu okşadı. "Aferin sana, uslu köpek," dedi. "Kulakların nasıl da yumuşak."

Gabriel bunu zaten biliyordu ama çocuğun ilgisinden memnundu. Derken kokuyu aldı. Burnunu havaya dikip koklarken annenin kızın oturduğu yerin önüne koyduğu sosisiye baktı.

"Hadi, Lily. Bırak köpek kendi ailesinin yanına gitsin. Sen de yemeğini ye."

Lily yine eliyle okşayıp ona doğru eğildi. "Hoşçakal, köpekçik," dedi midesi guruldayan köpeği öperek. "Karnından mı geldi o?" diyerek güldü.

Gabriel onun gözlerinin içine baktı. *"Evet"* dedi kısa bir havlamayla.

Kız onu Aaron gibi anlamıyordu ama ne demek istediğini kavramıştı.

"Aç mısın?"

Gabriel kıza yalan söyleyemezdi. Öğle yemeğini paylaşmaktan memnuniyet duyacağını ona duyurmaya çalıştı.

Çocuk birden dönüp masaya gitti ve sosisliden koca bir parça koparıp -hem de ekmeğiyle- Gabriel'a getirdi.

"Bunu yapmak doğru mu, bilmiyorum, canım," dedi babası.

Lily sosisli parçasını uzatınca labrador yavaşça alıp tek hamlede mideye indirdi. *Teşekkürler, Lily*, dedi içinden, kızın gözlerine bakarak.

"Önemli değil," dedi kız gülümseyerek.

Lily'nin babası bir elinde sandviçiyle geldi. "Yeter," dedi çocuğu masaya götürmeye çalışarak. "Köpek artık doymuştur. Ona güle güle de."

Gabriel adamın yüzüne baktı. *"Gitmeden önce, "* dedi düşüncelerini adama yönelterek, *"sandviçinden bir parça alabilir miyim?"*

Adam hiç duraksamadan hamburgerini ikiye bölüp Labradora verdi.

Gabriel halinden memnundu. Lily'yle ailesi sayesinde boş midesinin sıkavetlerinden kurtulmuştu. Öğle yemeklerini onunla

paylaşmaları büyük cömertlikti. Artık etrafı yoklayarak Aaron ın yanına dönüyordu.

Dikkatini çeken ilk şey şingırdayan bir zincirdi. Derken onun kokusunu aldı.

Gabriel çocuklara ayrılmış küçük bir alana giden yolun başındaki çimlerde durdu. Salıncak, küçük bir kaydırak ve tahta bir tren gözüne ilişti. Zincirin sesini tekrar duydu ve trenin arkasından dişi bir köpek çıktı. İlgisini çeken bir kokunun peşindeydi, burnunu kumdan ayırmıyordu.

Gabriel kuyruğunu sallayarak koşmaya başladı ve havlayarak dostça bir selam verdi. *Daha ne olsun?* dedi içinden. *Karnım doydu, şimdi de oynayacak birini buldum.*

Dişi ürkmüştü, kuyruğunu ihtiyatla salladı. O da sarı bir Labrador'du, boynunda zincirin yanı sıra kırmızı bir de handana vardı.

Gabriel yaklaştı. *"Ben Gabriel."*

Onu süzen dişinin boynundaki tüyler kabardı.

"Korkma," dedi usulca. *"Sadece oynamak istiyorum."* Zarar vermek niyetinde olmadığını göstermek için yere uzandı. *"Adın ne?"*

Dişi havayı koklayıp tehlike işaretleri arayarak ona doğru geldi. *Ne tuhaf,* diye düşündü Gabriel. *Belki de ailesi başka köpeklerle oynamasına izin vermiyordur. "Ben Gabriel,"* dedi yine.

"Tobi," dedi dişi, tüylerini indirmeden.

"Merhaba, Tobi. Beni kovalamak ister misin?" dedi Gabriel ayağa kalkarak.

Tobi onu kokladı ve hırlamaya başladı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kısıtırıp geriledi.

Gabriel şaşırmıştı. "*Sorun ne?*" diye sordu ilerleyerek. "*istemiyorsan beni kovalamak zorunda değilsin. Ben de seni kovalayabilirim.*"

Tobi dişlerini göstererek ona havladı ve trene doğru çekilmeyi sürdürdü.

Gabriel durdu. "*Ne oldu?*" dedi endişeyle. Hayalkırıklığına uğramıştı. "*Neden benimle oynamıyorsun?*"

"*Köpek değil*" diye hırladı Tobi. "*Farklı.*" Geldiği yöne doğru kaçtı.

Gabriel afallamıştı. Önce Tobi'nin ne demek istediğini anlayamadı ama sonra ölümden döndüğü günü hatırladı. Araba çarpınca çektiği acıyı aklına getirerek irkildi. O gün Aaron ona bir şey yapmıştı. Elini üstüne koyup acıyı kovmuştu. Her şeyin netleştiği gün oydu işte.

Aynı zamanda farklılaştığı gün mü demeliydi?

Çocuk parkından ayrılırken artık köpek olup olmadığını düşünüyordu ki, Aaron'ın seslendiğini duydu. Hızlanıp ikisinin yanına döndü. Çöpleri toplayıp kalkmaya hazırlanıyorlardı.

"Neredeydin?" dedi Aaron, otoparka giderlerken.

"*Dolandım*" dedi Gabriel. Konuşmak içinden gelmiyordu.

Önlerinden bir araba geçti. Gabriel, arka koltuktan Tobi'nin ona baktığını farketti. *Bizi ayıran tek şey araba camı değil*, diye düşündü hüzünle.

"İyi misin?" diye sordu Aaron, çenesinin altını kaşıyarak.
"İyiyim," dedi Gabriel, dişi köpeğin söylediği gerçekleri düşünerek.
"Köpek değil. Farklı."

BİRİNCİ İTERLÜD

Canınız yanabilir, efendim."
Şifacı çıplak koluna ıslak bez koyarken Verc-
hriel öfkeyle homurdandı. "Neden iyileşmiyo
rum, Kraus?" diye sordu Güçlerin Lideri.

Kör adam tahta bir kovadaki şifalı yağda duran başka bir bez çıkardı. Yağ, Kabil, kardeşi Habil'i öldürdüğünden beri dünyada bulunmayan bitkilerden yapılmıştı. "Bunu söylemek bana düşmez, efendim," dedi şifacı. Gözleri loş ışıktaki beyaz beyaz parlıyordu.

Batı Massachusetts'teki Saint Athanasius Kilisesi'nin terk edilmiş okulu, Nefilim'le yaptıkları savaştan beri Güçlerin evi olmuştu. Dünya üzerindeki otoritelerini sorgulayanlara karşı verdikleri savaşa devam etmek için burada bekliyorlardı.

Şifacı onun yanıklarına bir bez daha koyarken Verchiel yandaki kiliseden çalınmış yüksek arkalıklı ahşap koltukta huzursuzca kıpırdandı. "O zaman şuna cevap ver. Bu yaralar doğanın bir oyununa mı, yoksa daha ilahi bir gücün işaretine mi benziyor?"

Aaron Corbet'le çarpışırken yıldırım çarptığından beri onu bir an olsun rahat bırakmayan acıların kaynağını anlamaya çalışıyordu. Melek ıstırabını bir kutuya kilitleyip atmak istiyordu ama acı yok olmuyordu. Yaratıcıyı kızdırdığına ve cezalandırıldığına dair bir işaretmiş gibi, ona yapışıp kalmıştı.

"Benim işim iyileştirmek, Yüce Verchiel," dedi Kraus. "Neden tahmin yürütüp..."

Verchiel birden ayağa fırladı. Devasa kanatları açılırken koltuğu neredeyse deviriyordu. Kanatların rüzgarına kapılan Kraus sendeledi.

"Sana izin veriyorum, maymun," diye kükredi melek, kanatlarının sesini bastırarak. "İlkel kalbindeki sezileri söyle." Konuşurken göğsündeki yaralara dokundu. "Bana bunu yapanın Tanrı'nın eli olup olmadığını söyle!"

"Merhamet, ulu efendim!" diye haykırdı Kraus, yerlere kapanarak. "Ben değersiz bir hizmetkardan başka bir şey değilim. Yalvarırım bana böyle şeyler düşündürmeyin!"

"Ben söyleyeyim, Verchiel," dedi odanın öteki ucundan bir ses.

Verchiel sınıfın karanlık bir köşesinde tavandan sarkan kafese doğru yavaşça döndü. Verchiel'ın öfkesinin yarattığı tür-

bülansla sallanan kafesin parmaklıklarında efsunlu semboller vardı. Aralarından bakan yabancı, Sırbistan dağlarındaki bir kilisede yakalanmıştı.

"Söyleyeceklerimi merak ediyor musun?" diye sordu kuru bir fısıltıyla.

"Ah, tutsağımız uyanmış," dedi Verchiel. "Askerlerimin açtığı yaralar seni bundan çok daha uzun süre uyutur diye düşünmüştüm."

Tutsak kafesin parmaklıklarını kirli elleriyle kavradı. "Daha kötüsünü de gördüm," dedi. "Bazen ödenmesi gereken bir bedel oluyor."

Verchiel kanatlarını çıplak sırtına sakladı. "Öyle," dedi homurdanarak.

Kraus başını hala yerden kaldırmamıştı. "Beni yalnız bırak," dedi Verchiel. "Eşyalarını alıp git."

"Evet, efendim," dedi kör adam, çantasını alıp el yordamıyla çıkışa yönelerek.

"Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu tutsak, şifacının arkasından. "Sırtlarına bindirdiğimiz yükten ne zevk alıyorlar? Bu soruyu kendime hep sordum."

"Belki sıradan hayatlarına bir anlam katıyoruzdur," dedi Verchiel kafese yaklaşarak. "Kendi aralarında yaşarken sahip olmadıkları bir şey veriyoruzdur." Verchiel kafesin önünde durup tutsağın gözlerinin içine baktı. "Ya da... Bizim sandığımız kadar zeki değildirler," dedi sapıkça bir neşeyle.

"Onları sömürmemizi sağlayan gerekçe bu mu?"

"Yüce bir amaç uğrunaysa, ne olmuş yani? Tanrı'nın isteklerini yerine getirmemize yardım ediyorlar. Bizim de Yaratıcımız olan Yaratıcılarına hizmet ediyorlar. Bundan daha önemli bir şey olabilir mi?"

Tutsağın üstünde hala Sırbistandaki manastırın kahverengi, eski püskü cübbesi vardı. Gülümseyerek oturup parmaklıklara yaslandı. "Seni neyin çarptığını gerçekten merak mı ediyorsun?" Verchiel'in yaralarını göstererek güldü. "Seni o kadar da kalımkafalı sanmazdım ama..."

Verchiel kafesin dibine gelip parmaklıklara yapıştı. "Düşüncelerini benimle paylaş lütfen," dedi fısıltıyla. "Senin gibi birinin bakış açısını merak ediyorum. Düşünlerin en şanlısın sen. Söyle bakalım, Yüce Tanrı bugünlerde ne düşünüyor mu?"

Tutsak elini cübbesine sokup fareyi çıkardı ve parmağının ucuyla hayvanın başını okşadı. "O kadarını sana söyleyemem, Verchiel," dedi kolundan omzuna doğru koşan yaratığa bakarak. "Yaratıcıyla konuşmayalı bir hayli oluyor ama senin şu haline bakınca onu pek mutlu edemediğini söylemekte bir sakınca görmüyorum."

Ve tutsak gülümsedi. Sıcak, sevgi dolu, göz kamaştıran bir gülümsemeydi bu. Bir zamanlar Tanrı'nın en sevdiği çocuğu olmasına şaşmamalıydı.

Verchiel öfkelenmeye başlıyordu. Kafese uzanıp tutsağı paramparça etmemek için kendini zor tuttu. "Ben de sana ina

nacak mıyım?" dedi Güçler'in Lideri, kafesin parmaklıklarını zorlayarak. "Yalanların Prensi?"

"Pes ediyorum," dedi tutsak, fare başında gezerken. "Ama unutma," dedi sırtarak. "Bu konularda oldukça tecrübeliyim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ormanda avının peşinden ilerleyen Deheboryn Orisha'larının şefi Mufgar, önceki gece verdiği kararın doğruluğundan emindi.

Mufgar ilkel element büyülerini kullanarak labirent sistemini değiştirip yolun rotasını yüzeye çevirmişti. "Buradan koku alamayız," demişti, toprak bir duvarı eritip yüzeye çıkan tüneli açarken. "Kaderimiz bizi toprağın üstünde bekliyor."

Mufgar yardımcıları için elementlere teşekkür edip onlar için kuru meyveler bıraktı ve sabah güneşine doğru yürüdü. Kablesiyle birlikte dışarı çıkmalı sekiz saat oluyordu ve bu süre boyunca hiçbiri onunla konuşmamıştı.

Kararının onlara yaşattığı öfkeyi, korkuyu ve hayalkırıklığını hissediyordu. Onun sözlerinden şüphe etmelerine gerçek-

ten üzülmüştü ama efendilerinin verdiği görevi terketmeyeceklerini biliyordu. Güçlerin buyurduğu gibi Nefilim'i bulacak, yakalayacak ve özgürlüklerini kazanacaklardı. *Aynen öyle olacak*, dedi içinden, gördüğü garip rüyayı hatırlayarak. Başarının rüyasıydı bu.

Mufgar elini kaldırıp onları durdurdu. Ormana kulak kabarttı. Kuş sesleri, yaprakların hışırtısı -bir şey daha vardı.

"Nefilim mi, Mufgar?" dedi Tehom kısık sesle, mızrağını kaldırıp temkinlice eğilerek.

"Hayır," dedi Orisha'ların şefi. Uzaktan gelen makine seslerine yine odaklandı. *Ne diyorlardı bunlara? O* tuhaf sözcüğü düşündü. Otomobil. "Nefilim değil," diye fısıldadı. "Onu bize getirecek araçların sesi."

Mufgar uzakta bir yeri işaret etti. "Rüyamda gördüm," dedi. Önderliğini pekiştirmek için, gördüklerini klanıyla paylaşmaya karar vermişti. Dönüp Shokad'a baktı. "Ben de rüya gördüm. Nefilim bize geliyordu."

Şaman kaşlarını çatıp başka yöne döndü.

"Ve gücümüze boyun eğiyordu." Mufgar adamlarını yüreklendirmek için mızrağını kaldırdı. "Cesaretimiz sebebiyle Efendi Verchiel bizi özgür kıldı ve kutsal Güvenli Yer'i bulduk."

Orisha'lar hemen eğilip kutsal hareketleri tekrarladı.

Çok garip bir rüyaydı, her şey gerçek gibiydi. Aradığı tüm cevaplar yanındaydı. Son divandan beri aklını kurcalayan şüpheler sis gibi dağılıvermişti. Ona kutsal bir rüya bahşedilmiş

ti. Belki de bizzat büyük yaratıcıların ruhları tarafından. Daha iyisini düşünemiyordu.

"Şefinin rüyalarına güvenmiyor musun, Shokad?" diye sordu şamana.

İhtiyar yaratık yere kemik parçaları ve taşlar atıp inceledi. "Hımmm," dedi çenesini kaşıyarak.

"Ne diyorsun, Shokad?" diye sordu Mufgar. "Kemikler ve taşlar zafer ve özgürlük vaat ediyor mu?"

Yaşlı Orisha kutsal araç gerecini sessizce çantasına doldurdu.

"Konuş, şaman," diye buyurdu Mufgar. "Şefin sana gördüklerini söylemeni emrediyor."

"Kemikler ve taşlar ölüm diyor," dedi Shokad kederle.

Zawar ve Tehom aynı anda inledi. "Ölüm mü?" dedi Te- hom korkuyla.

"Ölüm... Ama kim için?" dedi Zawar merakla.

Shokad başını iki yana sallayınca saçındaki kemikler şıkırdadı. "Belli değil ama Nefilim'in gücüne kafa tutanlardan başka kim için olabilir?" Meydan okur gibi Mufgar'a baktı.

"Ya efendilerinin isteklerini terkedilenler?" dedi Mufgar. "Güçler'e karşı gelenler? Bunların sonu da ölüm değil mi?"

Şaman kaşlarını çattı. "Olabilir. Ne olursa olsun ölüm yanı başımızda. Yolumuzu bilgece seçmeliyiz, yoksa nicedir aradığımız Cennet'e hiç ayak basamayabiliriz."

Zawar ve Tehom birbirine baktı. Şefle şamanın çelişen hükümleri kafalarını karıştırıyordu.

"Yüce Mufgar," diye fısıldadı Zawar, ölümün ipuçlarını arayarak ağaçlara bakarken. "Neyi seçeceğiz?"

Mufgar seslerin geldiği uzak yola baktı. "Tek bir seçenek var," dedi yola doğru yürüyerek. "İz sürmek. Özgürlüğümüz avımızdan gelecek." Peşinden gelip gelmediklerine bakmadı bile. Arkasından geleceklerini biliyordu. Bunu rüyasında görmüştü.

Aaron hızını saatte yetmiş kilometrede sabitleyerek kıvrımlı yolda ilerliyordu. Heyecanı giderek artarken direksiyonu sıkı sıkı tuttu. Hedeflerine yaklaştıklarını hissediyordu. "Sen de hissediyor musun?"

Camael gözünü yoldan ayırmadan homurdandı.

"Ne oldu?" dedi Aaron. "Bir şey mi görüyorsun?"

Melek ses çıkarmadan gözlerini kıstı. Daha net görmeye çalışıyor gibiydi. Aaron daha fazla dayanamayacaktı. Bitiş çizgisinde sallanan turuncu bir bayrak görüyordu sanki. Yaklaşmıştı. Neye yaklaştığından emin değildi ama vücudu bulunmaları gereken yerde olduklarını söylüyordu. "Tanrı aşkına, ne görüyorsun!"

Camael soğuk bakışlarını ön camdan ona çevirdi.

"Özür dilerim," dedi Aaron, heyecanını bastırmaya çalışarak. "Bana Stevie'yi götürdükleri yere yakınız gibi geliyor. Heyecanlıyım. Sana bağırarak istemezdim."

Melek yola bakıp parmağını uzattı. "Buraya yakın bir yerde bir şehir var."

Aaron biraz bekledi ama Camael devam etmedi. "O kadar mı?" dedi sabırsızca. "Tek gördüğün bir şehir mi?"

Arka koltukta horlayarak uyuyan Gabriel kıpırdandı. Aaron dikiz aynasından Labrador'un doğrulup oturduğunu görebiliyordu.

"Hani şehir?" dedi köpek. "Ben sadece ağaç görüyorum."

"Camael uzakları görüyor," dedi Aaron. "Orası Verchiel'in Stevie'yi götürdüğü yer olabilir."

"Bu şehirde bir şey var," dedi Camael odaklanarak. "Ama çözemiyorum. Kafamı bulandırıyor."

Aaron uzanıp torpido gözünü açınca melek irkildi ama hem bir şey arayıp hem yola bakmaya çalışan Aaron onu umursamadı. "Adı ne? Haritada vardır belki," dedi torpido gözünü kapatıp haritayı kucağına yayarak.

"Blithe," dedi Camael. "İnsan ölçülerine göre hayli eski bir yerleşim olmalı."

"Yakın mı?" dedi Aaron, bir yola bir haritaya bakarak. "Daha ne kadar gitmemiz..."

"Burada duralım," dedi Gabriel birden.

"Blithe ne mesafedeymiş, bir öğrenelim," dedi Aaron, dikiz aynasından ona bakarak.

Gabriel huzursuzlanarak arka koltukta dört dönmeye başladı. *"Bekleyemem,"* dedi telaşla.

Aaron cevap verecekti ki arkadan gelen kokuyu duydu. "Tanrım," dedi hemen camını indirerek.

"Ne yapıyorsun?" dedi Camael her zamanki aksi sesiyle, rüz-gar saçlarını dağıtırken. Meleğin yüzündeki ifade kızgınlıktan tiksintiye dönüştü. "Bu koku da ne?"

Bir eliyle burnunu kapatan Aaron diğer eliyle arka koltuğu işaret etti.

Melek, köpeğe döndü. "Ne yaptın sen?"

Gabriel arka camdan bakmakla yetindi.

"Karnında gaz var," dedi Aaron, eliyle ağzını kapattığı için boğuk bir sesle. "Yememesi gereken bir şey yiyince oluyor."

"Kepazelik," dedi Camael köpeğe dik dik bakarak. "Bir daha asla olmasın diye bir şeyler yapılmalı."

Aaron dikiz aynasından baktı. "Molada ne yedin, Gabe?" Onun bir şeyler yediğinden hiç şüphesi yoktu.

Gabriel cevap vermedi. Aaron bunu zaten bekliyordu. Arabayı kenara çekti.

"Ne oldu?" dedi Camael.

"Bu sorunla başa çıkmanın tek yolu var," dedi arabadan inerek. Arka kapıyı açıp arkadaşını çıkardı. "Belki bir gün gördüğün her şeyi yememeyi öğrenirsin," dedi kaşlarını çatarak.

Gabriel yere atladı. " *Her şeyi yemedim. Ben giderken hala bir sürü yiyecekleri vardı.*"

"Bir dakika," dedi Aaron köpeğin peşinden. "Kimin yiyeceği vardı? Biri sana yemek mi verdi?"

" *İşimi görmeliyim*" dedi Gabriel, sahibinin sorularından kaçıp ağaçların arasına girerek.

"Burada yapsan olmaz mıydı?" dedi Aaron öfkeyle. "Gab-riel, yola devam etmeliyiz."

"*Sen bakarken yapamam?*" dedi köpek huş ağaçlarının arkasında gözden kaybolurken.

"Ne zaman bu kadar iffetli oldun?" dedi Aaron. "Herhalde ben seni Ölümden döndürdüğümde." Arabanın önünde durmuş yolu süzen Camael'in yanma gitti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu meleğe. "Blithe'de ne bulacağız?"

Camael başını ağır ağır iki yana salladı. "Açıkçası bilmiyorum."

Aaron kollarını kavuşturup önlerinde uzanan yola baktı. "Hislerime göre kesinlikle ilginç bir şey."

"Katılıyorum," dedi Camael. Yüzünü yukarı çevirip havayı kokladı.

Aaron onun birden endişelendiğini farketti. "Ne oldu?"

"Kokuyu almıyor musun?"

Aaron havayı kokladı. Çiçek açmış ağaçlardan başka koku almıyordu. "Ağaçlardan başka..." Birden bir esinti yakaladı. Aaron'ın bilmediği bir hayvan kokuşuydu. "Ne bu?"

Camael elini uzattı. Aaron turuncu bir kıvılcımın bir kılıca dönüşmesini izledi.

"Orisha'lar," dedi melek.

Aaron onların ne olduğunu soracakken Gabriel'ın korku dolu havlamaları ormanın sessizliğini bozdu. "Gabiïel," diye bağırdı Aaron, elinde bir ateş kılıcının sıcaklığıyla.

Aaron ormana koşarken kılıcı otları ve körpe ağaçları yakıyordu. Bir açıklığın kıyısında durdular.

"Bunlar da ne?" diye sordu Aaron korkulu bir merakla.

Karşısında kararmış bakır rengi, boyu bir metreyi geçmeyen dört çirkin yaratık duruyordu. Deri ve tüy karışımı giysiler içindeydiler. Uzun saçlarında kemikler göze çarpıyordu. Bir tanesi hayvan postuna benzeyen bir başlık takmıştı. Sırtlarında siyah tüylü, küçük kanatlar vardı. Gabriel'ın üstüne derme çatma bir ağ atmışlar ve onu zaptetmeye çalışıyorlardı.

"Orisha'lar," dedi Camael. "Düşmüş kardeşlerimin canlı yaratma çabalarının sonuçları."

"Pek başarılı olamamışlar anlaşılan."

"Güçler olmasa çoktan ortadan kalkacak zavallı yaratıklar bunlar. Güçler onları avcı olarak köle gibi kullanıyor."

"O kadar tehlikeli görünmüyorlar... Değil mi?" dedi Aaron, Gabriel'ın hırlamalarıyla kaçışan Orisha'lara bakarak.

"Aksine," dedi Camael. "Boyutlarına rağmen savaşta etkili olduklarını ispatladılar."

Gabriel koca kafasını ağdan çıkardı. *"Aaron, biraz yardım fena olmazdır* diye bağırdı arkadaşını görünce.

Orisha'lar acımasızca hırlayarak onlara doğru yürümeye başladı. Üçü yerden mızraklarını alırken başlıklı olan, bacağından bir bıçak çıkardı.

Aaron kaslarını sıkıp ateşten kılıcını kaldırdı. "Ne yapıyoruz?" dedi yanında sakince duran meleğe.

"Güçler başımıza ödöl koymuş herhalde," dedi Camael, havadan sudan bahseder gibi. "Orisha'lar bizi yakalamaya çalışacak. Olmazsa da öldürmek isteyecekler."

İlkel yaratıklar yaklaşırken Aaron onların bozuk bir klima gibi tiz sesler çıkardıklarını duyuyordu. "Ne yapıyoruz?" dedi telaşla yine.

"Belli değil mi, çocuk?" dedi devasa beyaz kanatlarını açarak. "Onları öldürüyoruz."

"İçimden bir ses öyle diyeceğini söylemişti," dedi Aaron, Orisha'lar savaş çığlıkları atarak koşmaya başladığında.

Aaron ın içinde gizlenen güç dışarı çıkmak istiyordu. Kafe-sinde sıkılmış bir orman kedisi gibiydi. Camael, Orisha'lardan ilk bahsettiğinde başlamıştı. Gezmek isteyip istemediği sorulan Gabriel gibi hemen ayağa kalkmıştı sanki.

Orisha'lar siyah kanatlarını hızla çırpıp uçmaya başlayınca içindeki melek gücü taşacak gibi oldu ama Aaron buna izin vermedi. Lynn'deki o gecede yaşadığı dönüşümden korkuyordu. "Şu kahrolası kılıçlardan birini kullanmama şükredin," diye kendi kendine mırıldanıp havadan gelen ilk saldırıya karşılık verdi.

Bir kanadı tutuşan yaratık haykırarak yere düştü. Orisha yeri kazıp tüylerine toprak atarken Aaron, Camael'e döndü.

Orisha'lardan biri mızrağını doğrultmuş, müthiş bir hızla meleğin yüzüne doğru uçuyordu. Bir anda yönünü değiştirip mızrağı Camael'in göğsüne savurdu. Acıyla bağırarak melek kılıcını sallayarak yaratığı ikiye böldü.

"Aaron, dikkat et?" diye bağırdı Gabriel arkadan.

Aaron son anda dönüp diğer bir korkunç yaratığın hamlesini engelledi. Başlıklı olandı bu.

"Gücümüze boyun eğeceksin ," diye haykırdı şef, vahşi dillerinde.
"Geleceği gördüm."

Aaron kılıcını savurunca yaratık kaçıp kafasını kopmaktan kurtardı. Aaron'ın içindeki güç kurtulmak için çırpınıyordu. Şef yine saldırdı ve bu sefer bıçağı hedefi bulup Aaron'ın omzuna girdi.

"Aaron, iyi misin?"

"İyiyim, Gabriel," dedi Aaron, kanadı yanan yaratığın tepesine binmeye çalışan köpeğine bakarak. "Dikkatli ol. Bu şeyler tehlikeli."

Yarası acıyla zonkluyor ve kolu yanıyordu. Silahı tutmakta zorlanmaya başlamıştı. *Zehirli miydi?* dedi içinden. Camael'e bakınca meleğin diz çöktüğünü gördü.

"Orisha'ların silahlarına avlarını hareketsiz bırakan bir uyuşturucu sürdüklerini söylemiş miydin?" dedi Camael zorlukla konuşarak.

"Söylemedin," dedi Aaron. Kılıcı elinden düşüp yere değmeden yok oldu.

Orisha'lar zehirlenen avlarını bırakıp Gabriel'a döndü. Kanadı yanan yaratık ondan kurtulup arkadaşlarının yanına koştu.

"Gabriel, git buradan!"

Şef ağı geri aldı. Hep birlikte hırlayan köpeğe yaklaştılar.

"Seni bırakmayacağımı anlamış olman lazım ," dedi Labrador.

"Bu kadar sadakat fazla," dedi Camael yere düşerken.

Orisha'lar Gabriel'ın üstüne atıldı. İkisi onu tutarken şefleri ağı fırlattı. Ağı kazıklarla toprağa çakıp Labrador'u yakaladılar.

"Bu gece ziyafet var, kardeşlerim," dedi şef coşkuyla köpeği koklayarak. " Savaşçılara yaraşır bir yemek. Özgür kalacak ve cennetlerini aramaya gidecek savaşçılara."

Orisha'lar zehirli silahlarını sallayarak bir zafer dansına başladı.

"Gabriel'ı mı yiyecekler?" dedi Aaron dehşet içinde. Bütün vücudu uyuşmuştu. Camael'in yanına devrildi.

"Öyle görünüyor," dedi melek. "Sonra da bizi Verchiel'a götürecekler."

"Ne yapacağız?" diye sordu Aaron, zavallı Gabriel'a işkence etmekten zevk alıyora benzeyen Orisha'lara bakarak.

"Sana bağlı," dedi Camael soğukkanlıca.

"Ne demek bu?" dedi Aaron öfkeyle.

"Güç sende. Tek yapman gereken onu kullanmak."

Bu anı bekliyormuş gibi, Aaron'ın hapsettiği güç bir kez daha yüklendi. "Ne demek istediğini anlamadım," dedi, gücü bastırmaya çalışarak.

"Bana oyun oynama, Aaron," diye çıkıştı melek. "Dışarı çıkmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Onu serbest bırak."

"Yapamam," dedi Aaron korkuyla. "Kontrol edemezsem..."

"Bu konuyu aştık sanıyordum." Melek kızmıştı. "Güç senin bir parçan. O artık sen oldu."

Aaron içten içe meleğin haklı olduğunu biliyordu ama daha az korkuyor değildi. Güç vahşiydi, yok ediciydi. Verchiel'in üvey anne babasını öldürdüğü gece neler hissettiğini hatırladı. O güç insanı heyecanlandırıyordu. *Yeterince dayanıklı mıyım?"* diye düşündü. *Benden önceki başkaları gibi beni de delirtir mi?*

"Yapamam," diye kekeledi. Konuşmak giderek güçleşiyordu.

"Yapmalısın," dedi Camael. "Yoksa Gabriel ölecek ve biz de Verchiel'in ellerinde onunla aynı kaderi paylaşacağız."

Aaron sustu. Şef, kutlamayı kesip otların arasına saklanmış bir çantadan iki kelepçe çıkardı. *"Orisha zehri etkisini kaybedince hiçbir yere gidemeyeceksiniz"* dedi çirkin yaratık, onlara doğru yürürken.

"Bir şey yap!" diye haykırdı Camael.

Aaron bir an gücü serbest bırakmayı düşündü. Doğaüstü güç elektrik akımı gibi vücuduna yayılıyordu. Yeni çıkmış kanatları etini yardığında çektiği acıyı hatırladı. İnsandan farklı bir şeye dönüştüğünü gösteren kadim melek sembolleri belirirken teninin nasıl yandığını hatırladı.

Düşündü ama hiçbir şey yapmadı. Orisha gelip kelepçeyi bileklerine geçirdi.

Camael iç çekti. Çocuktan çok umutluydu ama kaygılanmaya başlıyordu.

"Sıra sende, yüce melek," dedi Orisha'ların şefi neşeyle.

"Sıra bende," diye homurdandı Camael, doğrulmaya başladı.

"Zehir!Zehir?" diye bağırdı şef, telaşla bıçağını çekerek. Diğer iki savaşçı da panikle silahlarını kaptılar.

Camael sıkılmış ve çok kızmıştı. Aaron'ın korkudan dolayı kendini tuttuğunu biliyordu. Bunu çocuğun gücünü yönlendirmesi için çok iyi bir fırsat olarak görmüştü ama zehrin etkisiyle yerde yatan Aaron'a bakarken yanıldığını anlıyordu. Çocuk hazır falan değildi. Camael kehanetin gerçekleşmeyeceğinden korkmaya başlıyordu.

Camael'in tepesinde uçan ihtiyar şaman kollarını açmış konuşup duruyordu. Altındaki toprak sıvıya dönüşmüş gibi melek batmaya başladı. Diğer iki Orisha, zehirden parlayan silahlarıyla saldırdı. *Yeter artık*, dedi içinden melek. Elinde ateşten bir kılıç belirdi. Camael, kılıcıyla savaşçıları geri püskürtürken kanatlarının bir hareketiyle onu yutan topraktan kurtuldu.

Şef, doğaüstü bir hızla ona saldırdı ama Camael daha hızlıydı. Ateşten kılıç şefi ikiye böldü.

"Rüyan buraya kadarmış," dedi, yaratığın parçaları yere düşerken.

"Sadece bir rüyaymış."

Şefleri ölünce, yanık kanatlı Orisha savaşma isteğini kaybetmişti. Gerinip mızrağını fırlattı ve kaçmaya yeltendi. Camael mızrağı eliyle def ederek kılıcını kaçan yaratığa doğrulttu. Yanan kılıcın ucundan bir ateş parçası fırlayıp Orisha'yı tutuşturdu. Yanıp kül olurken onu yaratan, çoktan ölmüş bir meleğe çığlık çığlığa dua ediyordu.

Bir tane daha var, diye düşündü Camael, kanatlarını kapatıp yere ayak basarken. Kılıcını hazırda tutup yaşlı Orisha'yı ağaçların ve otların arasında görmeye çalıştı ama yaratık yoktu.

Aaron ateşler içinde inleyince melek ona döndü. Çocuğun yanına diz çökerken kılıç yok oldu. Aaron bileğindeki kilide dokununca kelepçe yere düştü. "Kalk, çocuk," dedi oldukça sert bir tavırla.

Aaron m gözleri açıldı. "Camael?" dedi fısıltıyla. "Nasıl..."

"Zehri bünyemden attım," dedi çocuğu yakasından tutup kaldırırken. "Zahmet etseydin sen de yapabilirdin."

Aaron sarhoş gibi sendeledi. "Neden... Neden o kadar bekledin?"

Camael hala ağda bekleyen Gabriel'ın yanına gitti. "Senin harekete geçmeni bekledim," dedi melek kazıkları sökerken.

Gabriel kalkıp ağdan çıktı. *"Teşekkür ederim, Camael."* Gidip hala yanan Orisha'lardan birini kokladı.

"Yani bu... Bir tür sınav mıydı?" diye sordu Aaron, titrek adımlarla onlara doğru ilerleyerek.

Gabriel arkadaşının elini yaladı. *"İyi misin? Senin için endişelendim."*

Aaron cevap beklerken köpeğin başını okşadı.

"Güçler'e karşı cesurca hareket ettin ama şimdi işin zor kısmı başlıyor," dedi melek. "Neler yapacağını görmek istedim."

"Merak etme. Zamanı gelince Verchiel'la baş etmeye hazır olurum."

Camael kaşlarını çatıp Orisha ölülerini gösterdi. "Bunlar göz açıp kapayıncaya ortadan kaldırılacak böceklerden başka bir şey değildi."

"Hala acemiyim," diye kendini savundu Aaron. "Öldürmek kolay değil. Daha öğrenmem gereken çok..."

"Zaman yok," dedi Camael. "Verchiel şu an yaralı bir hayvan gibi. Seni yok etmek için her şeyi yapar."

"*Bu ne?*" diye mırıldandı Gabriel. Labrador ters dönmüş bir toprak parçasına burnunu dayamıştı.

"Hazır olacağım," dedi Aaron cesurca. "Beni merak etme."

"Umarım haklısındır, Aaron Corbet," dedi Camael. "Ortada senin hayatından çok daha fazlası var."

Blithe yoluna dönmelerini önerecekti ki bir patlamayla beraber şaman, köpeğin önünde belirdi. Gözlerini öfkeyle sonuna kadar açmış, dişlerini sıkmıştı.

"Beni Güvenli Yerden uzak tutamazsınız!" diye bağırıp ir-kilen hayvana saldırdı.

Şaman, Gabriel'ı tutup budundan ısırıldı. Gabriel acıyla hay-kırıp yarattığı ısırmaya çalışınca şaman ağzındaki kanı sile sile ormana koştu.

Camael'le Aaron yaralı köpeğin yanına koştu.

"*Beni ısırıldı, Aaron,*" diye inledi Gabriel. "*Hiç hoş değildi. Önce ben onu ısırmamıştım ki.*"

"Fena ısırmış," dedi Aaron, köpeğin kalçasındaki kanlı yarayı inceleyerek. "Ne yapacağım?" diye Camael'e danıştı.

"Harika bir soru," dedi melek, kollarını geniş göğsünde kavuşturarak. "Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey olmuyor," dedi elini yaranın üstüne koyarak.

"Belki kendini yeterince vermiyorsundur," dedi Camael, Aaron'ı sinir eden küçümseyici bir sesle.

Onu sınamak niyetiyle hayatlarını tehlikeye attığı için meleğe hala kızgındı. Yine de bunu niye yaptığını anlayabiliyordu. Ne de olsa kehanette bir sürü belirsizlik vardı. İşaret edilen kişi gerçekten oysa -ki ikisi de bundan emindi- düşmüş melekler için yapması gereken çok şey vardı.

"Evet," dedi Gabriel, düşüncelerini bölerek. "*Kendini ver*"

"Sen sus," dedi Aaron, elini ısırtığa bastırarak. Lynn'deki o korkunç kazadan sonra ne yaptığını bir hatırlasaydı. Onu ölümden döndürebiliyorsa, bu küçük yarayı kolayca iyileştirebilmeliydi.

"*Canım yanyor, Aaron?*"

"Biliyorum, dostum. Şimdi geçireceğim. Merak etme."

Camael kulağına eğildi. "İnsanlığını bırak, melek yanına kucak aç," dedi. "Ondan korkmak, kendinden korkmaktır."

O cumartesi Zeke de benzer şeyler söylemişti. Sadece iki hafta mı olmuştu gerçekten? Bu kadar kısa sürede ne çok şey değişmişti. Gözlerini kapatıp gücü itti.

Gözlerinin ardındaki zifiri karanlıkta onu hissedebiliyordu. Aaron onu çağırdı ama o, çağrıya kulak asmadı. Belki de Orisha'larla savaşıırken ona izin vermemesine bozulmuştu. Tüm vücudu titreyen Aaron iyice konsantre oldu.

"İşte böyle. Onu kontrol et," dedi Camael usulca. "Tut, senin olsun."

Aaron gelmesini emredince güç onu dinlemeye başladı. Zihniyle onu yine itti ve güç, düşünce hızıyla şekil değiştirmeye başladı. Memeli, böcek, sürüngen; Tanrı'nın hayvanat bahçesindeki tüm yaşam formları. Güç kabarak ona doğru gelince Aaron ın nefesi kesildi. Gözleri birden açılan Nefilim gökyüzüne, bulutlara ve onların ardındaki evrene baktı. "Geldi," dedi fısıltıyla, tüm gövdesi o kadim güçle kalp gibi çarparken.

"Güzel," dedi Camael. "Onunla mücadele et, kontrolü ele al. Yönetenin sen olduğunu kabullensin."

Aaron söylenenleri yaptı. Güç ona direndi, onu pes ettirmeye çalıştı ama Aaron dayanıp gücü yönlendirdi. Enerji yükseldi, oradan da kollarına ve ellerine aktı.

"Bir şeyler olduğunu hissediyorum, Aaron" dedi Gabriel ürkerek.

"Her şey yolunda," dedi Aaron, enerji parmak uçlarından köpeğe geçerken. Gücün köpeğini iyileştirmesini istedi ve kapanmasını bekleyerek yaraya baktı -ama hiçbir şey olmadı. Bir daha yüklenince güç yaranın etrafında dans etti ama hiçbir şey yapmadı.

Aaron karıncalanan ellerini çektiğinde nefes nefeseydi. "Anlamıyorum," dedi, Camael'e bakarak. "Söylediklerini yaptım. Kontrolü ele alıp Gabriel'ın yarasını iyileştirmesini söyledim ama o bir şey yapmadı."

Carmel düşüncelere dalarak Labradora baktı. "İlginç," dedi. "Belki de hayvanın senin bile anlayabileceğinden daha karmaşık bir hale gelmiştir."

Kafası karışan Aaron başını iki yana salladı. "Ben.

"Hayvan ilk iyileştirildiğinde..."

"O hayvanın bir adı varı dedi Gabriel kızarak.

"Sakin ol, oğlum," dedi Aaron onu okşayarak.

"Dediğim gibi," dedi Camael, köpeğe dik dik bakarak. "Hayvan daha önce iyileştirilirken ona geçirdiğin enerji saftı, en güçlü formundaydı. Ondan Gabriel'ı iyileştirmesini istedin, o da iyileştirdi. Bunun yanında onu değiştirdi de."

"Ben değiştiğimi sanmıyorum," dedi köpek. *"Bacağım acıyor"*

"Gabriel benim iyileştiremeyeceğim kadar karmaşık bir yaşam formuna dönüştü mü diyorsun?"

Melek başını sallayarak onayladı.

"Ama bunu nasıl yapmış olabilirim ki?"

"Sen yapmadın," dedi Camael. "Sen sadece buyruğu verdin. İçindeki varlık yaptı."

Ondan korkmakta haklıyım, dedi Aaron kendi kendine. Ne olursa olsun, Gabriel hala yaralıydı. "Gabriel'ın hemen tıbbi yardıma ihtiyacı var," dedi Aaron. "Karmaşık bir yaşam formu olabilir ama sonuçta o yaranın bir an önce temizlenmesi lazım."

"Öyleyse yolumuza devam etmemizi öneririm," dedi melek. "Blithe'de ona bakacak birileri bulunabilir."

"Hiç değilse bir plana benziyor," dedi Aaron bir an düşün-
dükten sonra. Kırk kiloluk köpeği sırtladı. "Sen zahmet etme,"
diye iğneledi meleği. "Ben taşıyım."

"Taşırsın," dedi Camael arabaya doğru yürüyerek.

"Bazen ödümü koparıyor," diye söylendi Aaron, adımlarını
dikkatle atarak.

" *Onların yapısı bu*" dedi Gabriel.

"Kimlerin?"

"Meleklerin."

"Şimdi de melek uzmanı mı oldun?"

"A/i? *de oha ben karmaşık bir canlıyım*," dedi köpek gururla.

dördüncü bölüm

Ben şamanım. Beni dinlemeleri gerekirdi, diye düşündü Orisha'lardan Shokad, kadim element büyülerini yaparak toprağın altına geçit açarken. Nefilim'i yakalamaya kalkmamaları gerekirdi. Kemikler ve taşlar söylemişti bunu ama dinleyen kim? Korkularının onları yönlendirmesine izin vermişlerdi. Korku, şefleriyle geceleyin konuşmuş, ona zafer vaat etmişti. *Beni dinlemeleri gerekirdi*, dedi acı acı.

Büyü yapmaktan boğazı kurumuştı. Konuşmayı kesince dünya kıpırtısız kaldı. Şaman, tünel duvarında hayat belirtisi aradı. Kalın bir solucan bulup ağzına attı. Gayretle çiğnediği etli solucanın suyu boğazını yumuşattı. Zevkle ağzındaki bitirdikten sonra duvarın dibine doğru gidip öylece çökün dinlendi.

Şimdi nereye gideceğim? diye sordu kendi kendine. Gözlerini kapatınca kafasında ancak Güvenli Yer'e ait olabilecek görüntüler canlandı. Deheboryn'i mevsimler önce terkeden halkını gördü. Doğayla uyum içinde, Güçlerin korkusundan uzak yaşıyorlardı. "Onlar ölmedi," dedi coşkuyla. Verchiel ve askerlerinin hışmından kaçıp Cennet'i bulmuşlardı.

Shokad alnına, burnuna, ağzına, göğsüne dokunarak kutsal hareketi defalarca tekrarladı. Güvenli Yer'e ulaşmış halkının görüntüleri içini sevinçle doldurmuş, ona yeni bir amaç vermişti.

Şaman, tünelin karanlığına bakıp doğruldu. Çağırışı duyuyordu artık. Kulağında onu gizli hedefe çeken bir fısıltı vardı. Güvenli Yer onu çağırıyordu. Tek yapması gereken sesi takip etmektir.

Karşısına topraktan bir duvar çıkınca yaratıcı meleklerin öğrettiği sözleri tekrarladı. Bu sözler aracılığıyla elementlerle konuşabiliyor, onlara şekil verebiliyordu. Shokad toprak duvardan ona yol vermesini istedi. O Cennet'e doğru yürüdükçe topraklar onun iki yanından akıyordu. Güvenli Yer giderek yaklaşırken Shokad'ın kanatları heyecanla pır pır ediyordu.

Onları zihninde yine gördü. *Ne kadar mutlular,* dedi içinden. Mufgar'ın gelenekleri terkedecek cesareti olsaydı, az sonra kavuşacağı mutluluğa hepsi sahip olabilecekti.

Güvenli Yer artık şarkı söylüyor, onu hızlanmaya teşvik ediyordu. *Çok yaklaştın,* dedi bir ses. *Rüyaların gerçek oluyor.*

Shokad büyülü sözleri hızlı hızlı söylerken karşısındaki toprak, su gibi eriyordu. Yarı koşup yarı uçarak Cennet'e doğru yol aldı. Suria, Tutrechial, Adririon, Tandal, Savlial, hepsi oradaydı. Bazılarının Güçler'e hizmet ederken öldüğünü hatırlıyordu ama Cennet'in işine karışmak olmazdı.

"Ah, Shokad, neredeyse ulaştın."

Orisha gülerek rotasını yüzeye çevirdi. Çoğalmaya başlayan kayalar ilerlemeyi güçleştiriyordu ama Shokad durmadı.

"Çok yaklaştın, Shokad. Çok çok yakınsın."

Şaman yeryüzüne çıktı. Elleri sıyrık içindeydi, kanıyordu. Hava soğuk ve nemliydi. *Güneşin sıcak ışıkları nerede?* dedi merakla.

Shokad topraktaki delikten kafasını çıkarıp tuhaf yeşil ışığa baktı. Büyük bir yeraltı mağarasındaydı. Uzaklarda bir yerden su sesi geliyordu.

"Buradayım," dedi yüksek sesle, halkının gelip onu karşılamasını bekleyerek.

Onların yerine, mağaranın öteki ucundaki bir şey kayaların arasından yaklaştı.

"Merhaba," dedi Shokad sese doğru tırmanarak. Garip bir sestti. Büyük ve ağır bir şey kayaların üstünde taşınıyordu sanki. "Ben Shokad."

Belki korkmuşlardır, diye düşündü mağaranın içlerine ilerleyerek. "Kötü bir niyetim yok," diye bağırdı. "Ben de Cennet'i arıyordum."

Yaklaşırken gölgelerin içindeki şekilleri güçlükle seçebiliyordu. Etli, yumurtayı andıran keseler, gölgelerden daha karanlık bir kas yığının üstünden sarkıyordu. Keseler canlıydı, kıvranıp nabız gibi atıyorlardı.

"Nesin sen?" dedi Shokad fısıltıyla. Temkinlice bir adım attı. "Halkım nerede?" Parmaklarının ucunda yükselerek zarımsı kütlelerin içine bakmaya çalıştı -ve soruları yanıt buldu.

Orisha haykırmak, ilahi güçlere onu buraya neden getirdiklerini, bu dehşeti neden yaşattıklarını sormak istedi ama buna fırsat bulamadı. Arkasındaki gölgelerden ılık hızında çıkan bir şey onu ıslak kucağına aldı.

Evet, Shokad haykırmak istiyordu. Cennet'i ne o, ne de halkı bulabilmişti.

Demek Blithe burası> dedi Aaron içinden, arabayı şehir merkezine sürerken. Gördüklerinden fazlasını beklemişti ama buranın iki haftadır rastladıkları küçük kasabalardan farkı yoktu. Tozlu vitrinleriyle eski mağazalar, ortasında beyaz bir sahne bulunan yeşil bir parkın etrafına dizilmişti. Hava güzeldi, insanlar sokaktaydı. Çocuklar parkta top oynuyordu.

"Nasılın, Gabe?" diye sordu Aaron arka koltuktaki köpeğe.

"İyiyim," dedi Gabriel ama Aaron onun kendini çok da iyi hissetmediğini biliyordu.

Orisha onu kötü ısırmıştı. Üstelik yara mikrop kapmış gibi görünüyordu. Acilen bir veteriner bulmalıydılar.

"Dayan, dostum," dedi Aaron şehir merkezine yaklaşırken. "Veterinere benzer bir yer görüyor musun?" diye sordu ön koltukta oturan meleğe.

Camael yol boyunca yaptığı gibi ses çıkarmadan dikkatle önüne bakıyordu.

"Merhaba?" dedi Aaron. "Ne oldu? Bir şey mi görüyorsun?"

Melek, kaşlarını çatarak ona döndü. "Yok bir şey," dedi ama Aaron meleğin tüylerinin diken diken olduğunu farkındaydı. *Deyim olarak tabii.*

"Ben de yoldan geçen birine sorarım," dedi Aaron bir nalburun önüne çekerek.

Red Sox şapkası takmış, ekose gömlekli ve iş tulumlu orta yaşlı bir adam elinde bir kese kağıdıyla dükkandan çıktı ve bozuk paraları cüzdanına koymak için durdu.

Aaron meleğin üstünden uzanarak camı indirip seslendi. "Pardon!"

Yanık yüzü çizgilerle dolu adam cüzdanını tulumunun cebine koydu ve camdan içeri baktı.

"Merhaba," dedi Aaron dostça bir sesle. Elini bile salladı. "Umarım bize yardım edebilirsiniz."

Adam hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti. Aaron, Maine'lilerin yabancılara karşı tedbirli olduğunu duymuştu ama bu adam biraz abartıyordu.

Camael hiç kıpırdamıyordu. Aaron onun yine görünmemeyi istediğinden şüphelendi. Camael'in insanlarla muhatap olmak

istemediğinde bunu arada bir yaptığını farketmişti. Sonuncusu iki gün önceydi. Gabriel'ı gezdirmeye çıktıklarında dört yaşlı kız kardeş gelip Gabriel'la ve Labrador'larla ilgili bir yığın soru sormuştu. Aaron onu kabalıkla suçlayınca melek, *bunu yapmayı sen de öğren, o zaman görüşürüz* demişti.

"Ormanda köpeğimi bir şey ısırdı, onu veterinere götürmeliyim."

Yaşlı adam gözlerini köpeğe dikti. "Ne ısırdı?" dedi bariz bir Maine aksanıyla.

"Rakun," dedi Aaron hemen. "Kuduz olmadığını umuyorum."

"Benim gördüğüm rakun ısırıklarına benzemiyor," dedi, yarayı açık pencereden inceleyerek. "Çok geniş."

"Kaçarken arkadan gördüm. Başka bir şey de olabilir."

Adam Red Sox şapkasını düzelterek Aaron a baleti. "Rakun olmadığına göre, başka bir şey olduğu kesin."

Aaron sabırsızca gülümsedi. "Haklısınız." Durup içinden ona kadar saydı. "Buralarda bir veteriner var mı?"

Adam yaklaşık bir iki dakika düşündü ve başını salladı. "Evet, var." Susup bakmaya devam etti.

Aaron in sinirleri tepesine doğru yola çıkmıştı. Camael ne zaman bir kılıç seçip sinir bozucu adamın kafasını yaracaktı acaba? "Tarif eder misiniz?" dedi gülümsemesini zorlukla sürdürerek.

Adam yine bir süre düşündü, başını ağır ağır salladı ve birkaç kilometre ötedeki bir veterineri karmakarışık cümlelerle tarif etti.

"Tuhaf bir arkadaş," dedi Camael, Aaron tarifi düşünerek arabayı hareket ettirirken.

"İlk defa mı Mainyak görüyorsun?" dedi Aaron, büyük, beyaz bir kilisenin önünden sola, Portland sokağına dönerek. " *Onu geçersen, fazla gittin demektir,*" demişti yaşlı adam.

"Bu gezegende geçirdiğim uzun yıllar süresince ziyadesiyle deli gördüm."

"Hayır, manyak değil, Mainyak," dedi Aaron üstüne basa basa. "Maine'lilere öyle denir."

"Her neyse, adamda bir tuhaflık olduğu kesin."

"Onunla hiç konuşmadın," dedi Aaron, sağ tarafta toprak bir yol ararken. "Yine görünmemek mi istedin?"

"Ne demek istediğini hiç anlamadım," dedi melek ona bakmadan.

"Anlamazsın tabii," dedi Aaron, kavisli bir yola saparak.

Bir kilometre kadar sonra büyük bir park yerine geldiler. Soldaki binanın ilk katındaki veteriner, bir marketten dönüş-türülmüşe benziyordu. Otoparktaki iki arazi arabasından biri Maine, biri Illinois plakalıydı.

"Burası," dedi Aaron. Binaya mümkün olduğunca yakın park etti. "Hadi seni iyileştirelim, Gabriel."

Köpek başını kaldırıp etrafına baktı. Havayı koklayan burnu titreşti. "*Neredeyiz?*"

"Veterinerdeyiz," dedi Aaron, arabadan inip arka kapıyı açarken.

"Hayır" dedi Gabriel, havayı koklamayı kesmeden. "Lynn'de değiliz ki."

"Burası başka veteriner," dedi Aaron, köpeğin yarasını kontrol ederken.

"Başka da mı var?" dedi Gabriel kulaklarına inanamayarak.

"Hem de çok," dedi Aaron, arkadaşının arabadan inmesine yardım ederek.

"Hiç aklıma gelmezdi?" dedi köpek. Yaralı bacağını havada tutuyor, Aaron'a yaslanıyordu.

Aaron, arabadan inmiş, havayı koklayan Camael'e baktı. "Benimle geliyor musun?" diye sordu, eğilip köpeğini kaldırırken.

"Hayır," diye kestirip attı ve toprak yola doğru yürümeye başladı melek.

"Bana ihtiyacın olursa, ben bir süre buradayım," dedi Aaron, meleğin arkasından. Camael cevap vermeden yürümeyi sürdürdü. "Peki, Aaron," dedi Aaron kendi kendine, ön kapıya giden dört basamaklı merdiveni dikkatle aşarak. Metal bir levhada *KEVIN WESSELL, VETERİNER* yazıyordu. "Sen Gabriel'la ilgilen, ben etrafı kollayayım."

Aaron kapı koluna bir türlü uzanamadı. "Yardımanın için teşekkürler, Camael," dedi sahte bir neşeyle. "Gerçekten çok düşünceli bir meleksin."

"Camael gitti?" dedi Gabriel.

"Biliyorum." Aaron kolu çevirip kapıyı ayağıyla itti.

"O zaman neden hala onunla konuşuyorsun?"

"Bilmiyorum, Gabe," diye homurdandı Aaron, küçük lobiye girerek. "Bugünlerde sürekli mantıksız şeyler yapıyorum."

Veteriner eskiydi, Lynn'deki gibi modern bir yer değildi. Koyu renk ahşap kaplı duvarlarda avlanan köpek resimleri asılıydı. Bir köşede birkaç plastik sandalye ve üstü dergi dolu bir sehpa vardı. Danışma masası tam karşıdaydı.

Lobide kimse yoktu ama Aaron masanın arkasından kağıt sesleri ve hiddetli bir iç çekiş geldiğini duydu. O tarafa gidince etrafı kağıt desteleri ve tıbbi dosyalarla çevrili bir kız gördü. Kızın atkuyruğu saçları alışılmadık derecede koyu bir kıızıldı. Birinin geldiğini farketmediği belliydi. Aaron hafifçe ök- sürünce kız irkildi.

"Beni korkuttunuz," dedi gergin bir kahkahayla. Alnındaki bir tutam saçı geri attı.

"Özür dilerim," dedi Aaron, Gabriel'ı daha sıkı tutmaya çalışarak. "Veterineri görebilir miyiz?"

"Tabii," dedi kız, dosyaları daha da büyük bir yığının üstüne koyarak. "Bir saniye izin verin, ne yapabileceğimize bir bakalım."

"Ben... Pek iyi değilim, Aaron?" diye inledi Gabriel.

Köpek titreyince Aaron onun ateşlendiğini tahmin etti. Birden tepesi attı. Red Sox şapkalı Mainyak zaten yeterince zaman kaybettirmişti. Köpeğinin daha fazla acı çekmesine izin vermeyecekti. "Bakın," dedi sertçe. "Ben gerekli formla

rı doldururum. Siz mümkünse doktoru çağırabilir misiniz? Yarası mikrop kapmış olabilir, bir an önce antibiyotik alması gerekiyor..."

"Peki, peki," dedi kızıl saçlı kız ve ayağa kalkıp köşeden döndü. "Onu arkaya götürelim de ben bir bakayım." Gelmelerini işaret etti.

"Siz Doktor Wessell değilsiniz, değil mi?" dedi Aaron şaşırarak.

"Değilim," dedi kız. "Ama neredeyse olacaktım. Şu an sadece Katie McGovern'ım." Güldü. "Ama merak etme, aynı zamanda diplomalı bir veterinerim."

Aaron gülerek Gabriel'ı muayene odasına taşıdı. "Kusura bakmayın, kabalık etmek istemedim. Çok yorucu bir gün geçirdim ve sizi..."

"Resepsiyon görevlisi mi sandınız?" Odanın kapısını açıp girmeleri için kenara çekildi.

"Evet," dedi Aaron. "Yaşınız..."

"Yirmi yedi yaşındayım," dedi kız, kapıyı kapatırken. "İrlandalı genlerinin bir oyunu. Illinois Üniversitesi'nden aldığım veterinerlik diplomamı gösterebilirim," dedi neşeyle, Gabriel'ı metal masaya yatırırken. "Nasılsın bakalım, dostum?" diye sordu başını okşadığı köpeğe.

"Benim adım Gabriel," diye homurdandı köpek. *"Bana lütfen Gabriel deyin?"*

"Adı Gabriel," dedi Aaron.

"Merhaba, Gabriel," dedi Katie, lastik eldiven giyerken. "Bakalım seni nasıl iyileştirebiliriz." Kız nazikçe dokunarak yarayı inceledi. "Onu ne ısırdı demiştiniz?"

"Galiba rakundu."

"Rakun mu?" dedi Katie şüpheyle. "Eğer bu bir rakun ısırdıysa, ben de çocuk yaşta bir resepsiyon görevlisiyim."

Camael'in esintide hissettiği bir şey vardı. Melek, Blithe'e geldiklerinden beri birçok tuhaf şey hissetmişti.

Portland Sokağı'nda ağır ağır yürürken sola dönüp toprak yoldan çıktı. Havadaki bir şey ona buraya ait olduğunu söylüyordu ama başka bir şey daha vardı. Tanımlayamadığı bir şey. Kendisinden çok daha olumlu hislerin arkasına gizlenmiş bir histi bu.

Acadia Sokağı'na girerken melek algılarını genişletti. Yaz öncesi esintisi ve uzaklarda kıyıya vuran dalgalar olmasa tam bir ölüm sessizliği vardı. Kısa sokağın iki yanında ofisler sıralanmıştı. Emlakçı Johnson, Muhasebeci McNulty, Doktor Charles Speegal, Gözlükçü... En büyük bina ise sokağın neredeyse bir yanını kaplayan Carroll Cenaze Evi'ydi.

Her şey Camael'e bu şehirde olması gerektiğini söylüyordu. Melek gardım indirmiş, binlerce yıldır unuttuğu şeyler hissediyordu. Sebebi belirsiz bir huzur vardı burada. Melek, tesadüfen Aerie'ye geldiklerinden şüphelenmeye başlamıştı. Karşıya geçerek Carroll Cenaze Evi'nin iki katlı, beyaz bina

sının önünde durup dikkatle ve özenle etrafa baktı. *İyi de, diğerleri neredeydi?*

Tanımlayamadığı o his dalgası yine geldi. Nefes almak için su yüzeyine çıkıp tekrar dalan dev bir deniz yaratığı gibiydi. Nihayet bu sefer meleğin tanıyabildiği bir şey vardı. Huzurun arkasına saklanmak için büyük çaba harcayan ruhani bir varlığın kokusu. Kokuyu bir kere aldığına göre, kaybetmemeye dikkat etmeliydi. Çok çok eski bir kokuydu, yaratılış günlerinden beri koklanmamış bir kaos esintisi.

Bir kapı sesi gelince Camael görünmez olmayı isteyerek arkasına, cenazeevine doğru döndü. Siyah bir takım elbise giymiş kravatlı, yaşlı bir adam basamakların tepesinden ona bakıyordu. Camael, adam onu görüyormuş gibi rahatsız oldu, elbette mümkün değildi bu.

Havadaki huzur katlanarak artınca Camael'in üstüne bir hoşnutluk yağmuru yağdı ama melek o eski kokuya sıkı sıkı tutunmuştu. Sükunet denizlerine ne kadar saklanırsa saldansın, Blithe'in diplerinde kaos vardı.

Adam siyah, derin gözleriyle ona bakmayı sürdürünce melek ona görüldüğünü anladı. "Bu nasıl olabilir?"

Yaşlı adam başını bir yana eğerek gülümsedi ve göz kırptı. Camael adamın gözlerinin üstünde beyaz, zar gibi bir katman olduğunu farkettil. İnsan anatomisinde daha önce böyle bir şey görmemişti. Tehlikede olabileceğini düşünerek bir kılıç seçmek üzereydi ki kemikleri gıcırdayan yaşlı adam eğilip

öksürdü. Adamın ağzından kiraz büyüklüğünde, dikenli toplar fırladı ve Camael'in yüzüne geldi.

Camael yüzünü tutarken her yerinin uyuşmaya başladığını hissetti.

"Zehir," dedi çıkarıp toplardan birine bakarak. Kahverengiydi ve canlıymış gibi titreşiyordu. O gün ikinci kez ilkel bir yaşam formu onu zehirlemeye kalkıyordu.

Camael gözlerini kapatıp zehrin damarlarından kaybolmasını istedi. Dehşetle, bunun bir işe yaramadığını farkettil. Gözlerini açacak gücü de bulamadı. Yer, ayağının altından kaydı ve melek düştü.

Gözlerinin arkasındaki karanlıkta, basamaklardan ona doğru inen yaşlı adamı duydu. Derinlere doğru çekilirken Blithe şehri onu avutuyordu.

"Burada olman gerekiyordu?" dedi, bilincini yitiren meleğe. "Sen olmasan, öldürdüm."

Doktor McGovern, Gabriel'ın bacağındaki tüyleri kazıyıp yaraya tuzlu bir solüsyon dökerken Aaron arkadaşının başını okşadı. Kadın bir bezle sildiği yarayı daha yakından inceledi.

"Ağızlar kirlidir, bütün ısırtıklar mikrop kapabilir," dedi yaraya biraz daha solüsyon dökerek. "Bu aşırı kirliymiş. Özellikle de bir rakuna göre." Aaron'ı göz ucuyla süzdü.

"Bana rakun gibi geldi dedim," dedi Aaron telaşla. Gabriel'ı ısırının düşmüş melekler tarafından yaratılan çirkin, küçük bir

canavar okluğunu söyleyecek değildi. "O kadar da iyi göremedim. Herhangi bir şey olabilir."

"Bir Orisha'ydı, Aaron?" dedi Gabriel.

"Biliyorum, biliyorum," dedi Aaron, onu yatıştırıyormuş gibi.

"Oldukça konuşkan, değil mi?" Veteriner bezi bir kovaya atıp Gabriel'ın başını okşadı.

"Hem de nasıl," dedi Aaron gülerek. "Kuduz aşısı gerekecek mi?"

"Aşı mı?" diye homurdandı Gabriel, başını masadan kaldırarak.

"En son ne zaman aşı oldu?" diye sordu Doktor McGovern.

"Daha yeni?" diye inledi Labrador.

"Altı ay oldu," dedi Aaron, köpeği duymazdan gelerek.

"Yapalım o zaman. Tedbirli olmak, iş işten geçince pişman olmaktan iyidir," dedi, şırınga ve aşı çıkararak.

"Aşı olmamak hepsinden iyi?" dedi Gabriel.

"Sesi pek neşeli gelmiyor," dedi veteriner, şırıngayı doldurarak.

"Evet ama başka şansı yok. Aşı olacak, yoksa *hastalanabilir?*

Aaron son sözcüğü köpek için vurgulamıştı.

"Sizi anlıyor mu dersiniz?"

"Anladığını biliyorum," dedi Aaron. "Özel bir köpek bu."

"Hepsi de öyle değil midir?" dedi ve aşırı göz açıp kapayana kadar yaptı doktor. "Gördün mü," dedi Gabriel'a doğru eğilerek. "O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

" *Kız güzel kokuyor, A ar on?* dedi köpek, kalın kuyruğunu metal masaya neşeyle vurarak.

Aaron güldü. "Merak etme, Gabriel kindar değildir. Ona biraz sevgi ve bir kurabiye verirsen her şeyi unuttur."

Doktor, şırıngayı tezgahdaki kırmızı kaba attı. "Evet," dedi notlarına göz atarak. "Bir bakalım. Kuruması için yarayı açık tut ve..."

"Günde üç kez sıcak kompres ve enfeksiyon için iki hafta, günde iki kere amoksisilin," dedi Aaron, masaya oturan Gabriel'a bakarak.

Doktor McGovern gülümseyerek kalemini bıraktı. "Hiç fena değil." Başını salladı. "Veterinerliğe ilginiz mi var?"

"Bir zamanlar veterinerde çalışıyordum," dedi, eski hayatını hüznle anımsayarak. Hemen Gabriel'a döndü. "İnmek istiyor musun?"

"Size yardım edeyim," dedi veteriner. Gabriel'ı yere aldılar.

"Biliyor musun," dedi kadın, "geçici bir süreliğine buradayım ama ofiste bir yardımcı çok işime yarardı. Çok ciddi bir para veremesem de makul bir şey düşünürüz. Hem böylece Gabriel'ın yarasıyla da ilgilenebilirim. Ne dersin?"

Kesinlikle çok cazip bir teklifti. Bu küçük kasabada Aaron'ı kendine çeken bir şey vardı. Sanki bir ses *olman gereken yer burası*, diyordu. Paralan da suyunu çekmek üzereydi, biraz birikim yapmanın zararı olmazdı. "Önce Doktor Wessell'a sormanız gerekmez mi?"

Doktor McGovern başını evet anlamında salladı. "Galiba, Gerçi eski nişanlım ortalarda yok. Kuralları biraz esnetmemin sakıncası yok sanırım. İlgilenir misiniz?"

"Hadi kalalım, Aaron," diye inledi Gabriel. *"Arabadan yoruldum?"*

"Yol arkadaşına sormalıyım," dedi Aaron omuz silkerek. "Onun açısından da sorun yoksa birkaç gün kalabilirim. Neden olmasın?"

"Harika," dedi kadın elini uzatarak. "Ben Katie. Gabriel'ı da tanıyorum. Senin adını da öğrensem iyi olur. Özellikle de birlikte çalışacaksak."

"Pardon." Aaron kızın elini sıktı. "Aaron," dedi. "Aaron Corbet."

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Aaron. Arkadaşına sor bakalım, ne diyecek."

Aaron ve Gabriel binadan güneşe çıkıp arabaya yöneldi. Katie'nin tedavisi sayesinde Gabriel yardımsız yürüyebiliyordu.

"Camael nerede?" diye sordu Gabriel, Aaron kapıyı açıp onu arka koltuğa alırken. Hayvan hemen uzanarak yarasını kokla- yıp yaladı.

"Bilmiyorum," dedi Aaron. "Bacağına dokunma," diye ekledi, meleği ararken.

Lynndeki savaştan beri Güçler'in eski komutanıyla aralarında tuhaf bir bağ vardı. Aaron, meleğin varlığını hep hissediyor

du. Şimdiyse havada bir tuhafılık hissetmesine rağmen Camael'e dair hiçbir sezisi yoktu. *Görünüşe bakılırsa hakikaten bir süre buradayız,* dedi içinden.

Katie kamyonetinden bir şeyler almak için dışarı çıktı.

"Bir dakika burada bekle," dedi Aaron köpeğine ve kollarındaki üç ağır kutuyu devirmemeye çalışan veterinerin yanına koştu.

"Katie, galiba teklifini kabul edeceğim," dedi kutuların yanından bakarak.

"Güzel," dedi kız. "İlk görevine hazır mısın?"

Aaron dikkat kesildi. "Tabii. Nedir?"

"Bir el at da şu kutuları taşıyalım," dedi Katie. "Belim kırıldı."

beşinci bolum

"Nereye gitti ki?" dedi Gabriel, arabayla Blithe'i turlarlarken.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Aaron, sokaklarda dikbaşı Camael'e dair bir iz arayarak. "Belki daha çok sevdiği bir Nefilim bulup buradan kaçmıştır."

"*Yapar mı dersin?*" dedi Gabriel hayretle.

"Şaka yapıyorum."

Yaşlıca bir çift çıkarken Aaron yavaşça kapanan kapıdan içeri yi görmeye çalıştı -olmadı. Zaten neden kafeye gitsindi ki? Yiyip içmesi gerekmiyordu ya. Aaron bir yaya geçidinde durup alışveriş arabalı, yaşlı kadına yol verdi. *Kafede patates kızartması yapılıyorsa?*

Dikiz aynasından, Labtador'un havayı kokladığını gördü. "*Çıkıp onu arayayım mı? Belki kokusunu yakalarım. Tuhaf kokuyor ya?*"

"Gerek yok, Gabe," dedi Aaron. "Döner. Biz evcil hayvana izin veren kalacak bir yer bulalım."

"Ben sadece evcil hayvan değilim," dedi köpek gururla.

"Biliyoruz," dedi Aaron, Berkely Sokağı'na doğru sola dönerek. "Katie buralarda oda kiralan bir yer olduğunu söyledi."

Çıkmaz sokağın sonunda, rengarenk kır çiçeklerinin arkasında büyük, beyaz bir bina vardı. Üstünde KİRALIK ODA yazan bir tabela rüzgarla salınıyordu.

"İşte burası," dedi Aaron, kaldırımın yanına park ederek. "Sen burada kal. Ben gidip ücreti ve hayvanlara izin olup olmadığını öğreneyim."

"Sadece bir evcil hayvan olmadığımı onlara söyle," dedi Gabriel, mor çiçeklerle süslü ahşap bir kemerin altından geçen Aaron'a.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu bereketli bitkilerin arasından yaşlı bir ses.

"Lütfen," dedi Aaron, nereye bakacağını bilemeden. "Bir oda tutmak istiyorum."

Yoğun bir hor çiçeği kümesinin arkasından elinde bahçe makasıyla yaşlı bir kadın çıktı. Kadın onu X-Men'lerden birine benzeten kalın camlı, kalın çerçeveli gözlüğünün arkasından Aaron'a bakıp eldivenli eliyle alnındaki terleri sildi. "Bende birkaç tane var, ne güzel tesadüf."

Aaron zorla güldü. "Güzel," dedi, sevimli görüldüğünü umduğu bir gülümsemeyle.

"Yalnız mısın, başkaları da var mı?" Kadın başını kaldırıp arabaya doğru baktı. "Biriyle konuştuğunu duydum da."

"Köpeğimle konuşuyordum," dedi Aaron, kadının yüzünde bir cevap arayarak.

Yaşlı kadın kaşlarını çattı. "Köpeğin mi var?"

Aaron yavaşça başını yukarı aşağı salladı.

"Hem oda istiyorsun... Hem köpeğin var."

Aaron iç çekti. "Zamanınızı boşa harcadığım için kusuruma bakmayın," dedi kibarca el sallayıp arkasını dönerek.

Çiçekli kemerin altından geçerken kadının sesini hemen arkasında duydu. "Cinsi ne köpeğin?"

"Sarı bir Labrador," dedi Aaron, soruya şaşırarak.

"Sarı mı?" dedi kadın, arabaya bakarak.

Aaron başını sallayarak onayladı. "Sarı Labrador. Evet."

Kadın onun peşinden arabaya geldi. "Babamın Labrador'ları vardı," dedi eldivenlerini çıkarıp arka cebine sokarken. "Bazen onlara karşı zaafım tutar."

Aaron arka kapıyı açıp Gabriel'ı gösterdi. "Hey Gabe," dedi, "seninle tanışmak isteyen biri var."

Yaşlı kadın çok yaklaşımdan eğilip içeri baktı. Gabriel sevinçle nefes alıp kuyruğunu davul çalar gibi ritimle koltuğa vurdu.

"Adı ne dedin?" dedi kadın tuhaf gözlüğünü çıkararak.

"Gabriel."

"Güzel isim. Bacağına ne oldu?"

"Şey, onu... Ece... Galiba sıçan ısırıldı," dedi Aaron. "Kalacak yer aramamızın bir sebebi de bu. Yola devam etmeden önce biraz dinlenmesi lazım."

"Sıçan ısırığı değil bu," dedi kadın başını iki yana sallayarak. Arabanın içine eğilip köpeğin nasırlı ellerini koklamasına izin verdi. "Seni ne ısırıldı, oğlum?" diye sordu onun başını okşayarak.

"Onlara galiba Orisha deniyordu?" dedi Gabriel.

"Bak bak bak," dedi kadın gülerek. "Duyan da cevap veriyor sanır."

"Çok konuşkandır," dedi Aaron, kadının arkasından Gabriel'a zafer işareti yaparak.

"Evcil midir?" diye sordu kadın, köpeğin kadife gibi tüylerini okşamayı sürdürerek.

"Elbette," dedi Aaron gücenerek. "Habire havlamaz, sağı solu ısırmaz. Gabriel çok uslu bir köpektir."

Kadın kafasını arabadan çıkarıp Aaron'a şöyle bir baktı. "Rockefeller'a benzer bir halin yok, o yüzden haftalığı yüz dolar olsun. Yemek de dahil. Ama yemekleri benimle yemek zorundasın. Burası restoran değil."

"Harika," dedi Aaron sevinçle. "Abur cubur dışında bir şey yemek çok güzel olacak."

Yaşlı kadın ona bir süre daha baktıktan sonra bahçesine doğru yürüdü. "Hemen teşekkür etme," dedi gözlüğünü takıp eldivenlerini cebinden çıkararak. "İyi yemek yaparım demedim."

Kadın birden durup ona döndü. "Benimle aynı çatı altında oturacaksan bana adını söylemelisin."

"Aaron," dedi gülümseyerek. "Aaron Corbet."

Kadın bu ismi birkaç kez tekrarlayarak ezberlemeye çalıştı. "Ben Bayan Provost. Eski adım Orville'di ama kocam yetmiş ikide öldükten sonra kızlık soyadıma döndüm. Onun bana verdiklerini oldum olası umursamamışımdır, özellik le de soyadını."

Eldivenleri ellerine geçirerek yoluna devam etti.

"Nasıldır peki?" diye sordu Aaron birden.

Kadın kaşlarını çatarak ona döndü. "Ne nasıldır?" dedi kızgın bir sesle.

"Yemekleriniz," dedi Aaron sırtarak.

Bayan Provost da gülümsemesini bastıramadı. Aaron onu öyle daha fazla görmesin diye hemen arkasına döndü. "Kime sorduğuna bağlı," dedi basamaklarda duran bahçe makasını alarak. "Kocam yemeklerimi severdi ama bak sonu ne oldu."

"Gayet güzel," dedi Aaron odayı gezerken.

İçeriye bir üzüm teması hakimdi. Avizeler üzüm salkımı şeklindeydi. Vazo asma yaprağı desenliydi. Yatak başlığında bile üzüm taneleri vardı. Biraz tuhaftı ama Aaron ın hoşuna gitti. Gabriel biraz dolanıp yatağın yanında güneşin vurduğu bir yer buldu ve hemen uzandı.

"Orada mı uyuyacak?" diye sordu Bayan Provost.

" *Yer de güzel ama bazen Aaron'la yan yana uyumaktan hoşlanırım,*" dedi Gabriel.

"Orada uyumasını mı istersiniz?" diye sordu Aaron kurnazca gülümseyerek.

"Nerede isterse orada uyusun," dedi dolaba giderek. Kapağı açıp üzüm desenli beyaz bir yorgan çıkardı. "Yerde yatacak- sa bunun üstünde daha rahat eder dedim."

Gabriel kalkıp kadına yorganı koyması için yer açtı. "Al bakalım, oğlum," dedi yorganı düzelterek. "Yat hadi."

Gabriel, söz dinleyerek yorganın üstüne uzandı.

"Bence köpeğin yorulmuş," dedi elini kot pantolonunun cebine sokarak. Aaron a üstünde MAINE'İ SEVİYORUM yazan bir anahtarlık uzattı. "Anahtarınız. Saat akşam dokuzdan sonra kilitli tuttuğum ön kapıyı da açar." Bayan Provost kapıya gitti. "Akşam yemeğini altıda yerim," dedi koridora çıkarken. "Rulo köfte seviyorsan mutfakta görüşürüz. Sevmiyorsan, kendi başının çaresine bak."

"*Ben rulo köfte severim,*" dedi Gabriel, kadın kapıyı kapatırken.

"Sevmediğin yiyecek var mı ki?" dedi Aaron eğilip onun yarısına bakarak.

"*Hiç düşünmedim*" dedi Gabriel dalgınca.

"Bak ne diyeceğim," dedi Aaron, köpeğin başını okşayarak.

"Ben Camael'i ararken sen bu konuyu iyice bir düşün."

"*Dikkatli ol, olur mu?*"

"Olurum." Aaron kalkıp kapıya gitti. Tam çıkacakken Gabriel seslendi.

"Aaron, sence Stevie'yi burada bulabilecek miyiz?"

Aaron bir an düşünüp hala hissettiği tuhaf sezilere bir anlam vermeye çalıştı. "Bilmiyorum. Etrafa biraz bakayım, sonra konuşuruz." Çıktı ve en yakın arkadaşını dinlenip iyileşmeye bıraktı.

Aaron sağına soluna bakarak Berkely Sokağı'nda yürüyordu. Tabelasız bir sokağa dönerken kaybolmamak için geçtiği yerleri ezberlemeye çalışıyordu. Bakımlı, eski evlerin çiçekli bahçeleri, Bayan Provost'un yağmur ormanından daha iyi durumdaydı.

İsimsiz sokağın sonunda durup etrafına baktı. Camael'den hiç iz yoktu. Blithe'e adım attığından beri hissettiği o tuhaf sezi onu hala rahatsız ediyordu. Sanki geceleyin çalışmak için kafeini fazla kaçırmıştı. Bu kötü hissi yorumlama yeteneğine sahip olduğunun farkındaydı ancak bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Nefilimliğe dair öğrenmesi gereken çok şey vardı.

"Yeteneklerini geliştirmelisin?" demişti Camael, Blithe yolunda. *"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi?"*

Meleğin sözleri Aaron'ı nedense kızdırmıştı. Yeteneklerini geliştirmeye çalışmak, alfabeyi bilmeden kitap okumaya benziyordu. Aaron işin temelini bilmiyordu ki.

Lynn'den yeni ayrılmışken yaşadıkları bir olayı hatırladı. Camael meleklerin beş duyusundan bahsediyordu. Melekler bun

ları beş ayrı duyu gibi değil, tek, bütünsel bir algı gibi deneyimliyordu. "Benim gibi yap," demişti Camael, gözlerini kapatarak. "Dünyayı ve onu oluşturan her şeyi sadece meleklerin yapabileceği gibi hissetmeyi dene." Aaron denemişti ama eline baş ağrısından başka bir şey geçmemişti. Camael'in hayalkırıklığına uğradığı belliydi. Anlaşılan Aaron onun beklediği gibi bir Nefilim değildi. *Belki de kahinin bahsettiği kişi ben değilimdir*, dedi içinden. *Belki de Camael bunu anlayıp düşmüş meleklerin gerçek kurtarıcısını bulmaya gitmiştir.*

Arkasındaki koruluktan bir ses gelince Aaron oraya doğru döndü. Gölgelemin arasında bir kırmızılık göze çarpıyordu. Bir rakun, farkedildiğini anlamış gibi saklandığı yerden çıktı. *Garip*, diye düşündü Aaron, hayvana bakarak. *Rakunlar gece gezer sanyordum.* Geceleri yatağındaiken çöp bidonlarını açmaya çalışan rakımların çıkardığı sesleri dinlediğini hatırlıyordu.

Rakun hiç tereddütsüz yürüyerek ona yaklaştı. Hayvanın yürüyüşünde bir tuhafılık vardı. Aaron onun kuduz olabileceğinden şüphelendi.

"Doğru mu?" dedi yüksek sesle, içgüdüleri, hayvanın onu anlayabileceğini söylüyordu. *"Kuduz musun"*

Rakun cevap vermeden yaklaşmaya devam etti.

Aaron onun gözlerine bakarken beklenmedik bir coşkuya kapıldı. Kahkahalara ve mutluluk gözyaşlarına boğulmamak için kendini zor tutuyordu. Gözlerini kapattı ve duygu dalgalarına direndi.

Stevie. Küçük kardeşi buradaydı -Blithede. Bundan emindi. Onun varlığını hissedebiliyordu. Kardeşi onu bekliyordu. Aa- ron onu kucaklayacak, onunla oyunlar oynayacaktı. Stevie'ye bir zarar gelmemişti, Aaron hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Aralarına hiçbir şey giremeyecekti.

"Pardon," dedi bir ses.

Aaron gözlerini açtı. Rakun gitmiş, yerine ona şaşkınlıkla bakan bir polis gelmişti. "Bir sorun mu var, beyefendi?" diye sordu polis yaklaşarak. Eli belindeki silahındaydı.

Aaron bir hız treninden inmiş gibiydi. "Yok. İyiyim," dedi güçlkle. Ne olmuştu böyle?

"İyi gülünmüyorsunuz," dedi polis. "Sarhoş musunuz?" diye sordu, Aaron'ın nefesini koklayarak.

Aaron başını iki yana salladı. Yavaş yavaş kendine geliyordu. "Hayır. Bir şeyim yok. Güneş çarptı herhalde."

"Burada ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Aslına bakarsanız bir arkadaşımı arıyorum," dedi Aaron, alındaki terleri silerek. "Uzun boylu, kırm saçlı, keçi sakallı. Üstünde siyah bir takım elbise vardı."

Polis aynalı gözlüğünün arkasından onu süzmeye devam etti. "Kimliğinizi görebilir miyim?" dedi elini uzatarak.

Aaron endişelenmeye başlıyordu. İlk Camael'in kayboluşu, sonra o tuhaf rakun, şimdi de bu laf anlamaz şerif. Polise ehliyetini uzatırken Blithe'in ona başka neler hazırladığını merak ediyordu.

"Blithe'den sadece geçiyor muydunuz, Bay Corbet?" dedi polis, kimliği iade ederken.

Aaron ehliyeti cüzdanına koydu. "Birkaç gün burada olacağım galiba," dedi cüzdanını cebine sokarak. Aaron kendini daha fazla tutamadı. "Bir sorun mu var, memur bey?" dedi sertçe.

"Dexter," dedi adam, şapkasının kenarına dokunarak. "Komiser Dexter. Hayır, bir sorun yok. Şimdilik." Duygusuzca gülümsedi. "Blithe sessiz bir yerdir, Bay Corbet. Bu durumun sürmesini sağlamak benim görevim. Anlıyor musunuz?"

Aaron dilini ısırarak başını salladı. Sonuçta o bir yabancıydı ve anlaşılan bu durum onu şüpheli yapıyordu.

Komiser Dexter yolun kenarındaki arabasına doğru yürüdü. Aaron duygu sağanağının etkisindeyken arabanın sesini bile duymamıştı. Koruluğa bir göz attı. "Komiser Dexter?" diye seslendi.

Arabanın kapı koluna uzanan polis durdu.

"Gelirken burada bir rakun görmediniz, değil mi?"

Dexter kapıyı açınca radyonun sesi duyuldu. Polis yine o soğuk gülümsemesiyle koltuğuna oturdu. "Bu saatte rakun olmaz, Bay Corbet. Onlar gece hayvanıdır."

"Haklısınız," dedi Aaron. Bu poliste bir tuhafılık vardı.

"Ziyaretinizin iyi geçmesini dilerim, Bay Corbet," dedi Komiser Dexter. "Umarım arkadaşınızı bulursunuz." Kapıyı çarptı, bir U dönüşünden sonra hızla uzaklaştı.

Katie McGovern, köpeğini düzenli kalp kurdu kontrolüne getiren bir kadından, eski nişanlısının en azından dört gündür kayıp olduğunu öğrendi. Kadının anlattığına göre köpeğin -Taffy adından sekiz yaşında bir kanişti- pazartesi sabahına randevusu vardı ama çarşamba akşamüstü Katie gelene kadar ofiste kimse yoktu. *Doktor Wesse 11 randevulara hep gelirdi. Umarım bir şeyi yoktur,* demişti orta yaşlı kadın endişeyle.

Katie, doktorun ailesiyle ilgili acil bir durum olduğu yalanını uydurmuştu. Kevin dönünce kendi başının çaresine bakardı artık.

Dönerse tabii, dedi kafasının içindeki kötü bir ses. Katie kendini temizliğe ve Kevin'in randevularına vererek o sesi duymamaya çalışmıştı. *Düzen, tertipli olmaktan gelir,* derdi annesi hep. *Ve tertipli olmak da cevapları doğurur.* Yine de, eski sevgilisinden iki hafta önce e-posta geldiğinden beri gitmek bilmeyen o huzursuzluk büyümeye devam ediyordu.

Burada ilgini çekebilecek bir şey keşfettim. Gelmeyi düşünüür müsün? Katie bunu Kevin'in onu geri kazanma denemelerinden biri olarak görüp e-postayı yok saymıştı. Birkaç gün sonra bir e-posta daha gelene kadar.

Buna dayanabilir miyim, bilmiyorum. Gerçekten görüşmemiz gerekiyor. Lütfen gel.

Meraka kapılıp ertesi gün onu aramış ama klinik cevap vermemişti. Birkaç gün boyunca Kevin'in ev telefonuna bıraktığı mesajlara da cevap gelmeyince Katie bir süreliğine Maine'e

gitmeye karar vermişti. Ayrıları iki yıl olmuştu belki ama sonuçta hala arkadaşlıklar.

Ofiste her yer her yerdeydi. Kevin'ın dikkati çabuk dağılırdı. İlişkilerini sonlandıran da onun dikkatinin başka bir kadına kayıvermesiydi zaten. Orası apayrı bir hikayeydi.

Katie kol saatine baktı. Neredeyse altıydı. Bütün gün nefes almadan çalışmıştı. Randevularla ilgilenmiş, ortalığı toplamaya kalkmış, Kevin'ın nereye gittiğini anlamaya uğraşmıştı. Aaron Corbet'i düşündü. Kevin'ın yokluğunda ona çok faydası dokunabilirdi.

Çocuğun köpeğinin dosyasını alıp gözden geçirdi. "Rakun ısırığı" ifadesine gözü takıldı. Katie meslek hayatı boyunca çok ısırık görmüştü, Gabriel'ın yarası bir rakundan kaynaklanmıyordu. Hatta herhangi bir dört ayaklı hayvanın ısırığına da benzemiyordu bu. Onu küçük bir çocuk ısırması sanki. *Blilhe'deki tuhaflıklardan biri daha*, dedi içinden.

Katie iç çekip dosyayı kapattı ve dosya dolabına gidip çekmeceyi açtı. Düzenlediği dosyaların arasına Gabriel'inkini de koydu ama kapatmaya çalışınca çekmeceyi itemedi. Elini uzatıp çekmecenin arkasını yokladı. Bazen bir dosya kayıp yolu tı-kayabiliyordu. Eli kitaba benzer bir şeye değdi. Kitabı alıp çekmeceyi kapattı.

Veterinerlik dergisi gibi bir şey olsa gerek, diye düşündü masaya yürürken. Çok daha özel bir şeydi. Kevin'ın günlüğü. Yatmadan önce onun hep yazdığını hatırladı. Üniversitede başla

yan bir alışkanlıktı bu. *Düşüncelerimi düzene sokmamı sağlıyor*, diye açıklamıştı bu huyunu.

Katie sayfaları çevirirken 1 Haziranda durdu.

Bugün yürüyüş yaparken bir tane daha gördüm. Beni izlediklerine yemin edebilirim. Ödüm kopuyor. Katie ne derdi acaba?

İlk e-postayı yolladığı tarihi bu. Katie içinde kötü bir hisle son e-postaya yakın tarihlere ilerledi.

8 Haziran. Bir tane daha bulup buzluğa, diğerlerinin yanına koydum. Sebebini bilmiyorum. Buralıları henüz alarma geçirmek istemiyorum. Bunca yıldır böyle bir şey görmedim. Hayvanların son zamanlardaki tuhaf davranışlarıyla bir ilgisi olabilir mi? Beni izlediklerine hala yemin edebilirim. Bunu başka biri de görmeli. Güvendiğim biri. Katie'den gelmesini isteyeceğim. Korkuyorum. Onu görmek bana da iyi gelecektir.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Katie günlüğe. Okudukları onu germiştir. En son bunlar yazıyordu ve diğer sayfalar gibi son sayfa da pek bir şey anlatmıyordu.

Katie günlüğü masaya koyup düşündü. "Bir şey bulup buzluğa koymuşsun," dedi tırnaklarını yiyerek. Resepsiyona doğru bakarak ayağa fırladı. "Tamam, bir bakalım o zaman." Orada hiç buzluk görmemişti ama veterinerlerde genellikle bir tane olurdu. Ölen hayvanları ve doku örneklerini koymak için gerekliydi. *Buralarda bir yerde olmalı,* dedi içinden.

Masadan uzaklaşıp koridora girdi ve muayene odasının yanından geçti. Koridorun sonunda Katie'nin alet dolabı sandığı bir kapı vardı. Kapıyı açınca bir mahzenin karanlığında kaybolan basamaklarla karşı karşıya geldi.

El yordamıyla duvarda elektrik düğmesi aradı, bulamayınca tutuna tutuna indi. Tavana asılı bir ampul olduğunu farke- dince elini kaldırarak zinciri bulup çekti.

Ampul yandı ve binanın taş temeline oyulmuş soğuk depo aydınlandı. Kevin'ın dağ bisikletini, kayak takımlarını gördü. Bir kano bile vardı ama onu asıl ilgilendiren deponun öteki ucundaki buzluktu. Bir sigorta kutusunun altında sessizce vızıldıyordu.

Katie borulardan sarkan paltoların yanından geçerek buzluğa yaklaştı. Kapağa uzanırken parmakları heyecandan uyuşmaya başlamıştı.

"Bakalım seni ne korkutmuş, Kevin," dedi fısıltıyla, kapağı kaldırarak. Katie buzluktan yükselen soğuk havayı içine çekip öksürdü. Buzluğun dibinde, biyolojik tehlike sembollü poşetler vardı. Katie içeri uzanıp poşetlerden birini aldı. Buz kap-

h olduğundan içi görünmüyordu. Katie buzlan temizledi. Poşetteki şey ölü gözleriyle ona bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi Katie McGovern, poşetteki numuneye bakarak. Tepeden tırnağa ürperdi. "Neden korktuğun belli."

ikinci interlud

Stevie Stanley zihninin bir köşesine sıkışmış, onu Stevie yapan şeylere, narin ruhunda iz bırakan anılara tutunmaya çalışıyordu ama o dayanılmaz acı, bu anıları durmadan dağıtıyordu. Birer birer yok oldular. Kuşlarla dolu masmavi gökyüzü. Televizyonun gri-siyah parazitleri. Ağzında kırmızı bir topla bahçede koşan sarı köpek. Onu kucaklayan, öpen anne babası. Ve Aaron -onun koruyucusu, oyun arkadaşı. Çok güzeldi.

Çok güzeldi.

Vedi Arkon kıvranan çocuğun etrafında, çoğu kez ölümle

ği sözcükler fısıldıyordu. Arkon Oraios altın bir iğne batırarak çocuğun karnına değişim tohumları bıraktı.

Stevie'nin vücudundaki işaretler kabarak yanmaya başladı. Çocuk ııık ııııııı acıyla kasıldı. Arkon Jao zarif elini ağına koyarak onu susturdu. Her şey yolundaydı, Arkon'lar değişimin gerçekleşmesini sabırla bekliyordu.

Kısa süre içinde Stevie'den geriye hiçbir şey kalmayacaktı. En güçlü yanan, Aaron m sıcak, sevecen hatırasıydı. Aaron onu bulacaktı. Aaron onu bu acıdan kurtaracaktı. Tek yapması gereken, elinde kalan kırıntılara tutunmaktı.

İlk farkedenden Arkon Sabaoth oldu. Başını eğip dinledi. Çocuğun vücudundan boğuk ıııııklar dışında sesler de geliyordu. Çatırtılar, gıcırtilar, yırtılmalar. Değişim başlamıştı. Çocuk büyüyecek, yedi yaşının ötesine geçecekti. Ritüelin en tehlikeli kısmı burasıydı. Arkon'lar büyüün ters gitme ihtimaline karşı gözlerini kırpmadan çocuğa bakmaya başladı.

Arkon Katspiel kemikleri orantısız büyüdüğü için korkunç bir hale gelen bir kurban hatırlıyordu. Acı yüzünden zihni öyle hasar görmüştü ki, Arkon Domiel'den onun ıstırabına son vermesini istemişlerdi. Çok yazıktı. O kurban da bu sonuncusu kadar gelecek vaat ediyordu.

Stevie dayanabildiği kadar dayandı, ağabeyinin geriye kalan son anılarına yapıştı ama hepsi parça parça oldu. Onu hiç bırakmayacağına söz veren dostu ve koruyucusunun güzel yüzünü hatırlamaya çalıştı ama acı çok şiddetliydi. *Adı neydi?* diye

daha sorarken soruyu unuttu. Önemi yoktu. Artık sadece acı vardı.
O, acıydı ve acı da oydu.

Arkon Erathaol kurbanın yaralı bileklerindeki kelepçeyi çıkardı. Ritüel başarıya ulaşmış görünüyordu. Kurban yerde cenin gibi kıvrıldı. Az önceki sağlıklı çocuk, kusursuz bir yetiškine dönüşmüştü. Doğaüstü algısı da katlanmıştı. Arkon lar görevlerini başarıyla yerine getirmişti.

Verchiel memnun olacaktı.

altıncı bolum

Aaron'ın yediğı büyük olasılıkla en güzel rulo köfteydi. Patates püresiyle bezelyelerin son lokmasını da yuttu. Köftenin bir kısmına dokunmamıştı. Sandalyesinin yanında, patilerinin arasında bir salya birikintisiyle oturan Gabriel dokunaklı gözlerle ona bakıyordu.

Aaron karşısında oturan Bayan Provost'a baktı. Kadın kahvesini yudumluyordu. *Filtre kahve*, demişti kadın, *o uyduruk şeylerden değil*.

"Sakıncası yok ya," dedi köfteyi ve köpeğı göstererek.

"Umurumda olmaz, bıraksan ona da tabak koyardım."

Aaron köfteyi Gabriel'a verdi. "Akşam yemeğini yedi. Hem çok fazla insan yemeğı yemesi iyi olmaz," dedi, köpek köfteyi elinden alıp parmaklarını da yalarken. "Gaz yapıyor."

"Beni utandırmak mı istiyorsun?" dedi Gabriel yalanarak.

Aaron gülerek onun kulaklarıyla oynadı.

"Anlarım," dedi kadın, yerinden kalkarak. "Bazı günler karnım öyle bir şişiyor ki kendimi kocaman bir balon gibi hissediyorum."

Aaron güldü.

Bayan Provost onun tabağını alıp kendisininkinin üstüne koydu. "Yemek çok kötü değildi galiba," dedi boş tabağa bakarak. "Bunu yıkamama bile gerek kalmamış."

"Domuz gibi yedim, kusura bakmayın," dedi Aaron, kadın bulaşıkları lavaboya götürürken. "Çok güzeldi. Tekrar elinize sağlık."

Kadın musluğu açıp bulaşıkları yıkamaya başladı. Aaron bu işi onun yerine yapmayı teklif edecekti ama ters bir cevap alabileceğine karar verip sustu. Ondan bir şey isteyecek olsa kadının çekinmeyeceği kesindi.

"Zaten kendime yapacaktım," dedi Bayan Provost, elma şeklindeki bir süngerle tabaklardan birini yıkayarak. "Hem arada bir yemeğe eşlik edecek biri olması güzel."

Aaron kocası öldüğünden beri kadının yalnız olup olmadığını merak ediyordu. Çocuklara ya da torunlara dair hiçbir iz görmemişti.

"Ama birilerine yemek yapmak bir süre sonra çok can sıkıcı olabiliyor. Başta neden tek başına yediğini hatırlıyor insan."

Belki de yalnızlıktan hiç şikayetçi değildi.

Yıkadıklarını bulaşıklığa koydu ve nemli bezi lavabonun al-
andaki dolaba takılı metal askıya astı. Sonra da kahvesini bitirmek
için masaya döndü. Aaron teşekkür edip odasına mı gitmeli, yoksa
kalıp kadınla sohbet mi etmeliydi, bilemedi. Buzdolabının
uğultusu ve uyumak üzere olan Gabriel'ın ritmik nefesi dışında
mutfakta ses yoktu.

"Nerelisin, Aaron?" diye sordu Bayan Provost, fincanı ağzına
götürürken.

"Lynn'liyim. Massachusetts'teki."

"Kuzey Dakota'daki olduğunu düşünmedim zaten," dedi kadın,
fincanını gri benekli masa örtüsüne koyarak. "Günah şehri, ha?
Ailen orada mı?"

Aaron ifadesiyle bir şeyleri belli etmiş olmalıydı, kadının ba-
kışları değişti. Onun kendini kötü hissetmesini istemediğinden,
aklına gelen en uygun cevabı verdi. "Oradaydı," dedi masada
duran ellerine bakarak. "Birkaç hafta önce yangında öldüler."

"Başın sağolsun," dedi Bayan Provost, fincanını iki eliyle
birden tutarak.

Aaron gülümsedi. "Sağolun. Şu an o yüzden Maine'deyim.
Anlarsınız, her şeyden biraz uzaklaşıp kafamı toplamak için."

Kadın başını salladı. "Ben de bir zamanlar buradan ayrılmayı
düşünmüştüm. Kocamla tanıştığım sıralarda," dedi dalgınca.
"Ama yapmadım. Onun yerine kendimi evli buldum."

Bayan Provost kalkıp fincanını lavaboya götürdü. Gabri- el
uyanıp bir şey kaçamadığından emin olmak için şöyle bir

baktı. Aaron onun başını okşadı. "Blithe'den hiç ayrılmadınız yani," dedi Aaron, kadın fincanı durularken.

"Ayrılmadım." Fincanı bulaşıklığa koydu. "Ama sık sık ayrılırsam ne olurdu diye düşünüyorum. Hayatım nasıl değişirdi..."

Aaron enine boyuna düşünmeden aklındaki soruyu dile getirdi. "Çocuğunuz var mı?"

Bayan Provost ellerini havluya kuruladı ve tezgahı toplamaya başladı. "Bir oğlum var. Jack. Karısı ve kızıyla San Diegoda oturuyor." Elma şeklindeki süngerini alıp kavanozları sildi. "Onunla hiçbir zaman çok yakın olmadık," dedi. "Luke -kocam- öldükten sonra aramız daha da açıldı."

"Onlara ziyarete gittiniz mi hiç?" diye sordu Aaron, cevabı tahmin ederek.

"Hayır," dedi kadın, tezgahı ikinci kez silerken. "E-postalarla falan iletişimde olalım diye geçen yılbaşında bana bilgisayar aldılar ama bana kalırsa internet güvenilmez. İnternet ve bir de televizyondan alışveriş kanalı."

"Bilgisayarınız mı var?" dedi Aaron heyecanla. En son e-postalarını kontrol edip Vilma'yla iletişim kurmasının üstünden çok zaman geçmişti.

"Var dedim ya," dedi Bayan Provost salonu işaret ederek. "Salondaki ofiste," dedi. "Ben hiç dokunmasam da oğlum internet parasını ödemekte ısrarcı. İstiyorsan kullan."

"Teşekkürler," dedi Aaron.

"Ama pornolara falan bakma," diye uyardı onu kadın, elma şeklindeki süngeri yerine koyarak. "Bu evde pornoya izin yok. Ona, bir de alışveriş kanalına."

Camael, Aerie'de olmadığını biliyordu ama bir ses onu bunun aksine ikna etmeye çalışıyordu.

"*Sakin ol, melek?* dedi hararetli düşüncelerinin arasına yerleşen ses.

"*Burayı arıyordun işte?*

Buna inanmayı, gardım indirip bu huzur verici sese kendini bırakmayı çok istiyordu.

"*Aerie'ye hoşgeldin, Camael?* diye mırıldandı kadife ses. "*Gelişini uzun zamandır bekliyorduk.*"

Gözünün önüne Aaron -Nefilim- geldi. *Burası Aerie ise, onun da getirilmesi gerek,* diye düşündü, yoğun sıvının içinde hareket etmeye çalışarak. Kalın sarmaşıklar vücuduna dolanmış, onu sıkı sıkı tutuyordu.

"*Endişelenmeye gerek yok?* dedi rahatlatıcı ses. " *Çocuk da gelecek. Şimdi senin zamanın, savaşçı. Bırak kendini. Bırak da Aerie, dilediğin her şey olsun?*

Etrafındaki zarsı yapı gümleyerek nabız gibi atmaya başladı ve Camael mutluluğun derinliklerine sürüklendi. Sığınağın kalbi atıyordu.

"*Kendini bırak, melek?* dedi ses. " *Kendini tamamen bana bırakmazsan istediklerini yaşayamazsın?*

Camael içten içe bunun yanlış olduğunu biliyordu. Karşı koymak, bir ateş kılıcı çıkarıp zihnini meşgul eden bulutları dağıtmak istiyordu ama buna gücü yoktu.

"Şüphelerin yolu tıkıyor, savaşçı. Onları bir kenara it. Uğrunda mücadele ettiğin huzura kavuş."

Daha fazla dayanamayan Camael ona söyleneni yaptı ve kutsal barınağın sesiymiş gibi yapan büyük yaratık beslenmeye başladı.

Birkaç saat daha havadan sudan konuştuktan sonra Bayan Provost uykusunun geldiğini söyleyince Aaron en sonunda bilgisayarın başına oturabildi. "İşte," dedi bir tıkla e-postayı yolladıktan sonra. Yazdıkları gözden kaybolup siber alemde Vilma'ya doğru yol aldı.

"Ne dedin?" diye sordu yerde yatan Gabriel.

"Hiç," dedi Aaron omuz silkerek. Bilgisayarı kapatmaya hazırlandı. "Onu düşündüğümü ve iyi olduğunu dilediğimi söyledim. Öylesine şeyler işte."

"Bu dışıdan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bunları düşünmek istemiyorum, Gabriel," dedi, bilgisayarını kapatıp arkasına yaslanarak. Ellerini saçlarında gezdirdi. "Verchiel ve katilleri benimle ödeşmek için Vilma'nın peşine düşmeye can atar. Onun iyiliği için uzun bir süre en fazla e-postayla temas kurabiliriz." Üzüntüyle başını iki yana salladı. "En iyisi bu."

"Hiç değilse bilgisayardan konuşabiliyorsunuz?" dedi Gabriel olumlu bakmaya çalışarak.

Aaron başını sallayıp ışığı kapattı. "Evet, o da bir şey." Ofisten çıkıp sessizce odalarına gittiler.

İçeri girdiklerinde Aaron soyunup yatmaya hazırlandı. "Yanımda mı, yoksa yerde mi yatacaksın?" diye sordu köpeğine.

Gabriel, hemen gidip yerdeki yorganı kokladı. "*Galiba bu gece burada yatacağım?*" dedi, etrafında bir tur atıp yorgana uzanarak.

Aaron örtünün altına girdi. "Tamam. Yatağa çıkmak istersen beni uyandır, yardım ederim."

"*Burası iyi. Gerinirken sana çarpıp bacağımı incitmeyi dert etmeme gerek yok?*"

Aaron yatağın yanındaki ışığı söndürdü ve arkadaşına iyi geceler diledi. Ne kadar yorgun olduğunu farketmemişti. Gözleri hızla ağırlaştı ve uykuya doğru kayd.

"*Ya geri gelmezse?*" diye sordu Gabriel birden, Aaron'ı dünyaya çekerek.

"Ne dedin, Gabe?" dedi Aaron uykulu bir sesle.

"*Camael?*" dedi köpek. "*Ya Camael geri gelmezse? O zaman ne yapacağız?*"

Melek o öğleden sonra kaybolduğundan beri Aaron'ın kaçtığı bir soruydu bu. Camael'in yol göstericiliği olmadan ne yapacaktı? İçindeki yabancı gücü düşününce kalbi hızlandı. "Merak etme, dostum," dedi olumlu bakma sırasını devrala

rak. "Herhalde bir yerlerde meleklerle özgü bir şeyler yapıyordur. Biz daha ne okluğunu anlamadan döner."

"Meleklerle özgü şeyler," diye tekrar etti Gabriel. "Haklısın. Yarın onu görürüz."

"Aynen öyle," dedi Aaron ona kurşun gibi gelen gözlerini kapatarak. "Onu yarın görürüz."

Derken Aaron uyku denizinin derinliklerine sürüklendi.

Orada onu bekleyen bir şey vardı.

Aaron'ın nefesi kesildi. Kabus onu çabuk yakalamış, Aaron'ın bütün uyanma çabalarına rağmen bırakmamıştı.

Etten bir çuvalın içindeydi. Çuvalın damarlı duvarları kötü kokulu bir sıvı salgılıyordu. Aaron kesenin içinde kıvrılırken sıvı göğsüne kadar yükseldi. Kısa süre sonra yüzüne ulaşacak, ağzıyla burnunu geçecekti. Aaron panikledi. Çuvalın içinde bir şey daha vardı. Kolları ve bacaklarıyla ona dolanıp onun kapırdamasını engellemek isteyen bir şey. Aaron'ın vücudu uyuşmaya başladı.

"Hayır," diye bağırırken yoğun, jelatinimsi sıvı ağzına doldu. Tadı ölüm gibiydi.

Melek yanından gelen yetenekleri kendilerini göstermeye başladığında da böyle rüyalar gördüğü olmuştu. O zaman da bu rüyaları umursamıyordu, şimdi de. Ne var ki kabus bitmek bilmiyordu.

Aaron bütünüyle sıcak sıvının içindeydi. Sıvı onu yutmuştu, karşı koyamayacağı kadar uyuşturmak istiyordu. Ve neredeyse başaracaktı.

Neredeyse.

Birden zihninde ışıktan bir kılıç gördü. Hayatında gördüğü en görkemli silahtı bu. Böyle bir silahtı asla hayal edemezdi. Güneşin bir ışınından yapılmıştı sanki.

Aaron ona doğru uzanınca silah daha da parlayıp sıvı dolu kozayı ve onu yaratan kabusu delip geçti.

Aaron titreyerek uyandı. Ter içinde kalmıştı. Gabriel da yanındaydı. Köpeğin koyu kahverengi gözleri, odada dans eden tuhaf ışıkta parlıyordu.

"Gabriel, ne..."

"Güzel kılıç? dedi köpek.

Tamamen kendine gelen Aaron, sol elinde bir şey tuttuğunu farkettil. Yavaşça dönüp kabuslar diyarından ne getirdiğine baktı.

Güneşten bir kılıç.

yedinci bolum

"*Sence ne anlama geliyor* diye sordu Gabriel yata-
ğın ayakucundan. Aaron duştan çıkmış, temiz bir
tişört giyyordu.

"Bu Nefilimlik konusu ortaya çıkmadan önceki rüyalarım ben-
ziyordu," dedi, aynada saçlarını düzelterek. "Bana ait olmayan
anılar gördüğüm zamanlar gibiydi."

"Kılıç gibi mi?"

Aaron rüyadan getirdiği anlaşılan muhteşem kılıcı hatırla-
yınca ürperdi. Kılıcın yaratılışında bir parmağı olmadığını bi-
liyordu. Onun çok önemli birine ait olduğundan emindi. Kılı-
cı kimindi ve neden Aaron'a verilmişti? Sadece kısa süre kal-
mış, sanki ona ihtiyaç kalmadığını anlayarak kör edici bir par-
lamayla yok olmuştu.

"Tıpkı kılıç gibi," dedi Aaron. "Bence rüyalar gibi o da bana yardım olarak verildi."

"Ben rüyadan çok korktum," dedi Gabriel iç çekip başını patilerinin üstüne koyarak.

"Katılıyorum," dedi Aaron, ayakkabılarını giymek için köpeğin yanına oturarak. "Bütün bunların bu şehirle bir bağlantısı var."

"Bu bir gizem mi?" diye sordu Gabriel, kulaklarını havaya dikerek.

Aaron gülüp onun başını okşadı. "Kesinlikle. Benim kliniğe gitmem gerekiyor. Sen burada kal, bacağını biraz dinlendir. Elimizdeki ipuçlarını düşün, bakalım nihayetinde sonuca varacaksın."

"Hep bir gizemi çözmek istemişimdir," dedi Gabriel neşeyle.

"Aferin sana, Scooby." Aaron onu bir kez daha okşayıp kapıya yürüdü.

"Scooby mı?" dedi köpek başını bir yana eğerek.

"Televizyondaki bir köpek. Gizemleri çözmekte çok usta."

Gabriel başını öteki tarafa eğdi.

"Boşver," dedi Aaron. "Önemli değil. Öğleden sonra görüşürüz."

"İyi günler, Shaggy," dedi köpek, Aaron kapıyı kapatırken. Aaron arkadaşının zekasına bir kez daha hayret edip gülmeden edemedi.

Aaron veteriner kliniğine adım attığı an çalışmaya başladı. Küçük bir kasabada bu kadar hayvana bakması gerekeceği hiç aklına gelmezdi. Dikişler, kuduz aşıları, kalp kurdu testleri, kırık bir pati... Öğleden sonraya kadar Katie'yle ikisi nefes bile alamadı.

Yine hayvanlarla çalışmak güzel, diye düşündü Aaron yaramaz bir İskoç teriyerini zaptetmeye çalışırken. Milce adındaki hayvandan kan alınıyordu.

"Acıyor! Acıyor!" diye bağırdı küçük hayvan, sahibi endişeyle bakarken.

"Geçecek," dedi Aaron ona. "Doktorun işi bitince bir kurabiye alıp evine gideceksin. Tamam mı?"

Köpek çırpınmayı hemen bıraktı.

"Oldu," dedi Katie, kan örneğini tezgaha koyup köpeğin sahibine dönerek. "Öğleden sonra bunu laboratuvara yollarım. Sonuç gelir gelmez size haber vereceğim."

Aaron, Mike'ı sahibine verip fatura kesmek için onları lobiye götürürken. "Bunu da unutma," dedi kurabiyeyi uzatarak.

Kadın gülümserken Mike kurabiyeyi iştahla yedi.

"Ben hiç yalan söylemem," dedi Aaron köpeğe göz kırparak.

"Sıradaki," dedi Katie muayene odasından başını uzatarak.

O gün ilk kez bekleme odası boştu.

"Tamamız," dedi Aaron. "Sırada..." Randevu defterine baktı.

"Saat dörtte bir kuduz aşısı var. Bize iki saat kalıyor."

"Hayvanlarla iyi anlaşıyorsun," dedi Katie masaya dayanarak.

"Teşekkür ederim, doktor," dedi Aaron gülümseyerek. "Çalışmak hoşuma gidiyor."

"Hayır, gerçekten. Sana güveniyor gibiler. Sık rastlanmayacak bir özellik bu."

"Onların dilini konuşuyorum diyelim," dedi sırtarak.

Katie başını sallayarak saatine baktı. "İki saatimiz var mı dedin?"

Aaron başını sallayarak doğruladı.

Katie cebinden bir anahtarlık çıkarıp ön kapıya gitti ve kapıyı kilitledi. "Ne oldu?" dedi Aaron şaşırarak.

"Bu kasabada ikimiz de yabancı olduğumuza göre, sana göstermem gereken bir şey var," dedi, Aaron'ın yanından geçip koridora çıkarak. "Mahzende."

Aaron onun peşinden koridorun sonundaki kapıya gitti. İçeride daha önce olmayan bir gerginlik vardı. "Bunun eski erkek arkadaşınla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Katie, "olabilir." Kapıyı açıp gıcırdayan merdivenden karanlığa ilerledi. "Kevin yardım etmem için beni Blithe'e çağırdı ama sorunun ne olduğuna dair açık konuşmadı."

Katie merdivenden inince zinciri çekip lambayı yaktı ve karanlığı mahzenin uzak köşelerine hapsetti. "Ben geldiğimde o kayıptı," dedi Aaronın yetişmesini bekleyerek. "Ofis birbirine girmişti. En azından dört gündür hastalarla ilgilenmiyormuş." Katie titreyen elleriyle alnını sildi.

Aaron meraklanmıştı. Katie'yi rahatsız eden bir şey olduğu kesindi.

"Evet, biraz tuhaf biriydi. Ayrılmamızın bir nedeni de o zaten, ama işini çok ciddiye alırdı. Polise bile gittim. Kayıp ihbarı yapacaktım ama Komiser Dexter acele etmememi söyledi. Tam olarak ne demişti? *Bakarsın canı biraz sürtmek istemiştir.*" Katie neşesizce güldü.

"Ne buldun, Katie?" diye sordu Aaron usulca.

Katie ona baktı, sonra köşedeki eski buzluğa döndü. "Önce günlüğünü buldum. Kasabada *bir şeyler* bulunduğundan bahse-di-yordu."

"Nasıl şeyler?"

Katie derin bir nefes alarak buzluğa yürüdü. Aaron hemen arkasından onu takip etti.

"Garip," dedi kadın, buzluğun kapağını kaldırarak. "Kendi gözlerinle gör."

Katie buzluğun içine eğilip bir poşet çıkardı. Kapağı kapatıp poşeti buzluğun üstüne koydu ve açtı. Bir hayvan ölüsü kapağın üstüne düştü. "Bu ne?" dedi Aaron fısıltıyla, buz tutmuş gövdeye bakarak.

Bir ev kedisi boyutlarındaydı ve bir şeye benzetmek gerekirse, en çok rakuna benzetilebilirdi ama bunların ikisi de değıldi. Gövde uzun, gri tüylerle kaplıydı ama bacaklar balık gibi pulluydu. Üç parmağı kuş pençelerini andırıyordu. Dördüncü parmağı ise kısa bir ahtapot bacağı gibiydi.

"Bu ne?" dedi Aaron yine, gözlerini bu hilkat garibesinden alamayarak.

"Ben de senden fazlasını bilmiyorum," dedi Katie. Önlüğünün cebinden bir kalem çıkarıp yaratığı dürttü. "Köpeğini ısırın bu olamaz, değil mi?"

Aaron başını iki yana salladı. Bir Orisha kadar çirkin olsa da yaratığın Gabriel'ın yarasıyla bir ilgisi yoktu.

"Her şeyden biraz. Evrimsel bir karışım gibi." Katie omuz sil- kip sözlerine devam etti. "Kuş ve kemirgen özelliklerinin yanında balığa da benziyor. Biraz da kafadanbacaklılık eklenmiş." Kalemi bacağına sildi. "Ve sen daha yalnızca bir tanesini gördün."

Aaron ona baktı. "Dahası da mı var?"

Katie buzluğu göstererek başını salladı. "En az yedi taneler. Hepsi birbirinden garip. Bir ya da iki tane olsa doğanın kötü bir gününe denk gelmiş dersin. Ama bu kadar çok olunca..."

"Sence bu ne anlama geliyor?" Aaron buzluğun üstündeki ucubeye bakarken diğerlerinin nasıl olabileceğini hayal etmeye çalıştı.

"Ne anlama mı geliyor?" Kalemi cebine koyacakken bir daha düşünüp çöpe atmaya karar verdi. "Bence bu şehirdeki bir şey canavar üretiyor."

Aaron ve Katie, yaratık birden canlanıp onları kovalıyormuş gibi merdivenden hızla çıktılar. Kendi düşüncelerine dalmış bir halde sessizce lobiye girdiler. Katie ön kapının kilidini açtı.

"Neden korktuğumu anladın sanırım," dedi, üşümüş gibi kollarını ovuşturarak.

"Buna ne sebep olmuş olabilir?" diye sordu Aaron, resepsiyon masasına yaslanarak. Önceki gece gördüğü rüyayı ve karşılaştığı tuhaf rakunu anımsayarak ürperdi. *Bunlar bağlantılı olabilir mi?*

"Bir tür mutasyona benziyor," dedi Katie. Masanın arkasına geçip en alt çekmeceyi açtı. Bir Oreos paketi çıkarıp bir tanesini ağzına attı.

"Kusura bakma," dedi, bisküviyi çiğnerken. "Strese girdiğim zaman bunlardan yemeden duramıyorum."

Katie teorisini anlatırken Aaron da birkaç tane yedi.

"Yasadışı kimyasal atıklar ya da ilaç şirketleri söz konusu olabilir." Katie elindeki bisküviyi sincap gibi kemirdi. "Bir hayvanın genetiğini değiştirebilecek bir..."

"Burada mı?" dedi Aaron hayretle. "Burada öyle bir yer mi var ki?"

Katie bisküviyi bitirip yenisini aldı. "Artık yok ama eskiden gemi yapılıyordu. On beş yıl önce kapanana kadar Blithe'deki en büyük işletmeydi. Kullanılmayan fabrika deniz kıyısında hala duruyor. Anlatılanlara göre sahipleri işi büyütmek istemiş ama sualtı mağaraları yüzünden olmamış. Onlar da şirketi California'ya taşımışlar."

"Sen Blithe tarihçesi uzmanı mısın? Illinois'lu değil miydin sen?" Aaron parmaklarındaki kırıntıları yalayarak güldü.

Katie omuz silkti. "Az daha Kevin'ın yanına, buraya taşınacaktım. Biraz araştırma yaptım."

"Fabrikadan toprağa zehirli atıklar sızmış olabilir mi diyor-sun?" Aaron bir bisküvi daha aldı.

"Geçen gece şehre ilk kez girerken yolumu şaşırdım ve kendimi eski fabrika yolunda buldum." Paketi kapatıp çekmeceye koydu. "Terkedilmiş bir yere göre fazla hareketliydi. Bence Blithe'de bir şeyler dönüyor. Kevin da bunu farketttiği için şu anda kayıp."

Aaron komiserle karşılaşmasını aklına getirdi. Paranoyaya mı kapılmışlardı, yoksa bu küçük sahil kasabasının gerçekten de karanlık bir sırrı mı vardı? Aaron'ın insan olmayan yanına seslenen bir şeyler olduğu kesindi. Camael de bunu duymuştu ve Katie'nin eski sevgilisi gibi o da kayıptı. "Belki de eyalet polisine gitmelisin," dedi Aaron. "En akıllıcası bu olur. Özellikle de Kevin'ın başına..."

Katie başını iki yana salladı. "Daha değil. Çılgınca ithamlarda bulunmadan önce ayrıntıları öğrenmeliyiz."

Aaron kötü bir hisse kapıldı. "Ve bu ayrıntılar..."

"Fabrikaya bir göz atmak istiyorum... Bu gece."

Kötü his yoğunlaştı.

"Bence bu iyi bir fikir değil, Katie."

"Durumu aydınlatmanın tek yolu bu. Merak etme," dedi gergince gülümseyerek. "Bana bir şey olmaz. Biraz dolaşacağım, gerekli kanıtları bulup hemen döneceğim."

Aaron'ın kafasında alarm zilleri çalıyordu ama kadını vazgeçirmek mümkün görünmüyordu. Verdiği karardan pişman olacağını biliyordu ama Katie'yi tek başına gönderemezdi. "Ben de geliyorum," dedi hızla, fikrini değiştirmeden.

Katie minnettar bir ifadeyle onun yanına geldi. "Mecbur değilsin," dedi omzuna dokunarak. "*Benim* yapmam gereken bir şey bu. Belki Kevin..."

"Hayır, ben de geliyorum," dedi Aaron omuz silkerek. "Ne de olsa biz yabancılar omuz omuza vermeliyiz."

Birden kapı açıldı, yanında iki kızı ve sepette miyavlayan bir kediyle bir kadın içeri girdi.

"Saat dört randevusu galiba," dedi Aaron saatine bakarak. "Biraz erken geldi."

"Teşekkürler, Aaron." Katie, Aaron'ın gözlerinin içine bakarak. "Sen olmasan ne yapardım?" Sonra da gelen aileyle ilgilenmeye gitti.

sekizinci bolum

Gabriel birden uyandı. Rüyasında bir ormandaydı. Ağaçların, sık çalılıkla- rın, alçak dalların arasından koşarak bir tavşan ko- valıyordu. Derken rüya bir kabusu dönüştü. Tavşan durup tu- haf gözlerle ona baleti. Normal olamayacak kadar siyahtı göz- leri. Sıvı gibi parlıyorlardı. Hayvan gözlerini kırpınca üstleri zarsı bir tabakayla kaplandı. Gabriel çok tavşan görmüştü. Bu hayvanda bir gariplik vardı.

Tavşan kıvranıyordu, içindeki bir şey dışarı çıkmak istiyordu sanki. Gabriel hırlayarak geri geri gitti. Tavşan gözlerini ondan ayırmadan yere yatıp titremeye başladı. Gabriel havlayarak onu korkutup kaçırmaya çalıştı. Kaçmak istiyordu ama tavşana arkası-

Tavşanın ağızı hiç durmamacasına açılmaya başladı. Bir çatırtıyla çenesi yuvasından çıktı. Gabriel kaçmak istiyor ama korkuyordu. Hayvanın ağızı karanlık, dipsiz bir kuyuydu. Kuyudan sesler gelmeye başladı. Gabriel kaçmak üzere arkasına dönerken tavşanın gövdesi patladı.

Hala kabusun etkisindeki Gabriel sıradışı bir şey olup olmadığını anlamak için yataktan etrafa bakıp havayı kokladı. Her şey yolunda gibiydi. Ağızını sulandıran bir koku aldı. Duyularına güvenecek olursa, rulo köfteydi bu. Aaron işe gitmeden Gabriel kahvaltı etmiş, üstüne bir de yarım elma yemişti ama rulo köfteye hayır demezdi.

Gabriel uzanıp yarasını kokladı. Aaron kıpırdamamasını istemişti ama o çok daha iyiydi. Yere atlayıp gerindi. Yarasını hissetmiyordu bile. Rahatça yürüyebildiğinden emin olmak için odada bir tur attı. Kalçası biraz çekiyordu ama aşağıya inmemesini gerektirecek bir durum yoktu.

Arka ayaklarının üstünde yükselerek kapı kolunu ağızıyla çevirdi. Koridora çıkıp dikkatle merdivenden indi. Kokunun mutfaktan geldiğini tespit ederek kestirmeden oraya yöneldi.

Gabriel kapıda belirdiğinde Bayan Provost rulo köfteli sandviçini ağızına götürmek üzereydi.

"Kimler gelmiş," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. Sandviçten koca bir ısırik aldı.

Gabriel kuyruğunu sallayarak içeri girdi ve yalanarak gözlerini sandviçe dikti.

"Hiç uğraşma," dedi Bayan Provost peçeteyle ağzını silerek. "Aaron yalvarsan bile yemek vermememi söyledi."

Gabriel kadının sandviçi bir kez daha ısırmasını izledi. *Aaron neden yine bana aynı şeyi yapıyor?* dedi içinden, mola verdiklerinde olanları düşünerek. Salyaları ağzından yere aktı.

"Bana bakma," dedi Bayan Provost, sandviğin elindeki parçasını bitirerek. "Aaron sıkı sıkı tembih etti. Ona söz verdim. Odana dönsen iyi olur." Tabaktan sandviğin diğer yarısını aldı.

Gabriel hayatında daha önce hiç bu kadar acıkmadığından emindi ve kadının sandviçten ufacık bir parça bile vermediğine inanamıyordu. Çok bencilceydi bu. Küçük kız ve ailesiyle yaşadıklarını hatırlayarak zihniyle kadına uzandı ve biraz sandviç vermesine Aaron'ın ses etmeyeceğini söyledi.

Bayan Provost sarsıldı. Masa sallanınca tabağının yanında duran fincandaki kahve döküldü. Gabriel ürküp geriledi.

Kadın tabağa bıraktığı sandviçini yeniden alıp ağzına götürdü. Gabriel yine sandviçi paylaşımlarının çok hoş olacağı önerisinde bulundu. Bayan Provost durup sandalyesinde yavaşça döndü. Gabriel kuyruğunu sallayarak hemen yaklaştı ama yaşlı kadın ona tuhaf bir ifadeyle baktı. Sanki köpeği ilk kez görüyordu. Sandviçi hala elinde tuttuğu için Gabriel umudunu koruduysa da bir tuhafılık olduğunun farkındaydı. Ensesindeki tüylerin kabardığını hissetti. Gabriel tehlikenin kaynağını görmek için hemen etrafına baktı. Hafif bir koku vardı ama nereden geldiği belli değildi.

Bayan Provost'un gırtlğından garip bir ses çıktı. Boynu kurbağalarınla gibi genişliyordu sanki. Kadın gözlerini kırpınca Gabriel rüyasındaki tavşan gibi onun da gözlerinde zar tabakası olduğunu gördü.

Birden sandviç önemini yitirdi. Gabriel gözlerini garip kadından ayırmadan kapıya doğru geriledi. Kadının kokusu değişmişti. Okyanus gibi -ama ondan daha yaşlıydı. Aaron'ı bulmalıydı.

Gabriel dönüp ön kapıya koştu. Yine zıplayıp kapı kolunu ağızıyla yakaladı. Arkasından yaklaşan kadının sesi geliyordu. Kol döndü, kilit yerinden oynadı -bir ses daha vardı. Kadın öksürüyordu. Gabriel kapıyı açtığı an bacağına bir şey çarptı. Tenis topundan daha küçük, dikenli, ıslak bir küre kalçasına saplanmıştı. Cismi dişleriyle çıkarmayı düşündü ama dikenlerin ağızına batmasından korktu. *Aaron çıkarır*, diye düşündü açık kapıya dönerken.

Bayan Provost yine öksürünce Gabriel başka dikenlerin de saplandığını hissetti. Kapı birden uzaklaşmıştı sanki. *Nasıl olur?* dedi içinden. Bütün hızıyla koşuyor ama oraya ulaşamıyordu. Kafası karıştı. Gövdesine korkunç bir uyuşukluk yayılmaya başladı. Eşiğe yığılırken burnuna sokağın kolcuları geldi.

Bir koku daha vardı. Kadından geliyordu. Gabriel koridora doğru çekildiğini hissetti. *Kokusunda bir çarpıklık var*, diye düşündü boşluğa düşerken. *Okyanustan gelen bir şey gibi*.

Okyanustan gelen korkunç bir şey gibi.

Aaron bu işe bulaştığına inanamıyordu.

Bayan Provost'un evine yürürken zihni sayısız düşünceyle çalkalanıyordu. *Aklımı kaçırmış olmalıyım.* Artık çok geçti. Katie'ye fabrikayı araştırmakta yardım edeceğine söz vermişti. *Kim bilir,* dedi içinden, *bakarsın içimdeki kötü hissin kaynağına ya da Camael'in nereye gittiğine dair bir şeyler öğrenirim.*

"Bayan Provost?" diye seslendi mutfığa yönelerek. *Görevimiz Tehlikede* rol almadan önce bir şeyler yemeyi umuyordu. Sandviç de yeterdi ama öncesinde ev sahiplerinin yemek planını öğrense iyi olurdu, içinden bir ses onu kızdırmanın hiç hoş olmayacağını söylüyordu.

Mutlakta kimse yoktu. Yarım bırakılmış bir sandviç Aaron ın gözüne çarptı. Koridora çıkıp yeniden seslendi. "Bayan Provost? Evde misiniz?"

Cevap gelmeyince üst kata çıkıp Gabriel'a bakmaya karar verdi. Köpeğin yarasını temizlemeli ve karnını doyurmalıydı. Anlaşılan çıkmadan kendine de bir şeyler hazırlaması gerekecekti.

"Selam, Gabriel. Nasılsın oğlum?" dedi kapıyı açıp girerken. Yatak ve yerdeki yorgan boştu. Aaron kapıyı açık bırakıp odaya daldı.

"Gabriel," diye bir kez daha seslenip yatağın altına baktı. Telaşa kapılıyordu. Köpeğin başına bir şey geldiği için veterineri götürülmesi gerekmiş olabilirdi. Yarım kalan sandviç ve Bayan Provost'un yokluğu da böyle açıklanabilirdi. Aaron ne olur ne

olmaz diye Katie'yi aramaya karar verdi. Kapiya dönünce durduğu yerde kalakaldı.

Bayan Provost kapının önündeydi.

"Beni korkuttunuz," dedi Aaron gülümseyerek. Bir şeylerin yolunda olmadığını hemen anladı. "Ne oldu?" diye sordu kadına doğru yürüyerek. "Gabriel nerede? Bir şeyi yok ya?"

Kadın cevap vermedi. Eskisinden çok daha siyah gözlerle Aaron'a bakıyordu.

"Bayan Provost?" diyerek durdu Aaron. Yalnızca insan olmayan yanına ait olabilecek içgüdüleri çılgık çılgılgaydı. "Bir şey mi..."

Boynu bir anda şişen kadın öne eğilip öksürünce bir şey Aaron'a doğru uçtu.

Kabusundaki kılıç birden Aaron in elinde belirdi. Aaron ani bir relleksle kılıcı savurarak üstüne uçan şeye vurdu. Cismin çoğu patlayarak toza dönüşürken Aaron yere düşen parçalardan bir anlam çıkarmaya çalıştı. Yerdeki şey dikenli, devasa üzüm tanelerine benziyordu.

Hoşnutsuzca homurdanan yaşlı kadının boynu bir kez daha şişmeye başladı. Aaron kılıcını tatlı bir ihtiyar diye düşündüğü kadına doğrultunca güçlü, beyaz bir ışık doğruca kadının üstüne vurdu.

"Yeter," dedi Aaron kendi sesine hiç benzemeyen bir sesle.

Kılıç doğaüstü ışıyla Bayan Provost'u yıkarken kadının boynundaki şişlik indi ve havaya bir gaz bulutu salındı. Ka

din elleriyle gözlerini ışıktan korumaya çalışırken Aaron kanını donduran bir şey gördü -ikinci bir gözkapadı.

Aaron onun yanına gitti. "Nesin sen?" diye sordu gür bir sesle. "Köpeğim nerede?"

Kadın yere çöktü. Aaron az önce yaşadıklarıyla klinikteki buzlukta gördükleri arasında baē olup olmadığını düşündü, içinden bir ses *var* diyordu.

Bayan Provost yerden kalkıp tıslayarak ona saldırdı. Eliyle kılıcı itmeye çalışınca havaya yanık et kokusu yayıldı. Aaron şaşırdı geriledi. Yaşlı kadın canı yanan bir hayvan gibi baēırıyor. Yaralı elini tutarak odadan dışarı fırladı.

Aaron gitmesini isteyerek kılıcı yok edip onun peşine düştü. Bayan Provost kontrolünü yitirmiş gibi dengesiz adımlarla merdivene koştu. Aaron'ın gözleri önünde kadın takılıp merdivenden yuvarlandı.

Aaron basamakların dibinde yatan kadının yanma koştu ve nabzına bakmak için boynuna dokundu. Kadının kalbi düzensiz atıyordu, eli de kabarmıştı ama bunların dışında bir şeyi yok gibi görünüyordu. Gırtlğından garip sesler gelen kadın yerde kıvranmaya başladı.

Aaron kadının başını tutup aēzına baktı. Bir yandan da şişmesin diye boynunu kontrol ediyordu. Bir şey onun aēzından gırtlğına doğru kaçtı. Aaron gördüğü şeyi bir zamanlar beslediēi yengece benzeterek dehşete düştü ve hemen ellerini çekti.

Bayan Provost'un içinde bir şey yaşıyordu. Yine kliniğin buzluğundaki yaratıkları düşündü. Vücutları değişmiş, onları bir ucubeye dönüştürmüştü. Onlar da içlerinde bir şey gizliyor olabilir miydi?

Kadının çenesini tutup ağzını açtı. "*Nesin sen?*" diye sordu, dil yeteneğinin yaratıkla konuşmasını sağlayacağını umarak. Köpeklerde ve diğer hayvanlarda işe yarıyorsa, bunda neden yaramasındı?

Kadın titreyerek debelenmeye başladı.

"*Nesin sen?*" dedi daha gür bir sesle.

Kadının karnında bir gurultu başladı. Aaron hayretle izlerken bir şişkinlik Bayan Provost'un midesinden göğsüne, oradan da gırtlığına yürüdü. Boynu yine şişince Aaron hemen geri kaçtı. Işıktan kılıcını getirmek üzereydi ki kadının ağzı açıldı ve korkunç bir kahkaha salonu çınlattı. Peşinden de kulak tırmalayan bir ses duyuldu.

"*Ne miyim?*" dedi ses, vızıltı ve tıkırtılardan oluşan bir dilde. "*Ben Leviathan'ım. Lejyonun efendisi.*"

üçüncü interlüd

"Gel," diye kükredi bir ses karanlıkta, Stevie'nin ta kendisine dönüşen boşlukta yankılanarak.
"Sesimi duy ve bana gel." »

Sebebini bilmeseydi de Stevie yalnızlığını işgal eden güçlü sese doğru çekildi. Ses onun gölgelerden oluşan kozasına ulaşmış ona dokundu. Karanlığın elinden gelmeyecek bir huzur sundu ona.

"Hiçlik seni zaptetmeyi bıraksın."

Derken bir ışık karanlığı yardı. Işığın şiddetiyle körleşen Stevie gözünü kapatıp başını çevirdi.

"Saflığının ışığından korkma," dedi ses. "Bu kasvetli şafağın ötesinde seni bekleyen çok önemli bir görev var."

Işıma karanlığı tüketerek büyürken onu gölgelerin kucağından aydınlığın kalbine taşıdı.

"Bana gel?" dedi ses. Çok yakından geliyordu. "Ve yeniden doğ"
Yeniden doğ.

Verchiel daha dakikalar önce bir çocuk olan adamın yanında diz çöktü. Melek, büyüyle gelişen çocuğun yüzünü ellerinin arasına alırken Arkon'lar sessizce izliyordu.

"Beni duyuyor musun?" dedi. "Efendinin sana ihtiyacı var."

Melek, büyücülerinin çıkardığı işten duyduğu memnuniyetle kaslı adama baktı. Efsunlu semboller önce çizilmiş, sonra yakılarak o kusursuz bedende kalıcı kılınmıştı. Onu diğerlerinden ayıracak, onun ilahi bir dokunuşla basit bir insandan daha fazlasına dönüştüğünü gösterecek işaretlerdi bunlar.

Verchiel adamın gözlerine baktı. "Gelmen için sana sesleniyorum. Yapılacak çok şey var," dedi fısıltıyla. Adamın ifadesiz yüzüne şefkatle dokunup sarı saçlarını okşadı. "Sana ihtiyaç duyuyorum," dedi adamın yüzüne yaklaşarak. "Tanrı sana ihtiyaç duyuyor."

Verchiel eliyle adamın ağzını açıp hafifçe üfledi. Buz mavisi bir alev parladı. Bir zamanlar Stevie olan adamın vücudu bir an kassıldı, sonra hareketsiz kaldı. Bu boş kabuk şekil verilmeye hazırды.

Kurtuluşun aracı olacaktı.

Adam kıvranıp çırpınmaya başlayınca Verchiel'ın soluk, yaralı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "İşte böyle," dedi. "Bekliyorum. Hepimiz bekliyoruz."

Gözlerine birden bilinç gelen adam kaskatı kesilip bağırmaya başladı. Bu yeniden doğum çılgılığı, yerde debelenirken hırıltılı nefeslere dönüştü.

Verchiel kapıya döndü, askerlerinden birkaçı içeri giriyordu. Adamı kaldırıp havada tuttular.

"Kendine bir bak," dedi Verchiel soğuk, duygusuz bir gülümsemeye. "Potansiyelinin büyüklüğü dalga dalga hissediliyor." İç çeke çeke ağlayan adama parmağını uzattı. "Ama eksik bir şey var. Seni tamamlayacak bir şey." Kan kırmızısı bir zırh taşıyan Arkon'lara döndü. "Giydirin."

Büyücüler söyleneni yaparak adama Cennet'in ateşlerinde dövülmüş metal zırhı giydirdiler ve işlerini tamamlayınca kenara çekildiler. Adamın başı hariç her yeri metalle kaplanmıştı. Kızıl savaş giysisiyle dehşet saçabilirdi ama acınası bir korku ve şaşkınlıkla Verchiel'a bakıyordu.

"Henüz senin için her şey yeni," dedi Verchiel, elini adama uzatarak. "Ama düzeltereğim." Meleğin avucunda bir ateş belirdi. Önce kibrit alevi kadarken turuncu bir ateş topuna dönüştü. "Sana öğreteceğim," dedi melek, ateş büyüyüp kırmızı bir miğfere dönüşürken. "Kefaretimin oyuncağı olacaksın." Miğferi adamın başına yerleştirdi. "Seninle günah çıkartacağım."

Verchiel bir adım geri gidip önündeki korkunç görüntüye hayranlıkla baktı. "Malak..." dedi, cephaneliğindeki son silahı takdim ederek. "Sahte peygamberlerin avcısı."

dokuzuncu bolum

Katie, kliniğin üst katındaki dairede düşüncelere dalmıştı. Karanlık ve rutubetli bir yerde yüzlerce eski, metal varil içlerindeki zehri yeraltından Maine ekosistemine sızdırıyordu.

Mikrodalga fırın ötünce düşüncelerinden sıyrıldı. Tavuk çorbası bardağını fırından alıp küçük mutfakta oturdu. Gerginliği karnına vurmuştu ama o gece dışarı çıkmadan bir şeyler yemesi gerektiğinin farkındaydı.

Sarı not kağıtlarını çıkardı ve yanına alması gerekenleri gözden geçirdi. Listedeki ilk maddeye parmağıyla vurdu. "El feneri," dedi dalgınca. "Buralarda bir yerde görmüştüm."

Sandalyeden kalkıp Kevin'ın odasının kapı eşiğine dizilmiş kutuların vanına gitti. O kadar zaman gecmiş, hala tam olarak

yerleşememiş mi? Katie kutulardan birinde feneri bulup düğmesine bastı. Bir ışık huzmesi, günün kararmaya başladığını haber veren gölgeleri yırttı.

"Galiba birinci madde tamam," dedi fenerle masaya dönerek. Oturacakken kapının sessizce çalındığını duydu. Saate baktı. Aaron gelecekti ama saat daha yediydi. Onu planından vazgeçirmek için erken gelmiş olabilirdi. Basamaklarda duranın Aaron olmadığını görünce yavaşladı.

Blithe'in polis şefi kapıda dalgınca bekliyordu.

"Yardım edebileceğim bir şey mi vardı, komiser bey?"

Katie onu uyandırmıştı sanki. Adam irkildi, sonra kibarca şapkasını çıkardı. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın, madam," dedi. "Doktor Wesell'la ilgili haberlerim var."

Katie'nin kalbi duracak gibi oldu. Yer, ayağının altından kaydı. "Ne olmuş?" diye sordu güçlükle, bir adım yana kayıp polise yol vererek.

Adam içeri girince Katie kapıyı kapattı. Sessizlik sağır edici bir hal alınca Komiser Dexter ağzını kapatarak gergince öksüre! ü.

"Bir şey alır mıydınız?" diye sordu Katie mutfığa doğru yürüyerek. Kötü haberi ertelemeye çalışıyordu.

"Bir bardak su alabilirim."

Dolaptan bir bardak alıp musluğu açtı. "Bir dakika akıtmak gerekiyor," dedi elini suyun altında tutarak. "Soğuması biraz vakit alıyor."

Şapkasını elinde çevirip duran polis başını salladı.
Katie suyu ona uzatıp tezgaha yaslandı. "Haberler kötü mü?"
Komiser Dexter suyu içerken zangır zangır titremeye başladı.
Bardak elinden kayıp yere düşerek kırıldı.
"Komiser?" dedi Katie onun yanına giderek.
Gözlerini kapatan adam elini kaldırarak onu durdurdu. "Doktor Wessell," dedi garip bir sesle, "şehrimizle ilgili sır olarak kalması gereken bazı şeyler öğrendi."
Katie yerdeki cam parçalarını toplarken bu sözlerin ne anlama geldiğini seziyordu. "Ne demek istiyorsunuz, komiser?" dedi elinde camlarla doğrularak. "Biri Kevin'a bir şey mi yaptı?"
Komiser güldü. Katie hiç bu kadar rahatsız edici bir ses duymamıştı. Adam gargara yapıyordu sanki. Eğer ışığın bir oyunu değilse, gözlerinde de bir tuhafılık vardı. "Bütüne hizmet ediyor -hepimiz gibi," dedi sağa sola salınarak.
Katie birden çok ama çok korktu. Bu adamda, bu kahrolası şehirde bir şey vardı. "Artık gitseniz iyi olur," dedi sakın kalmaya gayret ederek. *Bütüne hizmet ediyor.* Bu da ne demekti?
"Dışarı," dedi camları çöpe atarak. Ondan korktuğunu belli etmek istemiyordu. *Korkunu asla belli etme.* Hayvanlarla çalışa çalışa öğrenmişti bunu. Yine de büyük cam parçalarından biri hala elindeydi ama adama döndüğünde kapıya yöneldiğini gördü.
"İnsanların her şeye burunlarını sokmasına izin veremeyiz," dedi adam o hırıltılı sesle. "Özgür olmaya bu kadar yaklaşmışken, olmaz."

Katie onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Kapı bir kapansa hemen koşup kilidi çevirecekti ama komiser kapıyı açıp birini içeri alıyormuş gibi kenara çekildi.

Bu kadar yeter, dedi Katie içinden. Hemen telefona koştu, eyalet polisini arayacaktı. Numara, mutfak masasında bıraktığı sarı not kağıtlarındaydı. Keskin cam parçasını elinde sıkı sıkı tutup mutfağa geçti. Elindeki acı onu tetikte tutuyordu.

Göz ucuyla polisin eğildiğini gördü. Silahını mı çıkarıyordu? Katie ahizeye uzandı.

Katie sesi duyunca yuvarlak mutfak masasına çarptı. Kalçası neredeyse yerinden çıkıyordu. Silah sesi değildi bu. Kuru bir öksürüktü.

Boynunda bir acı hissettiğinde telefon elindeydi. Üstüne asit sıçramış gibi canı yandı. Boynundaki cismi çekip çıkardı. Denizkestanesine benzer, siyah, parlak bir şeydi, dikenlerle kaplıydı. Nereden gelmişti peki? Boynundan tüm vücuduna bir uyuşukluk hızla yayılıyordu.

Katie kapıya dönerken polis bir kez daha öksürdü. Adamın ağzından çıkan parçacıklar vücuduna saplandığında Katie artık hiçbir şey hissetmediğini anlayarak dehşete düştü. Camı tutan elini kaldırıp kolundan su gibi akarak yere damlayan kanlara baktı.

Rüyada gibiydi, her şey mantığını yitirmişti. Üstündeki denizkestanelerine baktı. *Zehirli olmaklar*, diye düşünürken yere düşüp başını masanın kenarına vurdu.

Yerde yüzü kapıya dönük yatıyordu. Polis birinin gelmesini uşaklar gibi beklerken Katie bağırmaya çalışıyor ama yattığı yerden adama bakmak dışında bir şey yapamıyordu.

Kapının önündeki tahta basamaklardan tıkırtılar geldi. Bir insandan değil, merdiveni çıkmakta zorlanan bir hayvandan geliyordu sanki.

"Çok yaklaştık," dedi komiser Dexter, heyecanla dışarı bakarak. "Hiçbir şey *bütünün* özgürlüğünü engellememeli."

Katie hissiz gözkapaklarını açık tutmaya çalışırken ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Basamaklardan neyin çıktığını, komiserin neyi sabırsızlıkla beklediğini öğrenmeliydi.

Sonunda o şey kapıda belirip güçlkle içeri girdi. Katie çığlık atmadığını biliyordu ama yine de denedi. Buzlukta gördüklerine çok benzeyen bir yaratık ona doğru geliyordu. O güne kadar gördüğü en korkunç şeydi bu. Kabuslardan fırlamış gibiydi. Sayısız hayvanın izlerini taşıyordu ama onun ne olduğu belli değildi. Kunduz, yılan, ahtapot, turna, balık... Mutfakta ilerleyen kütlerde hepsinden bir şeyler vardı. Yüzgeç şeklindeki arka bacaklarından biri kayıp durduğu için fayans zeminde yol almakta çok zorlanıyordu. Yoğun, pis bir deniz kokusu içeriye yayıldı. Katie koku alma duyusunu da yitirmiş olmayı tercih edebilirdi.

Komiser, iğrenç yaratığa doğru eğildi. "Sır tutabilmek için," dedi, "bütüne hizmet etmelisin." Hırıldayan yaratığın kürklü, pullu, tüylü sırtını okşadı. "Bütünün parçası olacaksın."

Gözleri kapanmaya başlayınca Katie paniğe kapıldı. Nefes almakta zorlanıyormuş gibi ağzını açan hayvanın titrediğini gördü. Derken gözleri bu cehennem yaratığını daha fazla görmesine izin vermedi. Katie yaratığın hırıldanıp sızlanmasını dinlerken deniz kokusuna boğuldu.

Sonra, ilkin ne olduğunu anlayamadığı bir ses duydu. Zehrin etkisinde olmasa onu yerinden sıçratacak, keskin bir yırtılma sesiydi bu. Ardından yere bir şeyler döküldü.

"Bütünün parçası," dedi Dexter, yerde sayısız bacak tıklar-darken.

Katie boşluğa doğru kayarken yaratığın ona dokunduğunu hissetti.

"*Tanrım,*" dedi damarlarında dolaşan zehre teslim olurken.
"*Ağzıma giriyor.*"

Aaron, Kevin Wessell'in dairesine giden merdiveni çıkarken orada ne bulacağını bilmiyordu. Kliniği de, daireyi de aramış ama Katie cevap vermemişti. Son zamanlarda artık tanıdık gelen o kötü his yine içindeydi.

Bayan Provost'un içindeki şey Leviathan'dan ve *bütünün* yakında özgür kalacağından bahsedip durmuştu. Aaron onun ne dediğini hiç anlamamış, sonunda da kadını mahzene ki- litlemişti. Elinden başka hiçbir şey gelmiyordu, Gabriel'ı ve Camael'i bulmak ve Katie'nin iyi olup olmadığına bakmak zorundaydı.

Dairenin kapısı kilitli değildi. Aaron kapıyı çalarak başını mutfığa uzattı. "Katie?" Işıldar yanıyordu, her şey normal gibi görünüyordu. Mutfak masasının yanındaki kanı görene kadar. Kan lekelerinin yanında cıvık bir kütle vardı. Jelatinimsi kütleye dokunup parmaklarını kokladı. Lynn plajının deniz çekildiğinde koktuğu gibi kokuyordu. Bozuk yumurta gibi.

Aaron elini pantolonuna silip mutfığı gezdi. Masanın üstündeki listeyi ve feneri gördü. Katie fabrikaya gitmek için hazırlık yapmış olmalıydı.

Fabrika.

El fenerini alıp denedi. Kayıp arkadaşlarını aramak için fabrikadan daha uygun bir yer yoktu. Bu işin altından basit bir zehirli atık sızıntısı çıkacağını sanmıyordu. Bayan Provost'un içinde yaşayan yaratıktan o kadarını öğrenmişti. Son günlerde hiçbir şey normal ya da basit değildi zaten.

Aaron, el fenerini alıp geceye karıştı. O gün fabrikaya nasıl gideceklerini Katie'yle konuşmuşlardı, Aaron yolu hatırlıyordu. Gölgelere sığınarak kavisli yan yoldan rıhtıma yürüdü. Yolculuk tüyler ürperticiydi. Sokaklarda en küçük bir hayat belirtisi yoktu. Yanından geçtiği evlerin hiçbirinde ışık yanmıyordu. Blithe'de oturan kaç kişinin içinde Bayan Provost'taki gibi bir yaratık yaşadığını merak ediyordu.

Çok geçmeden okyanusun sesini duydu ve tuz kokusu aldı. Ağaç kırın arasından çıkıp kumlu bir yoldan yürüyünce yüksek bir tel örgüyle karşılaştı. Arkada fabrika belli belirsiz görünüyordu.

Arkadan bir ışık yaklaşınca Aaron otların gerisine saklandı. Ford marka bir kamyonet tel örgünün önünde durdu. Sürücü arabadan inip cebinden bir anahtar çıkararak asma kilide soktu ve tel örgüdeki kapıyı açtı. Karanlığa rağmen Aaron kamyonetin kasasında çok sayıda insan bulunduğunu görebiliyordu. Genç, yaşlı, erkek, kadın, çocuk... Bazılarının üstünde pijama ve bornoz vardı. Kasabalılarla ilgili sorularının cevap bulduğunu düşünerek ürperdi.

Sürücü arabayı kapıdan geçirip kapıyı kilitledi ve fabrikaya doğru yoluna devam etti. Farlar otoparkı aydınlatınca Aaron alanın neredeyse tamamen dolu olduğunu farketti.

Gece vardiyası herhalde, diye düşündü kapının yanından içeri sızarken. Park halindeki arabaların arkasına saklanarak fabrikaya yaklaştı. Binanın yanında duran bazı arabalar farlarıyla yapıyı aydınlatıyordu. Bir polis arabası köşeden dönüp yaklaşınca Aaron eğildi. Aaron mavi Volvo'nun arkasından arabayı komiser Dexter'ın kullandığını gördü. Harekete geçmek için polisin gözden kaybolmasını bekledi.

Kamyonetin kasasındaki grup, otoparktan fabrikaya yürüyordu. Küçük bir kasaba, kaybolan insanlar, kasabalıların tuhaflıkları... Aaron bunları bizzat yaşamasa kendini kötü bir bilim-kurgu filminde sanabilirdi. İnsanlar büyük, paslı bir kapıdan binaya girerken Aaron bir matkap sesi duydu.

Farkedilmeyi göze alamazdı. Ön kapıyı gözden çıkarıp başka bir giriş aradı. Bina'nın gölgesinden faydalanmak için du

varlardan uzaklaşmadan ilerledi. Polis arabasının her geçişinde nefesini tutup yere çöküyordu.

Eski bir acil çıkış kapısı buldu ama kapı kilitliydi. "Lanet olsun," dedi alçak sesle. Kapıyı zorlayabileceği bir şey aradı, bulamadı. İçeri girmeliydi. *Hadi, Aaron. Düşün.*

Derken aklına bir fikir geldi. Uçuk bir fikirdi ama düşündükçe işe yarayacağından daha çok emin oldu. Gözlerini kapatıp bir silah düşündü -ateşten bir silah. Daha önceki deneyimlerinden farklıydı çünkü saldırı altında değildi. Bu yüzden işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu. Kabusundan getirdiği ışıktan kılıç anında gözünün önüne geldi. Kullanılmak için sabırsızlanıyordu sanki. Aaron bu ince iş için fazla büyüktü ve kafasında ince bir kılıç canlandırdı. Gözünü açtığı anda kılıç elinde biçimleniyordu.

"Şu işe bak," diye fısıldadı, kılıç tamamlanırken. Aaron o kadar da umutsuz bir vaka olmayabilirdi aslında. Turuncu kılıcı kapının yanından içeri soktu. Kilit mekanizması kolayca eriyip gitti.

Aaron bir omuz vurunca kapı geçilebilecek kadar aralandı. İçerisi soğuk, rutubetli ve zifiri karanlıktı. Aaron ateşten silahının yok olmasını isteyip el fenerini sırt çantasından çıkararak yaktı. Depo olarak kullanıldığı anlaşılan tuğladan bir koridordaydı. İçeriye eski aletler, masalar, sandalyeler, sayısız çer- çöp yığılmıştı. Aralarından sessizce geçerek diğer uçtaki kapıya yürüdü.

Kapının diğerk tarafında daha kısa bir koridor vardı. Makine sesleri artmıştı. Benzinli jeneratörlerin, ağır makinelerin gümbürtüsüne, geri geri giden araçların uyarı sesleri karışuyordu. Hızlanıp bir kapı eşiğine daha geldi. İçeri bakınca ağız açık kaldı. Artık buranın gemi yapılan bir fabrika olmadığı kesindi. Devasa yapının ortasında koca bir delik vardı.

Aaron etrafa yayılmış toprak ve kaya yığınlarına gizlenerek deliğk kadar gelip aşağı baktı. Blithe'liler her çeşit inşaat aletleri kullanarak deliğk büyötmeye çalışuyordu. Aaron bazılarını tanıyordu. Red Sox şapkaklı Mainyak ve hasta bir muhabbet kuşuyla kliniğk gelen bir kadın oradaydı. Ağır makinelerin giremediğk yerlerde bir kısmı kazma kürekle çalışırken diğerkleri el arabalarıyla toprak taşıuyordu.

Bu kadarı da çok fazla, dedi Aaron içinden. Gabriel'la Camael'i bulup buradan bir an önce kurtulmak istiyordu ama bunu yapamazdı. Katie'yi terkedemezdi. Şehri de Leviathan'ın -o da neyse artık- köleliğine mahkum bırakamazdı. Yol göstericisi bari yanında olsaydı. Savaşçı meleğin nasihatlerine ihtiyaç duyuyordu.

Katie'nin fabrikanın altındaki mağaralardan bahsettiğini hatırlayarak dikkatle yaklaşıp deliğk doğru sarkan derme çatma basamaklardan birkaçını indi. Kuyu boyunca birkaç metrede bir lambalar yanıyordu. Aşağıda hiç durmamacasına çalışan insanların gölgeleri, içlerindeki canavarları yansıtıyormuş gibi korkunç şekiller oluşturuyordu.

Basamakların sonunda makinelerin dokunmadığı bir tünel girişi vardı. Aaron görülmemeye çalışarak tünele girip fenerini yaktı ve dünyanın derinliklerine doğru yürümeye başladı. Dolambaçlı tünelin duvarları cilalanmış gibi yumuşaktı. Bir zamanlar buradan geçen okyanusun işi olabilirdi bu. Tünel, su arkasında ruhunu bırakmış gibi nemli ve soğuktu. Aa- ron yerin ne kadar altında olduğunu merak ediyordu. İlerideki geçitten öfkeli çılgınlık yükselince Aaron bu merakını unuttu.

Bir hayvan yardım istiyordu. Aaron geçide doğru dikkatle yürümeye başladı. Keskin bir dönüş gelince başını uzatıp ihtiyatla öbür tarafa baktı. Tünel ikiye ayrılıyordu. Biri karanlığın diplerine doğru inmeye devam ediyor, diğeri sesin kaynağı olduğu anlaşılan bir açıklıkta son buluyordu. Hayvanın yakarışları artınca Aaron o tarafa yöneldi.

Aaron biraz ilerleyince karşısında uydurma bir veteriner ofisi buldu. Muhtemelen fabrikanın yemekhanesinden getirilmiş bir masa, odanın ortasına konup muayene masasına dönüştürülmüştü. Üstü başı kir içinde bir adam, odadaki sayısız hayvan sepetinden birini sürüklüyordu. Sepetlerde dört bacaklı her çeşit hayvan var gibiydi -kedi, köpek, tavşan. Aaron'ın gözleri hemen Gabriel'ı aradı ama arkadaşı orada değildi.

Adam sepetteki uzun tüylü kediye ensesinden tutup masaya koydu. Kötü bir şey olacağını bilen diğer hayvanlar bağırmaya başladı. Adam titreyen kedinin kulaklarını, gözlerini ve ağzını sert hareketlerle inceledi. *Kaybolan Kevin Wesse 11 bu ola*

bilir mi? diye düşündü Aaron, adam kediyi bırakıp onun görüş alanından çıkarken.

Aaron'ın daha önce hiç duymadığı tuhaf bir inilti mağarayı sardı. Adam muayene masasına dönünce Aaron gördüklerine inanamadı. Adamın kollarında, Katie'nin mahzendeki buzluktan çıkardığı şeylerden vardı. Üstelik de canlıydı. Hayvanlar bağırıp kafeslerini zorlamaya başladı. Adam yarattığı yere koyunca yakındaki bir kedi tısladı. Yaratığın bir zamanlar köpek olduğu söylenebilirdi ama artık bundan çok daha fazlasıydı.

Adam elini yaratığın şekilsiz başından sırtındaki tüysüz bölgeye doğru gezdirerek onu okşadı. Aaron o tüysüz, pembe kısmın şişmeye başladığını görünce dikkat kesildi.

Hayvan seslerinin yarattığı kakofoni kulakları sağır ediyordu. Aaron gözlerini kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. Zavallı hayvanlar olacakları bildikleri için çıldırmanın eşiğince- deydi. Aaron'ın melek yanı da tehlikeyi sezerek hareketlendi.

Güçlkle nefes alan yaratığın sırtındaki kitle büyürken kalp gibi atmaya başlamıştı. Adam bunları her gün görüyormuş gibi kayıtsız bir ifadeyle bakıyordu.

Birden patlayan tümörden havaya sıvılar fışkırdı. Gördükleri Aaron'ın kanını donduruyordu. Sıvılar azalırken yaradan dışarı örümceği, yengeci andıran bir şey çıktı. Aaron böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti ama Bayan Provost'un gırtlığındaki şeyin de bu olduğundan emindi. Siyahtı, parlıyordu. Gövdesini saran kabuk, mağaraya serpiştirilmiş gaz

lambalarının ışığını yansıtıyordu. Yeni yaratık yarayı terke - dip masaya çıktı.

Kafeslerdeki hayvanlar havlayıp ulurken yaratık masadaki kediye yaklaştı. Aaron hayvanları anlıyordu ama yapabileceği bir şey olmadığı için onları duymazdan gelmek zorundaydı. Kedinin hiç şansı yoktu. Göz açıp kapayana kadar, çok bacaklı yaşam formu kedinin üstüne atlayıp ağzından içeri girerek. yok oldu. Kedi kıvranıp öksürdü, kısa süre sonra da sakinleşip kuyruğunu sallamaya başladı. Aaron onun keyifle mırıldandığına yemin edebilirdi.

Aaron ne yapacağını düşünürken adının fısıldandığını duyunca kalakaldı.

"Aaron," dedi bir ses, arkasındaki tünelden. Aaron mağaradan uzaklaşıp köşeden bakınca Katie'nin geldiğini gördü. Hemen parmağını ağzına götürüp veterineri susmasını işaret etti.

Kadının garip gülümsemesini görünce Aaron'ın tüyleri ürperdi. Yanlış bir şeyler vardı. Işıktan kılıcın elinde belirlediğini farkettiği anda Katie'nin boğazı genişledi ve ağzından üzüme benzer cisimler fırladı. Aaron kılıçla cisimlerden kurtulurken Katie ışıktan korktuğunu gördü. O sürüngenlerden birinin kadının ağzında olduğunu düşününce midesi bulandı ama geri çekilmeyip kılıcını kaldırarak bir sonraki saldırıyı bekledi.

Tünelin arka kısmında bir hareket belirtisi vardı. Blithe'liler Katie'yi itip dalga dalga Aaron'ın üstüne yürüyordu. Melek gücü özgür kalmak için çırpınıyordu ama Aaron gücünü bu

insanlara karşı kullanamazdı. Yaptıklarından onlar sorumlu değildi.

Aaron geri çekilerek ona kaçacak fırsatı vereceklerini umarak kılıcını salladı ama çok kalabalık ve çok hızlıydılar. Tünelde hareket edecek, ağızlarından fırlayan dikenli cisimleri engelleyecek yer yoktu. Aaron'ın içsel gücü isyan ederken cisimler yağmur gibi üstüne uçup boynuna, yanaklarına, ellerine saplandı ve uyuşturucu zehir etkisini hemen göstermeye başladı.

"Onlara zarar vermeyeceğim," dedi inatla, öfkeyle çalkalanan gücüne. Blithe'liler Aaron'ın üstüne çullanıp onu yere devirdi.

Doğuştan gelen gücü sonunda pes ederek Aaron'a kucak açan karanlığın yaklaşmasına göz yumdu.

onuncu bolum

Dalgalar huzur verici bir sesle geliyor, coşkuyla onu karşılayan küçük köpekler gibi bacaklarına dola-
nıyordu. Aaron uçsuz bucaksız uzanan Atlantik Okyanusu na baktı, kendilerini esintiye bırakan deniz kuşla-
rını seyretti. Uzun zamandır varlığını unuttuğu bir sükune-
ti yaşıyordu.

"Burası çok güzel, değil mi, Aaron?" dedi genç bir ses.

Aaron yanında, kumda Stevie'nin oturduğunu farkettti. Ço-
cuk oyuncak kovası ve küreğiyle oynuyor, ıslak kumu kazı-
yordu.

Aaron deliğe bakınca onun tahmininden çok daha derin ol-
duğunu gördü. *Buranın altından tüneller geçtiğine eminim*, diye
düşündü nedense. *Kilometrelerce uzanan tüneller*.

"Beni duyuyor musun, Aaron?" dedi Stevie, onun dikkatini delikten kendine çekerek.

Aaron çocuğun umutlu yüzüne baktı. "Özür dilerim, Stevie," dedi. "Galiba bir an daldım."

Çocuğun üstünde mayodan başka bir şey yoktu. Aaron onun yanmaya başladığını görebiliyordu. *Dikkat etmezsek güneş çarpabilir,* diye düşündü. *Tıpkı bir keresinde...*

"Buranın çok güzel olduğunu söyledim, o kadar," dedi Stevie, düşüncelerini bölerek. Kuyu kazmayı sürdürüyordu. "Buradan hiç gitmek istemiyorum."

Aaron gülerek çocuğun yanına oturdu. Ilık sular ayaklarını yıkıyordu. "Eninde sonunda eve dönmeliyiz," dedi çocuğun sarı saçlarını dağıtarak. "Annenle babanı görmek istemiyor musun?"

Stevie dönüp kumsalı işaret etti. "Onlar da burada," dedi. "İstediğim zaman onları görebiliyorum."

Aaron bakınca Lori'yle Tom'un kocaman, sarı bir şemsiyenin altında, plaj sandalyelerinde oturduklarını gördü. Ortalarında kırmızı beyaz bir mini soğutucu duruyordu.

Gazoz almışlardı, dedi içinden Aaron, o kırmızı beyaz soğutucuyu kullandıkları ilk ve tek günü anımsayarak. O deniz gezisinde soğutucuda bir şey unutmuşlardı. Unuttukları şey bozulduğu için alette kötü bir koku kalmış, onlar da soğutucuyu atmışlardı. Ne kadar zaman olmuştu? Stevie'yi güneş çarptığı geziydi o da.

Lori ve Tom neşeyle el salladılar. Aaron anlam veremediği bir hüzne kapılarak onlara el salladı.

"Üzülme," dedi üvey kardeşi, kovasına kum doldurarak. "Burada üzülecek hiçbir şey yok."

"Üzüldüğümü nasıl anladın?"

Stevie cevap vermeden kumu kazmaya devam etti. Delik genişliyor, derinleşiyordu.

Aaron ayağa kalkıp okyanusa baktı. Ufukta siyah bulutlar toplanıyordu. Fırtına kopabilirdi. "Her şey çok tanıdık," dedi, Stevie'den çok kendisine.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordu çocuk.

Aaron küçük kardeşine baktı. Gabriel da gelmiş, Stevie'nin okşayışlarına kuyruğunu sallayarak cevap veriyordu. "Merhaba, Gabriel," dedi Aaron köpeğe.

Köpek sevinçle ona baktı. Köpek suda koştuğu için ıslanmış, tüyleri kum olmuştu.

"Neyin var, Aaron?" dedi çocuk. "Her şey kusursuz. Kendini huzura bırak."

Bulutlar kıyıya yaklaşırken gökyüzü kararmaya başladı.

"Ben de istiyorum," dedi Aaron, içinde kabarmaya başlayan mutluluğu bastırarak. "Çok istiyorum ama bir şeyler yanlış. Bunları daha önce yaşamış gibiyim."

"Ama yaşarken mutluydun, değil mi? Yine mutlu olabilirsin. Bu, kabul etmek zorunda olduğun bir hediye sadece." Stevie kazdığı kyunun ortasında dikildi. "Senin acını yok

edebilirim." Güneş yanığı kollarını doğruca ağabeyine uzatıp gülümsedi.

Zor değil, diye düşündü Aaron, toplanan bulutlara bakarak. Yön değiştiriyor, gökyüzünü yine ısıtıllara bırakıyorlardı. Aaion*'ın tek yapması gereken buranın, bu zamanın gerçekliğini kabul etmektir. Her şey çok güzel olacaktı.

Hayır.

"Doğru değil," dedi başını hırsıyla sallayarak. Okyanusa ve ötesindeki dünyaya baktı. "Doğru değil. Bu anlar geride kaldı. Uç yıl önceki bir anı bu."

"Yeter, Aaron," dedi Stevie. "Sana hazırladıklarımı berbat etme."

Bulutlar tekrar toplanırken Aaron kızgın çocuğa baktı. Çok uzaklarda gök güdüyordu. "Bunların hepsi rüya. Hatta kabus."

"Aaron!" diye bağırdı çocuk, ayağını yere vurarak.

"Nesin sen?" diye sordu Aaron kuvvetli bir rüzgar üstlerine vururken. "Stevie hiç böyle konuşmazdı. Hatta neredeyse hiç konuşmazdı." Aaron ağzına giren kumlara rağmen kuyruğunu sallamaya devam eden köpeğe baktı. "Bu da Gabriel değil. Ona benziyor sadece." Aaron çocuğa doğru bir adım attı. "Bir daha soruyorum," dedi sertçe. "Nesin sen?"

Birden kumsal gece gibi karardı, dört bir yanda şimşekler çakarken dev dalgalar sahili dövmeye başladı.

"Yine mutlu olabilirsin!" diye inledi çocuk. "Tek yapman gereken..."

"Nesin sen!" diye gürledi Aaron. Göz ucuyla okyanusun uzaklarda kaynayıp köpürmeye başladığını görüyordu.

"Yaratılışın beşinci gününden beri varım," dedi Stevie, ona ait olmayan buz gibi bir sesle.

Köpüklerin altında bir şey hareket etti. Büyük bir şey.

"Ben dünyayı biçimlendiren Yaratıcı'nın anlık tereddüdüydüm."

Denizin derinliklerinden, geceden daha siyah bir canavar yükseldi. En az otuz metre uzunluğundaydı. Solucansı gövdesi, fırtınanın birbirine kattığı sulara eğilip bükülüyordu. Farklı kalınlık ve uzunluklardaki sayısız kolu bir şeye sarılmak için çırpınır gibi havada kımıldanıyordu. Canavarın dalgaları kıyıya vururken Aaron gözlerini ondan alamadı.

"Okyanusun karanlığı yuvam oldu," dedi kardeşininkine benzer sesiyle. "Dalgaların altında saklanıp güçlendim. Sonra Yaratıcı gücümü sezip güzelliğimi yeryüzünden silmeleri için meleklerini yolladı."

Canavar artık daha yakındı. Parlak gövdesinden sarkan keseler sarkaç gibi sallanıyordu.

Aaron konuşmak şöyle dursun, herhangi bir şey düşünebileceğini bile sanmazdı ama yanıldı. "Çok güzel olduğun için mi Tanrı seni ortadan kaldırmaya karar verdi?"

Canavar bu soruyu duymazdan geldi. "Okyanus benim mülküm. Geçmek isteyenler gazabımı tattı. Bir süre sonra beni yok etmeye yollananları tanır oldum."

Dev deniz canavarı Aaron'ın tepesinde yükseldi. Gökkuşağı gibi parlayan pulları o mesafeden bile görülebiliyordu. İğrençliği bu kadar bariz olmasa Aaron onu güzel bile bulabilirdi. Gözleri kör eden bir parlamadan sonra gök gürledi ve bulutlar yoğun yüklerini bıraktı.

"Milenyumlar boyunca bu sayede hayatta kaldım ve yine bu sayede denizin altındaki hapishanemden kurtulacağım."

Yapış yapış sular Aaron'ı sarıp kuma çökmeye zorladı. Yer bu yoğun, jelimsi akıntıyı daha fazla ememedi ve Aaron'ın etrafında bir göl oluşmaya başladı.

Yüzlerce kaslı uzantının taşıdığı canavar kıyıya ulaştı. "Sende hem korku, hem coşku veren bir güç seziyorum," dedi. Sesi artık iki yerden birden geliyordu. Hem kardeşinden, hem de kumda ilerleyen devden. "Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadım."

Aaron doğrulmaya çalıştı ama yer sabit durmuyordu. Sular yükselip onu çamur içinde bıraktı. "Burası neresi?" diye sordu kardeşinin ikizine.

"Sana ait bir cennet olabilirdi," diye gürledi varlık öfkeyle. "Arıyı çeken bir çiçek gibi, bu cenneti seni cezbetmek için kullandım. Son günlerine kadar burada mutlu olabilirdin." Stevie başını hayalkırıklığıyla öylece iki yana salladı. "Ama reddettin."

"Bunlar gerçek değil," diye çıkıştı Aaron, gökten yağan sıvıların bir şekilde ağzına girmesini engellemeye çalışarak. "Hepsi yalan."

Stevie kılığındaki şey delikten çıkıp denizden gelen yaratığa doğru yürüdü. "Yalan ya da gerçek," dedi yaratığın önüne giderek. Yaratık, yaklaşan çocuğa mağara gibi ağzını açtı.

Çamur yağmuru artarken Aaron aşağı doğru çekildiğini hissetti. Balçık yüzünden kollarını kaldıramıyordu. Kurtulmak için çırpındı ama bütün çabaları boşunaydı.

Stevie deniz canavarının jilet gibi keskin dişlerle çevrili ağzına girdi ve çene yavaşça kapanırken dışarı baktı. "Hepsinin sonu aynı," dedi. "Canavarın karnını boylayacaksın. *Leviathan'a* yem olacaksın."

Son sözleri yankılanırken yaratık ağzını kapattı, geri geri gitti ve dev gövdesini öfkeli denize bıraktı.

Aaron ne kadar çırpınırsa dibe o kadar hızlı iniyordu. *Hepsinin sonu aynı*. Bu sözler kulaklarında yankılanırken Aaron tamamen suyun altında kalmak üzereydi. Bağırarak, bunun bir zihin oyunu olduğunu haykırmak istedi ama gökyüzünden akıp kumlara karışan çamur ağzından gırtlığına dolarak onu susturdu. *Canavarın karnını boylayacaksın*, demişti yaratık.

Leviathan'a yem olacaksın.

Leviathan, dev gövdesini sayısız bin yıldır kapalı kaldığı dar mağara duvarlarına dayadı. Bir süredir hoşnuttu, vücudundan sarkan hazım keselerinden çoğu meleksi organizmalarla doluydu. Tanrısal varlığa kaçınılmaz kurtuluşunu getirecek güçlerle dolup taşıyordu.

Son yemi, -melez- Nefilim, Leviathan'dan kurtulmak için direniyordu.

"Çabaların boşuna." Canavar, Aaron'ın panik halindeki zihnine sızdı. "İçindeki, artık bana akan gücün, dünyaya yeniden şekil vermekte kullanılacağını bil ve rahatla. Buyruğumdakiler gözlerinden Yaratıcı'nın dünyasının ne hale geldiğini gördüm. Her gün kaostun kıyısında sendeleyeyen bir yer burası."

Leviathan karnındaki genç adama dünyadan çeşitli görüntüler gösterdi. Savaşlar, şiddet, ölüm. Çılgınlığın dokunduğu bir dünya Nefilim'in gözlerinin önünden geçti.

" *Tanrı* bunları yaptı," dedi canavar. "*Ben* daha iyisini yapabilirim. Toprağın ve denizin altındaki hapishanemden kurtulunca senin gücünü kullanarak bu dünyaya kaos getireceğim. Sonra da kendi görüntümlerle yoğuracağım onu."

Leviathan'ın koruyucu pullarının altındaki binlerce yumurta sabırsızca kımıldandı. Dünyayı canavarın iradesine göre ters yüz edecek onlardı. Yeryüzüne salınacakları için yerlerinde duramıyorlardı.

Nefilim hazmedilmeye karşı direnmeye devam ediyordu. Öfkelenen canavar yine onun zihnine daldı. Anıları alt üst ederken karşısında sıradan bir hayat buldu. En azından narin insan kabuğunun altındaki ilahi güç uyanıp bir kehanetin peşine düşene kadar.

Leviathan'ın kehanetlerle harcayacak vakti yoktu. Dünyayı fethedecekti o.

Anılan acımasızca elden geçirilirken adına Aaron denen Nefilim kıvranıyordu. Canavar onun melek güçlerinin uyanışını, evcil hayvanının dirilişini, koruyucu ailesinin ölümünü ve Güçler ordusunun komutanı Verchiel'la yaptığı savaşı gördü.

Canavar taştan hapishanesinde kırırdandı. Verchiel'la takipçilerinin onun görkemini Tanrı adına yok etmeye gelmelerini uzun süredir bekliyordu ama her nedense bu saldırıdan esirgenmişti. Leviathan var olmaya, avlarıyla beslenip doğalarında melek izleri taşıyanları kendisine çekmeye devam etmişti. Sahte bir mutluluk vaadini kurnaz fener balıkları gibi bu Cennet yaratıklarının önünde sallıyor ve çok geçmeden hepsi onun hazım keselerindeki yerlerini alıyordu.

Sonunda bu yeraltı hapishanesinden çıktığında Verchiel ve Güçler'le baş etmesi gerekecekti. Onlar da Leviathan'ın gazabını ve sonsuz açlığını öğrenecekti.

Küçük bir çocuğun -Nefilim'in kardeşinin- görüntüsü canavarın zihninde canlandı. Nefilim'i Blithe'e çekmek için kullandığı çocuktu bu. Ne var ki Nefilim hileyi çakıp kaçmaya çalışmıştı.

Leviathan, melezi elinde tutmak için her şeyi yapardı. Nefilim'in içindeki yaşam gücü sarhoş ediciydi. Canavara dünyaya hükmetmekte çok yardımı olacaktı.

Nefilim'in yine Verchiel'in elindeki o çocuğu düşünüp öfkeli olduğunu sezdi. Leviathan, sindirimin hazzına kapılmayıp direnen Nefilim'e kızıp bir kez daha onun zihnine girdi. Kar

deşini Güçler'in elinden kurtarma şansı olmadığını söyleyecekti ona.

"Pes et," dedi Leviathan. "Boşuna uğraşıyorsun."

Meleksi varlığın zihinsel çırpınışlarından rahatsız dev canavar acıyla kıvrandı.

Nefilim'in zihninde kör edici bir ışık vardı. O kadar parlaktı ki ölümün sonsuz karanlığını bile yutabilirdi. Ve bu korkunç, yakıcı ışık, Tanrısal varlığı dehşete düşüren bir şekil almaya başladı.

Nefilim'in zihnindeki ışık bir silaha dönüştü. Leviathan, bu yeraltı mağarasına hapsediği uğursuz savaştan beri görmemişti o silahı.

Işık, bir kılıç oldu. Tanrı'nın elçisinin kılıcı.

Aaron boğuluyordu.

Tüm gücüyle o lanet sıvının içine dolmasına engel olmaya çalışıyordu, ama böyle yapmaması gerektiğine, çabalarının sadece acıyı uzatmaya yarayacağına onu ikna etmeye çalışan yatıştırıcı bir ses konuşup duruyordu.

Pes ederse acının sona ereceğine söz veren o kadifemsi ses, küçük kardeşinin öldüğünü, Verchiel'in onu ele geçirir geçirmez öldürdüğü, direnmenin boşa olduğunu söyledi.

Aaron'ın zaten taşıdığı yüklere bir de kardeşinin ölümü eklendi. Anne babası ölmüş, kendine kurduğu hayatı -Vilma'yı- terketmeye zorlanmıştı. Canı çok ama çok yanıyordu. Neie-

deyse ağızım açıp sıvıyı kabul etmenin en doğrusu olduğuna inanacaktı.

Ama sonra kılıç geldi. Güneşin ışınlarından yapılmışa benzeyen kılıç, en derinlere işlemiş hüznün karanlığını, gerçeği ortaya çıkarmasını engelleyen çaresizliği yakıp yok etti.

Gerçek.

Aaron bağıınca ağızına sızmayı başarmış sıvıları dışarı püskürttü. Kılıç rüyasındaki gibi elindeydi, şafak gibi parlıyor, Aaron'ı tutsak eden kabusun gerçek yüzünü gözler önüne seriyordu. Aaron kılıcıyla hapishanesinin etli duvarlarını yardı. Zihninde bir çığlık yankılandı. Bir canavarın acı dolu feryadıydı bu.

Sıvılar sindirim organından dışarı akınca Aaron nefes alabildi. Kesenin içinde berbat bir hava vardı ama Aaron'ın sızlayan ciğerleri buna aldırış etmedi. Susuzluktan ölmek üzereyken su bulmuş gibi o pis havayı içine çekti ve boğazına kaçmış sıvıları öksürerek attı.

Hala içinde olduğu kese titreyip sallanmaya, öfke ve acı dolu öğürtüler yükselmeye başladı.

Oradan kurtulmalıydı. Kılıcın açtığı yarığa daldı. Doğum buna benzer bir şey olmalıydı. Gövdesini şimdiden iyileşmeye başlamış yaradan geçirdi ve çok yükseklerden kayaların üstüne düştü. Gözü kararan Aaron bir an bayılacağını sandı ama silkinip kendine geldi ve elinde kılıcıyla ayağa kalktı.

Çok büyük bir yeraltı mağarasındaydı. Uzaklardan gelen dalga sesleri dışında tuhaf bir sessizlik vardı. Duvarları kapla

yan kalın mantar tabakaları, mağaraya kasvetli, yeşil bir ışıık yayıyordu.

Darbe arkadan geldi. Aaron ona bir trenin çarptığına inanabilirdi. Havalanıp karşı duvara yapıştı. Ayağa kalkmaya çalışırken kulakları çınlıyor, bütün kemikleri sızlıyordu. Her yeri kan içindeydi ama doğrulup kılıcı havaya kaldırmayı başardı.

"Elçilerin kılıcı," diye kükredi bir ses, mağaranın karanlıklarından. Zorlukla yürüyüp yaklaşarak devasa gövdesini gözler önüne serdi. "Senin gibi birinin böyle kudretli bir kılıç taşıyacağı hiç aklıma gelmezdi."

Vücudunun isyanlarına rağmen Aaron kılıcı sıkı sıkı tutup Leviathan'dan başkası olamayacak yarattığı inceledi. Gövdesi zincir bir zırh gibi pullarla kaplıydı. Yılan gibi eğilip bükülerek hareket ediyordu. Aaron yarattığın üstünde kımıldayan örümceğe benzer o ucubeleri görebiliyordu. Yeryüzündeki tüm canlıların içine doluşmak için sabırsızlanıyorlardı.

Yaratık ağaç gövdesi kalınlığında bir kolunu savurunca Aaron yere yattı. Kaslı uzantı, dünyanın en büyük kırbacı gibi şaklayarak kayalara çarptı.

Cüssesine dar gelen mağarada Aaron ı takip etmeye çalışan Leviathan m başı tavana sürtüyordu. "Nereye gidiyorsun, Nefilim?" dedi gökgürültüsü gibi bir sesle. "Benden kaçamazsın. Olacaklara boyun eğ."

Siyah örümceklerin bir kısmı Aaron a saldırdı. Elçilerin kılıcı -Leviathan öyle demişti- sürüngenlerin işini çabucak bitirdi.

Aaron'ın kafasını kurcalayan bir şey vardı. Canavarın hazım kesesinde uyandığından beri melek yanından gelen gücünü hissetmemişti. Leviathan'ın örümceklerini yok ederken o patlamaya hevesli gücün sesini en son ne zaman duyduğunu anımsamaya çalıştı. Tünelde Katie McGovern ve Blithe'lilerin saldırısı sırasındaydı. Serbest kalmak için feryat etse de, Verchiel'la çarpışmasından beri hep yaptığı gibi Aa- ron onu susturmuştu.

Leviathan ona yaklaştı. Canavar o gücü emmiş miydi? Leviathan'ın kollarından biri daha saldırdı ama kılıcı hissedince geri çekilip bir kobra yılanı gibi tetikte bekledi.

"Neredesin?" diye fısıldadı içindeki varlığa. "Yardıma ihtiyacım var." Yanıt gelmeyince Aaron ümitsizliğe kapıldı. Leviathan'ın sayısız kolu saldırıya geçince sınırlı gücüyle dövüşmeye çalışarak kılıcı kollardan birine savurdu.

Leviathan acıyla haykırıp yaralı kolunu hızla geri çekince elçilerin kılıcı da kolla birlikte gitti. Kol acıdan kurtulmak için debelenirken kılıç yerinden çıkıp mağaranın uzak bir köşesine uçu ve parlayarak yok oldu. *Melek yanımla hiçbir bağım yokken kendimi nasıl koruyacağım?* diye düşünerek paniğe kapıldı Aaron.

Sırtını mağara duvarına dayayıp bir kılıç yaratmaya çalıştı. Elçilerin kılıcının yanında çok sönük de kalsa, bir ateş kılıcı vücut bulmaya başlayınca Aaron rahat bir nefes aldı. Hiç değilse bu güç elinden alınmamıştı.

Leviathan hiç vakit geçirmeden saldırdı. Canavar üstüne çullanırken kılıcını kaldıran Aaron'ın gözü, yaratığın ön kısmından sallanan keselere ilişti.

Aaron, bu sindirim organlarının içine bakınca donakaldı. Ortadan kaybolan Camael, zavallı Gabriel, Blithe yolunda onlara saldıran çirkin yaratıklardan biri ve daha sayısız canlı canavarın karnında hapisti. Aaron bu dehşeti kaldırmakta zorlanıyordu.

"Muhteşemliğim seni nefessiz bırakıyor," dedi Leviathan, Aaron'ı yakalamak için eğilirken.

Kollar yağmur gibi üstüne yağarken Aaron ateşten kılıcıyla kendini korudu. Canavar aldığı yaralara rağmen saldırıyı sürdürdü.

Aaron savaşırken keselerden birindeki gizemli varlığa bakmadan edemedi. Her nasılsa onu tanıyordu sanki. Bir melekti bu ama sıradan bir melek değildi. *Bir başmelek*. Sıvının içinde zayıf düşmüş bu Cennet yaratığının üstündeki görkemli zırh göze çarpıyordu.

"Gücüme karşı koyamayanlara bir bak, Nefilim," dedi canavar, onun kulaklarına ve zihnine saldırarak. "Başmelek Gabriel o, Tanrı'nın elçisi, Yaratıcı'nın sözlerinin taşıyıcısı. O da diğerleri gibi bana yenik düştü."

Aaron'ın zihnine canavarla Tanrı'nın elçisi arasındaki savaşın görüntüleri doluştu birden. Dünyanın başlangıcındaki loş ışıktaki altın zırhı parlayan kanatlı savaşçının göklerden inişini

gördü. Melek görkemli ışık kılıcını çıkararak dalgalı denizlerin dibine dalmıştı.

Aaron ın tanıklık ettiği savaşın büyüklüğü anlatılamazdı. Saf ışıkla ölçüsüz karanlığın mücadelesiydi bu. İki zıt gücün çarpışması dünyayı yerinden oynatmıştı. Kabaran okyanustan yüzeye kayalar, kumlar fıskırmıştı. Deniz dibindeki yüce dağlar un ufak olmuş, çarpışan tarafların ortasında dev yarıklar açılıp onları yutmuştu.

Görüntüler, Leviathan'ın Gabriel'ı yutmasıyla sona eriyordu. Tanrı nın elçisi tüm çabasına rağmen canavarın yutağından geçip keselerden birine hapsedi.

Aaron ın zihnindeki Leviathan sapkınca bir küstahlıkla güldü. *Doğruca Tanrıdan gelen bir elçi bile yarattığı yenememiş*, diye düşündü Aaron kollarla savaşmayı sürdürürken. *Ben ne yapabilirim?* Direnci azalmaya başlıyordu. Canavarın istediğinin de bu olduğunu biliyordu ama onunla baş edemeyeceği düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Leviathan saldırılarına bir an bile ara vermiyordu. Çok geçmeden kollardan biri Aaron ın kılıç tutan bileğini yakaladı. Aaron elini kurtarmaya çalıştı ama olmadı. Keskin bir çatırtı ve dayanılmaz bir acıyla bileği kırıldı. Kılıç, haykıran Aaron'ın elinden kurtulup mağaranın rutubetli havasında yok oldu.

Kollar gövdesine, bacaklarına, beline sarılıp onu hareketsiz bırakırken Aaron çaresizce çırpındı.

Leviathan onu yerden kaldırıp ağzına götürdü.

on birinci bolum

Leviathan'ın kaslı kolları onu sıkı sıkı tutuyordu. Aaron kurtulmaya çalıştı ama canavar çok güçlüydü. Aaron'ın zihnine de saldırıp onu dirençsiz bırakıyordu. Aaron yerden yükselirken canavarın pullarının altındaki örümceksi yaratıklar titreyip tıslıyordu.

Aaron, Leviathan'ın jilet gibi dişlerin çevrelediği ağzına yaklaşırken kafasının içinde bir ses daha duydu. İlk alçak, fısıltı gibi bir sestti bu. Serin bir sonbahar gecesi esintiyle hışırdayan yaprakları andırıyordu. Aaron bilincini korumaya çabalarak bu sese odaklandı.

Gözlerini açınca karşısında canavarın sindirim keselerinden birini buldu. İçinde Tanrı'nın elçisi vardı. Başmelek Gabriel gözlerini acınca Aaron zihnindeki sesin ona ait olduğunu anladı.

"Gelişini çok uzun zamandır bekliyorum?" diye fısıldadı billur gibi bir ses.

Kozmik bir senfoninin canlı tınları canavarı susturmuştu. İçinde bulunduğu zor duruma rağmen Aaron zihnindeki sese uzandı.

"Bu nasıl olabilir? Buraya geleceğimi nasıl bilebilirsin?"

Aaron, Leviathan'ın öfkeden kudurmaya başladığını hissedebiliyordu. Yaratığın, Nefilim'in zihnine erişmesini engelleyen bir şey vardı.

"İstirabımın sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum," dedi Gabriel. Kafasının içindeki kutsal müzik kulakları sağır eden bir kreşendoya dönüştü. "Halefimin bana verilen görevi tamamlamaya geleceğini biliyordum," dedi melek.

Aaron, başmeleğin sözlerine bir anlam verememişti. "Halefmi?" dedi. "Anlamıyorum."

Meleğin gözleri kapanmaya başladı. "Yanlış anlaşılmalara vakit yok?" dedi giderek zayıflayan bir mırıltıyla. "Sen, eski ben gibisin?" dedi. "Tanrıdan bir elçi?"

"Bir dakika?" diye bağırdı Aaron, canavarın keselerinden ağzına doğru ilerlerken. Onu saran kolların içinde, başmelekle yeniden konuşmak için çırpınınca kırık bileğine ağrılar saplandı. "Ne demek istiyorsun?" diye haykırdı. "Hala anlamıyorum!"

Ağaç gövdesi kalınlığında bir kol gelip onu hızla yukarı çekti.

Aaron, Leviathan'ın korkunç yüzünün önünde baş aşağı sallanıyordu. İki patlak göz onu büyük bir dikkatle inceliyordu.

Yaratık konuşurken ağzı şekilden şekle giriyordu. "Neyi anlamıyorsun?" diye sordu Tanrısal varlık, boğulan bir insanın son nefesini andıran bir sesle. "Boşuna direniyorsun. Büyüklüğümü kabul et. Özgürlüğümü bana verenin senin ve senin gibilerin hayatları olduğunu bil."

Her nedense Leviathan, Gabriel'ın sözlerini duymamıştı, Aaron'a Tanrı'nın elçisi dediğinden habersizdi. Aaron bunun da deniz canavarının bir oyunu olduğundan kuşkulanmaya başladı. Ona bir umut kırıntısı verecek, sonra bunu da elinden alacaktı.

Aaron ağza yaklaşırken balıklarinkileri andıran o gözlerde kendi yansımasını gördü. Baş aşağı duruyordu, deniz yaratığının ağzına atılmayı çaresizce bekliyordu. *Tanrının elçisiymiş, hadi oradan. Hiç şansım yok,* dedi içinden.

"O da buna inanmanı istiyor," dedi Gabriel, güçlkle duyulan bir sesle. *"Hepimizi böyle yendi. Doğru olmayan şeylere inandırarak."*

Meleğin sözleri şüpheleri dağıtıyordu. Aaron kıpırdandı.

"Çaresizliğini ne zaman kabul edeceksin?" dedi Leviathan onu sarsarak. "Kazanamayacakken neden kavga istiyorsun, küçük Nefilim? Mücadele bitti, teslim olma zamanı geldi."

Ağzından sözcükler dökülmeye başladığında bile Aaron ne diyeceğini bilmiyordu.

"Sana teslim olmayacağım," dedi. içinde şiddetli bir öfke filizleniyordu. Canavarın elinden kurtulmak için debelenmeye başladı.

Leviathan gülerek onu daha sıkı tuttu ve ağzına götürdü. "Kaçınılmazı yaşarken bile cesaret sergiliyorsun," dedi. "Belki de canının tadı daha da tatlı gelir."

Canavarın ağzından gelen koku insanı bayıltmaya yeterdi. Aaron nefesini tutmaya çalıştı. Kaygan kollara ne zarar verebiliyor, ne de onlardan kurtulabiliyordu. Üstündeki baskının zayıfladığını hissedince Leviathan'ın ağzına düşmeye hazırlandı.

"Silahımı yine sana vereceğim. Kabusunda aldığın gibi al onu. Sana Işık Getireni veriyorum. Onu iyi kullan, Tanrının elçisi."

Aaron, elçinin kılıcı Işık Getireni elinde buldu. Kırık bileği de mucizevi bir hızla iyileşiverdi.

"Bu da ne?" diye kükredi Leviathan, gözlerinin önünde ışıldayan kılıca odaklanmaya çalışarak.

Aaron canlandığını hissetti. Onu pençelerine alan ümitsizlik, sabah güneşiyle dağılan sisler gibi kayboldu. Silkinip uzandı ve kılıcı patlak gözlerden birine savurdu. Işık Getiren parlak kürenin ıslak yüzeyini yarıp geçti. Leviathan acı ve öfke karışımı bir sesle haykırarak Aaron'ı bıraktı.

Bağırmaya devam eden canavarın dev gövdesi, mağaranın duvarlarına çarpıp duruyordu. Aaron onun önünden sarkan keselerin arasına savruldu. Düşmemek için keselere tutunmaya çalıştı. Balonu andıran sindirim organlarından kayarken tırnaklarını etli yüzeye geçirip durdu.

Mağaranın içinde tepinen yaratığın şişip kapanan gözünden yumurta sarısı gibi bir sıvı boşalıyordu.

"Bunu ödeyeceksin, Nefilim!" dedi Aaron'ı bulmak için eğilerek. "Karnımdaki hapsin sonsuza dek sürecek. En sevdiğim yemek olacaksın ve seni sona saklayacağım!"

Aaron tekrar kaymaya başladı. Yüzünü kesenin yüzeyine yapıştırdı, sıvının içinde yüzen başmelek Gabriel'ı bir kez daha gördü.

""Elçi," dedi zayıf bir ses, beyninde. ""Beni serbest bırak" Gözlerini açan meleğin yüzündeki kararlılık Aaron'a güç verdi.

Aaron haykırarak kolunu kaldırdı ve kılıcı, keseyi Leviathan'ın gövdesine tutturarak bağlara indirdi. Kutsal kılıç hiçbir şeye değmemiş gibi rahatça yol alarak keseyi olmuş bir meyve gibi yere düşürdü.

Leviathan gövdesini mağaranın duvarlarına vurarak bağırıyor, taşları çatırdatıyordu.

Aaron kendini yere bıraktı. Elinden geleni yapmış, mümkün olduğunca çok keseyi gövdeden koparmıştı. Hepsine birden ulaşması imkansızdı. Yerde biriken keselerin üstüne düştü ve hemen sıvı dolu organları yarıp içindekileri kurtarmaya girişti.

Keselerden boşalan kötü kokulu sindirim suları zemine yayıldı. Bir duvara yaslanmış duran Leviathan şok geçiriyormuş gibi görünüyordu. *Belki de beslenme kaynakları birden yok olduğu içindir,* diye tahmin yürüttü Aaron. Gerçi yaratığın uzun süre öyle kalmayacağından emindi. Öfkesini tüm bunlara yol açan kişiye çevirmesi an meselesiydi.

"Canavarın canını yaktın," dedi bir ses arkasından. Aaron arkasına dönünce bir deri bir kemik kalmış melek Gabriel'la yüz yüze geldi. Eskiden göz kamaştıran zırhı kirli bir bozuk parayı andırıyor, iskelet gibi gövdesinden sarkıyordu. Başmelek yerdeki sıvı yüzünden zorlukla ayakta duruyordu. "Bizim sonunu getiremediğimiz görevi sen bitirmelisin." Kemikli eliyle diğer keseleri ve içlerinde yatanları gösterdi. Bir zamanlar muhtemelen kalın bileklerine dar gelen bileklikler kayıp yere düşe- cekmiş gibi kolundan sallanıyordu. "Yaratıcı adına, Leviathan denen canavarı öldür."

Aaron ona doğru yürüdü. "Ya...Yapamam," dedi kılıcı Gabriel'a uzatarak. "Al, sen yap."

Melek, dizlerinin üstüne düştü. "İmkansız," dedi güçlkle nefes alarak. "Canavarla savaşmak yaklaşan sonumu hızlandırmaktan başka işe yaramaz."

Aaron sindirim keselerine döndü. "Belki buradakilerden biri sana yardım eder," dedi içlerindeki meleksi varlıklara bakarak.

"Çoğunun durumu benimkinden farksız."

Aaron içlerinde köpeğiyle Camael'in yattığı keselerin yanına gitti. "Onlar iyi olacak mı?" diye sordu kalp atışlarını kontrol etmek için Labrador'una dokunarak.

"Canavarın tutsağı olarak uzun süre geçirmediler," dedi başmelek. "Yaşayacaklar. Leviathan onları öldürmezse."

Canavar kımıldanırken mağaraya alçak perdeden bir inilti yayıldı.

Aaron elinde Işık Getireni sıkı sıkı tutarak doğruldu. "Benden ne istediğinin farkında mısın? *Onu, benim* öldürmemi mi istiyorsun?"

Gabriel başını bir yana eğdi. "İçindeki gücün büyüklüğünün farkında mısın?"

"Nefilim!" diye kükredi canavar, gövdesini mağara izin verdiğiince kaldırarak. Avını ararken başı bir sağa bir sola gidiyordu. "Seni bulacağım. Sen bana aitsin!"

Dev yaratık kollarını dört bir yana sallayarak onun bulunduğu tarafa yönelirken Aaron olduğu yerde kaldı.

"Canavar bile senin içinde yatanların farkında," dedi Gabriel. "Ve sen hala onları inkar ediyorsun."

Leviathan kollarıyla yolunu bularak ilerliyordu. "Neredesin, Nefilim?"

"İçimdeki güç... Galiba gitti," dedi Aaron, gözlerini canavardan ayırmadan. "Onunla konuşmaya çalıştım ama bana cevap vermedi. Belki de Leviathan bir şey yapıp..."

"Böyle olmasını mı istedin?" dedi başmelek. "Yoksa gerçekten mi öyle oldu?"

Aaron ın bu sözlerini anlaması biraz vakit aldı.

"Zihnine girdim, Nefilim," dedi Gabriel, zarif, uzun işaret parmağıyla kendi başına dokunarak. "Düşüncelerini işgal eden korkuyu gördüm."

"Onu kontrol edecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum," dedi yaklaşan canavara dehşetle bakarak.

"Ve ölürssek, daha fazla korkmana gerek kalmaz," dedi, Gabriel.

Aaron utançla başını salladı. Korkusu yüzünden sevdiklerini -ve tüm insanlığı- riske atıyordu.

"Cennet'in gücü sana miras kaldı," dedi melek zorlukla konuşarak. "Kutsal elçilik görevini yerine getirmeni sağlayacak kudret senin içinde." Gabriel yine ayağa kalktı. "O sana ait. Sen onun efendisisin."

Aaron meleksi gücünün yok olmadığını, başından beri şüphelerinin arkasında saklandığını ve sabırla serbest kalmayı beklediğini anladı.

"Gücüne hükmet," dedi melek, yaklaşan düşmana bakarak. "Cennet'in bir elçisi olduğunu ona göster."

Leviathan neredeyse tepelerindeydi. Aaron gözlerini kapatıp gücü zaptetmek için yarattıklarına baktı. Kendi yaptığı dev bir kapının önündeydi. Filmde King Kong'u Kafatası Adası'nın bir bölgesine hapseden kapıya benziyordu. Kapıda bir kilit, kilidin ortasında bir anahtar deliği vardı. Aaron eski bir anahtar çıkarıp deliğe götürdü. Kapı, arkasında çok büyük cüsseli bir şey serbest kalmayı bekliyormuş gibi takırdayıp sarsıldı. Aaron giderek hızlanan bir lokomotif andıran düzenli nefes seslerini duyabiliyordu.

Anahtarı deliğe soktu. Yapılması gereken buydu. Anı vücudu paylaştığı güçten korkamazdı artık. O kadar çok şey tehlikedeydi ki, korkuyu umursayamazdı. Aaron derin bir nefes alarak anahtarı

Nefes sesleri birden kesildi. Aaron ne yapacağını düşünen varlığın beklentisini hissedebiliyordu. Daha fazla tereddüt etmeden Aaron tahta kapıyı hızla açıp gücü özgür bıraktı.

Teninde kadim semboller belirirken Aaron'ın nefesi kesildi. Kor gibi ortaya çıkıp kararıyorlardı. Aaron onların ne anlama geldiğinden emin olmasa da, içindeki gücün serbest kaldığına dair ilk işaret olduklarını biliyordu.

Bu sefer canı o kadar yanmadı. *Dünyanın en şiddetli baş dönmesine benziyor*, diye düşündü, vücudundaki değişime hayretle bakarak. Varlıklarını kısa süre önce öğrendiği kasları kramp girmiş gibi kasıldı ve sırtındaki görünmez kanatlar yüzeye doğru hareket etti. Eti yarılıp yırtılırken Aaron kendini sıktı. Uçmasını sağlayacak tüylü uzantılar giderek büyüyordu. Sırt kaslarını hareket ettirince kanatlarının gücünü hissetti.

Sarhoş edici bir güçtü bu. Aaron'ı büyülüyordu. Dünya üzerinde salınmak, önüne çıkan düşmanları birer birer alt etmek istiyordu. Aaron'ın bir parçasıydı ve savaştan zevk alıyordu.

Dönüşüm tamamlanmak üzereyken Aaron yeni gözleriyle elindeki kılıca baktı. "Bu benim değil," dedi, bir orman kedisi gibi mırıldanarak. Işık kılıcını asıl sahibine, başmelek Gabriel'a fırlattı. Melek, kılıcın temasıyla güç kazandı.

Düşlediği silah elinde görünmeye başlayınca Aaron sabırsızlandı. "İşte bu *benim*?" dedi, elindeki kıvılcımlara bakarak.

"Evet," dedi Gabriel, başını sallayarak. "Bence de öyle."

İçindeki güç şarkı söylerken Aaron ondan neden korktuğunu hatırlamıyordu bile. Derken Leviathan saldırdı.

"Seni buldum, Nefilim." Yaralı gözündeki akıntı devam ediyordu. "Ve gördüklerim benim olacak."

Aaron daha harekete geçmeden zihnine müdahale edildiğini hissetti. Zaman algısı birden farklılaştı. Artık elinde ateşten bir kılıçla bir yeraltı mağarasında, canavarın karşısında değil, Lynndeki güzel evindeydi. Üvey ailesinin üyeleri en sevdikleri koltuklara kurulmuştu. Günlerden cumaydı -Stanley'lerin sinema akşamı.

"Kalıp filmi izleyecek misin, dışarı mı çıkacaksın?" diye sordu Tom Stanley, kucağında DVD kutusuyla.

Aaron sevinç ve hüznün karışımı hislerle üvey babasına gülümsedi. Neden böyle hissettiğini anlayamamıştı.

Ruhunda yeni bir duygu şekillenip diğerlerini kovmaya çalışınca Aaron sendeleyip gözlerini kırıştırdı. *Neler oluyor?* dedi içinden merakla. Ergenliğe suç atamayacak kadar büyüktü artık.

"Schwarzenegger'in yeni filmi," dedi babası, kutuyu havaya kaldırarak. "Ailesini öldüren teröristlerden intikam alıyor." Tom heyecanla gülümsedi.

"Öyle filmleri çok severdi," dedi kafasının içinde bir ses. Kendi sesinden çok, bir hayvanın hırıltısına benziyordu. Aaron ür- perdi.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu anne olarak bildiği tek kadın, kanepenin ucundan. Okuduğu aşk romanını kucağına koymuştu. "Pek öyle görünmüyorsun. Sen oturup filmi izle. Ben sana bir çorba yapayım."

Kafasındaki hırıltı geri döndü." *Tüm musibetlere karşı ilk hamlesi bu olurdu,*" dedi. "*Ama Verchiel'a karşı işe yaraması mümkün değildi.*"

Aaron'ın göğsüne hüzünden doğan bir öfke doldu. Sağ elinde tuhaf bir sıcaklık giderek artıyordu.

Lori Stanley ayağa kalktı. "Hadi," dedi Aaron'ın omzuna dokunarak. "Stevie ve Gabriel'la otur. Ben size yiyecek bir şeyler hazırlayayım." Mutfığa gitti.

Aaron üvey kardeşinin halıda oturmuş legolarla oynadığını ilk kez farkettil. Köpek de onun yanında gürültülü nefesler alarak huzurla uyuyordu. Aaron uyuşan avucunu kaşırken Verchiel adını daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

"Bence bu seferki çok güzel bir film," dedi babası heyecanla, DVD kutusundaki resme bakarak. Aaron, küçük çocuğun legolarla halıya bir şeyler yazdığını gördü. İmkansızdı bu. Stevie doğru dürüst konuşamıyordu bile. Yazmayı ise hiç bilmiyordu.

Hakimiyeti ele geçirmeye çalışan duygularla çalkalanan Aaron çocuğun yanına oturdu. Nesi olduğunu bir türlü arılamıyordu -derken Stevie'nin yazdıklarını okudu.

Annenle baban öldü, diyordu rengarenk, plastik harfler. Aa- ron buzdolabına yapıştırılabilsinler diye arkalarında mıknatıs olduğunu bile hatırlıyordu.

Aaron ayağa fırladı. Annesi dumanı tüten bir kase çorbayla içeri girerken Aaron elindeki ateş kılıcına hayretle bakıyordu.

"Otursana, Aaron," dedi babası, televizyonun önünden çekilmesini işaret ederek. "Şimdiye kadarki en güzel sinema akşamı olacak." Tom ona yine oturmasını, içinde çalkalanan hisleri, elinde tuttuğu kılıcı unutmamasını işaret etti.

"Çorbanı al bakalım," dedi Lori, kaseyi uzatarak. "Tavuk suyuna yaptım," dedi.

Aaron ın o an en çok yemek istediği şeydi bu. Ne var ki içinden bir ses -öfkeyle ve ısrarla- her şeyin yalan olduğunu söylüyordu.

Plastik harflere tekrar baktı.

Annenle baban öldü. Sözcükler birer balyoz gibi bu sahte dünyanın tepesine inerken Aaron haykırmaya başladı.

Ateşten kılıcını kaldırıp onu uyarmaya çalışan öfkeye teslim oldu. Kılıç annesine benzeyen görüntünün içinden geçerken Aaron hiçbir şey hissetmedi. Kadın yağmurlu bir otobanda kayan araba lastikleri gibi bir sesle ayakladı. Ateşe yenik düşerken babası da bağırarak kucağında DVD kutusuyla yere devrildi.

"Hepsi yalan," dedi Aaron, kılıçtan yayılan alevlerin salonu yutmasını izleyerek. Sahte çığlıklar çoğaldı.

Aaron, Leviathan'ın kollarında kendine geldi. Nefilim'in kafasındaki öfke patlaması canavarı sarsmıştı. Deniz yaratığı, onun melek yanının hayali cennetine şahit olmuştu. Bu cennette sahtelikler yanıp kül oluyor, düşmanlar yok ediliyordu. Aaron, canavarın kurbanlarının zihninde daha önce yarattığı cennetlerin buna hiç benzemediğini tahmin edebiliyordu. Bu seferki yemde Leviathan'ın kendi ölümü de vardı.

Ve canavar bunun düşüncesine bile katlanamazdı.

Leviathan öfkeyle onu savurdu. Kolların arasında kanatları kapandığı için Aaron dengesini bulamadı ve mağara duvarına çarpıp kayalık zemine düştü.

"Ne oldu?" dedi Aaron doğrularak. Siyah kanatlarını gerip cırpıttı. "Hoşuna gitmeyen bir şey mi gördün?"

Aaron içindeki gücün düşmanın zayıflıklarını taradığını, zırhını gözden geçirdiğini hissetti. Zafere kadar hiçbir şey onu durduramazdı. Aaron, *olur da gerekirse onu zaptedebilir miyim*, diye düşünmeden edemiyordu.

Kanatlarını açıp kılıcını hazır ederek yükseldi. Ağzından onu hem korkutan, hem coşturan bir savaş çılgılığı fırladı. Kılıcını Blithe'i ve dahası dünyayı tehdit eden canavara saplamaya hazırlanarak hızlandı.

Saldırarak ateş kılıcını yarı kör yaratığın etine defalarca indirdi. Pullara çarpan kılıç, kıvılcımlar saçmakla kalıyordu. Zırh sağlamlığındaki pullar Leviathan'ı kılıçtan koruyordu. Aaron'ın içindeki melek kızgınlıkla uludu. Düşünebilmek adı

na gözlerini bürüyen hırstan kurtulmak istedi ama vahşetin büyüüne kapılmıştı bir kere. Canavara hiç durmadan saldırmayı sürdürdü.

"İstedğin kadar vur, küçük Nefilim," dedi Leviathan, dans eden kıvılcımlara aldırmadan. "Bir işe yaramıyor."

Leviathan ın kollarından biri Aaron'ı bacağından yakaladı ve o daha kılıcıyla hamle yapamadan onu savurup duvara çarptı.

"Hepsi kendini üstün görür," dedi canavar, Aaron'ı aynı şidetle karşı duvara vurarak. "İyi, kötüye karşı. Sonuçtan kim şüpheder?"

Leviathan onu bu sefer yere çarpınca Aaron bayılmamak için bütün gücünü kullandı. İçindeki melek tereddüt etti ama o da yenik düşmemek için mücadele ediyordu.

Leviathan yaklaşırken yağmura benzer bir ses duyuldu. Aaron sesin ne olduğunu anlamaya çalışırken Leviathan'ın örümceksi yumurtalarından birine dokundu. Efendileri'nin pullarının altından çıkıp Aaron'ın üstüne akıyorlar, sırtında, bacaklarında yürüyorlardı.

"Biriktirdğim gücü hayal bile edemediler," dedi Leviathan. "Kendilerine aşırı güvenmeleri hep zayıf noktaları oldu."

Aaron onun yine zihnine girmeye çalıştığını anlayıp yeni uyanan melek yanını bir çitle korudu. Düşünmesi, canavarı yok edecek bir yol bulması gerekiyordu ama vakit yoktu.

Aaron üstünde tıslayıp onun ağzına ulaşmaya çalışan örümceklerle yerden kalktı. Onu efendilerine hazır yem haline ge

tirmelerine izin vermeyecekti. Elleriyle ve açtığı kanatlarıyla örümcekleri def etti.

Leviathan yaklaşıp yaralı gözünü açarak ona baktı. Yarılmış küre iyileşmeye başlamıştı ama yara izi hala duruyordu.

"Hiçbir yere kaçamazsın," dedi yaratık. "Senden çok daha güçlüleri benimle uğraştı. Onlara ne olduğuna bir bak."

Aaron'ın gözü sindirim keselerine ilişti. O hiçlik kozalarında yaşam enerjileri emilmiş, Aaron'ın öldüğünü zannettiği, sayısız vücut vardı.

Leviathan'ın ağzına ve yumuşak, pembe yutağına bakarken Aaron'ın aklında bir fikir şekil almaya başladı.

Melek yanı tekrar harekete geçmiş, savaşa girişmeye can atıyordu. Aaron dişlerini sıkıp gücün boynuna hayali bir tasma geçirerek onu kendine çekti. Eline kılıcı geçirip karşısındaki kötülüğü deşmek için sabırsızlanan güç, ona karşı koydu.

Saldırmadan durmak ne kadar zor olsa da Aaron'ın planı başkaydı. Melek yanının ruhu ona direnirken Aaron acıyla inlememek için kendini zor tutuyordu.

"Henüz değil," diye fısıldadı Aaron sıkıdığı dişlerinin arasından.

Leviathan yaklaşırken Aaron'ın elinde kılıcının tohumları çakmaya başladı. Aaron kılıcın gelişini engelleyerek tüm dikkatini canavara verdi.

"Bu sefer ne oynuyoruz, Nefilim?" dedi Leviathan, çarpışmaya hazırlanarak.

Aaron başım ilci yana sallayıp önünde dikilen korkunç kabusun yüzüne baktı. "Oyun yok," dedi canavara. Silahsız olduklarını göstermek için ellerini havaya kaldırdı. "Seninle daha fazla savaşmam."

Leviathan boğazlanıyormuş gibi güldü. "Ne kadar akıllıymışsın, Nefilim," dedi kollarını sabırsızca oynatarak.

Aaron teslim oluyormuş gibi kollarını iki yana açtı. Kendini korumak için çarpınan gücü durdurmaya çalıştığından vücudu hala acı içindeydi.

"Al beni," dedi, zamanın başlangıcından beri var olan solu-canımsı yaratığa.

Leviathan kollarıyla onu tutup ağzına götürdü. "Güçlerini iyi kullanacağım," dedi kırılmayan gözleriyle ona bakarak. Ağzından çıkan salyalar siyah, parlak gövdesi boyunca akıyordu.

"Yut beni," diye bağırdı Aaron. "Umarım boğulursun!" diye ekledi, kollar onu açılan çenenin içine bırakırken.

Aaron her şeyden önce o berbat kokuyu farkettil. İçeride çok daha kötüydü. Stanley'lerin evinde, mutfakta bulduğu fare ölüsünü ve hiçbir şeyin bu kadar kötü kokamayacağını düşündüğünü anımsadı.

Çok yanıliyordu.

Leviathan'ın iç organlarının kokusuna katlanacağına, ölü fareyi kolye diye boynuna asıp ölene kadar taşımayı tercih ederdi.

Kokunun yanında, canavarın kaslı gırtlığındaki kaygan sıvılara da dayanmak zorundaydı.

Leviathan'ın sindirim salgıları da etkilerini göstermeye başlamıştı. Cildi yanan Aaron m üstüne tüm direncini yok eden yorgunluk çöktü. İçindeki meleksi varlık bile hiç olmadığı kadar sakinleşmişti. Aaron planını uygulama vaktinin yaklaştığını anladı.

Canavarın iç kasları şiddetle kasılarak Aaron'ı onun yemek borusu olduğunu tahmin ettiği kanala itti. Nefes almak giderek güçleşiyordu. Aaron'ın gözleri kapanmaya başladı. Harekete geçmeden önce biraz kestirme düşüncesi ağırlık kazanırken Aaron canavara yem olan o kutsal varlıkları hatırladı.

Tuhaftı ama Leviathan'ın içindeki bu yolculuk ona lunaparklardaki su kızaklarını anımsatıyordu. Canavarın karnı zifiri karanlıktı. Aaron önünü görmek için sağa sola eğilerek yol alırken avucunda ateşten bir top yaratmayı başardı. İçinden bir ses bu cehennem yaratığının içini görmemenin daha iyi olacağını söylüyordu.

Ani bir dönüşten sonra Aaron hazım keselerinden birine düşmek üzereydi. Planında böyle bir şey yoktu. Ateşten bir hançer yaratıp yemek borusunun etli duvarına saplayarak durdu. Her yer titreşince yaratığın canını yaktığını anladı. *Acının ne demek olduğunu birazdan görürsün*, dedi içinden, meleğin gücünü serbest bırakarak. Gücün, özgür kalma fırsatını sonuna kadar kullanacağı belliydi. Plan başarılı olursa Leviathan'ın basit bir karın ağrısından çok daha büyük dertleri olacaktı.

İnanılmaz bir enerji dalgası vücuduna yayılırken Aaron kapıldığı rehavetten anında kurtuldu. Daha derinlere kaymamak için çapa gibi kullandığı hançere sıkı sıkı tutunarak kanatlarını açabildiği kadar açtı. Gizli gücünün doruklarındayken Aaron Cennet ateşinden korkunç bir kılıç yarattı ve hemen planını uygulamaya başladı.

Leviathan'a, yenmek istemeyen bir şey yemenin yan etkilerini gösterecekti.

Leviathan becerebilse gülümserdi.

Son lokmasını yutarken daha önce hiç tatmadığı bir tatmin yaşıyordu. Nefilim'in gücünün karnında nabız gibi attığını hissedebiliyordu. Bu güç, sonunda taştan hapishanesinden kurtulmasını ve dünyayı ele geçirmesini sağlayacaktı.

Daha önce ona yem olmuş kutsal varlıkların hapishanenin zemininde yatan işe yaramaz kabuklarına bakarak hiçbirinin onu şimdiki kadar kudretli kılmadığını farketti. Zamanın geldiğini sezen örümcekler koruyucu pulların altına geçerek dünyaya çıkmak üzere mağarayı terketmeyi beklemeye koyuldular.

Yaratıcı'nın sonsuz bilgeliğiyle onu yok etmek için Cenneti'nden başka askerler de yollayacağını biliyordu ama hepsi aynı kaderi paylaşacaktı. Nefilim'in gücü sayesinde kimse Leviathan'ın dünyayı istediği gibi şekillendirmesine engel olamazdı.

Gücüne katılacak yeni melek enerjisini bekleyen Leviathan gücün el değıştirmesine hazırlandı. Dağ gibi gövdesini mağaranın taş duvarlarına yaslayarak geleceğı hayal etti. Sayısız milyonlardan sonra nihayet özgür kalacaktı. Derinliklerin tutsağı, örümceklerini uzak şehirlere yollayacak, Blithe'e daha çok insan çekecekti. Çok yakında hapishanesinden çıkacaktı.

Sonra da asıl iş başlayacaktı.

Canavar, kendi kaotik varlığıyla şekillenmiş bir dünya hayal etti. Çalkalanan denizler, volkanların yuttuğı karalar gördü. Atmosfere saçılan küller uğursuz güneşin önünü kesecek, gökyüzünü karartacaktı. Kalan kara parçalarına doluşan ve okyanus diplerinde yüzen tüm canlılar onun adını söyleyerek ona tapacaktı.

"Leviathan," diyeceklerdi. "Ne kadar kutluymuşuz ki senin muhteşem güzelliğınle şereflendik. Derinliklerin Tanrısı, adın kutsal kılınsın..."

Dev canavar karnında giderek artan bir acı hissetti. Dayandığı duvardan ayrılırken başı yeraltı mağarasının tavanına çarptı.

"Bu da ne?" dedi, hayret dolu, ıslık gibi bir fısıltıyla. "Ne oluyor?"

Daha önce hiç böyle bir acı duymamıştı. İçeriden alev almıştı sanki. *Nasıl olabilir?* dedi inanamayarak. Kavurucu bir acı durmadan büyüyerek her tarafına yayılıyordu.

"Bu gerçek olamaz," dedi Leviathan, sindirim keselerinden ilki patlarken. Keseden akan sıvı, vücudunun ısısından dola

yı kaynar haldeydi. Acıyla inleyen Leviathan'ın bir şey yapacak gücü kalmamıştı. Keselerden biri daha yırtılarak duvarları köpüklü sıvıyla kapladı. Bir tane daha, derken bir tane daha.

Kontrolünü kaybeden canavar mağaranın kayalık zeminine yığıldı. Örümcekler pulların altından mağaraya yayılarak panik içinde kaçıştı.

Leviathan mağaradan çıkmayı, Yaratıcı'ya onun varlığının da bir sebebi olduğunu göstermeyi çok istiyordu. Düşünceleri solarken kendi tasarladığı bir cennetin hızla yok olduğunu gördü. Yeniden şekil verdiği karanlık, dalgalı okyanuslar, onu Tanrı kabul eden dünya gözüne ilişti.

"Muhteşem olacaktı," diye inledi, gövdesinin ortasından ateşten bir kılıç çıkarken. Ardından da yıldızları andıran bir parıltı için için yanan yaradan fırladı.

on ikinci bölüm

Camael yırtılan kesenin içinden yavaşça çıkıp temkinli gözlerle etrafına baktı. Bilincini yitirmişken meleklerin cenneti Aerie'de olduğuna inandırılmış«. Asırlardır süren yalnızlığı ve bir türlü kurtulamadığı şüpheler sona ermişti. Kehanet doğruydu. Düşmüş melekler Cennet tarafından bağışlanmıştı.

Yeraltı mağarasında göz gezdirirken acı gerçeği yavaş yavaş idrak etti. Aerie'yi bulmamıştı ve bir melek için Cennet'e olabilecek en uzak noktadaydı.

Mağarada yankılanan hazin inilti, meleğin dikkatini yeniden çevresine yönlendirdi. Camael arkasına dönünce ıstırap içindeki canavar Leviathan'ı gördü. Denizlerin devi inlerken mağaranın duvarlarına çarpıyordu.

Camael'in elinde ne olur ne olmaz diye ateşten bir kılıcın ilk kıvılcımları çaktı.

"Bizim yapamadığımızı yaptı," dedi yakınlardan gelen bir ses. Camael, başmelek Gabriel'ı gördü. Melek bitkince taş duvara dayanmıştı.

Camael onu tanıyınca başıyla selamladı. "Kimden bahsediyorsun, yüce melek?" diye sordu, bakışlarını canavara çevirerek.

"Nefilim'den," diye fısıldadı Cennet'in Habercisi. "Tanrı'nın son elçisi."

"Aaron," dedi Camael, Leviathan sancılı dansını sürdürürken. İçin için kavrulan yaratığın gövdesindeki uzantılar ve keseler patlayıp havaya buharlar saçıyordu.

"Muhteşem olacaktı," dedi yaratık. Birden canavarın karnından ateşten bir kılıç çıktı ve Camael'in birkaç hafta önce doğuşuna şahit olduğu savaşçı melek dışarı fırladı.

Camael, Nefilim'e seslenecekken dilini tuttu. Melek ve insan melezi kanatlı yaratığa bakarken endişelenmeden edemedi.

Nefilim kanatlarını hırsla çırparak siyahi güzelliğini lekeleyen sıvılardan kurtulmaya çalışıyordu. Elinde Cennet'in en yüce savaşçıları kışkındıracak bir ateş kılıcı vardı. Melek güçlerine yeni kavuşmuş, sevdiklerinin öcünü almak isteyen bir varlık değildi Camael'in gördüğü. Bundan çok daha başka bir şeydi.

Camael onun acı içindeki canavarın önüne gelip havada asılı kaldığını gördü.

Leviathan, Nefilim'e doğru atılıp kırbaç gibi kollarını savurdu ama melek çok hızlıydı.

"Lanet olsun sana," diye inledi Leviathan. Karnındaki yaradan boşalan yeşil yaşam suları yerde havuz olmuştu. "Lanet olsun sana ve hizmet ettiğin efendiye."

Aaron canavarın yüzüne yaklaşarak kılıcını kaldırdı. Cama- el nefesini tuttu.

"Yukarıdaki büyük patrondan mesaj getirdim," dedi Nefilim, alevler içindeki kılıcı Leviathan'ın başına indirirken. "Sen öldün."

Ateş kılıcı deniz canavarının inanılmaz kalınlıktaki kafata- sını yarıp beynine gömüldü. Leviathan kurtulmak için vahşice çırpınırken birden hareketsiz kaldı.

Aaron kılıcını geri çekerek gururla havaya kaldırdı. Güçlü kanatlarıyla havada rahatlıkla sabit duruyordu. Ürkütücü bir zafer çılgılığı mağarayı titretirken Camael alev alan dev canavara dehşet dolu gözlerle bakıyordu. İlk kıvılcımlar Leviathan'ın başındaki yarada belirdi ve bir volkana dönüştü. Cennet ateşi birden büyüyerek canavarın pullu gövdesini, kaslarını, kemiklerini yuttu.

Leviathan kora dönüşen dev bir ağaç gibi yere yığılırken Aaron yere konup hızla Camael'e doğru geldi. Canavardan geriye sadece yerde koşuşan örümcekleri kalmıştı ama kabuklan yanan ucubelerin de dünyada geçirecek çok vakti yoktu.

Nefilim'in niyetini kestiremeyen Camael, kılıcını sıkı sıkı tuttu. Gücün melezleri çıldırttığına daha önce de şahit olmuştu.

Karşısında görkemli kılıcıyla dikilen Aaron'a bakarken Camael o güçsüz haliyle olası bir çarpışmadan sağ çıkabileceğini sanmıyordu ama yine de dövüşmeye hazırlandı. İkisi de konuşmazken Camael, Nefilim'in yüzünde oluşabilecek en küçük bir saldırı belirtisine karşı dikkat kesilmişti. Savaşacaklarsa, melek ilk birkaç darbede işi bitirmek zorundaydı.

"Bu şey kafamı çok fena bozdu," dedi Aaron hafifçe gülümseyerek. "İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim."

Camael onun aklının -en azından şimdilik- başında olduğunu anlayınca rahatlayarak kılıcını indirdi.

Aaron elini köpeğinin karnına koydu ve onun nefes alıp verişini takip etti. Labrador'un sarı tüyleri yapış yapıştı. "Hey," dedi Aaron, en yakın arkadaşını hafifçe sarsarak. "Kalkma vakti."

Zihni köpek cennetindeki hayvan onu duymamış gibiydi. Aaron onu biraz daha sertçe sarstı. "Gabriel, uyan."

"Zaten uyanığım," dedi başmelek yorgunca. Duvardan güç alarak ayakta durabiliyordu.

Aaron başını kaldırıp ona baktı. "Köpeğe diyordum," dedi Tanrı'nın elçisine. "Onun adı da Gabriel." Gülümsedi ve sonunda kıpırdanan arkadaşına baktı. "Hey, dostum, sonunda uyandın mı?"

Köpek bacaklarıyla boynunu gererek inledi ve iç çekerek koyu kahverengi gözlerini açtı. *"Rüya görüyordum, Aaron?"* dedi uykulu bir sesle. *" Tavşanları kovalıyordum. Yiyecek bir sürü şey vardı?"*

Aaron onun başını şefkatle okşadı. "Onların hepsini burada da yapabilirsin. Bir deniz canavarının seni yemesine gerek yok."

Köpek başını kaldırıp merakla etrafa baktı. "Neredeyiz?" dedi doğrulup oturarak. "En son hatırladığım... O yaşlı kadın," dedi köpek hayretle bakarak. "*Bana doğru tükürdü, sonra da her yerim uyuştu?*"

"Merak etme. O işin icabına baktık," dedi Aaron üstünden dumanlar çıkan deniz canavarına doğru bakış atarak.

"Canavarın zihni olmadan yavruları yaşayamaz," dedi Ca-mael, Aaron'ın Leviathan'ın gövdesinden kopardığı keselerde göz gezdirerek. Canavarın tutsaklarından hala yaşayan olup olmadığına bakıyordu. "Hepsi tek bir yaratığın parçasıydı. Bütün olmadan parçalar varlıklarını sürdüremez."

Gabriel ayağa kalkıp tüylerindeki sıvıları silkeledi.

"Dikkat et," dedi Aaron yüzünü koruyarak. Kanatlar önüne gelip bir duvar oluşturdu. "Üstümde o iğrenç şeyden yeterince var."

"O zaman birazcık daha olsa bir şey olmaz?" dedi köpek, Labrador'a özgü o gülümsemeyle.

"Belki seni o keselerden birine tıkmak hala mümkündür," dedi Aaron şakayla kaşlarını çatarak. Gabriel havlayıp kuyruğunu salladı. Deniz canavarının karnında olmak onu o kadar da etkilememişe benziyordu.

"Kim o?" diye sorup öne çıkarken burnu seğiriyordu.

Aaron, melek Gabriel'ın yanlarına geldiğini farkettil. Melek, aynı adı taşıdığı köpeğe bakıyordu.

"Gabriel," dedi Aaron köpeğe, "bu Gabriel." Başmeleği işaret etti.

Gabriel havayı koklayıp kuyruğunu temkinlice sallayarak yaklaştı. *"Adın çok güzelmiş,"* dedi meleğe.

Başmelek hayretle bir köpeğe bir Aaron'a baktı. "Köpeğe benim adımı mı verdin?"

Aaron omuz silkti. "Özellikle yapmadım. Kulağa güzel geliyor. Yavruyken Gabriel adı yakışır gibi geldi, o kadar."

"Ben yavruyken çok tatlıydım," dedi köpek koca kafasını yana eğerek.

Güçsüz melek dikkatle köpeğin yanına gidip başını okşadı. Halinden memnun Labrador onun elini yaladı.

"Bu hayvan değişmiş," dedi başmelek, Gabriel'ın başını tutarak. "Olması gerektiği gibi değil." Bir cevap arıyormuş gibi başını kaldırdı.

"Gabriel benim için çok önemli," dedi Aaron. "Yaralanmıştı. Ölüyordu. Onu kurtardım."

"Kurtardın demek," dedi melek, köpeğin gözlerine bakarak.

"Evet," dedi Gabriel.

"Başka ne mucizeler yaratabiliyorsun, Aaron Corbet?" diye sordu başmelek merakla.

Aaron onun bakışları altında ne diyeceğini şaşırdı. "Bilmiyorum ..."

"Kehanette söz edilen kişi o," dedi Camael. Güçler'in eski komutanı keselerin yanında diz çökmüştü. Çoğu ölümle yaşam arasında gidip gelen meleksi varlıklara bakıyordu. "Başka ne mucizelere kadir?" dedi Camael, yerde yatanlara hüznle bakarak. "Düşmüş kardeşlerimizi eve yollayabilir."

Aaron, ölmek üzere olan Ezekiël'e ne yaptığını hatırladı. Yeni ortaya çıkan gücü meleğin günahlarını affedip onu Cennet'e geri yollamıştı. Bu kurtarıcı güç, onun hayatına el koyan kehanetin özüydü ve Aaron bundan hoşlansın ya da hoşlanmasın, düşmüş melekleri Yaratıcıları'na döndürme görevi ona düşüyordu.

Ölümle yüz yüze olan meleklerle doğru çekildiğini hissetti, içinde elektriksel bir güç birikiyormuş gibi ürperdi. Bu hislere alışmaya başlıyordu. Denizlerin yaratığının güçsüz düşürdüğü bedenlerin arasında yürürken dayanılmaz bir keder duyuyordu. *Kaç yıldır canavar onları buraya çekiyordu?* diye düşündü bir zamanlar eşsiz güzellikte meleklerle bakarak. Hizmet için yaratılmış bu askerler Tanrı'nın huzurundan düşmüşlerdi. Alt alta, üst üste yatarken hepsi de Aaronın onlara sağlayabileceği bir şeyi umutsuzca bekliyordu.

Affedilmek.

Aaron onların acısını, utançlarını hissedebiliyordu. Doğaüstü gücü bir top gibi göğsüne otururken ne yapması gerektiğini biliyordu. Nefes almak ya da göz kırpmak kadar doğal bir şeydi bu onun için.

Ellerini birer birer üstlerine koyunca göğsündeki girdaptan kollarına enerji yayıldı. Orisha, düşmüş melek ya da Cennet'in gözdeleri demeden Aaron hepsine dokunup solan ruhlarını bağışlanmanın ateşiyle kutsadı. "Artık geçti," dedi yıldız gibi parlayarak içlerindeki güzelliği sergileyen bedenlere.

Camael bir adım geriye çekilip kendini mağaraya yayılan ışığa bıraktı. Aaron onun yüzünde sadece huşu mu, yoksa kıskançlık mı gördüğünü düşünmeden edemedi.

Meleklerin başına gelenlerin artık bir önemi yoktu. Kabuk gitmiş, hala içlerinde taşıdıkları ilahi ateş ise gün yüzüne çıkmıştı.

"Özgürsünüz," dedi Aaron, yeniden doğan varlıklara. Parlak, siyah kanatlarını ve kollarını açtı. "Eve dönme zamanı," dediği anda Leviathan'ın karanlık yuvası ilahi bir ışıkla doldu ve kötülükten geriye ne kalmışsa toza dönüşüp yok oldu.

Canlanan melekler, Tanrı'nın elçisi başmelek Gabriel'in etrafını sardı. Aaron ışıkla yıkanan Gabriel'in giderek güçlendiğini farkettiler.

Uzun süredir acı çeken varlıkların Cennet'le buluşmasını huzurla izleyen Aaron, melek yanının vücuduna geri çekilmesine göz yumdu. Vücudundaki kadim semboller solarken kanatları toplanıp sırt kaslarının altına kıvrıldı. Camael'le Gabriel da gelip tutsak meleklerin birleşmesini seyretti.

"Birbirlerini yeniden gördükleri için çok mutlular," dedi köpek, kuyruğunu neşeyle sallayarak.

"Kendi türlerinden çok uzun süre ayrı kaldılar," dedi Cama- el, gözlerini önündeki manzaraya dikerek. Aaron onun bunu kendisi için de söyleyip söylemediğini merak ediyordu.

Başmelek Gabriel gerçek ihtişamına kavuşmuştu. Zırhı yeni dövülmüş gibi parlıyor, sırtından kar beyazı kanatlar çıkıyordu. Dev kanatlarıyla Cennet'in çocuklarını sarıp kendine doğru çekti.

"Sana teşekkür borçluyuz, elçi," dedi başmelek, kilise orgunun kalın notaları gibi tınlayan gür bir sesle. "Canavar yok edildi. Hepimiz serbest kaldık."

Aaron'ın ağzı açık kalmıştı. Kaç haftadır gördüğü onca inanılmaz şeye rağmen, bu görüntü karşısında dili tutulmuştu. Hepsi havada salınıyordu artık. Gabriel tam ortalarındaydı. O işkenceden sağ çıkanların hepsi, meleğin şefkatli kucağındaydı.

"Tehlikeli yolculuğunda iyi dileklerimin seninle olduğunu unutma, cesur Nefilim," diye devam etti melek. "Kahramanlıkların Tanrı'nın krallığında yankılanacak."

Gabriel başıyla Aaron'ın elini dürttü. "*Duydun mu, Aaron?* dedi heyecanla. "*Tanrı'nın krallığında senden bahsedecekleri*

Aaron yerinde duramayan dostunun başını okşarken hala gördüklerinin etkisindeydi.

"Yaptıkların, babanın günahlarını silmeye ve kehanetin hükmünü geçerli kılmaya..."

Meleğin sesiyle büyülenen Aaron, son cümlemin anlamını hemen kavrayamadı. Derken beyninde alarm zilleri çalmaya başladı.

Meleğin sözlerinin devamını duymadı bile. Başmelek Gabriel başını tavana doğru kaldırırken etraflarındaki ışık yoğunlaştı. Işık Getiren de elindeydi. Melek kılıcının ucuyla mağaranın ve dünyanın ötesindeki kutsal hedeflerini gösterdi.

Aaron göz kamaştıran ışıktan korunmak için ellerini kullanarak ileri atıldı. "Dur," diye bağırdı, başmelek Gabriel'ı görmeye çalışarak. "Babanın günahları mı dedin?"

Genişleyen ışık topunun ortasında meleğin silüetini yakaladı. Gözlerini kısınca, meleğin de ona baktığını anladı. "Benim babamın günahları mı?" diye sordu Aaron, Cennet'in Habercisi'nden bir açıklama bekleyerek. "Babamın kim olduğunu biliyor musun? Lütfen..."

Işık öyle parlıyordu ki, başını çevirmekten başka çaresi yoktu.

"Sen babanın oğlusun," dedi Gabriel, Cennet ışıklarının içinden. "İlkin farketmedim. Meğerse her şey ortadaymış."

Tamamen yaşayan ışığa dönüşmüş gibi görünen yolculara arkasını dönen Aaron, bir cevap için yalvarıyordu. "Onun kim olduğunu biliyorsan, bana bir şey söyleyemez misin? Ne olursa... Lütfen!"

Aaron, melekler Cennet'e yükselirken enerjinin uzaklaştığını hissediyordu. Arkasına dönüp kendini ışığa atmayı, Gabriel'ı durdurmayı o kadar istiyordu ki...

Dünyanın en büyük orkestrası hep birlikte enstrümanlarını akort ediyordu sanki. Aaron, yolcuların değerli bilgileriyle birlikte bu varlık düzlemini terketmek üzere olduklarını biliyordu.

Hem fiziksel, hem zihinsel olarak tükenip dizlerinin üstüne
çöktü.

"Sen Cennet'in habercisisin," dedi, sesini duyurma umuduyla.
"Bana bir haber ver. Bir şey söyle."

Bir parıltı oldu ve mağara ürkütücü bir sessizliğe büründü.
Cennet sakinleri evlerine giderken Aaron başmelek Gabriel'ın
fısıltısını duydu. "Gözlerini babandan almışsın."

on üçüncü bölüm

Blithe'liler kusuyordu. Aaron onların neler hissettiklerini tahmin edebiliyordu. Hayır, onun göğsünde yengece benzer bir yaratık yaşamıyordu ama az önce hayatında ilk kez *gerçek* babasıyla ilgili bir şey öğrenmişti. Kehanetiyle babasının günahları arasında bir bağ vardı ve Aaron'ın gözleri babasınınkilere benziyordu. Aaron kismamak için kendini zor tuttu.

Aaron, Camael ve Gabriel dolambaçlı tünellerden geçerek Leviathan'ın ininden canavarın etkisindeki Blithe'lilerin kazdığı çukurlardan birine çıktılar.

"İğrenç," dedi Gabriel. Aaron ona tamamen katılıyordu. Leviathan'ın ölmesinden önce onu kurtarmak için tonlarca taş toprak taşıyan insanlar çalışmayı bırakmıştı. Ellerindeki alet-

leri bir kenara atmışlar, ıstırap içinde kıvranarak kusuyor, içlerindeki yaratıkları tükürüyorlardı.

"Onlara bir şey olur mu?" diye sordu Aaron, yüzünü buruşturarak.

"Bünyeleri Leviathan'ın yavrularını dışarı atıyor," dedi savaşçı melek bıkkınca. "Bana sorarsan yaratıklar çıkınca bir şeyleri kalmaz."

Yerlere saçılmış örümceksi yaratıklar şimdiden çürümeye başlamış, etrafı dayanılmaz bir koku kaplamıştı.

Aaron öğrendiklerinden ne çıkarması gerektiğini kestiremiyordu. Elinde bir telefon numarası ya da adres yoktu ki. Onun babası olan adamın -meleğin- kimliği bala gizemini koruyordu. Aaron bu konuyu daha fazla düşünmeye dayanamayacaktı. Her şeyin normale dönüp sakinleşmesini beklemeye karar verdi. Kendi kendine güldü. Onun hayatında sakinliğe yer mi vardı?

"Acaba ne zamandır insanların içindeler?" diye sordu Aaron kafasını dağıtmak için. Küçük mağarada yürüyorlardı.

"Muhtemelen Verchiel kutsal görevini bırakıp kendini kehaneti engellemeye adanmış zamandan beri," dedi Camael, Aaron m yüzeye çıkacağını umduğu bir tünele girerlerken.

"Bu konuda da ben suçlanabilirim yani, öyle mi?" dedi Aaron, toprak tünelin yukarı yöneldiğini hissederek. Çoğu baygın yatan Blithe'lilere rastlamaya devam ediyorlardı.

"Bir yönüyle, evet," dedi melek. "Güçler görevlerini terkederek kaotik güçlerin dünyada kök salmasına, güçlenmesine

sebepe oldular. Dünyanın gizli köşelerinde başka ne yaratıklar yaşadığını düşünmek bile istemiyorum."

"Harika," dedi Aaron iç çekerek. "Küresel ısınmada da benim parmağım var mı acaba? Bu konuya da bir ara eğilelim."

Gabriel öne fırlayıp havlamaya başladı. "Neredeyse geldik," dedi onları bekleyerek. Ardından yine koştu. Köpek de yeraltında olmaktan en az onlar kadar bıkmıştı. Taze havayı içlerine çekmek hepsinin en büyük arzusuuydu.

Eski gemi fabrikasının ortasındaki ana çukura ulaştılar. Aaron ağır makinelerin sustuğunu, öğürtülerden başka ses olmadığını farketti. Baktığı her yerde birileri kusuyor ya da kismaya çalışıyordu.

"Bu kadarı da fazla," dedi Aaron. "O şeyler bütün kasabalıları kullanıyormuş."

Kamyonlar çukura inebilsin diye yapılmış toprak bir yol vardı. Yüzeye çıkmak için o yolu kullandılar.

Leviathan'ın ölü yavrularına basmamaya çalışarak onları fabrikadan çıkaracak kapıya yürürlerken Aaron göz ucuyla Katie McGovern'ı görüp kadının yanına gitti. "Katie," dedi yaklaşırken. "İyi misin?" Mağaradaki veterinerle ilgili tahmini doğruuydu. Kadının yanında eski sevgilisi Kevin duruyordu. İkisi de Aaron'a ifadesizce baktı. Aaron kadının gözlerinde bir anlam göremeyince korktu.

"Onların nesi var?" diye sordu yanına gelip veterinerlere bakan Camael'e.

"Şok olsa gerek," dedi melek. "Zihinleri yaşadıkları dehşete alışmaya çalışıyor. İnsan zihni mucizevi bir yaratım," dedi Katie'nin eski nişanlısına bir adım yaklaşarak. Adamın çenesini tutup gözlerin içine baktı. "Yarın ne olduğunu doğru dürüst hatırlamayacaklar bile," dedi. İnsan beyninin içinde neler döndüğünü görmeye çalışıyordu sanki. "Çoğu kötü bir kabus gördüğünü düşünecek." Kevin ı bırakıp kapıya yöneldi. "Ölümlü beyinlerin işleyişi böyle."

Aaron ve Gabriel meleğin peşinden sabahın erken ışıklarına çıktı. Kapının önünde Komiser Dexter arabasına dayanmış duruyordu. Ön cama kusmuştu ve görünüşe bakılırsa işi henüz bitmemişti. Aaron hemen başka tarafa baktı. "Hiçbir şey hatırlamayacaklar mı yani?" diye sordu otoparka doğru yürüyen meleğe.

Konuşmalarından sıkılan Gabriel arabaların lastiklerini kokluyordu. Koklamaya ayırabileceği çok vakti yoktu.

"Hatırlayacaklar ama zihinleri olanları kabul edebilecekleri bir şekle sokacak," dedi Camael. "Zihinleri böyle işliyor. Böyle tasarlanmışlar. Gerçeği hatırlayıp dillendirenler deli ilan edilip dışlanacak."

"Güzel," dedi Aaron, meleğin insan psikolojisine dair yaptığı katı yorumlardan alınarak. Bir süre kafa yorduktan sonra bu iddiaları yutmadığına karar verdi. "Zavallı beynimiz böyle çalışıyorsa ben neden bu melek saçmalıklarını gıda zehirlenmesine ya da az rastlanan bir Afrika virüsüne yormadım?"

Melek durup ona baktı. "Sen Nefilimsin," dedi bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Evet ama sonuçta insanım, değil mi?" dedi Aaron, meleğin gri gözlerine bakarak.

Otoparkın kenarında duruyorlardı. Camael cevap vermedi ama sessizliği başlı başına bir cevaptı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" dedi Aaron gergince.

Melek ancak o zaman konuştu. "Senin baban bir melek. Ben ne kadar insansam, sen de o kadar insansın."

Aaron yıldırım çarpmışa döndü. İçten içe bunu biliyordu ama Camael'in ağzından duyunca yumruk yemiş gibi olmuştu.

Ben insan değilim, dedi içinden, bu düşünceye alışmaya çalışarak. Hayatı daha da tuhaflaşabilir miydi?

Başmelek Gabriel'ın ekspres trenle Cennet'e gitmeden önceki son sözlerini bir kez daha duydu.

"Gabriel yaptıklarımın -kehanetin- babamın günahlarıyla bir şekilde bağlantılı olduğunu söyledi," dedi Aaron asma kilitli kapıya yaklaşırlarken.

"Doğru," dedi Camael. Elinde beliren ateş kılıcıyla tel örgüyü yardı. "Gözlerini ondan aldığını da söyledi." Camael kapıyı iterek açtı ve yola adımını attı.

Aaron otları koklayan Gabriel'ı bekledi.

"Onun kim olduğunu biliyor musun, Camael?" dedi Aaron, köpeği ona doğru koşarken. "Babam... Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

Melek birkaç adım daha attıktan sonra durup yavaşça ona döndü. "Hayır, bilmiyorum," dedi başını iki yana sallayarak. "Tek bildiğim, oğlu sen olduğuna göre çok güçlü bir melek olması gerektiği." Camael önüne dönüp yürümeye devam etti.

"Galiba az önce sana iltifat etti, Aaron," dedi Gabriel.

Aaron hafifçe gülümsedi. "Galiba haklısın, Gabe."

O erken saatte, Blithe'in geri kalanı gibi Berkely Sokağı'nda da çıt çıkmıyordu. Aaron arabanın arka koltuğundan giyecek bir şeyler aldı.

"Giyecek fazladan bir şeylerim olabilir," dedi Camael'e, kir içindeki meleğe bakarak.

"Gerek yok."

Aaronın gözlerinin önünde meleğin kıyafetleri birden yeni yıkanmış gibi oldu. Camael kravatını düzelterek hiçbir şey olmamış gibi Aaron'a baktı.

"Dur, tahmin edeyim," dedi Aaron, üstüne bir eşofman geçirirken. "İstesem bunu ben de yapabilirim, değil mi?"

Camael cevap verecekken Aaron elini kaldırıp onu durdurdu. Hiç nutuk dinleyecek hali yoktu. Aaron giyinmeyi bitirip arabanın yan aynasından kendine baktı. Şimdilik böyle idare etmek zorundaydı. Bayan Provost'un onu Üçüncü Dünya Savaşı'ndan çıkmış gibi görmesini istemiyordu. Kadının neden mahzende kilitli kaldığını açıklamak yeterince zor olacaktı zaten.

Camael ilginç eve gözlerini kısarak baktı. "Yaşlı kadın size saldırdı, öyle mi?"

"Evet," dedi Aaron, eliyle saçlarını tarayarak. "Onu bayılıp mahzene kilitledim. Diğerlerine onların peşine düştüğümü söylemesini istemedim."

"*Canavarın karnından çıktığımdan beri çok açım?*" dedi Gabriel, ön kapıya koşarak. "*Rulo köfte var mıdır acaba?*"

"Bayan Provost bütün gece mahzende olduğuna göre, hiç sanmıyorum, dostum," dedi Aaron onun yanına gelerek.

Kapı kilitli değildi ve açılır açılmaz Aaron'ın burnuna nefis kokular geldi. Aç olan bir tek Gabriel değildi.

"Bayan Provost?" diye seslendi, içeri bakarak. Etrafta, evden çıkarlarken yaşanan mücadeleden hiç iz yoktu. Güzel kokuların geldiği mutfağa yürüdüler.

"Bayan Provost?" dedi Aaron yine. Kapıdan bakınca kadının ocağın başında olduğunu gördü. Önlüğünü takmış, pastırma kızartıyordu. Yemekle ilgilenmeyi bir an bırakarak dönüp ona gülümsedi. "Günaydın," dedi, bandajlı eliyle saçlarını arkaya atarak. "Yemek kokusunun sizi buraya çekeceğini biliyordum." Yaralı elini sakınarak yemeğe döndü.

"Elinize ne oldu?" dedi Aaron. Kadının elini kendi kılıcının yaktığını çok iyi biliyordu. Kadın pastırmaları ocaktan aldı ve kuyruğunu sallayarak onun yanına giden Gabriel'in başını okşadı.

"Emin değilim. Galiba gece mahzenin merdiveninden düştüm," dedi, "Kalorifer kazanına falan tütündüm herhalde."

Bir paketten biraz daha pastırma çıkarıp yağlı tavaya koydu. "Nasıl olduysa kendimi içeri kilitlemeyi de başarmışım," dedi gülerek. "Neyse İd orada fazladan anahtar vardı. Yoksa hala kapalı olabilirdim." Kadın pastırmaları özenle yerleştirdi. "Beyin sarsıntı ihtimaline karşı ne olur ne olmaz bir doktora görünsem iyi olur," diye ekledi. Gabriel yere uzanıp ona hayranlıkla baktı.

Aaron, arkasındaki Camael'e döndü. Melek haklıydı. Bayan Provost'un beyni tam da onun söylediği gibi yapmıştı. Durumun garipliğini mantığa bürümüş, açıklanamayacak her şeyi silmişti.

Bayan Provost çatalı bırakıp buzdolabına gitti. "Ben de tam yumurta kıracaktım," dedi. "Babam iyi bir kahvaltı her şeyi düzeltir derdi." Yumurta kutusunu çıkardı. "Onun tavsiyesine uymanın tam zamanı diye düşündüm."

Camael bu sefer görünmez olmayı istememişti. Aaron, yaşlı kadının meleğe baktığını farkettil. Biri ona bu iri yarı adamın kim olduğunu söylemeden hiçbir şey sormayacağı belliydi.

"Bu benim arkadaşım," dedi Aaron. "Hani Portland'da biraz işi olan." Kadın ilk akşamki sohbetlerini hatırlayarak başını salladı. "Bu sabah döndü."

Ses çıkarmayan Camael kadını süzüyordu.

"Kahvaltıya kalacak mı?" dedi kadın yumurtaları ocağa götürerek.

Aaron bir şey diyecekken Camael araya girdi. "Ben patates kızartması alırım," dedi Aaron'ı hayrete düşürerek.

Meleğin talebine hiç şaşırmayan Bayan Provost eğilip fırının kapağını açınca yeni bir koku mutfağa yayıldı. Metal bir kapta bir şey pişiyordu.

"Elma dilim olsa olur mu?" diye sordu kadın. "Toprağı bol olsun, kocam New England'da elma dilim patatesi benden daha iyi yapan olmadığını söylerdi." Muz desenli bir fırın eldiveniy- le koyulaşmış patatesleri çıkardı.

"İlk yediğin patatesleri sevdiysen, bunlara bayılacaksın," dedi ağzı sulanan Aaron.

"Elma dilim de olur," dedi melek, ocağın üstündekilere bakarak.

Şaşurmamak elde değil, diye düşündü Aaron, Gabriel'a kahvaltısını verirken. Yaşlı kadın herhangi bir günmüş gibi yumurta kırıyor, kahvaltı hazırlıyordu. Daha iki saat önce dünyayı tehdit eden bir yaratıkla ölümüne bir savaşa girmişti, şimdiyse pastırmalı, yumurtalı ve elma dilim patatesli bir kahvaltı sofrasına oturmak üzereydi. Hayatının ne kadar değiştiğini düşündü yine. Her geçen gün daha da değişiyordu. Aaron buna alışabilecek miydi acaba? Bir gün yeni hayatı ona oturup kahvaltı etmek kadar sıradan gelecek miydi?

Yumurtasını tuzlarken Camael'in patatesi çekinerek ısırdığını gördü. Yüzüne ancak memnuniyetle açıklanabilecek bir ifade yayılan melek iştahla yemeye koyuldu.

Yeniden sakın bir hayatım olacak mı? diye düşündü merakla, karşısında patates yiyen kutsal varlığa bakarak.

Hiç sanmıyordu.

Özledim. Sevgiler, Aaron.

Aaron arkasına yaslanıp Vilma'ya yazdığı e-postanın son satırını bir daha okudu. *Çok mu abarttım?* diye düşündü klavyenin tuşlarıyla oynayarak. Ona duyduğu hisler hiç zayıflamamış«. Aksine, onu düşündükçe, ondan ayrı kaldıkça daha da güçleniyorlardı.

O Brezilyalı kızı bir daha görüp göremeyeceğini düşününce hüzünlendi. Kızın iyiliği için ondan uzak durduğunu biliyordu. Verchiel, Aaron a ulaşmak için gözünü bile kırpmadan onu kullanırdı. Yine de Aaron'ın bencil yanı ne olursa olsun Vilma'nın yanında olmak istiyordu.

Aaron e-postayı baştan okudu ve çok sıkıcı buldu. Keşke yaşadıklarının küçük bir kısmını olsun anlatabilseydi.

Özledim. Sevgiler, Aaron.

Vilma o anda ne yapıyordu acaba? Pazar sabahıydı, belki daha uyanmamıştı bile. Aaron'a kalsa o da yataktan kalkmazdı ama Stevie'yi aramak için yola çıkmaları gerekiyordu. Pazarları geç kalkmayı severdi. Kalkınca da büyük bir bardak süt ve üvey babasının getirdiği *Dunkin Donuts* çöreklerinden alıp *Globe* okurdu ama bunlar eskide kalmıştı.

Aaron e-postayı son kez okudu ve *Ne kaybederim?* diye düşünerek yolladı. *Artık geri dönüş yok,* dedi içinden. Önündeki yoldan başka bir şeyi yoktu. O yolun sonunda üvey kardeşini

ve bir ihtimal de sıradan bir hayat bulmayı umuyordu. Kehanet uğruna canından olmazsa tabii.

Gabriel ve Camael eşyaları arabaya taşıyordu. Aaron bilgisayarı kapatacakken Bayan Provost küçük ofisin kapısında göründü. "Hemen kapatma," dedi. "Ben de oğluma bir not yol- lasam mı diye düşünüyorum."

Aaron kalkıp koltuğu ona tuttu. "Çok hoş olur. Bir şeyler yazmanız onu mutlu edecektir, eminim." Kadını yıllardır Blithe'de tutan şeyin Leviathan olabileceği Aaron ın aklına geldi.

"Kahrolası şey patlamasa bari," dedi kadın, kaşlarını çatıp monitörün başına otururken.

"Hiçbir şey olmaz," dedi Aaron. Kadına henüz ödeme yapmadığını hatırlayıp cüzdanını çıkardı. "Ah, unutmadan," dedi parayı uzatarak. Bayan Provost banknotları alıp saydı.

"Fazla verdin," dedi kadın, paraların yarıdan fazlasını geri vererek.

"Demiştiniz ki..."

"Bana yalancı mı diyorsun, Corbet?" diye çıkıştı kadın.

Aaron başının derde gireceğini anladı. "Hayır, ama demiştiniz ki..."

"Benim ne dediğimi boşver. Bu fazla fazla yeter." Parayı gösterip kotunun cebine koydu. "Bana arkadaşlık ettiniz. Köpeğin bile. Bazen domuzluğu tutsa da."

Aaron güldü. "Bir de bana sorun. Yavruyken bile öyleydi. Midesi dipsiz bir çukur."

ikisi de güldü.

"Artık yola çıkmalıyım. Kendinize iyi bakın, Bayan Provost," dedi Aaron el sallayarak.

"Sen de, evlat," dedi kadın. "Köpeğinle ikiniz yine gelin. Yakışıklı arkadaşınızı da getirin."

Aaron aksak klavye tıkırtılarını dinleyerek kapıya yürüdü. Kadın fena gitmiyor gibiydi. Derken bir küfür duydu. Kadın bilgisayar çöpe atmakla tehdit ediyordu. Aaron gülümseyerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Arabasına doğru ilerlerken çiçekli kemerin altından geçiyordu ki, Katie McGovern'ı gördü. Kadın bol, beyaz bir tişört ve spor ayakkabı giymişti. Gabriel'ı okşayıp yarayı kontrol ediyordu. Aaron onun elindeki bandajı farkettil. "Selam," dedi yanlarına yürürken.

"Selam. Koşmaya çıkmıştım, bahçede Gabriel'ı gördüm. Gelip onu seveyim diye yalvardı. Ne çabuk iyileşti, değil mi?"

"Ben ona hiçbir şey demedim," diye homurdandı Gabriel, suçlu suçlu Aaron'a bakarak.

Aaron onu görmezden geldi. "Göründüğü kadar kötü değilmiş herhalde. Ayrıca onu şehrin en iyi veterineri tedavi etti. Mucizevi bir şekilde iyileşmesin de ne yapsın?" dedi gülerek. Onu ikisi birden okşarken Gabriel'ın keyfine diyecek yoktu.

"Gidiyorsun demek," dedi kadın arabaya bakarak. Aaron da o tarafa bakınca Camael'in ön koltuğa kurulmuş, sabırla beklediğini gördü.

"Evet. Yapacak bazı işlerim var. Erken başlasam iyi olur dedim."

"Beklediğin arkadaşın o muydu?" diye sordu Katie, başıyla Camael'i işaret ederek.

"Evet. Portland'dan dün döndü."

"Seni, Kevin'la bana yardım etmeye ikna edemem, değil mi?" diye sordu cevabı bile bile.

"Kevin'la sen, ha?" dedi Aaron sırtarak.

"Evet," dedi Katie, Gabriel'ın kulaklarını ovuşturarak. "Döndüğünden beri konuşacak çok vaktimiz oldu. Bir kez daha denemeye karar verdik." Omuz silkti. "Uzun vadeli plan yapmadan ne olacağına bir bakacağız. Cevabın hayır, değil mi?"

Camael dönüp Aaron'a baktı. *Meleklerin sabrının bile bir sınırı var,* diye düşündü Aaron, arabaya doğru yürümeye başlayarak. "Maalesef," dedi Toyota nın arka kapısını Gabriel'a açarak. "Yapmam gereken şeyler var. Yine de teklifin için teşekkür ederim." Cani meleklerin elindeki kardeşini düşününce kalp atışları hızlandı. Köpek arka koltuğa atlayınca Aaron kapıyı çarparak kapattı.

"İşinde başarılısın, Aaron," dedi Katie ellerini beline koyarak. "Referans mektubuna ihtiyacın olursa mutlaka haber ver, olur mu?"

"Sağol," dedi Aaron, sürücü kapısını açarak. "Kendine iyi bak. Umarım Kevin'la sorunlarınızı çözersiniz."

Aaron direksiyonun başına geçti. Tam kapıyı kapatacakken Katie onu durdurdu.

"Dün gece," dedi gözlerini fal taşı gibi açarak, "neler olduğunu biliyorsun, değil mi?" Katie kolundaki bandajla gergince oynuyordu.

Aaron gözlerinin içine bakarak onun neden bahsettiğini anlamadığını söyledi ama Katie ona inanmışa benzemiyordu.

"İçimden bir ses bir sebepten dolayı sana teşekkür etmem gerektiğini söylüyor ama bunun sebebini bir türlü bulamıyorum."

Aaron anahtarı çevirip arabayı çalıştırdı. "Bana teşekkür etmene gerek yok," dedi başını iki yana sallayarak. Buradan gideceği için üzülüyordu. Blithe'e alışmaya başlamıştı. Yine o bencil yanı arabayı hemen durdurmasını, Katie'nin teklifini kabul edip artık huzura kavuşan bu kasabaya yerleşmesini, kehanete sırt çevirmesini söylüyordu.

"İçindeki sesi asla duymazdan gelme, Aaron," dedi Katie, açık camdan uzanıp onu yanağından öperek. Ne var ki Aaron onu dinlese, eline Leviathan'ın karnındaki sahte mutluluk dışında bir şey geçmeyeceğini biliyordu.

"Teşekkürler," dedi kadın doğrulurken.

"Önemli değil," dedi Aaron. Katie son bir kez el sallayıp sahalı koşusuna döndü.

Aaron'ın sorumlulukları vardı artık. Berkely Sokağı'nda uzaklaşan Katie'nin arkasından dalgın dalgın baktı Aaron. Onun kişisel mutluluğundan çok daha öncelikli sorumluluk-

kır. Kabullenmesi zordu ama başka şansı mı vardı ki? Bunları görmezden gelmeye, yok saymaya çalışınca ölümden dönmüştü. Gönülsüzce de olsa bir görevi olduğunu kabul etmeye başlamıştı.

"*Ondan hoşlandım?*" dedi Gabriel, araba ilerlemeye başlarken. "*Veteriner olmasına rağmen.*"

"Ben de," dedi Aaron, bir U dönüşü yaparken. Aklı çoktan başka yerlere gitmişti. Kardeşini ve yüzleşecekleri tehlikeleri düşünüyordu. Bir de babasını.

Berkely Sokağı'nda yol alırken eli radyoya gitti. Paul McCartney ve The Beatles'ın diğer üyeleri *Yesterday* i söylüyordu. Aaron'ın en sevdiği klasiklerdendi bu. Sözleri şimdi ona daha da anlamlı geliyordu. Sesi açınca Camael'in öfkeli bakışlarıyla karşı karşıya kaldı.

"Bunu dinlemeni istiyorum," dedi meleğe, sola sapıp şehir merkezine yönelerek. "Bir şarkı gibi görme, şiir diye düşün."

"Şiirden nefret ederim," diye homurdandı melek, başını çevirip dışarıyı seyrederek.

"Birkaç gün önce sorsak patates kızartmasından da nefret ediyordun," dedi Aaron gülerek.

Gazete okurken süt içip çörek yiyeceği sakin pazarları bir daha görebilecek miydi? Aaron'ın geleceğe dair fazla fikri yoktu ama ilginç olacağından emindi. İşin tanımında vardı bu.

Tanrı'nın elçisi olarak başka ne bekleyebilirdi ki?

epilog

Rüyaydı ama gerçekten farksızdı.
Gecenin soğukluğuna rağmen, uçsuz bucaksız çölde
koşarken gündüzün kavurucu güneşinde ısınan kum-
ların sıcaklığını çıplak ayaklarında hissediyordu.

Geçmişte yaşanmış bir hayatı hatırlıyordu sanki.

*Küt küt atan kalbi göğsünü zorlarken dönüp uzakta yanan şeh-
re baktı. Her nasılsa şehrin Urkish olduğunu biliyordu. İlkel çöl
şehrinin üstündeki gök kararmış, saz ve çamurdan yapılmış evler-
den çıkarı dumanlar yıldızları gizlemişti.*

*Bir ses duyuyordu. Uzaktayken bile kulaklarını kapatmak zo-
runda kaldı. Kuş çığlıklarına benziyordu. Öfkeli, yüzlerce kuş.*

Rüyalar her geçen gece yoğunlaşıyordu. Uyumaktan korkar ol-
muştu. Deliksiz uyku için her şeyini verebilirdi ama olmuyordu.

Biri ona seslenince yalnız olmadığını hatırladı. Urkish'ten sekiz kişi daha kaçmıştı. Neden kaçmışlardı? Ondan daha büyük olmayan bir kız hararetle ona yola devam etmesini işaret etti. Kızın gözlerinde korku vardı. Hepsinin gözlerinde korku vardı. Neden korkuyorlardı? Onları şehirden kaçıran neydi? Bilmek istiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

"Çabuk," dedi kız, daha önce hiç duymadığı ama anlayabildiği bir dilde. "Çölde saklanmalıyız, "dedi diğerlerinin yanına koşarken. Eski püskü pelerini çöl yelinde uçuşuyordu. "Başka şansımız yok." Kum tepelerinin arasında kaçmaya başladılar. Ama kimden?

Tekrar şehre baktı. Cevap orada mıydı? Alevler daha da yükselmiş, medeniyete dair tüm izler kavrulup gitmişti.

Diğerleri de ona seslendi. Rüzgarla taşınan çağrılar uzaktan geliyordu. Peşlerinden gelmesi için ona yalvardılar ama o kıpırdamadan alevler içindeki şehre bakmayı sürdürdü.

Şehrin yanışını izlerken içini hüznün kapladı. Urkish onun için değerli olmalıydı. Rüyasında gördüğü herhangi bir yer değil miydi burası? Onun için özel bir anlamı mı vardı?

Ayağını hırsla yere vurdu. "Uyanmak istiyorum," diye haykırdı çöle doğru. "Hemen uyanmak istiyorum." Gözlerini kapatıp bilincini devreye sokmak istedi ama rüyalar diyarı onu sıkı sıkı tutuyordu.

Korkunç çılgınlıklar yine kulaklarında yankılanınca gözlerini açtı ve onları gördü. Alevlerin tepesinde uçuyorlardı. Kanatlarıyla si

yah dumanları iterek yükseliyorlardı. Yüzlerceydiler. O mesafeden bile altın zırhlarının ışıltısı göz alıcıydı.

Onların ne olduğunu biliyordu. Çocukluğundan beri onlara ilgi duymuştu. Onu koruduklarına, ona bir zarar gelmesine asla izin vermeyeceklerine inanmıştı.

Uçmalarını izlerken nefesi kesildi. Bu rüyayı daha önce de gördüğünü biliyordu ama bu cennet yaratıklarının Urkish'te ne yaptıklarını bir türlü hatırlayamıyordu.

"Seni öldürmeye geldiler, " dedi çölde bir fisi iti. Haklıydı.

Koşmaya başladı ama kum onu yavaşlatıyordu. Diğerlerine yetişmeye çalışırken kalbi ağzından fırlayacak gibiydi. Artık hatırlıyordu. Ellerinde ateşlerle gökyüzünden nasıl indiklerini, nasıl öldürdüklerini... Katliamı hatırlıyordu. Bir kum tepesine tırmanmaya çalışırken şiddet dolu görüntüler gözün ün önüne geldi.

Yaklaşmışlardı. Kanat sesleri ve kuşların öfkeli çığlıkları her yeri kapladı.

Hayır, kuş değildi onlar.

Kum tepesinin zirvesine ulaştı. Diğerlerini görebiliyordu. Onlara seslendi ama havayı döven kanatlar onun sesini boğuyordu. Ne kadar yaklaştıklarına bakmak için arkasına döndü.

Gelmişlerdi. Gökyüzünden, Cennet'ten inmişlerdi. Onun kanını akıtmak için.

Melekler.

Bu kalpsiz ve acımasız yaratıkları nasıl sevebilmişti?

Vilma dudaklarında sessiz bir ıglıkla uyandı. Gökyüzüne taşı-
nırken yüzüne vuran rüzgarı, karnını deşen ateş kılıçlarını hala
hissdebiliyordu.

Teyzesiyle eniştesi duymasın diye yüzünü yastığa gömerek
hıçkırdı. O hafta onu zaten iki kere ağlarken yakalamış ve en-
dişelenmeye başlamışlardı. Vilma onları suçlayamazdı.

Kendine hakim olmaya çalışarak başını kaldırınca göz ucuyla
bir şey gördü. Odasının camının önünde bir ağaç vardı. Bir an için
tanıdık bir şey o ağaçtan içeri bakıyormuş gibi geldi ona.

İşte o an teyzesiyle eniştesine hak verdi. Gerçekten psikolojik
bir sorunu vardı ve yardıma ihtiyaç duyuyordu. Yoksa neden öyle
korkunç rüyalar grsnd ki?

Derken penceresinin önündeki melekleri gördü.

stnde kan kırmızısı zırhıyla avcı Malak, canavarın ininde
sürünerek ilerliyor, avının kokusunu arıyordu. Eldivenini ı-
kararak canavarın küllerine doğru eğildi. Çıplak elini küllerin
arasına daldırır daldırmaz geri çekti. Parmaklarına yapışan ar-
tıkları koklayarak efendisinin istediği kokuyu aradı. Özel bir avdı
bu. Uzun zaman önce, daha o Malak olmamışken -başka bir
hayatta- değer verdiği biri.

Elinde bir iz vardı ama yetersizdi.

Havadaki büyüyü seziyordu. Düşmanın izini kapatan b-
yler. Ama onun gibi usta bir avcıyı kandıracak gte değiller-

di. Efendisi Verchiel, ona iz sürme ve avlanma yeteneği bahşetmişti. Onu hiçbir şey durduramazdı.

Malak doğrulup mağarayı gezdi. Başını geriye atıp kötü kokuyu burun deliklerine çekti. Güçlü koku duyusu aradığını bulana kadar bütün kokuları birbirinden ayırdı.

Avcı bir duvara doğru yürüdü. Bulmuştu. Duvarda küçücük bir kan izi vardı. Eğilip kokladı. Kan kuruduğu için kokusunu yitirmişti. Malak yaklaşıp dilini kırmızı maskeden yılan gibi çıkarıp lekeyi yaladı. Salyaları kanın keskin, metalik kokusunu canlandırmıştı.

Koku doğaüstü sezgilerini harekete geçirirken avcı gülümsedi. Avını bulması an meselesiydi.

hikaye devam ediyor,...

ASI

2

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye sordu sarışın, atkuyruklu, güzel kız. Gülümserken ağzı kulaklarına varıyordu.

Aaron Corbet daldığı düşüncelerden sıyrılıp dikkatini kızın arkasındaki mönü tahtasına vermeye çalıştı. "Şey, tabii, teşekkürler," dedi, günlerdir olduğu gibi yine hamburger siparişi vermeye hazırlanarak. Saatlerce araba kullanmaktan gözleri yanıyor, mönüyü zar zor okuyordu. "Peynirli bir Whopper ve dört büyük patates kızartması alayım."

Aaron dört patatesin Camael'in garip düşkünlüğünü gidermeye yeteceğini umuyordu. Melek daha birkaç gün önce Cennet yaratıklarının yemek yemeye ihtiyaç duymadığını övüne övüne anlatmış ama havası ağzına bir patates kızartması atana kadar sürmüştü. Patates kızartması bağımlısı bir melek, dedi Aaron içinden, başını sallayarak. Kimin aklına gelir?

Öte yandan Aaron'ın hayatındaki akıl ermez değişimi de kimse tahmin edemezdi. Aaron siparişini beklerken başına gelenleri düşündü. Melek Ca- mael, Aaron bir Nefilim olarak doğduğunu öğrendiğinden beri ona yol gösteriyordu. Aaron tüm bunların ilk anda ne kadar inanılmaz geldiğini hatırlıyordu. İnsan bir kadınla bir meleğin melez çocuğu olmak da ne demektir? Aaron aklını yitirdiğini sanmıştı. Derken sevdiği insanlar birer birer ölmeye başlayınca, aklından çok daha önemli şeylerin tehlikede olduğunu anlamıştı.

Tezgaha arkasını dönüp salona baktı. Bir çift ve dört yaşından büyük olmayan çocukları dikkatini çekti. Çocuk büyük ihtimalle mөнüsünden kazandığı mavi bir topaçla oynuyordu. Aaron'ın aklı hemen Stevie'ye gitti. Üvey kardeşini düşününce yine içi içini yemeye başladı. Onu son gördüğü anı gözünün önüne getirdi. Yedi yaşındaki otistik çocuk, meleklerin

pençesinde kendi evinden zorla götürülmüştü. Bunu yapan, Güçler denen cani melek ordusuydu. Güçler, Aaron'ın ölmesini istiyordu. Aaron sadece bir Nefilim değil, aynı zamanda düşmüş meleklerle kurtuluş müjdeleyen bin yıllık bir kehanetin işaret ettiği kişiydi.

Bunları kabullenmek hiç kolay olmamıştı ama Aaron hiç istemese de hayatın ona dayattığı acı sürprizlerle yaşamak zorunda kalmıştı. Camael yaşanan her şeyin daha Aaron doğmadan çok çok önce belirlenen bir kaderin parçası olduğunu söylüyordu.

Çocuk topacı hızla döndürmeyi başarınca anne babası sevinçle onu alkışladı.

Kehanet, Cennetteki Büyük Savaş'tan beri dünyada saklanan meleklerin affını Aaron gibi birinin sağlayacağını, düşmüş melekleri yeniden Tanrı katına kavuşturacak kişinin de o olduğunu söylüyordu. Lynn, Massachusetts'li, on sekiz yaşındaki öksüz bir çocuk için ağır bir sorumluluktan bu ama kendi kaderi için kime itiraz edecekti?

Topaç masadan yere uçunca çocuk telaşla haykırdı. Aaron'ın zihnine yine kötü anılar dolmuştu. Zorla götürülürken kardeşi de böyle haykırmıştı. "Onu yanımda tutacağım," demişti Güçlerin Lideri Verchiel, zavallı çocuktan bir evcil hayvanmış gibi bahsederek. Aaron dişlerini sıktı. Belki gerçekten de bir kurtarıcıydı ama kardeşini bulmak kadar istediği bir şey yoktu. Stevie yine güvende olana dek diğer her şey beklemek zorundaydı.

Anne babası kayıp oyuncakçı ararken çocuk avaz avaz bağıırıyordu. Dizlerinin üstünde zemini tarayan baba topacı başka bir masanın altında bularak çocuğun ıstırabına bir son verdi. Çocuk daha gözleri kurumadan gülmeye başladı. Keşke bana düşen de bu kadar kolay olsa, diye geçirdi içinden Aaron.

"Ketçap ister misiniz?" dedi bir ses yakınlardan. Aaron o gece daha ne kadar yol gideceklerini düşünmekle meşguldü. Çok yorulmuştu. Biran aklından Camael'e araba kullanmayı öğretmek geçti ama trafikte yaşanacak bir sürtüşmede meleğin diğer sürücüyü ateşten kılıcıyla ikiye bölmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Omzunda bir el hissedince Aaron arkasına döndü ve atkuyruklu kızın gülümseyerek ona yemek paketlerini uzattığını gördü. "Ketçap?" diye sordu yine.

"Bana mı demiştiniz?" dedi Aaron utanarak. Paketleri aldı. "Kusura bakmayın. Bütün gün araba kullandığım için biraz yorgunum ve..."

Aaron donakaldı. Üvey annesi olsa o hissi bir mezarın üstüne basmışım gibi diye tarif ederdi. Aaron onun tuhaf batıl inançlarına hiçbir za

man anlam verememişti ama nedense bu ifade aklından hiç çıkmamıştı. Verchiel'in acımasızca katlettiği üvey ailesini çok özliyordu. Yerinde duramıyor, hiç olmazsa bir an önce kardeşini bulmak istiyordu. Tezgaha dayanıp salona bakınca bir adamın telaşla arka kapıdan çıktığını gördü. İki kişi de onu takip ediyordu.

On sekizinci yaş gününden beri onun bir parçası olan melek yanı birden harekete geçti ve bir insanı aşan algıları ayağa kalktı. Bir şey, onun dikkatini restorandan çıkan adama çekiyordu. Ağır yağ ve et kokularına rağmen Aaron'ın burnuna yoğun bir baharat ve kan kokusu geldi.

Kıza kibarca teşekkür ederek restorandan çıktı ve otoparkın arka kısmındaki metalik mavi Toyota Corolla'sına koştu. Hevesle bekleyen köpeğinin arka camdan baktığını görebiliyordu. Aaron arabaya ulaşınca Gabriel neşeyle havlamaya başladı. Onu sahibinden çok yemeklerin gelişi ilgilendiriyordu.

"Neden bu kadar sürdü?" dedi köpek, Aaron paketleri sürücü koltuğuna koyarken. "Hiç gelmeyeceksin sandım."

Hayvan sesleri de dahil her tür dili anlama yeteneği, Aaron ın melek yanından gelen becerilerden biriydi. Gabriel söz konusu olduğunda bu yetenek hem bir hediye hem de bir lanet olabiliyordu.

"Açlıktan öldüm, Aaron," dedi Labrador sabırsızca. Paketlerden birinden midesini bastrabilecek bir şey çıkacağı yolunda safça bir inanca kapılmış olmalıydı.

Gabriel konuşmayı çok seviyordu. Bir araba kazasından sonra Aaron'ın onu kurtarmak için melek güçlerini kullanmasıyla köpeğin zekası keskin- leşmiş, ne zaman ne söyleyeceğini kestirmek imkansızlaşmıştı. Aaron onu her şeyden çok seviyordu ama arada sırada onun sadece bir köpek olmasını istediği de yok değildi.

"Bir şeyler yesem çok iyi olurdu," dedi Gabriel arka koltuktan, salyalarını akıtarak.

"Sonra, Gabe," dedi Aaron, ön koltukta oturan irikıyım adama bakarak. "Şimdi Camael'le konuşmam gerekiyor." Meleğin onu görmezden gelmesi Aaron'i durduramadı. "Restoranda galiba üç melek vardı. Arka kapıdan..."

Camael ağır ağır ona dönerek mavi gözlerini açtı. "İkisi Güçlerden. Üçüncüsü düşmüş bir melek." Gümüşü andıran kır saçlarını arkaya atarak havayı kokladı. "Cheribum ordusundan olmalı. Park ettiğimizden beri onların farkındayım."

"Buna rağmen bir şey söylemeye gerek görmedin mi?" diye sordu Aaron kızarak. "Beklediğimiz fırsat bu olabilir. Belki Stevie'nin yerini biliyorlardı!".

Melek ona ifadesiz bir yüzle baktı. Anlaşılan Aaron'ın küçük kardeşinin durumu onun zihnini pek meşgul etmiyordu. Camael sadece kehanetin yerine gelmesiyle ve düşmüş meleklerin gizemli cenneti Aerie yi bulmakla ilgileniyordu.

"Peşlerine düşmeliyiz," diye bastırdı Aaron. "Maine'den ayrıldığımızdan beri ilk kez meleklerle temas kuruyoruz."

Gabriel başını ön koltukların arasına soktu. "O zaman önce mutlaka yemek yemeliyiz. Değil mi, Camael?" Gözü koltukta bekleyen paketlerdeydi. "Boş mideyle melek peşinde koşulmaz. Hep söylerim." El freninin üstüne salya akıtmaya başlamıştı.

Camael ıslanmamak için elini çekip Gabriel'e baktı. "Benim yemem gerekmiyor," diye homurdandı. Görünüşe bakılırsa patates kızartması alışkanlığı konusunda çok alıngandı.

Aaron arka kapıyı açıp köpeğine inmesini işaret etti. "Hadi," dedi ikisine birden. "Acele edelim yoksa onları kaybedeceğiz."

"Gitmeden biraz patates yiyebilir miyim?" diye sordu Gabriel, yere atlarken. "Dönene kadar beni biraz tutar hiç olmazsa."

Aaron köpeğini duymazdan geldi ve bir an önce yola çıkmak için kapıyı kapattı.

"Sence bu akıllıca olur mu?" diye sordu Camael, arabadan inerken. "Dikkatleri üstümüze çekmiş olmaz mıyız?"

Aaron, meleklerle yüz yüze gelmenin risk taşıdığını biliyordu ama Stevie'yi bulmak için bazı tehlikeleri göze almak zorundaydılar. "Güçler, Verchiel'in kontrolünde. Stevie'yi kaçıran da o," dedi Aaron, meleğin onu anlayacağını umarak. "Bu meleklerin neler bildiğini öğrenmeye çalışmazsam kendimi asla affedemem."

Camael her zamanki sakinliğiyle ceketinin düğmelerini ilikleyerek arabanın önünden dolaştı. "Sonumuz ölüm olabilir."

"Bilmiyor muyum sanıyorsun?" dedi Aaron. Hiç duraksamadan arkasını döndü ve restoranın arkasındaki ormana doğru uzaklaşan melek kokularının peşine düştü.

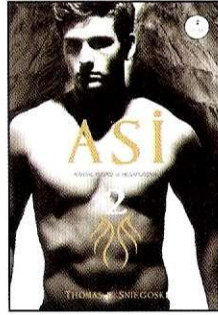
- DEVAM EDECEK. -

GERÇEK BİR KEFARET SERÜVENİ

On sekizinci yaş gününde Aaron'ın hayatı tepetaklak oldu. Başına gelen garip olayları, yaşadığı değişimleri, birden ortaya çıkan hayret verici yeteneklerini kimseyle paylaşmıyordu. Delirip delirmediğinden bile emin değildi. Derken gizemli bir adam, aradığı ama hiç de memnun kalmayacağı cevaplarla ortaya çıktı. Aaron bir faniyle bir meleğin oğluydu ve düşmüş melekleri kurtarmak üzere seçilmişti...

Aaron insan yanına tutunmaya çalışsa da, yeni güçlerini kullanmak zorunda kalacaktı. Çünkü o peşlerine düşmese bile, karanlık güçler Aaron'a ulaşmak üzereydi.

HİKAYE DEVAM EDECEK

WWW.SNEGOSKI.COM

Karısı ve labrador retriever köpeğiyle Massachusetts'te yaşıyor.

Kapak Tasarım: Sammy Yuen Jr.
Kapak Görseli: Evan Schwartz © 2010

